

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

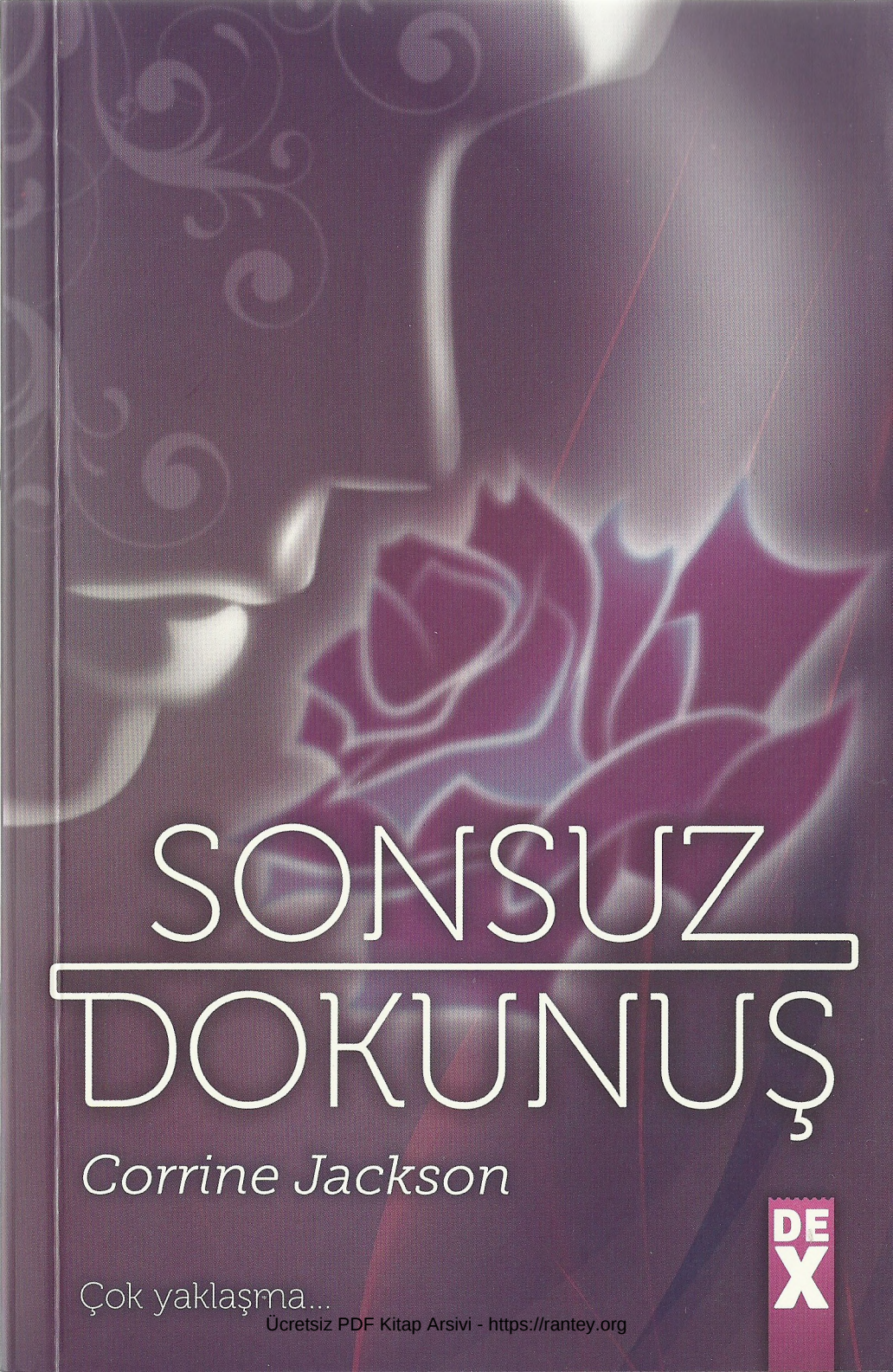
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONSUZ DOKUNUŞ

Corrine Jackson

Çok yaklaşma...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

Remy dokunarak insanları iyileştirebiliyor
ama ne yazık ki tedavi ettiği her hastalık
artık onun oluyordu. Annesi ile birlikte
üvey babasından şiddet gören Remy'nin
herkesten gizlediği korkunç bir hayatı vardı.

Ve bir gün Asher ile tanıştı...
Yakışıklılığı nefes kesici ama sessizliği ürkütücüydü.
Asher'in da bir sırrı vardı.

Remy, yeteneği ile ilgili şifreleri
çözecek ve bunun bir mucize mi
yoksa bir lanet mi olduğunu öğrenecek.

Geçmişten gelen sese kulak ver.

Sonsuz Dokunuş

Özgün adı: *Touched*

© 2012, Corrine Jackson

Yazan: Corrine Jackson

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Türkiye yaym hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Telif hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2013

ISBN: 978-605-09-1617-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

SONSUZ DOKUNUŞ

Corrine Jackson

Birinci Bölüm

Peki. Çok canın yanacak.

Derin bir nefes alıp odaya adım attım; hareketlerim alkolün Dean'ın zihninde yol açtığı puslu dağınılığı. Beni fark edince bir doksanlık Dean tüm heybetiyle doğruldu; kendisine gözlerimi kırpmadan baktığımı görünce gözü seğirdi. Belki bir ucube olduğumdan şüpheleniyordu ve bu fikir onu korkutuyordu. Belki de benden korkuyordu, benden istediği şeyden. Sanırım bu yüzden ben ortada yokken çoğu zaman annemi dövüyordu.

Boğumları beyazlaşmış, yumruk yaptığım ellerimi açarken gerilimi bir patlamaya dönüşmeden dağıtmayı ümit ettim.

Ağırlaşmış gözkapaklarımdan arasından, benimle göz göze gelmeden bedenimi süzerek "Eve erken döndün," dedi.

Uzun, zayıf ve kıvrımsız bir vücudum olsa da bunun önemi yoktu. Soluk mavi gözleri beni odada takip ederken tenimi bir ürperti alırdı. Dean dairede yalnızken ondan uzak durmak için çoğu zaman yolumu değiştirsem de bazen ne yapar eder loş koridorumuzda beni köşeye sıkıştırırdı. İyileştiremeyeceğim bir hastalığı olan Dean iri bedeniyle üzerime abanır ve bana dokunmasın diye kaçmaya çalıştığımda gülerdi.

İşin gülünç tarafı Dean'in lisede tüm kızların âşık olduğu çekici ve masum bir çocuğun büyümüş hali gibi görünmesiydi. Yumuşak ve sarı bukleleri, kendisini tanımayanları cezbeden dostane, temiz bir yüzü vardı. Belki Anna'yı ona çeken de bu olmuştu.

"Bir dahaki sefere önceden telefonla arasam nasıl olur?" dedim. "Böylece annemi 9:05'te dövmeyi bırakırsın. 9:10'da ambulansı buraya çağırırım ve gece yarısı olmadan hepimiz uyumuş oluruz."

Ruhsuz sesimde alaycılık yoktu. Sadece acı bir kabullenmişlik vardı. Dean ellerini sıktı; yumrukları çelik gibi sertti. Anne mi korumak için bu evde çok uzun zaman kalsam da o, Dean'i her şeyden çok seviyordu. Benden de çok. Dean ise nafaka parası sayesinde tekila şişelerinin dibindeki kurtçukları görmeyi seviyordu.

Bana yaklaştı. "Beni durduracak mısın prenses?"

Aldırmaz tavırlarıma asla kanmazdı. Anna'nın bilinçsiz halde yerde yattığını görünce Dean'i öldürecek kadar güçlü olmayı diledim. Az sonra göreceğim gaddarlığı, Anna'ya dokunacağım anı düşünerek ürperdim. Gözlerimi Dean'den ayırmadan, eski püskü kanepeler ve üzeri çiziklerle dolu sehpa aramızda kalacak şekilde yana kaydım. Anna inlerken, dudağı tiksintiyle bükülen Dean'in bakışları ona kaydı.

Dean'in dikkatini dağıtmak için ona "Kadınları dövebildiğin için kendini erkek mi sanıyorsun?" diye sataştım.

Gülümsemesi tüylerimi diken diken yaptı. Bu bir uyarı gülümsemesiydi; kime gülümsüyorsa o kişinin üzerine kısa süre sonra cehennem yağacağını bildiğinizden bu gülümseme garantili bir hava tahminiydi. "Benden üstün olduğunu sanıyorsun evlat, fakat bana saygı duyacaksın." Kirli kot pantolonunun kemerini çıkardı. Siyah deriyi yumruğuna sararken kemer tokası ışıkta parladı; Dean'in parlak silahı.

İçim nefretle ve beni felç edici bir korkuyla doldu. Bir karara vardım: İyisi mi onu kızdırayım. *Belki o zaman daha çabuk biter.* Anna'ya biraz daha yaklaşarak yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirdim.

"Sana saygı duymak mı? İnsan bile sayılmazsın. Acınası bir korkaksın. Bana vurmak istiyorsun, değil mi Dean? Vur hadi."

Daha önce onunla hiç dalga geçmemiştim ve Anna'nın hareketsiz bedenine yarım metre kala cesaretim kırıldı. *Aptalım ben, aptal. İkimizi de öldürecek.* Hiç olmazsa o korkunç bekleyiş oyununu bitecekti. Bana dokunabilecek kadar yanıma yaklaştığında "Dene bakalım," diye fısıldadım.

Ben Anna'mın önüne vardığımda Dean hücum edip bana vurmak için kolunu geriye attı. Yumruğun karnıma inmesiyle ayağım Anna'ya takıldı. Başım tok bir ses çıkararak duvardan sekti. Ben yere düşmeden Dean'in eli boğazıma dolandı. Bedeninden yayılan ter ve tütünün o çirkin kokusunu burnuma çektim. Nefesimi kesen Dean gülümsedi ve acıdan dizlerimin bağı çözülene dek parmaklarını sıktı.

Anna ayaklarıma dolanıp "Hayır!" diye bağırdı. Beni üzerine sıçrayıp kırmızı tırnaklarını koluna gömdüğü Dean'in elinden kurtarmaya çalıştı. Havasız kalınca bir elimi Dean'in koluna yapıştırdım ve diğeriyle de anneme tutundum.

Gözlerim kapandı. Öleceğimi düşündüm. Sonra düşünme yetimi kaybettim. Gücümün önündeki zihin duvarı kalkınca Anna'nın acısı içimde bir fırtına gibi esti ve bedeninin içini gördüm. İki kırık kaburga, beyinde sarsıntı, mor bir göz ve bedeninin her yerinde morluklar. Kapalı gözlerimin önünden muhteşem bir havai fişek gösterisini andıran renkli noktalar geçiyordu. Ciğerlerim büzülürken Anna'nın ağırlarını kendime çekip iyileştirerek acısını kendi acıma ekledim.

Anna'nın saldırısı karşısında tökezleyen Dean'in eli gevşe-

di. Anna'yı kendisinden uzağa fırlatmak için saçından çekti. Annem hıçkırırken içimdeki fırtına iki, hatta üç kat büyüdü. Onu korumayı başaramamıştım. İçim öfkeyle dolarken acımın Dean'i amansız bir yıldırım gibi vurduğunu hayal ettim.

Şiddetli bir kırmızı ışık elimden Dean'in koluna yürüdü. Yüzü korku içinde donan Dean'in bedeni titreyip kasıldı. Kuvvetli bir çatırtı duyuldu. Ya benim ya onun kaburgaları kırılmış olmalıydı. Bayıldım.

Uyandığımda yumuşak bir el saçımı tarıyor, burnuma tatlı bir koku geliyordu. Anna. Korkum uyku mahmurluğunu üzerimden attı ve yattığım yerde hızla doğrudum. Ağrıyan karnı kaslarıma aldırış etmeden Dean'i arasam da yanımda sadece Anna vardı. Cılız günışığı odadaki tek pencereden sızıyor, kasıntı veren yatak örtüleri bir hastanede olduğumuzu bağırtıyordu. *Demek ölmedim.*

Ağlamamak için kendimi tutmamla boğazım yandı.

Anna beni izlerken yaralarına göz gezdirdim. Dean'in eli boğazımdayken onu iyileştirecek vaktim olmadığı gibi o da yaralarını doktorlardan gizledi. Kolunu tuttum ve gizlemediği bir tiksintiyle geri kaçmaya çalışmasını umursamadım. Vücudunun içini gözlerimle taradığımda birkaç hafta önce iyileştirdiklerim dışında bazı yaraları gizlediğini görmüştüm. İçimi bir nebze pişmanlık sararken yaralarını kendime çekmek için zihnimi açmamla duygularımdan arındım.

Anna'mın irkilmesini de umursamadan daha derinde kalan yaralarının iyileşmesine yardımcı oldum. Kırık kaburgalarına zaten el atmış ama beyin sarsıntısını iyileştirememiştim. Bana en çok zarar veren ve en zor iyileşen baştaki yaralardı. Annemin epey başı ağrıyacak ama bir gün daha dayak yemek için yaşayacaktı. İşim bitince rahat bir nefes aldım. Anna'yı bıraktığımda

parmak uçlarımdan koluna o yumuşak ve tamdik mavi kıvılcıklar yürüdü.

Anna geri çekilip ağlamaya başladı. İyileştirme süreciyle kol kola giden ısı enerjisinin yerini buz gibi soğğun almasıyla ürperdim. Anna gücümü biliyordu. On iki yaşında becerimi keşfettiğimden beri onu defalarca iyileştirdiğim için bilmemesi mümkün müydü ki? Gücümünden nefret ediyor ve yokmuş gibi davranıyordu; teninden kaybolan berelerin aynıları benim tenimde ortaya çıkarken bile. "Dean nerede?" Sesimin hırıltısı beni şaşırttı ve Dean'in boğazımı sıkması geride kalıcı bir hasar bırakmış olabilir mi diye düşündüm.

"O da burada. O...Yaralandı... Düşünce. Kaburgaları kırılmış. Doktor iyileşeceğini söylüyor."

Sesinin tonundan imkânsızın gerçekleşmediğine kendisini inandırdığı okunuyordu. Nadiren sergilediği bir jestle elime dokundu. "Dinle, bebeğim. Polisler... Olanlar hakkında bir sürü soru soruyorlar. Onlara her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu söyledim."

Bu da neden Dean'in başında değil de yanımda olduğunu açıklıyordu. Kendisi için yalan söyleyeceğimden emin olmak istiyordu. Yüzüne bakmamak için yan döndüm ve ürkekçe elini saçımda gezdirdi. Az sonra bana Dean'i kızdırmamam gerektiğini söyleyecekti. Uslu olsam... Bunları binlerce kez duymuştum. Başını yumruklaması Dean'in suçu değildi. Suçlu ona birasını hızlı getirmeyen Anna'ydı. Yanan sigarasını koluma bastırması da Dean'in suçu değildi. Videocuda çalışıp kazandığım maaş çekini ona vermem gerekirdi.

Elbette eve gidince Anna bana her şeyin nasıl değişeceğinden bahsetti. Bir aile olmak için daha fazla çaba sarf etmemiz gerekiyormuş. Sözleri beni hasta ediyordu. Kulaklarımı bir yastıkla kapatıp içimden bağırdım: *Kapa çeneni, kapa çeneni!*

Anna odamdan ayrıldıktan sonra herhalde uyuyakalmışım çünkü gözlerimi açtığımda odamın kararmış olduğunu ve babamın geldiğini gördüm.

Hayatımın büyük bir kısmında Ben O'Malley ortalarda yoktu. Bir keresinde, yıllar önce, parlak zırhlar içinde bir şövalye gibi gelip beni kurtaracağını sanıp ona telefon etmişim. Sekreteri bana onun telefona gelemeyecek kadar meşgul olduğunu söyleyip mesajımı iletme sözü vermişti. Babam asla geri aramadı. O olayın ardından onunla konuşmayı reddettim.

Ben uyandığımı anlayıp üzerime abandı. "Remy? Nasılsın?"

Uzun boylu Ben'i süzüp, yıllardır ilk kez onu tepeden ırnağa inceledim. Herhangi biri onun kızı olduğumu kolayca fark ederdi. Uzun boyumu ve gür, dalgalıyla kıvırcık arasındaki sınırdaki kalan saçlarımı ondan almışım. Saçlarımız arasındaki tek fark renkti; benimkisi açık kumral, onunki ise simsiyahtı.

"Remy?"

"Burada ne anyorsun?"

Babam bir kupaya pembe bir sürahidenden su doldurup komodine oturdu. Sonra içine bir pipet soktuğu kupayı bana uzattı. Uzattığı suyu içmeyi hiç istemesem de boğazım yanıyordu. Pipetten bir süre su içip sonra arkama yaslandığımda bir şeyi fark ettim. Normalde geçen zamanda yaralarımın iyileşmesi gerekirdi. Her ne kadar Anna'yı sorunsuzca iyileştirsem de Dean'le yaşadığım tecrübe kendimi iyileştirme yetimde bir kısa devreye neden olmuştu.

Babamın sesinin düşüncelerimi dağıtmasıyla kaşlarımı çatıttım. Ben "Polis bana kızımın hastaneye yatırıldığını bildirdi," dedi. "Her ne kadar Anna inkâr etse de kızımı annesinin kocasının yaraladığından şüpheleniyorlarmış."

Demek polisler Anna'nın yalanlarına inanmamış. Boğuk bir sesle "E?" dedim.

Ben'in siyah kaşları benimkiler gibi koyu mavi olan gözlerinin üzerinde birleşti. "Ne demek 'e'?"

"Şu demek: Burada ne arıyorsun?"

Ben şaşırıp "Söyledim sana. Yaralandığını haber verdiler," diye yineledi.

Hırıltılı kahkaham uzun zaman sonra tekrar harekete geçen eski bir motor gibi çıktı. "Aynı şey sekiz kez olduğunda neredeydin?"

Bugüne dek başıma neler geldiğini yeterince çok da umursamamışken şimdi epey sarsılmıştı. İç çeken Ben'in bronz teni ki-reç kesilirken sesi öfkeli bir ton aldı. "Neden bana söylemedin? Sana yardım ederdim. Remy, bilseydim..."

Başımı iki yana sallayıp güldüm. Beni suçluyordu. "Tabii. Yardım ederdin. Şimdi neden karına ve mükemmel ailene dönmüyorsun? Bir sonraki nafaka çekini imzalarken ne kadar iyi bir baba olduğunu kendine hatırlatabilirsin."

Anna'ya yaptığım gibi gözlerimi kapatıp Ben yanımda yokmuş gibi davranmayı seçtim. Bu kadarı bana yetmiş de artmıştı. Babamın çıkagelmesi, annem ve Dean, tekinsiz yeteneğim... Bir de içimi kemiren o korku; canını yaktığım Dean kim bilir beni nasıl cezalandıracaktı?

Sonra babam "Benim evime taşınacaksın," dedi.

İki gün sonra babamın evinden gizlice sıvışırken Mart rüzgârı ince ceketimden içeri işleyip başımdaki saç bandını uçuruyordu. Sokağın sonundaki yat limanındaki تنها kumsalın yolunu tuttum. Eriyen karlar kumla ve toprakla karışıp sulu çamur birikintileri oluşturuyordu. Kumsal kayalarla ve istiridye kabuklarıyla doluydu. Gözüme yıpranmış bir kaya kestirdim ve üzerine oturup yalnız bir yelkenlinin suda ilerleyişini izledim. Su dalgalar oluşturmasa da tembel bir dil gibi kıyıyı yalıyordu.

Ormanın sonbaharda kıyafetlerinden yoksun kalmış halde titreyen çıplak hanımları, limanın mavi suları ve uçsuz bucaksız sabah göğü öfkemi yatıştırdı. Babam görmeyeli vicdan sahibi olmuştu. Ben, Anna'ya beni yanına alacağını ve vesayet anlaşmasının artık umurunda bile olmadığını söyleyince Anna ağlamıştı. Ben'in kendisiyle gelmeyi isteyip istemediğimi sormadan amirane bir tavır sergilemesiyle kendimi kahrolası Maine'e giden bir uçakta bulmuştum.

Benim ne istediğim kimsenin umurunda değildi. Dean'in dayaklarından canlı çıkmaktan başka bir şey düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Ben bana kendisiyle gitmek istediğimi sorsa ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Önümde üç seçenek vardı. Pes edip meydanı Dean'e bırakabilir, ona boyun eğebilirdim. Ya da evden kaçıp başımın çaresine bakmaya çalışırdım. Biriktirdiğim para bana ucuz bir motelde topu topu bir hafta özgürlük sağlayabilirdi. Son seçenekse babamın yardım elini tutmaktı. Belki Ben'i beni azat etmeye ikna edebilirdim.

Babamın yanında kalacaksam anormal yeteneğimi gizlemem gerekecekti. Yani insanlar bedenimdeki berelerin hemen kayboluverdiğini fark etmesin diye yaralarım dokunmamam gerekiyordu. Yine de kendimi iyileştirebilme yetimin geri dönüp dönmediğinden emin olmalıydım. Kalabalığın arasına girdiğimde yanımdaki bir yabancıyı iyileştiremeyeceğim bir hastalık taşıması ölümüne neden olabilirdi. Bazen, engellemek için ne denli odaklanırsam odaklanayım, acıları uzanıp beni sarabiliyordu.

Sırtımı korumak adına gözle görünmeyen bir sakatlığı, bantlanmış kırık kaburgalarımın birini seçmeliydim. Daha önce birçok defa yaptığım gibi gözümün önüne kırık kemiği getirip iyileştirdiğimi hayal ettim. Kemik kaynarken böğrümde keskin bir acı saplandı ve acı hafifleyip nefes alıp verişim normale dönerken bile inlemeye devam ettim. Rahatlayıp yüzümü güneşe çevirdim.

Kulağıma uzaktaki bir fotoğraf makinesinin deklanşörünün çıkırtısı geldi.

Benim yaşlarımda bir çocuk elinde şu profesyonel görünüm-lü, iri, bir sürü tuhaf parçası olan fotoğraf makinelerinden biriyle yirmi beş metre kadar ileride dikiliyordu. Dikkatimin aletten çocuğa kaymasıyla kalbim tekledi.

Çarpıcı. Oğlanı tek sözcükle tanımlamam gerekirse o da “çar-pıcı” oldurdu. Sırım gibi çocuk kendinden emin hareket ediyor, güçlü adımlarla yürüyordu. Yan yana gelsek bana tepeden baka-cağı düşüncesi bana tuhaf bir keyif verdi. Çikolata renkli saçları dalgalar halinde ensesine iniyordu. Bronz yüzü keskin hatlıydı. Dolgun, şehvet uyandıran dudakları ve kirli sakallarla kaplı çenesi bir kaşından elmacık kemiğine kadar uzanan beş santimlik beyaz yara iziyle lekelenen sert görünümünü tamamlıyordu.

Ve gözleri... Derin bir nefes aldım. Beş metre yakınımaya geldiğinde, o uzaklıktan bile gözlerinin koyu yeşili bana limanı saran ağaçları anımsatıyordu. Derin çukurlardaki gözlerinden kumsalda birini gördüğüne şaşırdığı okunuyordu. Yalnızlığı kabullendiğini belli eden havası kolayca seziliyor, bu hali insanda ona karşı bir yakınlık uyandırıyor.

Kalın kaşlarından biri kalktığında bir süredir onunla bakiş-tığımı ancak fark ettim.

Aniden, müthiş bir utançla bakışlarımı liman manzarasına çevirdim. *Aptal Remy. Muhtemelen manzarayı fotoğraflıyordu.* Benimle konuşmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Belki “Sizi bir yerden tanıyor muyum?” diyecekti. Tabii öyle derse bana asılıyor gibi olurdu. Sırık gibi boyumdan ve oğlanları andıran zayıf bir yapımından dolayı erkeklerin vurulduğu kızlardan değildim. Ben iki sene lisede okuyup tek bir arkadaş edinemeyen kızlardandım.

Zaten bu durumu umursadığım da yoktu. Çocuk uzun adımlarla suya doğru yürüdü. Kıyıya varınca fonunda arkamda kalan

gök ve orman olacak olan bir sonraki fotoğraf karesine karar vermek istermiş gibi gözlerini körfezden bana doğru çevirdi.

Ona gizlice baktığımı sanırken onun da bana baktığını fark ederek gözlerimi kaçırdım. Kalbim duracak gibi oldu. Ta ki ben çocuğun kaşının neden kalktığını fark edene dek. *Sebepten yüzümdeki bereler.* Bu sabah tuvalet aynasında gözümdeki morluğu ve beş parmağın geriye kalan alacalı, mor ve mavi izin boğazımın etrafında oluşturduğu ürkütücü kolyeyi fark etmiştim. Hırpalanmış yüzüm yabancıların merakını uyandırmış olmalıydı. Kendimi bir aptal gibi hissederek, bakışlarına meydan okuyan gözlerle karşılık verdim.

Bana bakmıyormuş gibi görünmeye çabalamıyordum. Fotoğraf makinesini her iki eliyle kavramış gözleri yüzümde ve dağınık saçlarımda geziyor, bense manzaraya bakarak onu umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Çok geçmeden, kasabanın esneyip uyanmasıyla ıssız sahilin tuhaf mahremiyeti arabaların ve insanların uğultusuyla sönüp gitti. Yat limanındaki bir lokanta kepenklerini açmış olmalıydı. Pişen kahvenin ve yağlı yemeklerin kokusunu duyduğumda neredeyse karnımdaki ağrıdan iki büklüm olacaktım. Son yemeğimi uçakta yemiştım. Bir paket fıstık. Eklemlerim serinlikte kaskatı kesildiğinden, Ben'in evine dönmek için ayağa kalkmak bile canımı yaktı.

Bir kez daha deklanşörün sesini duydum ve arkama dönünce çocuğun makinesini bana doğrultmuş olduğunu fark ettim. Arka arkaya fotoğraflar çekiyordu ve konu olarak beni seçmişti. Bir birey bile değildim; incelenecek ve belgelenecek bir nesneydim sadece.

Belki çocuk bu yaptığı karşısında gururumun okşanacağını düşünüyordu. Aksine kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyordum.

Hiç düşünmeden ona doğru atıldım. Ben ona yaklaşırken lensin ayarıyla oynayarak fotoğrafımı çekmeye devam etti. Benden daha uzun ve kaslı olsa da içimi saran öfke kavgadaki şansımızı eşitleyecekti. Çocuğa bir kol mesafesi yaklaştığımda makineyi yalamak için uzandım. Çocuk yana kaçıp şaşkınlıkla güldü.

İyice çileden çıkıp çocuğa dokunmamaya dikkat ederek makineyi kapmak için bir kez daha atıldım. Yeniden yana kaçmasıyla sırt üstü kara ve çamura düştüm. Düşüşün acısı bedenime yayılırken kendimi nefes alıp vermeye odakladım.

Ben çocuğun bir kez daha gülmesini beklerken o yanımda diz çöktü. “İyi misin?”

Çocuk eğilip endişeli gözlerini gözlerime diktiğinde öfkem kaybolup yerini utanca bıraktı. Düşüncelerim karman çorman oldu. Yara izi hakkında yanılmışım. İz bir kusur değildi. Çocuğun yüzündeki her çizgi usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi.

“Seni düşürmek istemedim. Makinemi korumaya çalışıyordum.”

Bir kolunu bana uzatsa da panikle ondan sakınıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. İyileştirmedığım kaburgam canımı yakarken güçlkle ve kesik kesik soluk aldım. Bir kolumu göğsüme dolayıp başımı kaldırarak bir eli havada kalan çocuğun şaşkınlık dolu yüzüne baktım. Ayağa kalkmama yardım etmek istese de taşıdığı herhangi bir hastalığın beni perişan edeceğinden habersizdi.

Hareketlerimden bir anlam çıkaramadığı belliydi. Deli gibi davrandığımdan onu suçlayamazdım. Bir kolum göğsüme dolanmış, kot pantolonum ıslak kumlara bulanmış halde çamurun içinde çömelirken dudaklarımın arasından bir kahkaha çıkıverdi. Oğlanın dudakları seğirdi. Saçımı geriye atmak için bir elimi kaldırdığımda saçımın da çamura bulandığını fark edip bir kez daha güldüm.

Kolumu kaldırmamla çocuğun bakışları boynuma kaydı ve gözlerinin bluzumun örtmediği çürüklere kaymasıyla aniden ciddileştim. Dişlerimi aralayıp nazıkçe gülümseyerek onun yarımını olmadan doğruldum. O da ayağa kalktı. Kıvrak hareketleri sıkıca dizginlenen bir gücü hissettiriyordu. Dean'den dayak yedikten sonra bir yabancı tarafından ilk süzülüşüm değildi bu. Ve acınmaktan nefret ediyordum.

Kirli elimi ona uzatıp "Rica etsem..." dedim. Bana şaşkınca bakınca da "Filmi verir misin," dedim.

"Neden?"

Öfkem yeniden su yüzüne çıktı. "Fotoğrafımı çekmeden önce benden izin istemeliydin."

Çocuk gülümsüyormuş gibi ağzının bir kenarını yukarı doğru kıvrırdı. "Bir halk plajındasın."

Aksanını çıkaramamıştım; aklıma turist olabileceği geldi. Boğuk sesi bir İngiliz'in kesin vurguları olsa da kulağa düz gelen konuşma tonu Amerikalıları andırıyordu. Belki beni kasabanın yerlisi sanıyordu.

Ona "Yine de izin alman gerekirdi," dedim.

Zarif omuzlarından birini silkti.

Bana filmi vermeye hiç niyeti yoktu. Çektiği fotoğrafları dünyaya yaydığına bir sürü yabancı görecekti. Onun gibi insanlar savunmasız bir hayvan durumuna düşürülmenin ne olduğunu anlayamazdı. *Artık ümitsiz davalara enerjini harcamak yok Remy.* Tek kelime daha etmeden ondan uzaklaştım.

Kahn sesi peşimden geldi. "Bu kadar mı yani? Böyle kolay mı pes edeceksin?"

Omzumun üzerinden ona "Evet," diye seslendim.

"Neden fotoğrafını çektiğimi sormayacak mısın?"

Bunu yapmayı istesem de ona bu hazzı yaşatmak istemiyordum. Bu yüzden "Hayır," diye bağırardım.

Çocuk yanıma geldi. Her adımında ayaklarımın altından ezik kabukların ve taşların çıtıruları gelmesine rağmen çocuk yürürken çıt çıkmıyordu. Şaşkınlıktan ayağım dalgaların kıyıya sürüklediği bir dala takıldı. Düşmeyeyim diye elini uzatsa da kendimi çektim.

“Canını yakmayacağım.”

“Yakacağını hiç düşünmedim.”

“O zaman aşırı tepki vermeyi bırak.” Sesi bir çocuğun gönlünü almaya çalışır gibi yumuşamıştı.

Rüzgâr bluzumu uçuşturana dek birbirimize dik dik baktık. İçimden yara izlerimi gizlemek gelse de yan tarafımda duran elimi hiç oynatmadım.

“Sana bunu kim yaptı?” Başını hafifçe yana yatırarak boynuma işaret etti.

Dean’in yanında geçirdiğim yıllar bana yaralarım ve iyileştirme becerim hakkında yalan söylemeyi öğretmişti. Kimse gerçeğe inanmadığından türlü öyküler uydurmakta usta olup çıkmıştım. Çoğu insan durumuma soru soracak kadar aldırış etmezken, bir şeyler soranlar da soruna bulaşmamak için yaptığım açıklamalarla tatmin olmayı seçiyordu.

“Kapıya çarptım,” dedim. Başarılı yalanlarımdan biri değildi bu. Fakat ne fark ederdi ki?

“Şu... kapıya... ne zaman çarptın?”

İç geçirdim. “Üç gün önce. Sen hep böyle meraklı mısındır?”

Bir esintiyle saçları dalgalanan çocuğun gözlerinde şüpheli bir ifade belirdi.

Bedenim donakalırken aklıma gücümünden şüphelenip şüphelenmediği sorusu takıldı. Olduğum şeyden şüphelenip şüphelenmediği. Bir ucube. İnsanlar yeteneğimi öğrenseler kim bilir neler olurdu? İçgüdülerim bana kötü şeyler olacağını söylüyordu. Çok kötü şeyler.

Sahile en yakın otoparka bakınca Ben'in gümüş rengi Mercedes'ini park ettiğini gördüm. Evden ayrıldığını fark edip beni aramaya çıkmıştı. Arabadan çıkıp bir elini cama yasladığında dikkatini çekmek için elimi salladım.

"Buradayım."

Çocuğun yumuşak sesi beni durdurdu. Ona doğru dönünce avucunda tuttuğu film şeridini gördüm.

Ben tereddüt edince "Al," dedi.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Daha önce birisini ona dokunmadan taramaya çalıştığım olmamıştı. Yeteneğimin işe yaraması için hep fiziksel bir bağ gerekirdi. Yine de zihinsel bariyerimi kaldırıp algılarımı açarak enerjiyi ona göndermeden önce içimde akıttım.

Çocuk kaşlarını çattı ve gözleri kocaman açıldı. Onu taramadığımı hissediyormuşçasına başını yana yatırdı. Aramızdaki bağlantıyı koparmaya çalıştım. Genellikle bunun olması için düşünmem yeterdi. Oysa bu kez ondan bana kuvvetli bir enerji dalgası akıyordu. Çocuk yerinden kımıldamasa da alnında konsantre olduğunu belli eden çizgiler oluştu.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

İyileştirme gücüm bu şekilde işlemiyordu. Birine ilk dokunduğumda yaraları veya hastalıkları olup olmadığını bilmediğimden acı duymayı beklerdim. Fakat ağrıların ardından hep bir... cızırtı gelirdi. Elektriksel bir enerji cızırdayarak içimde akar, akımını dokunduğum kişiyi taramak için yönlendirirdim. Hangi yaraları olduğunu buradan anlar, hastalıklarını, kırık kemiklerini veya çürüklerini bu şekilde iyileştirirdim. Bana derime altından binlerce iğne sokuluyormuş, tüm bedenim uyuşmuş bir kol veya bacakmış gibi gelirdi. Cızırtı sona erip birini iyileştirdiğimde yanımdaki kişiyle bağlantıyı kopardığımda hep bir rahatlama hissederdim. İşte o anda iyileştirdiğim rahatsızlık her

ne ise bedenime yerleşir ve asıl acı beni vururdu. Her şey bir dokunuşla başlardı.

Bu çocukla birbirimize dokunmasak bile bedenim dördüncü safhasındaki kanseri iyileştiriyormuşum gibi enerjiyle doldu. Fakat gücü odaklamıyordum. Çocuğun enerjisinin sıcaklığı beni koparamadığım bir bağla sardı ve onu nasıl durduracağımı bilemediğimden endişeden kalbim duracak gibi oldu.

Benden ona yeşil bir kıvılcım geçti.

Babam "Remy?" diye seslendi.

Çocuk konsantrasyon halinden çıktı. Elektrik akımı dağılırken kalabalığın arasında gezerken kullandığım zihinsel bariyeri yeniden harekete geçirdim. Ben hâlâ arabasının yanında dikiliyordu. Onun bedenimin bloke ettiği kıvılcımları göremediğini fark edince rahat bir nefes aldım.

Bir kez daha el sallayıp çocuğa döndüm. Bir santim bile yerinden kımıldamamıştı ve aç gözlerle bana bakıyordu. Fitili ateşlenen barut dolu bir fiç gibi olan enerjisinin yeniden bana yöneldiğini sezdim. Savunma kalkanımı kullanmamla çocuğun yüzü acı ve hayal kırıklığını andıran bir ifadeyle buruştu. Ne yaptığından emin değildim fakat daha önce hiç bu kadar korkmamıştım; Dean tepemde yumruklarım sıkarken bile.

Ben'e doğru geri geri yürüdüm ve çocuğa sırtımı dönecek cesaretimi bulduğumda babamın arabasına koştum. Islak ve kumlu kotumun gri deriyi kirletmesine aldırış etmeden yan koltuğa geçtim. Arabanın verdiği emniyet hissiyle kendimde kumsala bakacak cesareti buldum. Kaçışım en fazla yirmi saniye sürse de kıyı bomboştu.

Çocuk ortadan kaybolmuştu.

İkinci Bölüm

Seaside Café’de, karşımda Ben’le kestane rengi, sentetik ku-
maştan uzun koltuklarda otururken onun bana kendi çatısın-
daki ilk sabahımda dışarı kaçtığım için veya çamurlu giysile-
rimle deri koltuğunu berbat ettiğim için bağırmasını bekledim.
Uzayan sessizliği beni tedirgin etse de bu tedirginlik sahilde
yaşadığım olayın sarsıntısıyla kıyaslanamazdı bile.

“Hey, Ben. Ne getireyim sana?”

Bir garson kız –yaka etiketine bakılırsa ismi Dana– siparişi-
mizi almak için yanımıza geldiğinde beni merakla süzdü.

Ben, bana “Aç mısın?” diye sordu.

Karnımdan utanç verici bir gurultu geldi. Dana, vejetaryen
tabağı ve kahve siparişimi alıp Ben’in ne istediğini sormadan
gittiğinden babamın kafenin müdavimlerimden olduğunu an-
ladım.

Körfezin kıyısına kurulmuş olan kafenin, karman çorman
ağlarla yüklü balıkçı teknelerinden ahşap palamar yerlerinde
bir aşağı bir yukarı sallanan pahalı yelkenlilere kadar her şeyin
bulunduğu rıhtımı gören geniş pencereleri vardı. Parlak sabah
ışığında babamı inceledim. Çoğu kadın üzerinde kot pantolon

ve örgü kazağı olan Ben'i çekici bulurdu. O da beni inceledi; gözleri yüzümde gezindi. Siyah bluzumun kazağıyla aynı renkte olduğunu fark edince yüzümü ekşittim. Kimse onun kızı olduğumu inkâr edemezdi. O hariç; onca doğum günüm ve bayramlar geçmiş Ben ne telefon etmiş, ne de şu aptalca Hallmark tebrik kartlarından göndermişti.

"Bana benziyorsun. Sende anneni görmüyorum hiç. Saçın ve çillerin hariç."

Duygusuz bir sesle ona "İkinize de benzemiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı; tam konuşacakken Dana kahvelerimizle geldi. Ben üç paket şekeri ve dört krema kabını fincanıma boca edişimi izledi. "Kahve içmek için çok gençsin."

Kahveden bir yudum alıp fincanımın üzerinden onu süzdüm. Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemesi için vakit çok geçti.

Neredeyse gülümseyecek oldu ve asabiyeti bir nebze azaldı. Başını iki yana sallayarak güldüğünde ise sinirli halinden eser kalmadı. "Ne kastettiğini anladım. Annen asla senin kadar gözü pek olamaz."

Bana güldüğünü düşünerek somurttum. Ellerini iki yana açıp özür dilemek istemiş gibi avuçları yukarı bakacak şekilde masaya koydu.

Gözleri yüzümdeki çürüklere kaysa da Dana bu kez yiyecekleri getirerek araya girdi. Yemek çok güzel koksa da Ben'in gözleri üzerimdeyken rahat davranamıyordum. Ben durumu anlamış olacak ki eliyle yemeye başlamamı işaret etti ve telefon etmek için izin istedi.

Yumurtalarımı bitirmiş, bir kızarmış ekmek dilimiyle oynuyordum ki Ben masaya döndü. Boş kahve fincanıma ve tabağımdaki kırıntılara baksa da bahane uydurmaya gerek duymadım. Hastanedeki yemekler iğrençti.

“Laura’yı mı aradın?”

Blackwell Falls’a geç saatte vardığımızdan henüz karısı ve kızıyla tanışmamıştım.

Gülümsedi. “Endişelenmesini istemedim. Senin New York’a geri kaçtığını sandık.”

“Ya?” Ekmeği tabağıma bırakıp parmaklarımı peçeteyle sildim.

“Remy?” Endişeli gözleri gözlerimle buluştu. “Hastanede daha önce o adam sekiz kez canını yaktığında nerede olduğumu sormuştun. Bana olanları anlatır mısın?”

Peçetemi parçalayarak başımı iki yana salladım. Bazı konularda konuşamazdım.

Gözlerini yüzümde gezdirip Anna’nın yüzündekilerle birebir aynı noktalarda beliren morlukları inceledi. İyileştirmenin en sevmediğim kısmı hep bir bedeli olmasıydı.

“E?” dedi.

“E, ne?”

Sabırsızlanan Ben’in sesi yine o aynı gergin tonu aldı.

Kafenin gediklilerinden birinin garsonların kullandığı tezgâhta duran makineden kendisine bir fincan daha kahve doldurduğunu izlediğimde ben de boş fincanımı keşke öyle doldurabilseydim diye düşündüm.

Ben ellerini çırpınca irkildim. “Konuş benimle Remy çünkü neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum.”

Elbette ki neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordu. Beni *tanımıyordu* ki. Omuz silktim. “Ben iyiyim. Bir iki çürük beni öldürmez.” Sonra niyetimi açıkça belli etmek için “New York’a dönmeyeceğim,” diye ekledim.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. “Peki bu ne anlama geliyor?” Öne doğru kaymamla oturduğum koltuğun ahşap kenarı bacağıma acıttı. “Özgür bırakılmak istiyorum. Birkaç ay sonra on sekizime basacağım.”

Hevesli yanıtlımla şaşırın Ben beni süzmek için geriye yaslandı. “O zaman sana ne verebilirim?”

Fikrime karşı çıkmadığını görünce aklımdakileri ortaya dö-küverdim. “Kendi ayaklarım üzerinde durana dek kalabileceğim bir yere ihtiyacım var. Tabii ki kira vereceğim.”

Ben eliyle beni durdurana dek parmaklarımla masayı tıkladım. Sahilde olanlardan sonra gardımı almıştım. Mavi kıvılcımlar çıkmadı. Sıcak, kahverengi ten tenime değdi ve elimi çekene dek süren o kısacık anda kalp atışlarının düzensiz olduğunu fark ettim.

Başımı kaldırmamı bekledi. “Lise diploman olmadan nasıl bir iş bulacaksın? Nerede kalacaksın? Üniversite ne olacak? Bu konuyu iyice düşündün mü?”

“Evet,” diye tısladım. “Aptal değilim ben. Liseyi bitirmeye niyetliyim ve üniversite için para biriktirdim.” Param çok da fazla olmasa da Ben bunu bilmese de olurdu.

“Videocuda çalışarak biriktirdiğin azıcık para mı? Hiç sanmıyorum.”

Bunu nereden öğrenmiş? “Geri dönmeyeceğim,” diye yineledim.

Yüreklendirici bir gülümsemeyle, canımın nasıl da bir fincan daha kahve çektiğini biliyormuş gibi kendi kahve fincanını bana doğru itti. “Elbette ki dönmeyeceksin. Bir seçenek daha var. Çoktan uygulamaya başladığımız seçenek. Yanımda yaşa.”

Daha o cümlesini bitirmeden başımı iki yana sallamıştım. Teklifini kabul etmeyi ne denli istediğimi fark etmek beni afallat-sa da kimseye güvenmemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Ona “Düşünsene,” dedim. “Beni istemiyorsun. Mükemmel hayatından çıkacağım. Asıl sen bu konuyu etraflıca düşündün mü? Kendini, arkadaşlarına on yedi yaşındaki hatandan bah-sederken hayal et. Beni seni besbelli iyi tanıyan Dana’yla tanış-

tırmak bile içinden gelmedi.” Sesim hüzünlü bir ton aldı. “Ya karın ve kızın? Sence yanlarında kalmamdan mutlu olurlar mı?”

İfadesi değişmediğinden mantıklı konuşmaktansa ikna yoluna gitmeye yöneldim. “Bak, beni azat edecek belgeleri imzala ve gitmeme izin ver, yeter. Buraya hiç gelmemiş gibi olacağım.” Biriktirdiğim bir avuç parayla bu sözümü nasıl tutacağımı bilmesem de dediğimi yapacaktım.

Ben hiçbir şey söylemedi. Bu konuyu uzattığı için ona kızıyordum. İkimiz de gitmemi istediğini biliyoruz.

Garson kıza hesabı getirmesi için el etti. Kız masamıza gelince babam gülümseyip “Dana, seni kızım ile tanıştırayım,” dedi. “Remy ailemle kalmak için bu hafta kasabaya taşındı.”

Dana’nın verdiği selama aldırış etmeden, şaşkınlıkla Ben’e baktım. Dana uzaklaşınca Ben’e “Bu hiç de komik değil, ne yaptığını sanıyorsun?” dedim.

Ben ayağa kalkıp hesabı masaya bıraktı. “Belge falan imzalamıyorum. Benimle eve geliyorsun. İşi de unut, kirayı da.”

Kalkıp giden Ben’i öfkeyle takip ettim. Benimle oyun oynuyor olmalıydı. Önce kafenin, sonra da arabanın kapısını benim için açtı. Yan koltuğa bulaşan çamurun bahsi bile geçmedi.

Ben sürücü koltuğuna geçince “Neden?” diye sordum.

“Bana ihtiyacın var.”

Öfkeli yüz ifademi görünce “Tamam, belki bana ihtiyacın yok ama yola yalnız başına çıkmak zorunda değilsin. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bu kez yanında olacağım,” diye ekledi.

İçimi yeni bir duygu kapladı. Ümit. Mantıksız ve bel bağlayamayacağım bir ümit. Ben elini çenemin altına koyup bana ikinci kez dokundu. Tenimden çıkan mavi kıvılcıklar parmaklarının arasından geçerken ritim bozukluğunu bir kez daha fark ettim. Rahatsızlığı bana zararlı görünmese de bedenim onu iyileştirmek için harekete geçti.

Işık parlamasını fark etmemiş gibiydi. “Bana inanmıyorsun,” dedi. Bunu inkâr etmedim. Arabasını çalıştırmak için elini çekti. “Sorun değil Remy. Senin yerinde ben olsam ben de inanmazdım. Fakat ben senin babanım ve bundan böyle bir baba gibi davranacağım.”

“Babam değilsin Ben. Bunun için artık çok geç.”

Ona ismiyle hitap etmem karşısında yüzünü buruşturan Ben gönülsüz bir kabullenmişlikle başını salladı. “Peki. Buna bir şey diyemem. O halde, sen istediğin sürece dostun olacağım.”

Bu dediğini yetişkinlerin çocuklara duymak istediklerini söyledikleri bir yalan gibi gördüm ve omuz silkere geçiştirdim. “Şimdi bu U dönüşü niye? On yedi yıldır yokmuşum gibi davrandın.”

Yüzüne utanç ve suçluluk yerleşti. “Uzun zamandır seni hayatıma sokmak istiyordum. Senden uzak kalmamın daha iyi olacağına, annen beni ikna etmişti. Ben de bunu yapmasına izin verdim, çünkü böylesi kolayıma gelmişti.” Alevlenen gözlerini yola dikti. “Bir daha sana öyle bencilce yaklaşmayacağım. Bana bir şans verirsen seni tanımak isterim.”

Araba Ben’in yaşadığı sokağa saparken kollarımı kavuşturarak teklifine yanaşmadığımı belli ettim.

“Bana bir ay versen?” diye yakardı. “Yürümezse, tek başına yaşaman için sana yardımcı olurum. Anlaştık mı?”

Bir kez daha içimde ümit yeşerecek olsa da buna izin vermedim. Bir insan bir anda böyle değişemezdi. *Yine de...* Kalbim düzensiz bir ritimle teklerken onunki şimdi saat gibi atıyordu. Fısıldayışımı neredeyse işitmeyecekti: “Anlaştık.”

Eve vardığımızda Laura bizi kapıda karşıladı. Ev ha? Burası senin evin değil Remy. Bunu *unutmal* İstenmemeye tahammül edebilirdim; Ben’in karısı ve kızı beni istemeseler bu beni üzmezdi. Zaten beni istemeyecekleri de kesindi. Ben’in ailesiyle karşı

karşıya geldiğimde omuzlarımı dikleştirip kendime sadece bir süreliğine orada yaşayacağımı hatırlattım.

Kalp şeklinde bir yüzü; kısa, kırmızı bukleleri olan, ufak tefek Laura'nın ağzı her an gülücükler dağıtmaya hazır. Baş omzuma gelen kadının yanında dev gibi kalıyordum.

"Selam," dedim.

"Remy, seni iyi gördüğüme çok sevindim!"

Kollarını bana dolayan Laura'nın çiçek esanslı parfümü etrafımı sardı. Bir tarama ve teşhis daha yaptım: Sağlıklı. Rahat bir nefes aldım. Kısa araba yolculuğunda hem duygusal hem de fiziksel açıdan kendimi ne denli bitkin hissettiğimi fark etmiştim. Bir hastayla daha karşılaşmam sonum olurdu. Kendisine sarılarak karşılık vermediğim Laura kollarını gevşetip sarkıtarak geriledi. Yumuşak bakışlı, kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu; buna benim sebep olduğumdan hiç şüphem yoktu.

Çatlamış dudaklarımı yalayarak "Teşekkürler Laura," dedim. "Seni endişelendirdiysem özür dilerim. Yürüyüşe çıkmıştım ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Laura gülümsedi. Fakat eliyle devasa, beyaz "kulübeye" girmem için işaret ederken bu kez bana dokunmadı. Bu tür kulübelerin benzerlerini daha önce ancak Cape Cod ve Hampton köylerinin fotoğraflarında görmüştüm. Evin içine ilk kez günışığında baktığımda gördüklerim beni şaşırttı. Evin çevresindeki doğa eve sanki okyanus dalgaları gibi çarpmış, geride sahil şeridine ait ufak tefek parçalar bırakmıştı. Pencerelede, görünmeyen iplere asılı deniz camları duvarlarda ve tavanda renkli bir ışık gösterisi oluşturuyordu. Taş bir şöminede davetkâr bir ateş yanıyor, mavi ve bronz tonlardaki mobilyalar ve dekorasyonlar denizi yansıtıyordu. Daha da iyisi geniş pencerelerden rıhtım ve az önce gezdiğim kumsal görülüyordu.

Ayrıca, cama arkamda birbirlerine samimi bir bakış atan

Laura ve Ben yansiyordu. Ben, Laura'ya yüreklendirici bir gülümsemeyle bakarken Laura onun elini tuttu; birbirlerine âşık oldukları açıldı. Onların elinde büyütülmek acaba nasıl olurdu? Boğazım düğümlendi: Her şeyin farklı olmasını dilemenin bir faydası yoktu. Gerçekler çirkindi ve ondan kaçış yoktu.

Ben yerimde kıpırdanarak boğazımı temizleyince Laura gülümsedi. "Aç mısın Remy?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kafede kahvaltı yaptım."

"Ha, tabii. Tamam o zaman."

Odaya huzursuz edici bir sessizlik hâkim olurken hiçbirimiz ne diyeceğimizi, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Odama çekilmeye karar verdim. "Ben, biraz dinlenmemin mahzuru yoktur umarım. Çok yorgunum."

Buraya gelirken Ben arabada bana hastaneye gitmeyi teklif etse de bu fikre yanaşmamıştım. Konuyu yeniden açmaktansa bana "Tabii, odanın nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayıp merdivenlerden, iki yanındaki iki kapısı yatak odalarına açılan geniş bir sahanlığa çıktım. Sağa yönelip kapıyı ayağımla ittim. Benim ve Anna'nın Brooklyn'deki yatak odalarının toplamı bile yeni yatak odam kadar etmezdi. Ayrıca odadaki mobilyalar banka hesabımızdaki paradan fazla ederdi. Penceredeki manzara beni kendine çekti.

Nefesim camı buğulandı. Kar yağmaya başlamıştı, beyaz tozlar kumsaldan iç içe geçmiş yapraksız akçaağaçlara doğru uzanan deniz yosunlarının üzerine serpiliyordu. Islak toprak kokusu her şeye işliyor, her nefesime doluyordu. Aslında manzaranın kilometrelerce uzanan beton ve çeliği görmeye alışmış bir kızı sıkması gerekirdi. Aksine, karşımdaki yabancı manzara beni büyülemişti.

Tıpkı sahildeki çocuk gibi.

Belki de aramızda yaşanan hayal gücümün bir ürünüydü. Bir iyileştirme seansının ardından gelen normal acıları çekmemem bir yana ağrılarım da eskiden kalmaydı. Yine de oğlan gardımı düşürdüğümü sezmiş ve onu tarayamadan enerjimi bana geri göndermişti. Gücüme maruz kalmak böyle bir şey miydi? Taramayı gerçekleştirdiğimde cızırtı çıkıyor ve karşımdaki acı duyuyordu. Kırık kemiklerini iyileştirdiğim Anna'nın canı yanmıştı; fakat bu, kemiklerini bir doktorun yerine oturturken çekeceği acı kadar kötü olamazdı. Deneyimlerimden ani ve yoğun acının ardından büyük bir rahatlama geldiğini biliyordum.

Yoksa o da insanları iyileştirebiliyor muydu? Belki de yaralarımı iyileştirmeye çalışıyordu. Eğer öyleyse, gücüme maruz kalmak hayal ettiğimden daha korkutucu bir deneyimdi.

Hayır... Onun enerjisi farklıydı. Daha aç. Daha korkunç. Ayrıca, kendisini iyileştirebilecek olsa alnında o yara izi olur muydu? Belki farklı güçleri vardı... İçimi bir heyecan dalgası sardı. İlk kez benim gibi biriyle karşılaşmıştım. Ona dair her şeyi öğrenmek istesem de önsezilerim bana bunu yapmamamı söylüyordu.

Bugüne dek beni kuvvetli önsezilerim hayatta tutmuştu ve aynı önseziler oğlanın tehlikeli olduğunu haykırıyordu. Onu bir daha göreceğim olursam yolumu değiştirecektim. Duyacağım azıcık pişmanlık göz ardı edilebilirdi.

Etkileyici manzaraya baktım. Fırtınanın içinde olmak, tenimde karın eriyişini hissetmek arzusu duyuyordum. Ben'in evinde uzun süre kalırsam sonbaharda kırmızılara ve altın rengine bulanacak olan ormanı keşfedebilirdim. Geleceği düşündüğümde kafamın içindeki ziller "tehlike, tehlike," diye çınlıyordu.

Bir karar aldım. *Ne olacaksa olsun.* Sonra alnımı soğuk cama yasladım. Bir ay öyle uzun bir süre sayılmazdı.

Başımı yastığa koyar koymaz uyudum. Dean'ın beni kapıları olmayan bir koridorda köşeye sıkıştırdığım gördüğüm bir kâbustan uyandığımda oda kararmıştı. Nerede olduğumu anımsamam biraz zaman aldı. Sonra yatak odasının kapısının açıldığını ve sesleri bana yabancı gelen birilerinin alçak sesle konuştuğunu işittim. Gölgelelerin arasından beni izleyen Dean değil, durumumu merak eden Laura ve Ben'di. Uyuyormuş gibi yapmamla beni hiç rahatsız etmeden gittiler.

Kâbus yüzünden yeniden uyuyamıyordum. Terliyor, huzursuzluk duyuyordum ve çevremdeki ürkütücü gölgelere karşı gözümü dört açarak ev halkının uyumasını bekledim. Sonra yataktan çıkıp mutfığa gittim ve aradığım bıçakları soldan üçüncü çekmecede buldum. Beş ay önce bana kendimi biraz olsun güvende hissettirsin diye bir bifttek bıçağıyla uyumaya başlamıştım. Misafir odasına dönünce bıçağı yastığımın altına koyup parmağımı tırtıklı kenarında gezdirdim. Gerektiği takdirde bıçağı kullanabileceğimden emin olmasam da yaktımdayken kendimi daha emniyette hissediyordum. Bitkin halde gözlerimi gölgelere kapattım.

Rüyasız bir uykuya daldım. Sonra, yatağıma birinin oturmasıyla uyandım.

Gözlerimi hafifçe aralayıp çakurmadan benim yaşlarımdaki kızı inceledim. Lucy, Laura'nın kalp şeklindeki yüzünü ve kah-verengi gözlerini almış olsa da saçlarımin kararsız dalgalarının aksine, onun saçları Ben'inki gibi kıvrıkcıktı. Onu görmemek ve kiskançlığını bastırmak için yastığımı başımın üzerine çektim. Yeni ailemle haşır neşir olmam için henüz çok erkendi. Neden sonra fark ettim... *Sabah olmuştu.* Bir gün bir gece uyumuştum.

"Saat kaç?" diye sorduğumda sesim kısık ve aksi çıktı.

Lucy neşeli ve canlı bir tonla yanıt verdi: "Yedi. Bir daha uyanıp uyanmayacağından şüphe etmeye başlamıştık. Babam beni

alarm niyetine gönderdi. Bana kendini hazır hissedersen yarın birlikte gidip seni liseye kaydettireceğimizi söyledi.”

Homurdanarak yastığı bir kenara attım. Kız yerinden kıpırdamıyor, odadan çıkmaya hiç de niyetli görünmüyordu. Ben’in ilk doğan çocuğu ben olduğumdan benden bir iki yaş küçük olmalıydı.

“Adım Remy”

Kız *kardeşin*. Kimildanmasıyla dizi baldırına süründü. Alışkanlıktan ötürü, dikkatim hemen ona odaklandı ve beni bitkin düşürecek bir hastalık taşıyıp taşımadığına baktım. *Hiçbir şeyi yok. Sabahları neşeli olması dışında gayet sağlıklı.*

Başını salladı. “Biliyorum. Uyanmanı bekliyordum.”

“Kusura bakma. Uzun bir hafta oldu da.”

Gözleri ciddi bir edayla beni süzdü. “Babam olanlardan bahsetti. Konuşmak ister misin?”

“Ha, hayır.” Tanrı aşkına, ne diye babamın ailesi her şeyi konuşma ihtiyacı duyuyordu ki?

Lucy gülümseyip parmağını saçına doladı. “Sorun değil. Bura gelmene sevindik. Bu arada, adım Lucy. Kardeşiz.”

Sesinde herhangi bir kırgınlık yoktu. Aksine, basbayağı neşeliydi ki buna şaşırdım. Ben ayağa kalkınca Lucy de kalktı ve tıpkı Laura gibi ondan da çok daha uzun olduğumu gördüm. Çoğu kadının yanında bir Amazon gibi durmamı sağlayan genlerini bana aktardığı için Ben’e müteşekkirek olmalıydım. Kendimi odamdaki banyoya atarken Lucy’nin peşime takılmasını az çok bekliyordum. Duşun karşı tarafındaki bir kapı Lucy’nin odası olması gereken bir başka kapıya açılıyordu.

Banyo kapısı sesini boğuyordu. “Sabah kalkınca pek havanda olmuyorsun, değil mi? Babam da öyledir. Bana kahvesini içmeden kendisini lafa tutmamamı söyler.”

İyi bir kural.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtığımda onu eşyalarımı karıştırır halde buldum.

“Hey!”

Kabahatliymiş gibi davranma ihtiyacı bile duymadı. Anna’nın benim için çantaya koyduğu bir avuç tişörtün arasından eski, yıkanmaktan çirkin bir mora çalan, elden düşme bir tişörtü çıkardı. “Bunu giyemezsin. Okulda seni çiğ çiğ yerler. Asıl giysilerin nerede?”

Tişörtü Lucy’nin elinden kapıp elbise dolabına geri attım. “Tam karşındalar.” Dean kazandığımız parayı hızla yediğinden Anna’yla hep meteliksiz kalırdık. Giysilerimin elden düşme olmasına veya üzerime olmamasına çok da aldırış etmemeyi öğrenmiştim. Fakat gözlerindeki o bariz şaşkınlık ifadesi karşısında kızardım.

Lucy utancımı fark etmedi. Daha ben ona engel olmak için yerimden kıpırdayamadan tişörtü almak için tekrar elbise dolabına uzandı ve giysiyi tiksintiyle iki parmağının arasına aldı. “Neden böyle bir şeyi giyiyorsun ki? Çok büyük. Bunun içinde ufacık kalırsın.” Bedenime eleştirel bir gözle baktı. “Çok sıksaksın. Annem seni biraz toparlamak istiyor.”

Ne? Yok, ben almayayım. Tişörtü tekrar elime almak için hareketlensem de Lucy hızlı adımlarla ortak banyomuzdan kendi yatak odasına geçti. Oda, duvarlarına yapıştırılmış rock grubu posterleri olmasa benimkinin tıpatıp aynısıydı. Yatak örtüleri yere dökülmüş ojeyi andıran, pembenin ürkütücü ve cırtlak bir tonundaydı. Geniş bir gömme dolabın içinde kaybolup bir süre sonra elinde turkuaz bir ipek bluzla çıkageldi. Hayatım boyunca öyle güzel bir giysim olmamıştı; görür görmez bluzun benim olmasını istedim.

Lucy’nin bluzu bana vermesine şaşırdım. “Sanırım bu üzerine olur. Galiba bir de şalım olacaktı; onunla boynundaki morluk-

ları örtersin, kimse de sana soru sormaz. Annem seni bugün bir ara alışverişe çıkarmayı istiyor. Bu arada, Crimson Chaos bu gece Underground'da sahne alacak. Yarın okula başlamadan önce birkaç arkadaşım ile tanışmak isteyebilirsin diye düşündüm.”

Kimse bu kadar iyi olamazdı.

Şüpheli ifademi fark edip güldü. “Anneler sana bakmak için içeri dalmadan giyinsen iyi olur. Şu şalı da bulayım.”

Yatak odasına giderken kapı aralığında durdum. “Teşekkürler Lucy. Gömlek için.” *Ve sıcak karşılama için.* Lucy bir kez daha gülerek eliyle gitmemi işaret etti. Alelacele giyinmeye gittim.

Üçüncü Bölüm

O akşam Lucy'nin beyaz, hibrit Toyota'sıyla Underground'a gittik. İçeri girince Underground'un kırmızı tuğla duvarları, yıpranmış bardo masaları olan; dövmeli rockçıların cihazlarının ses ayarlarını yaptığı küçük bir kulüp olduğunu gördüm. İçerisi kulübün yirmi bir yaş altındakilere özel gecesini fırsat bilen ergenlerle doluydu.

"Haydi."

Lucy kalabalığı yarararak ilerledi. Ona yetişmeye uğraşırken çoktan oraya gittiğim için pişman olmuşum.

Kalabalıktan, yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyordum. Uzun bir zaman becerimi gizlemek için insan içine çıkmamıştım. Dahası Dean'in istismarının izlerini gizlemeyi öğrenmişim. Brooklyn'de okuldaki dört bin çocuktan biri olduğumdan gözlerden uzak kalmam kolay oluyordu. Fakat Lucy'nin dediğine göre "sekizinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar topu topu 452 öğrenci olan" bu okulda aynı şeyi yapamazdım.

Kapıda durup Lucy'nin arkadaşlarını selamlayışını izledim. Lucy bana yayvan bir gülümsemeyle el sallayınca ben de ona el sallayarak girişten dışarı sığına planımı bir kenara bıraktım.

Lucy'nin yanına gelmemle üç çift meraklı göz bana dikildi.

Kendimi tam bir ahmak gibi hissederek "Selam," dedim; Lucy'nin beni bu duruma düşürmesine izin vermemiş olmayı dilerdim. Ortama uyum sağlamak umurumda olmasa da Lucy arkadaşlarıyla tanışmamı çok önemsiyor görüldüğünden onunla gitmeye razı olmuştum.

Arkadaşlarının bende ne gördüklerini biliyordum; yanaklarımın ve çenemin keskin kemik yapısını, yüzümde fazla iri duran koyu mavi gözlerimi ve güzelce taranması gereken dağınık saçlarımı görüyorlardı. Lucy'nin makyaj malzemelerinin yardımıyla bile çürükleri veya mor gözümü doğru dürüst gizleyememiştım. Bana bakan biri... üstümden kamyon geçmiş sanırdı.

"Tanıştırayım, kardeşim Remy. Remy, bunlar da bizim tayfa. İsimlerini daha sonra unutsan da olur."

Gülüp siyah buklelerini aynısını ben yapsam gülünç görüneceğim bir hareketle savurdu. Masada bir kız ve oğlan oturuyordu. Lucy ikimize yer açana dek oğlanı yana itti. Yerimize geçtiğimizde müzisyenlerden biri salına salına masaya geldi ve yan masadan bir sandalye çekip bize katıldı. Oğlan dövme kolları, diken diken saçları ve pirsingli kulaklarıyla Lucy'nin temiz görünüşlü arkadaşlarının yanında Brooklyn'den kopup gelmiş gibi duruyordu.

Gözlüklü ve esmer güzeli kız kendini tanıttı. "Selam Remy. Ben Susan Reynolds. Bluzun harikaymış," deyip parmaklarını bluzumun yakasında gezdirdi.

Gülümseyerek, midemi ihmal edilmiş mücevher kutumdaki birbirine karışmış ucuz kolyeler gibi boğum boğum yapan çekingenliği üzerimden atmaya çalıştım.

Susan eliyle solundaki dövme oğlana işaret etti. "Bu da Brandon Green. Bu mekân ailesine ait."

Selam verdiğim Brandon sigara içenlere has, hırıltılı yeni ses tonumu "Harika bir sesin var yeni kız," sözleriyle takdir etti.

Uzun boylu ve kaslı sarışın oğlan sona kalsa da göz ardı edilemeyecek kadar çarpıcıydı. Greg De Luca'nın futbol oynadığına el çantamın dibinde kalan tüm bozukluklar üzerine bahse girebilirdim. Fakat anlaşılan o satranç oynamayı sahada koşmaya, almanaklara ve gol sayılarına tercih ediyormuş.

Greg ve Susan'ın solgun yüzümü süzdüklerini fark edince insanların bana acıma ve korkuyla yaklaşmasına karşı duyduğum küçümseme hissiyle gözlerimi devirdim. Dean'in uyguladığı şiddet benim suçummuş, hatta bana dokunurlarsa onlara da bulaşacak bir salgınmış gibi bakıyorlardı.

"Benim halime kötü diyorsanız, bir de kavga ettiğim adamı görmelisiniz," dedim.

Sesimin tonu morluklara dair tüm konuşmaları yanda kesti ve hepsi gözlerini kaçırdı.

"Remy, sen New York'luydun, değil mi?"

Susan'm sorusu Brooklyn'deki hayatıma dair bir sorgunun fitilini ateşledi. Kız kardeşimin arkadaşları sıcak tavırlarıyla beni şaşırtmışlardı; Lucy, kendisine bakıp yüzümü eksitene dek arkadaşlarıyla birlikte bana sorular sordu. Sıkıntımın farkına varıp sıırttı. Aynı banyoyu paylaştığı birini merak ettiği için onu suçlayamazdım. Öte yandan, ben de buraya gelmeden önce pek de aklıma getirmediğim Lucy'nin hayatını merak ediyor olmama şaşıyordum. Onunla ve arkadaşlarıyla bir kulüpte takılmak şöyle dursun, bir gün tanışacağımıza bile ihtimal vermezdim.

Brandon'ın ayaklanıp sahnedeki gruba katılmasıyla sohbet sona erdi. Brandon gitarıyla ilk gıcırtılı notayı çıkarınca masada benden başka oturan kalmadı. Dans pistinin her karışında, kollar ve bacaklar ilkel ritme uygun bir şekilde sallanmaya başladı. Brandon'ın kapalı gözlerle sağa sola sallanışını izlerken müzikle kendini kaybedebildiği için onu kıskandım.

Parmaklarımı bacağıma vurarak müziğe ritim tutarken gözlerim odanın uzak köşesine kaydı. Orman yeşili gözlerin o tanıdık, derin bakışları üzerimdeydi.

Sinirlerimi yatıştırmak için ciğerlerime bir nefes çektim. Kumsaldaki oğlan bir sandalyeye sere serpe oturmuş, kot pantolonlu bacaklarını masanın altından uzatmıştı. Loş ışıkta kahverengi saç simsiyah parlıyordu. Geniş çenesindeki kirli sakalları tıraş etmiş olsa da hâlâ tehlikeli görünüyordu. Aramızda sahne olmasına rağmen sağ kaşından inen yara izini görebiliyordum. Bir pipetin ambalaj kağıdıyla oynayan çocuğun geniş omuzları çökük duruyordu.

Sahilde onu öyle gevşemiş bir halde görmediğimden vücudunun duruşunun ne denli mükemmel olduğunu fark etmemiştim. Aslında "gevşemiş" sözcüğü üzerine... pek de oturmuyordu. Gevşek duruşuna rağmen etkileyici bakışı nabzımı hızlandıracak güçteydi. Kendi merakımın yansımaları onun yüzünde görüyor, gözlerimi ondan kaçıramıyordum.

Lucy yanımda bittiğinde sesi endişeli çıkıyordu. "Yo, sakın. Aklından bile geçirme."

Sözleri o fena, yeşil gözlerin büyüünden sıyrılmamı sağladı. Ben oğlana bakarken birçok şarkı başlayıp bitmiş ama fark etmemiştim bile. Şaşkın şaşkın Lucy'ye döndüm. "Ne?"

Başıyla oğlana işaret etti. "Asher Blackwell. Şu klasik kötü çocuklardandır; siyah motosikletli falan." Müziğin sesini bastırabilmek için eğilip bağırdı. "Babam duysa kalbine iner."

Asher Blackwell. O yüzün artık bir ismi olmasına memnundum.

Hiçbir şey yokmuş gibi görünmeye çalışarak, Lucy'yi memnun etmek adına gülümsedim. "A, motosiklet demek. Motosiklet çok fena bir şey, değil mi?"

Lucy'nin sırtışına muzırca bir ifade eklendi. "Bizim işimiz babamızı endişelendirmek, öldürmek değil."

Asher'a doğru döndüğümde artık beni incelemiyor, masasından oturduklarını fark etmediğim bir oğlan ve kızla konuşuyordu.

"Blackwell derken, Blackwell Falls'un Blackwell'i mi bu?"

"Doğru tahmin. Ataları kasabayı 1800'lü yıllarda kurmuş. Oradaki grup son kuşak torunlar ve mülkün varisleri."

"Mülk" sözcüğünün aklıma getirdiği resimleri aklımdan çıkardım. "Yanındaki kim?" Lucy masaya bir bakış atsa da bunu gizlice yapmak için hiç çaba sarf etmiyordu.

Masada oturanların hiçbiri bize dikkat etmiyordu. "Kız, kardeşi Charlotte. Şu gerçekten seksi olan da Gabriel Blackwell. İkisinin vasisi. Ebeveynleri geçen yıl, kasabaya taşınmadan kısa bir süre önce geçirdikleri bir kazada öldüler. Anlaşılan vasiyetnameyi okuyana dek kasabadaki mülkün sahibi olduklarından haberleri yokmuş."

Köşeli kemik yapısı ve koyu kahverengi saçlar Blackwell'lerin ortak özelliği olsa da Gabriel'in saçları Asher'dan daha kısa kesilmişti. Charlotte, yüz hatları iki oğlan gibi keskin olmasına rağmen alımlı bir kızdı. Kıpırmızı dudakları ve kısa kesilmiş saçlarıyla 1920'li yıllarda yaşayan bir gangsterin reşit olmayan kız arkadaşına benziyordu.

Gabriel, Asher'dan birkaç yaş büyük görünüyordu. Asher'dan daha iri ve kaslı; nefes kesici bir oğlandı. Gabriel'in gözleri ona baktığımı fark etmiş gibi yukarı kalktı. Gözlerinin yeşili erkek kardeşininkilerle aynıydı ve yakışıklılığı karşısında hissettiğim hayranlığı bastıramıyordum. Gabriel gözlerini kaçırıp beni azat edene dek soluk alamadım.

Yan tarafına bakınca Asher'm düşüncelerimi okuyormuş gibi ölkeyle bana baktığım gördüm. Erkek kardeşinin yakışıklılığından etkilenmem hoşuna gitmiş gibiydi. Kibri beni kızdırdı; bir kaşımı yukarı kaldırdım. Yüzü sert bakışlarla kararırken korkudan omurgamdan yukarı bir ürperti yürüdü. Ne olur ne olmaz

diye hayali tuğlalarla ördüğüm zihinsel bariyerimi sağlamlaştırdım.

İlk Asher'in gözlerini kaçırmasıyla onunla ilk çarpışmamdan galip çıktığımı düşünerek gülümsedim. Savaşta olmadığımızdan bu aptalca bir düşünceydi.

Lucy "Orada dur!" dedi.

"Ne?"

Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Remy, Asher okul takımındaki çocukların en fenasıdır. Bir kızı gözüne kestirdi mi o kızın aklını kaçıracağı kesindir. Ayrıca ona ciddi yaklaşan her kız eninde sonunda terk edilir ve kalbi kırılır." Müzik sona erdiğinden ve diğerleri masaya dönmeye başladığından alelacele ekledi: "Ona takılmak kötü bir fikir."

Asher'a dair ilk izlenimim doğrudu. Lucy'nin endişelenmesine gerek yoktu. Zaten, anlayamayacağı nedenlerden ötürü, Asher'a bulaşmaya niyetim yoktu.

Belli ki Susan, Lucy'nin son söylediklerine kulak misafiri olmuştu. "Asher Blackwell'den bahsediyorsunuz, değil mi?" Lucy'nin olumlu yanıtını beklemedi. Sırtarak kaşlarını gözlüğünün üst kenarına doğru oynattı; tahminimce grubun dedikoducusu oydu. Her grupta onlardan bir tane olmazsa olmazdı. "Ne seksi ama. Değil mi?"

Lucy tıslayarak nefes verirken içimden gülmek geldi.

Susan "Yetenekli bir fotoğrafçı ve hokey takımımızın bugüne dek gördüğü en iyi orta saha oyuncusu. Fakat... Blackwell oğlanları seri çapkınlardır. Ablam geçen yıl, üniversiteye başlamadan önce Gabriel'la çıkmıştı. Gabriel ilişkiyi bitirince enkaza döndü."

Greg başını salladı. "Buraya taşınmadan önce dünyanın dört bir köşesinde yaşamışlar. Zenginlikleri abartılı düzeyde. Brand'in ailesinden de zenginler. Ebeveynleri onlara büyük bir miras bırakmış. Şanslı piçler."

Brandon, Greg'i dürtükledi. "Ahbap, kıskançlık çirkin bir duygudur. Unutma bunu. İşe ihtiyacın olursa ne zaman istersen havuzumu temizleyebilirsin."

"Yaşa, adamım. Beni annene yaklaştıracak her işe varım. Annenin bana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İkisi tartışmaya başlarken diğerleri de araya girdi. Artık Asher'in aksanının nedenini biliyordum. Amerikan aksam da, İngiliz aksanı da değildi. Kendisi gibi egzotik bir aksandı. Blackwell'lerin masasına bakınca ben başka şeylerle uğraşırken Asher'in gitmiş olduğunu fark ettim.

Dakikalar sonra ayağa kalktığımda Lucy koluma dokundu. Elini bana her değdirişiyle temasımız daha da tamdık bir hal alsa da bunu sorun etmiyordum.

"Cidden Remy. Dikkatli ol." Gözleri Blackwell'lerin oturduğu masaya kaydı. Asher'i aramaya gittiğimi sanmış olmalıydı; sonrasında söyledikleri bu şüphemi doğruladı. "Asher ve Gabriel festivalde yarışmak için geçen yıl babamdan yelkenli satın aldılar." Ben kasabada bir gemi yapım şirketi işletiyor, Yelkenli Ustası Yarışı'nda kullanılan yelkenlileri ve yarış teknelerini inşa ediyordu. "Birbirleriyle yarışırken yelkenlileri çarpıştırmışlar. Biraz... umursamaz tipler."

Başımı sallayarak endişesini anladığımı belli ettim. Ne kadar haklı olduğunun farkında değildi. Asher, en hafif tabirle... tehlikeliydi. Belki güçlü önsezileri aileden gelen bir özellikti.

"Buralarda hava alabileceğim bir yer var mı?"

"Terasa gidebilirsin."

Lucy'nin tarif ettiği gibi bir yan kapıdan geçip kardan geniş bir tenteye korunan terasa çıktım. Gölgede kalan bir masa seçip ısınmak için kollarımı bedenime sürttüm. Azıcık akli olan herkes içerideydi. Fakat onca bedenim üzerimde yarattığı baskı beni bitkin düşürmüştü. Karanlıkta, tek başıma birinin bana kazara

çarpacağı endişesi olmadan zihinsel bariyerimi gevşetebilirdim.

Arkamda kalan kapının ardına kadar açılmasıyla gece göğüne konuşmalar karıştı ve bir çift sigara içmek için terasın köşesine yöneldi. Karanlıkta beni fark etmiyorlardı. Gözlerimi kapatıp alçak sesle konuşmalarını ve uzaktaki okyanusun düzenli kükremelerini dinledim. Bu kasabanın huzur veren bir yanı vardı.

“Burası güzelmiş, değil mi?”

Kalın ses sinirlerimi gerdi. İç geçirerek zihinsel bariyerimi tekrar sıkılaştırıp yukarı baktım. Asher yanımdaki masada oturuyordu. Gelişini duymamıştım, daha ben terasa çıkmadan orada oturuyor olmalıydı. Yakından bakınca daha yakışıklı ve çekici görünüyordu; aklımda kaldığından da. Çıkık elmacık kemikleri bir kaşını kesen yara izini vurguluyordu ve uzun saç alnına dökülüyordu. Yüzündeki bu kusur bana onun sağlığına zarar verebileceğini hatırlattı. Elbette gözlerinden okuduğum öfkesi de sağlığına dokunabilirdi.

“Adım Asher Blackwell” derken gözlerinde bir meydan okumanın pırıltısı vardı.

Bana daha önce hiç karşılaşmamışız gibi kendisini tanıtmıştı. Neden sonra tokalaşmak için elini uzattığını fark ettim. Ben el sıkışmazdım. Asla. Bunu yapmak zihinsel bariyerime rağmen bana acı verirdi. Sahilde olanlardan sonra yakın zamanda ona yeniden dokunmaya da niyetim yoktu.

Bu çarpışmayı o kazanmış gibi sırttı.

Çifti izlemek için yana döndüğümde Asher’ın beni süzdüğünü göz ucuyla fark ettim. Beni dikkatle inceleyişinin gerisinde var olduğunu hissettiğim derin merak beni huzursuz ediyordu. O benim gibi –iyleştirici– değildi. O benim gibi bir enerji kullanabilen, başka türlü bir varlıktı. Onu görmezden gelirmiş gibi yaparken gardımı sağlam tutuyordum.

"Senin adın ne?" Asher sigaralarından kaçamak nefesler alan çifte bakarken benimle nazıkçe sohbet ediyordu.

"Remy O'Malley." Sesim normalden daha boğuk çıkmıştı.

Bu da Asher'in ilgisini çekmişti; o inanılmaz gözlerini büyük bir ilgiyle bana dikti. Köşeye kısıldığımdan istesem de gözlerimi kaçıramazdım. Zaten kaçırmak da istemiyordum.

Siyah kaşı bir kez daha yukarı kalktı. "Lucy'nin kız kardeşi misin?"

Kendimle ilgili sorular beni tedirgin ettiğinden oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Babamız aynı; o yüzden sanırım kız kardeşim oluyor."

Rahatsız halimi bir başka duyguyla karıştırmış olmalıydı. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Tanıdığım kadarıyla."

Konuşmaya devam etmemi bekledikten sonra sözcükleri benden sökmek istermişçesine öne doğru eğildi. Sessizlik devam ederken parmaklarını şıklattı. "Doğru ya. Sen Falls'da yenisin. Diğer kız çocuğusun sen."

Diğer kız çocuğu. Harika. Lakabım da hazırды. Omuz silktim; anlaşılan çekimser jestim onu sahilde omuz silkişinin beni kızdırdığı kadar kızdırmıştı.

"Taşınmanın boynundaki izlerle bir ilgisi var mı?"

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Kızgın sesi yanımdakilerin işitemeyeceği kadar kısık olsa da onu duymadıklarından emin olmak için çifte baktım. Kız bize doğru meraklı bir bakış atsa da erkek arkadaşı bizimle hiç ilgilenmedi.

Asher'a bakıp ne diye böyle bir soru sorduğunu anlamaya çalıştım. Renk vermeyen yüzünde sakın bir ifade vardı. Yanıt vermezsem sorusunu bu kez sesini yükselterek yineler miydi acaba? Ne yanıt versem hoşuna giderdi? Gerçeği söylemek bir seçenek değildi. Ona aldırış etmeme kararına sadık kalmalıydım.

“Sen hep böyle çok mu soru sorarsın?”

Asher’in kaşı bir kez daha kalkarken ben de bakışına aynı şekilde karşılık verdim. *Kendi işine baksana sen.* O sırattırken ben kaşlarımı çattım ve sohbeti sonlandırmak için çifte doğru döndüm. Asher karanlıkta yanıma otururken hiç de huzursuz olmuş gibi değildi. Bakışlarının birkaç kez bana yöneldiğini hissetsem de ona bakmamak için kendimi tuttum.

Brandon kendine has gitar tonuyla başlayınca içeride kazara birine dokunmamak için olduğum yerde kalarak terastan, önce Asher’in ayrılmasını bekledim. Sigara içen çift izmaritleri ayaklarıyla ezip alelacele, kapıyı çarparak içeri girdiler. Göz ucuyla Asher’in pahalı deri çizmelerine bakıyor, sahipleriyle beraber yanımdan uzaklaşmalarını bekliyordum. Fakat çizmeler orada öylece duruyordu. İkimiz de yerimizden kıpırdamazken aramızda gergin, öfkeli rüzgârlar esiyordu.

Bunun bir başka meydan okuma olduğunu fark ettim. Gitmek için ayağa kalkarken hayal kırıklığıyla öfkelen dim. Aynı anda o da ayaklanınca iki masanın arasına sıkışıp dengemi kaybettim. Dokunuşundan sakınmak isterken ayağım masanın ayağına takıldı. Zihinsel gardım düştü. Güçlü eller beni tutup dengelemek için belime dolanırken eli hafifçe kayarak çıplak tenime değdi.

Parmaklarının belime değdiği noktada ısı kıvılcımları çıktı ve yeşil alevler yayıldı. Kalkanım olmadığından sıcak ısı enerjisine karşı savunmasız kalmışım; enerjisi ısı güdümlü bir roket gibi içime aktı. Beklenmedik saldırısının yol açtığı acı tenimi dağlıyor; acı dokunduğu noktada başlayıp amansız bir rüzgâr gibi bedenime yayılıyordu. İçimdekiyse savunma kalkanımı çökerten ateşin tam tersiydi; buz parçaları dosdoğru kalbime giderken nefesim kesiliyor, nabzım yavaşlıyordu. Kalbimin donmasıyla gözlerimin önüne bir sis perdesi indi; artık sadece Asher’in yüzünü görebiliyordum.

Bir haftada ikinci kez bedenim dizginleri ele alıyordu. Bedenim tüm acımı bir noktada toplayıp dışarı atmış, tenimden Asher'in tenine kırmızı alevler fırlamıştı.

Asher alevlerle yanmış gibi kollarını geri çekti. Ondan gelen enerji akımı kesildi.

İki büküm oldum ve kalbim hızla atarken bana en yakın sandalyeye tutundum. Öfkeli bakışlarımı bronz tenine ve alnın-daki boncuk boncuk tere çevirerek zihinsel savunmamı yeniden kurdum. Fakat iş işten geçmişti. Asher acısını belli eden bir yüz ifadesiyle dimdik ayağa kalktı. Canının yandığını fark ettim. Bunu ben yapmıştım. Duyduğum gururla, öfkeli gülümsemem yerini acımasız bir sırıtışa bıraktı.

Bir garson terasa adım atarken bir kez daha kalabalığa karışmayı denedim. Tekrar yere düşmeden yürüyebilecek hale geldiğimden emin olunca Asher'a sırtımı dönüp kulübe yürüdüm.

İçeri girdikten sonra arkamda kalan kapı açılmadı. Durup bedenimin durumunu tarttım. Acı kaybolmuş olsa da bitkin düşmüştüm. Dean'in canını yaktığımdaki kadar bitkin olmasam da bu seferki farklı bir acıydı. Alıştığımın aksine, bu kez birinin yaralarını şey sırasında... Ne sırasında? Az önce ne yaptığımı bilmiyordum; tek bildiğim bedenimin artık acıyı alabilmesinin yanında verebildiği idi. Bu beni iki kat ucube yapıyordu.

Asher da bunu biliyordu.

Bundan böyle bana dokunmadan önce iki kez düşünecekti.

Dördüncü Bölüm

Okuldaki ilk haftam olaysız geçti.

Yıpranmış, kırmızı tuğladan bir bina olan Blackwell Falls Lisesi bir tepenin üzerine, mütevazı evlerin, akçaağaç ve çam kümelerinin arasına kurulmuştu. Ben, ilk gün okula kaydımı yaptırmak için beni yerleşkeye arabasıyla götürmüştü. Tam bir inek olduğumu, hep A almak için dişimi tırnağıma taktığımı öğrenince memnun olmuştu. Belki en kısa zamanda içinde yaşadığım cehennemden kaçmam gerektiğinden kendimi çalışmaya diğer öğrencilerden daha fazla motive ediyordum. Dean'den uzak olduğum sürece kütüphanede vakit geçirmek bana koymuyordu.

Kitaplara biraz göz gezdirince diğer öğrencilere yetişmek için biraz çalışmamın yeteceğini gördüm. Bu iyiydi; çünkü aklıma Asher'in gelmesiyle konsantrasyonum altüst oldu.

Okul koridorlarında Asher'in yeni saldırılarını savuşturmakla uğraşacağımdan endişe ediyordum. Ondan gelecek bir enerji dalgası beni Dean'in savurduğu yumruklardan daha fazla korkutsa da hiç olmazsa kendimi savunabiliyordum. Yeni gücüm beni ikilemde bırakmıştı. Kendimi koruyabildiğim için gurur

duyuyordum. Eskiden olsa bir hayvan gibi kaçacak delik arar, kazara karşımdaki kişiyi yaralamaktan korkardım. Bu yeni yeni gelişen beceri, olduğumu zannettiğim şeyin –bir şifacı– tam tersi gibiydi.

Bir yanım Asher'in bana yalnızca bir kez, ortak aldığımız tek ders olan İngilizce dersinde baktığı, sonra da yanında oturan minyon kıza kur yaptığı okuldaki ilk günümünden dolayı mutluydu. Neden hayal kırıklığı hissettiğimi anlamıyordum. Sahilde onu ilk gördüğümde kendisinde hissettiğim yalnızlık gerçeklikle örtüşmüyordu.

Asher öğle yemeği arasında kafeteryada kız kardeşi ve arkadaşlarıyla otururken ben de Lucy'nin yanında oturdum. Beni görmezden geldiği için mutlu olmam gerekse de bu durum beni hafta boyunca evdekilerin de gözünden kaçmayan bunalımlı bir ruh haline soktu. Ben ve Laura düşünceli bir edayla bakışıyor, birbirimize yabancıymışız gibi –öyleydik de– davranarak evin içinde karşı karşıya gelmemek için çaba harcıyorduk. Vaktimin çoğunu odamda tek başıma geçiriyordum.

Ben onlara yaklaşmayınca Lucy ve Laura hafta sonunda South Portland'e bir alışveriş gezisi planladılar. Hevesli olmadığımı fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Daha büyük bir şehir daha çok kalabalık anlamına geliyordu. Fakat benim bir ucube olmam onların suçu değildi. Bana kendimi ailenin bir parçasıymış gibi hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı; bu yüzden dişimi sıkıp planlarını kabul ettim.

Okuldaki ilk haftamın son gününde Asher'in sırasında olmadığını fark edene dek huzursuzluktan yerimde kıpırdanıp durdum. Charlotte erkek kardeşiyle aramda olanlardan habersiz gibiydi. Haberi olsa da iyi giyimli bir grup kızın gözdesi olan Charlotte yokmuşum gibi davranıyordu. Yanındaki kızları New York'ta görsem Beşinci Cadde'de takılan özel okul öğrencileri

olduklarını düşünürdüm. Blackwell'ler –daha doğrusu Blackwell serveti– kızları Starbucks'ın banliyölerde oturan yuppi aneleri kendisine çektiği gibi çekiyordu.

Lucy'nin dediği gibi, Blackwell Falls Lisesi'ni gruplar yönetiyordu hâkimdi ve bırakın soy isminizin bir okula verilmesini, koca bir kasaba isminizi taşıyorsa popülariteniz on kat artıyordu. Üstelik Asher'in hokey takımında oynaması da cabasıydı. Diğer kızların dedikodularından Charlotte'un ikinci sınıf öğrencisi olduğunu, bu yüzden benden küçük olduğunu çıkardım. On altı yaşında biz diğer öğrencilerde olmayan özgüvene sahipti ve onu sivilceli yüzünü veya kilolarını kafasına takarken hayal edemiyordum.

Asher'in yokluğunun verdiği rahatlıkla gevşeyip Lucy'nin arkadaşlarının o akşam için yaptıkları planlara kulak kabarttım.

Hava sıcaklığı kasabanın şelalesini donduracak kadar düşmüştü. Bir grup öğrenci gidip şelaleyi görmeye karar verince seyahat bir anda hazırlıksız bir partiye dönüştü.

Susan gelip gelmeyeceğimi sorunca Lucy beni ikna etmeye çalıştı. "Hadi ama Remy. Gidelim. Eğlenceli olacak." Son iki sözcük ağzından şarkı söylüyormuş gibi çıkmıştı.

Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. Lucy gerçekten iyi biriydi ve ben evden uzaklaşmak için can atıyordum. "Tabii. Bence de eğlenceli olabilir."

O akşam, Lucy uyguladığı makyajla harikalar yarattı; artık berelerimin rengi soluk bir sarıya döndüğünden işi daha kolay olmuştu. Berelerin iyileşmesine benim de biraz katkım olmuştu. Morumsu bereler iğrenç bir yeşile döndüğünde iyileşme sürecini hızla geçirmek istemiştim. Bedenime biraz yardımcı olmamla bereler mor lekelerden belli belirsiz bir hale dönüşmüştü.

Hâlâ kırık olan kaburgamı dünden önceki gün iyileştirdiğimden artık bantlanmasına gerek kalmamıştı. Fakat ne kadar uğraşsam da sesim hırıltılı çıkıyordu. Dean her ne yaptıysa, anlaşılan

verdiği hasar kalıcı olmuştu. Şarkıcı olma planım olmadığından ve boğazım acımadığından bunu dert etmemeye karar verdim.

Makyajın ardından, bizi arabasıyla almaya gelen Brandon'la buluşmak için Lucy'yle birlikte gülerек merdivenlerden indik. Ben ve Laura bize bakıp sırtırken, mutlu bir aile tablosu oluşturmaktan öyle haz almamayı diledim.

Bize gelmeden önce Greg ve Susan'ı alan Brendan'ın kamyonete binmemizle bir yaygara koptu; yola çıktık.

Ormanın kenarındaki dik bir kayalığa varınca kamyonetten çıkıp dolambaçlı bir patikadan altmış kadar çocuğun çıkardığı gürültüye doğru yürüdük.

Birileri ateş yakmak için kar yığınlarını temizlemişti. Kırık kasalardan, tahtalardan ve devrilmiş ağaçlardan oluşan büyük bir odun yığını karanlıkta parlıyordu. Kimi yüzler alevin ışığıyla aydınlanırken kimileri hâlâ karanlıktaydı. Oluşan etki bana ür-kütücü gelmişti; omuzlarımı birbirine yakınlaştırdım.

Ateşe yaklaştığımızda Susan, Greg'i alıp yanımızdan uzaklaştı; ya çıkıyorlardı ya da eşigindeydiler. Brandon bira varilinin yolunu tuttu. Lucy'ye baktım; yakışıklı olmaktan çok kestane rengi bukleleri ve gamzeleriyle çocuksu bir sevimliliği olan bir yabancıya gözlerini dikmişti.

Lucy'nin böğrüne bir dirsek atıp ona "Birileri boş durmuyor anlaşılan," diye takıldım. Ben sırtırken Lucy kızardı.

"O Tim," dedi. "Geçen yıl mezun oldu."

"Senden büyük bir oğlan mı? Bir de kalkmış sırf kasabanın Romeo'suna baktım diye canıma okuyorsun, ha?"

Lucy utanç içinde kızardı. Gözlerini yeniden oğlana çevirirken öfkesiz bir sesle "Kapa çeneni Remy," diye mırıldandı. Oğlan da onu fark etmiş, ayaklarını kumlara soka çıkara bize doğru yürümeye başlamıştı.

"Bu kez ortadan kaybolma sırası bende."

Lucy bana minnettar bir bakış attı. "Sağ ol Remy. Tek başına idare edebilirsin, değil mi?"

Onu temin etmek için gülümsedim. "Unuttuğun bir şey var. Ben bu duruma alışkınım."

Ateşe yaklaşıp titrerken o hafta sonu alışverişe çıktığımızda daha kalın bir ceket alacağımızı düşünerek bir an olsun rahatladım. Çünkü üzerimdeki ceket bozuntusuyla donup ölmem gayet olasıydı. Üç yıldır aynı ince ceket giyiyordum. Büyük ateşe cesaret edebildiğim kadar yaklaşıp bir kütüğe oturdum. Önümdeki manzara sırtımın donmasına değişiyordu. Aşağısındaki küçük dereye akan su öylece donmuştu; çılgın bir heykeltıraş havada asılı duran bir heykel yontmuş gibi. Ellerimi ceplerime sokup ışık noktalarıyla kaplı simsiyah göğe baktım. Sıcak içime işlerken gözkapaklarım ağırlaştı.

"Ateşin o kadar yakınında uyumamalısın."

Bedenim bir anda üst üste üç espresso içmişim gibi canlandı. Asher yanımda, bana dokunamayacağı bir mesafede oturuyordu.

"Uyumuyordum." Koruyucu duvanımda herhangi bir yarık olup olmadığına baktım; çünkü anladığım kadarıyla bariyerim yerli yerindeyken canımı acıtamıyordu. Sağduyumun sesi bana oradan uzaklaşmamı söylese de Asher bunu korku veya zayıflık olarak yorumlayabilirdi.

Asher "Tabii ki uyumuyordun," dedi. "Uyanıkken horluyordun öyleyse."

Koyu renkli gözlerini süzmemle sessizlik yeminimi unuttuverdim. Onun gibi bir pisliğin o kadar çekici olması hiç de adil değildi. Ateşin ışığında parlayan yara izine dokunmak için uyanan arzuma anlam veremiyordum. Arzumu bastırmak için ellerimi ceplerime daha da soktum.

"Ben horlamam."

Gülümseyen Asher'ın beyaz dişleri parıldadı. Beni kızdır-

maktan hoşlanıyordu. Fakat gülümsemesinde daha önce fark etmediğim çekingen bir hava vardı.

Yeni ve güçlü ben bunun iyi olduğunu düşündüm. İyi. Demek ki ihtiyatlı davranacak.

Asher ruh halimi anlamak istermiş gibi yüzümü süzdü. Bakışları boynuma inince kaşları çatıldı. “Çürüklerin kaybolmuş.”

“İyileşince çürükler kaybolur.” Umursamaz ses tonumla gizlediğim, o güne dek kimsenin fark edemediği endişeyi o fark ediyordu. Bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. “Henüz bir hafta zaman geçti. İyileşmelerinin daha uzun sürmesi gerekmez miydi?”

Dudağımı ısırarak için kendimi tuttum. Belki de izleri iyileştirmemeliydim. Fakat insanların izleri her gördüklerinde gözlerini dikip soru sormaları canıma yetmişti. Omuz silktim.

Asher’in gözleri kısılrken ona yanıt vermek yerine omuz silkmemden hiç de hazzetmediğini anımsadım. Gözlerinden daha soracak başka soruları olduğu okunsa da ona yanıt vermek istemiyordum. Kalkmaya yeltendim.

“Bekle.”

Beni durdurmak için elini uzatmasa da sesi aynı etkiyi yaratmıştı.

“Ne var?”

Kalın sesi ciddi çıkan Asher “Özür dilemek istedim,” dedi. “Olanlar için. Terasta olanlar...”

Sözcükler keskin vurgular yapan Asher’in gerginlik içinde, dura dura konuşması tuhafıma gitmişti. Yakışıksız gülümseme arzumu bastırdım.

“Öyle olacağını tahmin etmemiştim. Sana dokunduğumda kendimi kontrol edebileceğimi sanmıştım ama...” Ne diyeceğini bilmeyen Asher ateşe baktı. “Senin yapabildiklerini yapabilecek birine hiç rastlamadım.”

Al benden de o kadar.

"Ne yapabiliyormuşum ben?"

Gözleri önce bana sonra gölgelere kaydı. "Burada söylememi mi istiyorsun? Başkaları bizi duyabilecekken?"

Kalabalığım ortasında oturduğumuzu unutmuşum. Bedeni mi ona doğru eğmiş, tüm dikkatimi ona odaklamıştım. Fiziksel yakınlığımız ve benim bu duruma aldırış etmemem beni korkuttu. Ondandır uzak durma yeminim bir dakikacık sürmüştü.

"Boş ver."

Ondandır uzaklaşmak için apar topar ayağa kalktım. Beni durdurmak için kolunu uzattığını belki ilk anda fark etmemişti. Fakat hemen ardından ikimiz de bu hareketine tepki verdik. Asher yüzünde hüsrân dolu, gergin bir ifadeyle elini geri çekerken ben de geriye kaçtım ve tanımadığım sarışın bir oğlana çarptım. Dengesini koruyamayacak kadar sarhoş, açık renkli gözleri bulanmış, gafil avlanan çocuk ateşe doğru devrildi.

Her iki elimle ceketinin kaşınıtı veren yününe yapışıp oğlanı dengelemeye çalıştım. Ona öyle yaklaşmıştım ki tek gördüğüm soluk yüzü ve kocaman burnunun hemen yanındaki bendi. Kurşun gibi ağır bedeni ikimizi de devirecekken Asher bizi dikleştirmek için ellerini uzattı. Kolları belimin iki yanına dolanırken sıcaklığı üzerimdeki kat kat giysilere işledi. Bedenini sırtımdan bacağıma kadar bedenime yaslamasının şokuyla boğulacak gibi oldum. Kendimi sıcak dalgasına hazırladım. Fakat... Asher saldırmadı.

Yabancınn bana doğru yalpalamasıyla omzunun hemen gerisinde kalan ateşin içindeki bir kütük yerinden oynadı. Alttaki dayanağı yerinden oynayınca odun yığının en tepesinde kalan, yanan bir tahta parçası oğlanın başına doğru devrilmeye başladı. Asher hızla sağ eliyle yanan tahta parçasına vurarak tahtayı ateşin içine gönderdi. Tahta geriye doğru uçarken yıldızlı geceye kıvılcımlar yayıldı.

Saniyeler sonra, Asher geriye doğru birkaç adım atıp oğlanı ve beni çekerek tehlikeden uzaklaştırdı.

Sarışın bir kez daha yalpaladı –bu kez ateşin uzağına doğru– ve gözlerini göğsüme dikti.

“Teşekkürler,” diye geveledi. “Gurur duydum ama benim bir kız arkadaşım var.” Sonra kendisi kadar sarhoş arkadaşlarına bağırarak yanımdan uzaklaştı. “Kahretsin, siz de gördünüz mü? Yeni gelen piliç bana yanık.”

Oğlanın arkasından bakarken kızayım mı yoksa güleyim mi bilemedim. Budala tehlikede olduğunu fark etmemişti bile. Dönüp Asher’a baktım. Fakat o bana bakmıyordu. Yüzü ifadesizdi. Ellerini ceketinin ceplerine sokup az önce içkiyi fazla kaçırmış bir ahmağı –ve beni– üçüncü derece yanıklardan kurtarmamış gibi sessizce uzaklaştı.

Asher’daki ani değişim karşısında afallayıp olduğum yerde donakaldım. Etrafımdakiler partiye devam ederken Asher’ın oğlana çarptığım için beni suçluyor olup olamayacağını düşündüm. Sahneyi gözümün önüne getirince kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Asher çıplak elle, yanan bir tahta parçasını itip uzaklaştırmıştı.

Beynim durduğundan içgüdülerimle harekete geçtim ve onu son gördüğüm yere koştum. Kayalığın tepesine çıkan patikada aceleyle ilerlerken lacivert paltosu kayboldu, ağaçların arasına karışırsa ona yetişemezdim.

“Asher!”

Bedeni ormanın kenarında durup yetişmeme yetecek kadar uzun bir süre sabit kaldı. Asher’ın arkasını dönmemesi veya ellerini ceplerinden çıkarmaması üzerine odaklanmamış gözlerini görmek için etrafında döndüm. Bronz teni acı ve şokun etkisiyle kül rengine çalmıştı.

Yardım etme isteği içinde, ona dokunmak için elimi gayri-

ihtiyari uzattım. Omuzlarımı çekip kaçırınca elim havada kaldı. Yüzündeki acı ifadesinin yerini her konuşmamızda içinde köpüren o öfke aldı. Bana "Yapma!" diye bağırdı.

"Sana yardım edebilirim."

Asher'in gözlerindeki ümitsizlik bana geçit vermiyordu. "Yapamazsın! Anlıyor musun? Kendimi sana acı vermekten alıkoymaya bilirim. Ayrıca sana acı verip vermemek neden umurunda olsun, bilmiyorum." Sözcükler sıkılı dişlerinin arasından çıkıyordu.

Asher'in neler yapabildiğini anlamış olması aslında bana korku vermeliydi. Fakat vermiyordu. Dahası sözleri kulağa bir tehdit gibi geliyordu. Filmlerde aptal sarışının aldırış etmediği, sonra da katil tarafından ormanda doğrandığı türde bir tehdit. Ürpererek kendime neden kalabalığa karışmadığımı sordum. Yanıt basitti. Konu iyileştirme olunca içgüdülerimle hareket ediyordum. Ortada acı çeken biri varsa kimi, nasıl iyileştireceğim gibi soruların önemi kalmıyordu. Ayrıca o sarışının yerinde ben olsam bana ormanda sinsice saldıran maskeli bir korkakla başa çıkabilirdim. Bir an önce işe koyulmanın hevesiyle kendimi Asher'in yanında ilk kez o kadar rahat hissediyordum.

Çenemi sıktım. "O oğlanı ateşten kurtarıken yandın. İzin ver, sana yardım edeyim."

Kaba, hiç mizahi olmayan bir kahkaha havada çınladı. "Bunu yapmana izin verirsem seni benden kim kurtaracak?"

Yanıtımı beklemeden yanımdan geçip bedeni ağaçların arasında bir gölgeye dönüşene dek yürüdü.

Arkasından koştum. "Asher, dur!"

"Geri dön Remy!"

Saniyeler içinde gözden kaybolacak ve ona yetişemeyecektim. Belki de bana saldıracaktı. Daha önce iki kez saldırmıştı ve kontrolünü kaybederse neler olacağı hakkında hiçbir fikrim

yoktu. Enerjisinin ne kadar aç olduğunu anımsadım. Canımı yakabileceğini biliyordum. *Yakmıştı* da. Gitmesine izin vermeliydim. Bir doktora görünebilirdi. İkimiz bu olay hiç yaşanmamış gibi davranabilirdik. Arkamı dönüp vicdanım rahat, ormandan çıkıp gidebilirdim.

Fakat ayaklarım sahile doğru adım atmıyordu. Önsezilerim beni hiç yüzüstü bırakmamıştı. Tabii bu onu ormanda kovalayacağım demek olmuyordu. Zihinsel bariyerimi indirmemle içimi bir enerji akımı sardı. Enerjiyi Asher'a gönderdim; onu hissettiği anı sezdim. İlk kez onu sahilde taramak için savunma bariyerimi indirdiğim o anı tekrar yaşıyordum. Enerjimden kopan bir parçanın içinde bir şeyleri harekete geçirdiği Asher'ın bedeni kaskatı kesildi. Nefesimi tutup saldırısını bekledim. Saldırı gelmeyince yan tarafına geçtim.

"İstesen de istemesen de sana yardım edeceğim."

İkinci kez önüne geçtiğimde yüzündeki açlık beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim tekledi ve doğru dürüst nefes alamaz oldum. Yüzümdeki ifadeyi gören Asher gözlerini sımsıkı yumdu ve o da art arda, derin derin nefes aldı. Kendisini dizginlese de bunu güçbela yapıyordu.

Gayet normal bir şey yaparmış gibi ona "Elini ver," diye emrettim.

Yeşil gözlerini tehditkâr bir edayla kisan Asher kontrolünü kaybetti. Beni yeniden rehin almak istemişçesine güçlü enerjisi serbest kalıp üzerine geldi.

Gözlerimi tehditkâr bir edayla kıstım. "Haydi, sına beni. Çektiğin acının ikiye, üçe katlanıp sana geri döndüğünü hayal et."

Enerjisinin aniden kesildiğine bakılırsa büyük bir acı çekiyor olmalıydı. Yüzünü buruşturdu; bana "Buna değebilir," demiş gibi geldi. Söylediğine aldırış etmeden ona "Şu lanet elini ver artık bana," dedim.

Ağzının iki kenarı kıvrılıp yüzünde endişeli bir gülümse belirirken pes etti. Sağ elini cebinden çıkarıp bana uzattı.

Elindeki hasarı gördüğümde kendimi bir hayret nidası çıkarmaktan alıkoyamadım. Avucunun etli kısmındaki hassas ciltte kırmızı ve beyaz kabarıklar ve kömür rengi yanıklar oluşmuştu. Yanıkların en ağır olduğu noktalardan kan sızıyordu. Yaralı etinden çıkan koku görüntüsünden beterdi. Daha önce yanık iyileştirmiş olsam da bunun kadar kötüsü bir ilkti.

Midem kalkarken bir an kusacağımı sandım. Sakinleşmek için ağzımdan derin bir nefes aldım. Asher'ı iyileştirmek için savunma kalkanımı indirmem gerekiyordu ve yarasının bana geçeceğini uzun uzun düşünürsem başladığım işe devam edecek cesareti bulabileceğimden emin değildim.

Sağ elimi yanmış avucuna koymamla cızırtı başladı. Sesin bedenimin içinde, kalbimin attığı göğsümde ortaya çıkışını dinleyip enerjiyi bacaklarıma ve kollarıma doğru akıttım. Avucumdan geçen enerji onun avucuna ulaştı. Asher enerjiyi bana geri göndermek, beni yeniden rehin almak arzusunu bastırmak için dişlerini sıkarak önce kasılıp sonra hareketsizleşti.

Onu taramak düşündüğümünden fazla zamanımı almıştı.

Bedeninde açıklayamadığım farklılıklar vardı. Kasları, organları ve kemikleri olması gerektiği gibiydi; sağlıklı ve faal. Ancak tüm bu parçalar tarama yaptığım başka kişilere kıyasla daha hızlı ve güçlü çalışıyor, Asher'ın bedeni daha fazla ısı yayıyordu. İç mekanizmasının *insansı* olduğunu hissetsem de çarkları daha verimliydi ve kusursuz bir şekilde ayarlanmıştı. Bu bir spor BMW'yle yetmiş model bir külüstür arasındaki fark gibiydi. Reflekslerinin neden öyle mükemmel çalıştığını ve neden kendinden emin hareket ettiğini anlamaya başlıyordum. Acaba farklılıkları yeteneklerinden mi, başka bir nedenden mi kaynaklanıyordu? Emin olduğum tek şey onun en azından içinin bana benzemediği idi.

Tüm benliğimi etini iyileştirmeye, kırmızılıkları ve yaraları yok etmeye odaklamamla yeni keşiflerimi zihnimde bir yana ittim. Yeşil kıvılcımlar avuçlarımız arasında gidip geliyordu. Bitkin düşmemle elim avucundan kurtuldu.

Duyduğum acıyla dizlerimin üzerine düştüm.

Bedenimi iyileştirmem, zonklamayı durdurmam gerekse de kafamın içindeki tiz çığlıklar yüzünden konsantre olamıyordum. İçimden taşmak isteyen anlaşılmaz çığlıkları bastırmak için dudağımı ısırđım.

“Remy?” Ses uzaklardan geliyordu. “Remy, iyi misin?”

Ses beni teskin etmişti. İnleyerek “Bana bir dakika ver,” dedim.

Art arda kulağıma ulaşan heceler beni zihnimi odaklayana dek yatıştırmaya devam etti. Zayıf düşmüş durumda yanığı iyileştirmem mümkün olmasa da uyuşturup acısını dindirebilirdim. Soğuktan ve acıdan titredim. Yaptığım şey beynime o dayanılmaz acıyı iletmesin diye feryat eden sinirlerimin uçlarını dağlamak gibiydi.

İşe yaradı. Bedenim ıslak zemine yığıldı ve karların içinde bir top gibi kıvrıldım. Terliyordum ve bitkin düşmüştüm. Uzunca bir zaman sonra farkındalığıma geri kazandım ve sert bir elin yüzüme düşen saçları ayırdığını hissettim. Elin tenimde dokunduğı her nokta yansa da canım terastaki kadar acıımıyordu. Buz gibi bir rüzgâr ıslak alnıma değerken sıcaklık hoşuma bile gitti. Zihinsel duvarlarımı kaldırmak için hiç de doğru bir zaman değildi. Zayıf düşmüştüm; Asher ise güçlüydü. Onu savuşturamayabilirdim.

Endişemi fark etmiş olacak ki elini çekip geri çekildi. Zihinsel bir duvarın varlığım hissetmemle –bu duvar benim değil, onundu– şaşırdım. Onun da bir savunma bariyeri vardı. Benim duvarım gücümü içeride tutuyor, enerjim rastgele yabancıları iyileştirmek için taşmasın –ya da Asher gibi biri enerjimi rehin

almasın diye— bir baraj vazifesi görüyordu. Asher'in duvarının nasıl işlediğini merak ediyordum. Çünkü ilk kez dokunuşu canımı yakmamıştı. Yüzüne renk gelmesi gerekirken bronz teni hâlâ bembeyazdı. *Ne olur yaptıklarım boşa gitmesin.*

"Sen iyi misin?"

Asher'in pes kahkahası titrek çıktı. "Bana mı soruyorsun?"

Başımı salladım.

Vurgulu aksanı geri gelmişti. "Ben harika durumdayım. Asıl senin için endişe ediyorum. Ne oldu öyle?"

Demek gerçeği bilmiyordu. Sadece kısmen biliyordu. İyileştirme becerim olduğunu bilse de bunun bana etkilerinden habersizdi. Bu zayıf noktayı kendime saklamaya karar versem de ona bir yanıt vermek zorundaydım.

Titreyerek ayağa kalkıp ona gerçeği kısmen söyledim. "İyileştirme süreci çok enerjimi alıyor, hepsi bu."

Bana inanmamıştı. Başını iki yana sallarken ceketini çıkardı. "Yalan söylüyorsun. Acı çekiyordun. Oysa çekmemen gerekirdi. Sürecin bu şekilde işlememesi gerekiyor."

Ceketiyle omuzlarımı örttü, cekete sinen sıcaklığının tadını çıkardım. Burnumu ceketin yakasına bastırarak, nihayet ısınıp Asher'in ormansı kokusunu içime çektim.

Geri adım atmıyordu. Tüm gerçeği öğrenene dek rahat etmeyecekti. Geçici ateşkesimize rağmen sırlarımı ona vermem söz konusu olamazdı. Zihinsel duvarımın benimkisi gibi enerjisinin önünde bir set oluşturup oluşturmadığını merak etsem de soracağım sorularla sonunda onunla istediğimden fazlasını paylaşmış olabilirdim.

En yakınımındaki ağaç gövdesine sol elimle tutunup ayağa kalkmaya çalışırken normalde sağ elimi kullandığımı fark etmemiş olmasını diledim. Hakkımda bildiklerini bir başkasına anlatması göze alamayacağım bir riskti. Bildikleri fazla olmasa da hayatımı

altüst etmeye yeterdi. Fakat ben de onun hakkmda, başkalarının bilmesini istemeyeceğini düşündüğüm bazı şeyler biliyordum. Doktorlar ve bilim insanları benim iyileştirme becerim kadar onun mükemmel işleyen iç organlarını ve normalin iki katı hızlı kan pompalayan kalbini de incelemek isteyebilirlerdi.

Uzaktan, Lucy'nin bana seslendiğini işittim. Sesi bir süredir beni arıyormuş gibi endişeli çıkıyordu.

"Ben iyiyim Lucy," diye bağırdım. "Birazdan geliyorum."

Bana tekrar seslenen Lucy'nin sesinden rahat bir nefes aldığını hissettim.

İç çekerek Asher'a döndüm. Yüz ifadesi değişmemiştir. "Gitmem gerek."

Kılını bile kıpırdatmamasına karşın gitmemi istemediğini sezdim. O izin verene dek hiçbir yere gidemeyecektim. Bu düşünce bana saçma geldi. Böylece teorimi sınamak için ondan bir adım uzaklaştım. Asher da hemen bana doğru bir adım attı.

Zor geçen bir iyileştirme sürecinin rehaveti bacaklarıma oturmuştu. Bitkinlikten yığılmadan yatacak bir yer bulmalıydım. Ümitsizce "Asher..." diye yakardım.

İsmi söylememle Asher'ın yüzü yumuşadı ve gergin omuzları bir milimetre aşağı indi. Hızlı bir hareketle beni kaldırıp kucakladı ve patikaya doğru yürümeye başladı. Uzun boyumla oldukça ağır olmama rağmen beni taşıırken soluk soluğa bile kalmıyordu. Bedenimin Asher'ın sıcaklığıyla gevşemeye can atmasına, içimden başımı omzuna yaslayıp uyumak gelse de kendimi tuttum. Koruyucu kalkanının hâlâ aktif olduğunu hissetsem de güvende değildim.

"Neden artık bana dokunduğunda canım yanmıyor?"

Asher yanıt vermeden başını iki yana salladı. Kamp ateşinin ağaçlara vuran ışığını görene dek konuşmadık.

"Lütfen beni yere bırak. Lucy'yi endişelendirmek istemiyorum. İyiyim, gerçekten."

Asher kırılacak bir eşyaymışım gibi itinayla beni bırakırken sağ avucumu onun göremeyeceği şekilde ters çevirdim. İkimiz de duyduğumuz huzuru sorularla bozmak istemeyip öylece baktık. "Haydi, git. Başka zaman konuşuruz, şifacı."

Bir daha konuşmayacağımızı bilsem de başımı sallayıp ona ceketini uzattım.

Belki az ötemizdeki ağaçların göremeyeceğimiz şekilde gizlediği Lucy yakınım kadar gelip bana seslenmemiş olsa sonum gelecekti. Lucy'nin sesinin geldiği yöne doğru dönmemle kamp ateşinin titrek ışığı elimde yeni oluşan yanığa aksetti. Asher öfkeli bir tıslamayla nefes verince ona yakalandığımı, yanığı fark ettiğini anladım.

Asher elini omzuma atamadan, hiç tereddüt etmeden ağaçların arasındaki bir aralıktan geçip Lucy'nin kollarına atıldım.

Yanına koştuğum Lucy'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hemen ardından Asher'ın ağaçların ardından çıktığını gördüğündeyse büsbütün afalladı. Lucy kolunu koruyucu bir tavırla bana doladı. O an Asher'ın sırrımı -sırrımızı- herkesin içinde açık etmeyeceğini anladım. Çenemizi kapalı tutarsak ikimiz de daha güvende olacaktık. Berabera kalmıştık.

Zorlama bir neşeyle Lucy'yle konuşmaya başladım. "Hey, Luce. Şimdi eve dönmemizin senin için bir mahzuru var mı? Çok yoruldum ve burası çok soğuk." Hızla yürüdüğümünden bana yetişmek için adımlarımı sıklaştırdı.

Lucy bana şüpheli bir bakış attı. "Tabii. Zaten herkes gitmeye hazırlanıyor. Sizi bekliyorduk."

Ona ertesi gün alışverişe çıkacağımız için ne denli heyecanlı olduğumu söylememle buna hiç inanmayan Lucy gülmek için kendisini tuttu. Eve dönünce Yirmi Soru oyunu oynayacak-

tık. Fakat bunu Asher'la galip çıkamayacağım oyunlar oynamaya yeğlerdim.

Lucy'nin yanımda olmasının verdiği güven hissiyle, Asher'a omzumun üzerinden kibirli bir tavırla "İyi geceler" diyecek gücü kendimde buldum. Onu bıraktığımız yerde, yüzünde öfkeli bir bakışla dikiliyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandığım işittim.

Lucy de bunu işitmişti. Kahkahamı bastırduğımdan omuzlarımın titrediğini fark edene dek bedeni şaşkınlıktan gerildi. "O da neydi öyle?"

"Motosikletine binmemi teklif etti. Ben de reddettim. Anlıyorsun ya, şu babamın kalbi konusu."

Gülümsememek için dudağımı ısırırsam da Lucy yüzümdeki ifadeyi okumuştı bile.

Birbirimize bakıp sırttık. Sonra, ikimiz de güldük. Kahkahalarımız gece ayazında yankılandı.

Beşinci Bölüm

Eve varınca hemen arkamdan gelen Lucy'yle merdivenlerden çıktım. Kız kardeşim yol boyunca sohbeti canlı tutmuş, ormanda Asher Blackwell'le ne yaptığımı öğrenmek için bana sorular sormuştu.

Beni odasına çektiğinde ona direnmedim. Lucy yatağa bacaklarını çaprazlayarak otururken ben de yanına geçtim. Kaşları yukarı kalkarken beni sert bir anne gibi süzdü.

"Peki. Çıkar baklayı ağzından."

"Ne baklası?" Biriyle böyle şakalaşmak, bir başkasına bu kadar yakın olmak tuhaf bir histi. Sırlarım daha ağır bassa da bu his hoşuma gitmişti.

Lucy'nin pembe tırnağı önce göğsümü dürtüp sonra karmın çorman saçlarımın arasından bir yaprak çıkardı. "Remy O'Malley, bu işten rahatça sıyrılabileceğini sanma sakın. Kız kardeşler birbirlerine her şeylerini anlatırlar. Bu gece ormandaydın. Yanında Asher Blackwell'le. Yalnızdınız."

"E?" Gülümsedim.

Lucy tiz bir çığlık attı. "Of! Tanrım. Sen. Asher. Blackwell'le. Çıkıyorsun. Babam çıldıracak."

Bu sözü beni ciddileştirdi ve başımı iki yana salladım. “Hayır, Luce. Sana takılıyordum. Yemin ederim ki Asher’la çıkmıyorum.”

Lucy gözlerini kuşkuyla kıstı. “O zaman ormanda onunla ne işin vardı? Ayrıca birisi siz ikinizin ateşin yanında cidden çıkıyormuşsunuz gibi durduğunuzu söyledi.”

Birileri Asher’la aramızdaki gerilimden birbirimize kapıldığımızı çıkarmıştı. Bir dahaki sefere Asher yakınımıdayken savunmamı hazır tutmalıydım. “Yanılıyorlar. Konuşuyorduk, sonra ben yürüyüşe çıkmaya karar verdim ve kayboldum. Asher sesi mi duyunca patikaya giden yolu bulmama yardımcı oldu. Son.”

Hissettiğim suçluluğu bastırmaya çalışıyordum. En azından son söylediğim doğruydı.

“Ondan hoşlanıyor musun?” Lucy’nin sesi Asher’dan hoşlanmasam daha iyi olurmuş gibi çıkmıştı.

Sorusuyla duraksadım. Gece Asher’ın bir başka yanını görmüştüm. Birini kurtarmama yardım etmişti. Benden özür diledikten sonra. Ardından, onu iyileştirmek için savunma kalkanımı indirmemden istifade etmemişti. Becerilerini merak ediyordum ve güçlerimi gizlemek zorunda kalmadığım biriyle vakit geçirme fikri bana çok cazip geliyordu. Bana “şifacı” diye seslenmişti; sözcüğü sanki gücümünden dolayı o bana yakıştırmamış da bir unvan gibi kullanmıştı.

Sonra o dokunuşu. Beni taşırken ellerini üzerimde hissettiğim am hatırladım. Ateşin derimin altındaki dansım hâlâ hissedebiliyordum.

Lucy kıkırdadı. “Onun hakkında konuşurken gözlerin daldı. Ondan hoşlandığına dair her türlü bahse rahatlıkla girebilirim.”

Homurdandım. Gözlerim daldı demek. “Ya sen? Sen...Tim’den hoşlanıyor musun?”

Lucy sorumu zihninde tartarken oda uzunca bir süre sessiz kaldı. Bu sefer onun gözleri dalınca, ben güldüm.

Beni dürtükledi. "Kapa çeneni Remy"

Sonrasında, evdekiler uyuyunca yatağımdan çıkıp odamla Lucy'nin odasında kalan banyonun kapısını örttüm. Hazır herkes uyurken işe koyulmalıyım. Asher ateşte benim de elimin kendi eli gibi yandığını sanmış olsa da ortalık karanlıktı ve elimi ondan mümkün olduğunca gizlemeye çalışmışım. Asher'la bir daha görüşmeden önce elimi iyileştirebilirim belki onu gördüğü şeyin bir ışık oyunu olduğuna ikna edebilirdim. Ayrıca, Asher'ın elimde oluşan yarasını Laura ve Lucy'yle alışverişe çıktığımda gizleyemezdim.

Yatağımın ortasında bağdaş kurup yorgunluktan başım dönene dek konsantre oldum. Asher'a yaptığım gibi, enerji akımının beni sarmasını ve sağ koluma yürüyüp yaralı elime ulaşmasını sağladım. Tam bir saat geçse de nihayet kabarıklıklar düzleşti ve öfkeli renkler kayboldu. Avucumun üzerindeki deri parlak ve taze görünüyordu.

Rahat bir nefes alıp başımı yastığa koydum ve uyudum.

Sabah Ben'in yatak odamın kapısını çalıp açmasıyla uyan-dım. Bir gözümü açıp ona diktiğimi görünce içeri girdi.

"Kalkma vakti."

Kollarımı iyice açıp gerinerek doğruldum. "Alışveriş zamanı mı geldi?"

Elinde tuttuğu kocaman fincanı bana uzattı. Parmakları benimkilere dokununca ritim bozukluğunun geri döndüğünü fark ettim. Bir an dalıp gittim; rahatsızlığının nedenini ve onu iyileştirmeme rağmen neden nüksettiğini merak ediyordum. Bedeninde onu hasta edecek bir şeye rastlamamışım.

"Lucy ve Laura sabırsızlanıyor. Onları daha fazla idare edebileceğimi sanmıyorum. Sana güç versin diye bir fincan kahve getirdim." Anlaşılan Ben'in alışverişe bakış açısı benimkiyle aynıydı. "Hemen geliyorum."

Birbirimize kısa bir an gülümsememizin ardından Ben odadan çıkmak için arkasına döndü.

“Ben?”

Durup omzunun üzerinden bana baktı.

“Teşekkür ederim...” Ona ne için teşekkür edecektim? Arkadaşım gibi davrandığı için mi? Hayatım boyunca bulduğum en iyi dost olan kız kardeşim için mi? Güvenli bir ev için mi? İhtiyaçlarımı önemseyen, sevecen bir üvey anne için mi? Lafa ne kadar acemice girdiysem teşekkürümü o kadar acemice sonlandırdım. “Şey, her şey için.”

Babamın sesi boğuk çıktı. “Bir şey değil Remy. Ne demek?”

Laura ve Lucy’yle alışverişe çıkmak hiç de beklediğim gibi kötü bir tecrübe olmadı. Yeni giysilerimi seçmek için deli divane olmalarına ses etmesem de kot pantolonumun yerine etek giymemi istediklerinde ağırlığımı koydum. Eteğe karşı olmasam da çıplak bacaklarımı soğuk havaya maruz bırakacak bir şeyleri giyemezdim. Laura’nın saçını kestirip manikür yapmaya götürmesiyse beni şoke etti.

Eve dönerken, Laura’nın Lexus SUV’unun arka koltuğuna oturup Lucy’le sohbetlerini dinledim. Garaja giden yola girdiğimizde Ben’in arabasının yanına park edilmiş klasik, siyah motosikleti fark ettim.

Lucy ön koltukta huzursuzca kıpırdandı. “Şey Remy... Sam-rım bir misafirin var.”

Asher bizi karşılamak için arabaya yürüdü. Almak istediği yanıtlar için bütün gün beklemiş olması beni etkilemişti.

Vakit geçirmek için Laura’nın arabasının arkasındaki alışveriş torbalarını almaya gittim. Bir çift erkeksi elin benden önce torbalara atılmasıyla afalladım.

Asher’in nazik sesinin altında bir gerilim hissediliyordu.

"İzin ver ben taşıyayım. Elin bu durumdayken bunu yapmasan daha iyi olmaz mı?"

Laura arabanın arkasına geçip Asher'a şüpheli bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Remy? Eline bir şey mi oldu?"

Rahat bir tavırla gülümsemem karşısında içi rahatladı. "Hayır, Laura. Ojemi sağa sola bulaştırmam sayılmazsa."

"Sorun değil. Arkadaşın akşam yemeğine kalacak mı?"

Kayıtsızca elimi salladım. "Hayır. Birkaç dakika sonra yanınızda olurum. Asher İngilizce sınıfında ve benden bir ödevde yardım istiyor. Asher, bu Laura O'Malley."

Asher, Laura'ya doğru başını salladı. Laura kararsızca dikilmeye devam edince Lucy onu eve doğru yönlendirdi. Asher'ın arkasına geçen kız kardeşim sadece dudaklarını oynatarak bana "Yalancı," dedi. Hemen sonra Lucy kapıyı arkasından kapatıp gözden kayboldu. Neden sonra bana yalancı demesinin nedeninin Asher'la aramızda bir şey olmadığını söylemem olduğunu anladım. Yüzüm kızardı ve gözlerimi Ashe'nin gözlerine diktim. Şu işi bir an önce bitirmek en iyisi olacaktı.

"Ne haber?"

Asher dudağını büktü. "Elin. İzin ver de eline bir bakayım."

Çocukça da olsa, Asher'ı kızdıracağını bilmeme rağmen ona sol elimi uzattım.

"Sağ elin Remy. Benimle kafa bulmak akıl kârı değildir."

Masum bir tavırla gözlerimi kocaman açtım. "Aklımdan bile geçirmem bunu."

Bu kez sağ elimi havaya kaldırdım. Sapasağlam derime bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre, inanmaz gözlerle baktı. Havayı yumuşatmak için parmaklarımı ona doğru oynattım. Yüzü asıldı. Sonra rahatlamış görünerek bana düşünceli bir bakış attı.

"Dün gece avucun yanmıştı. Tıpkı benim avucum gibi."

Bu dediği bir soru olmadığından hiçbir karşılık vermedim.

“İyileştirdiğin yaraları kendi bedenine alıyorsun.”

Tahminini ne onayladım ne de inkâr ettim.

“Seni anlamıyorum.” Bana dokunabileceği kadar yaklaştı.
“Neden benimle konuşmuyorsun?”

Bir kaşımı yukarı kaldırmak isterken ona sanki şöyle demek istiyordum: *Ciddi misin? Bunu sen mi soruyorsun? Ağırılığımı bir sağ ayağıma bir sol ayağıma vererek iç çektim.* “Bu...biz...çok karmaşık bir konu.”

O da aynı sonuca varmış gibi başını salladı.

Asher’in omzunun üzerinden bakınca Lucy’nin ön pencerede eğilerek gizlendiğini fark ettim. Almak için uzandığım torbaları Asher hiç diretmeden bıraktı. Yanından geçip gittim. Tekrar konuştuğunda ön kapıya varmıştım bile.

“Remy? Hakkında sandığından fazlasını biliyorum. Belki senin kendin hakkında bildiklerinden de fazlasını. Cevapları istediğine karar verdiğinde burada olacağım. Aramızda başka bir şey olmasına gerek yok.”

İkimiz de bu söylediğinin doğru olmadığını biliyorduk. Ardıma bakmadan eve girdim. Hemen ardından motosikleti kükreyerek uzaklaştı. Aracın sesi oğlanın tüm ayartıcılığının ve tehlikesinin özeti gibiydi. Yumuşayıp ona tüm sırlarımı anlatmam işten bile değildi. Fakat bunu yaparsam her şeyi tehlikeye atardım.

Ben, Laura, Lucy ve Blackwell Falls’da bulduğum bir avuç huzur. Bunlardan öylece vazgeçmeyi istiyor muydum? Çünkü Asher Blackwell’e güvenirsem ve bana ihanet ederse başıma gelecek olan buydu.

Mutfağa girip Lucy, Laura ve Ben’i akşam yemeği yerken, beni pencereden izlemiş gibi motosikletli oğlan üzerine tartışırken gördüğümde aklımda hiç soru işareti kalmadı.

Yeni hayatımdan asla vazgeçmeyeceğim.

Altıncı Bölüm

Okula gitmeden önce rengi bana birinin gözlerini anımsatmıyormuş gibi davrandığım, yemyeşil, saten bir bluzla eşleştirdiğim dar bir kotun üzerine siyah, diz hizasında çizmeler giydim. Lucy'yle yeni alışkanlığımız okula onun arabasıyla gitmemiz ve yol boyunca durmadan konuşup kafamı ütölemesiydi. Asher'la tekrar karşılaşmanın endişesiyle yaşamamakta ve kendi iyiliğim için ondan uzak durmakta karalıydim.

Günün ilk ayartma girişimi Lucy arabayı park eder etmez başladı. Asher biraz ileride durmuş, siyah motosikletine –motosiklete imrenen Ben'e göre araç klasik bir Indian'mış– yaslanıyordu. Bir elinde tuttuğu siyah kaskı uzun, dalgalı saçlarını dağıtmıştı. Yağsız ve kaskı bedeni nadiren ortaya çıkan günışığında dikilirken yanında ilk kez yapışkan bir şıllık yoktu. Bana baktığında gözleri zayıf güneşten fazla parlıyor, yanına gelmem için bana meydan okuyordu. Sanki midemde devasa kelebekler uçuşuyordu.

Lucy "Yere yat, kuçu kuçu. Dilini de içeri sok," diye fısıldadı.

Dikkatimi dağıtma girişimi işe yarasa da gözlerimi Asher'dan almak canımı acıtıyordu. Bulutlu göğe bakıp "Peki. Bunu yapabilirim," dedim.

Söylediğime kendim bile inanmamıştım. Lucy halime acır gibi başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Neden Asher'la karşılaşmaktan kaçındığımı bilmiyordu. Tek bildiği bunun için çaba sarf ettiğimdi. Bu kadar da onun için yeterliydi. Desteğinin bana verdiği mutlulukla kolumu Lucy'nin koluna doladım ve uzun adımlarla Asher'ın yanından geçip gittik. Asher'ın gözlerinin beni takip ettiğini hissetsem de arkama bakmadım. "Seni gidi güvensiz kız... Biz O'Malley'lerin kabuğu serttir. Yakışıklı bir yüz ve mükemmel, olağanüstü bir vücut direncimizi kıramaz."

Lucy kuşkulu görünüyordu. Sanırım sebep Asher'ın vücudunu överken ipin ucunu kaçırmamdı.

O gün Asher'ı bir daha öğle yemeğine kadar görmedim. O sabahın aksine bu kez yanında kendisine cilveyle bakan minyon bir kumral olan Asher varlığımdan habersiz görünüyordu. Her ne kadar ona aldırış etmemeye çabalasam da onun beni görmezlikten gelmesi canımı yakıyordu. *Her şey mübah.*

Dikkatimi yeni arkadaşlarıma çevirdim. Hafta sonu yelkenliyle açılma planları yapıyorlardı ve yüzme bilmediğimi itiraf ettiğimde şaşırdılar. Fakat bu şaşkınlıkları sohbet arabalara gelip araba sürmeyi bilmediğimi duyduklarında sergilediklerinin yanında hiçbir şeydi. Dean'e bira yetiştirmekten araba almak bütçemizi aşırıyordu.

Gözlerimi dehşet ifadeyi yüzlerinden kaçırıp dosdoğru Asher'ın gözlerinin içine baktım. Oturduğu sıradan beni süzüyor, nihayet ona sokulma çabasından vazgeçen kumrala aldırış etmiyordu.

Lucy dikkatimi çekmek için bir kez daha kolumu dürttü. "Sürücü eğitimi aldın mı?"

"Evet, ehliyet kursuna girmek için gereken izin belgen var ama alıştırma yapmam gerek."

"Eh, o zaman Tanrı aşkına babam öğretsin sana. Annem bana

direksiyon dersi verirken onu öldüreceğimi sanmıştım. Yan kol-
tukta çok geriliyor.”

Brandon “Bak ne diyeceğim Remy,” dedi. “Şehirli kızlarla il-
gili fantezilerimizi cidden yerle bir ediyorsun.”

Greg, Brandon’ın başının arkasına bir şaplak indirince Bran-
don homurdandı. “New York’ta kimse araba sürmez, salak.”

İkisi birbirlerine hakaret etmeye başlarken eksikliklerim o
an için rafa kalktı.

Diğer herkesle birlikte gülerek Asher’in kafeteryadan ayrıldı-
ğını fark ettiğimde mideme giren spazmı göz ardı ettim.

Lucy’nin arkadaşları okuldan çıkınca müdavimi oldukları
Clover Café’ye gidiyorlardı. Boğulacak kadar espresso içiyor ve
bir o kadar çok ödev ve dedikodu yapıyorduk. Blackwell’ler de
arada kafeye geliyordu. Hatta bazen liseli kalabalıkla kaynaşma-
ya tenezzül etmeyen ağabey Gabriel da. Genellikle yanında ken-
disini eğlendirecek –grubumuzun “Kulüp Oyuncakları” dediği,
okul kulüplerine üye zengin ve kafaları pek çalışmayan kız öğ-
rencilerden seçtiği– bir arkadaşı oluyordu. Bir yargıcın nasıl ona
küçük kardeşlerinin hamiliğini verdiği hayret ediyordum.

Asher yalnız kaldığımızda gelip benimle konuşur sansam da
beni haksız çıkardı.

Evime gelişinden yaklaşık bir hafta sonra onu kafede, bir ma-
sada yalnız başına kitap okurken gördüm. Arkadaşlarım henüz
okula gelmediğinden tereddüt ettim. Fakat o ana kadar Asher’la
aramızda herhangi bir sorun çıkmadığından masasının yannda-
ki her zaman oturduğumuz masaya geçtim. Gelişimi fark ettiğini
soğuk bir edayla başını sallayarak gösterdi.

Büyük boy bir café mocha ısmarladıktan sonra Dorian
Gray’in *Portresi*’ni elime alıp okuyormuş gibi yaptım. Mesafeli
tavrına rağmen Asher’in gözlerinin sık sık bana çevrildiğini fark

ettim. Bir ara enerjisinin bana doğru aktığını hissettiğime yemin edebilirdim. Enerjisi bana yavaşça ve gerisinde çok az bir güçle ulaşmıştı. Daha önce bana iki kez gönderdiği büyük güç dalgalarıyla kıyaslandığında bu daha çok bir...dürtüş gibi kalıyordu. Zihinsel bariyerimi kuvvetlendirmemle Asher'in enerji akımını bana herhangi bir zarar vermeden yansıttım.

Asher gözlerini yapmacık bir masumiyetle açarken başımı çevirip ona öfkeyle baktım.

Lucy ve diğerleri yanıma gelince aklımda Asher'in ne diye böyle bir oyuna başvurduğu sorusu, selamlaşmak için onlara doğru döndüm.

Uzun dakikalar sonra, Greg'in matematik öğretmenimizden şikayet etmesini dinlerken ikinci bir enerji dalgası beni vurdu. Daha önceki gibi, bu dalga da bende birinin böğrümü dürtmesi hissinin zihinsel karşılığı olan bir his uyandırdı. Sınır bozucu ama acı vermeyen bir his. Koruyucu duvarım hâlâ yerli yerindeydi ve bu akımı da diğeri gibi bana ulaşmadan yansıttım.

Varlığını hissetmiyor gibi davranıyor, Asher'i memnun etmek istemiyordum.

Göz ucuyla bakınca dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm.

Böyle bir saat geçti. Ara sıra zihinsel dürtüşlerini hissediyordum. Tacizlerinden dolayı onu göz ardı etmem imkânsız hale gelmişti. Dördüncü dürtüşünde amacını anladım. Ne yapıcadecek dikkatimi çekecekti.

Gülümsememin yerini asık bir surat aldı. *Bu oyun iki kişiyle de oynanabilir, ahmak.*

Sonra, arkadaşlarım evlerine gitmek için eşyalarını toplarken, sanırım Asher beni Underground'da yaptığı gibi gafil avlamaya çalıştı. Rahat bir ifade takınarak arkadaşlarımın peşinden gitmek için işlerini bitirmelerini bekledim.

Ardından daha önce Asher'm nasıl bir tepki verdiğini anımsayarak zihinsel savunmamı kasten etkisiz kıldım.

Asher bunu yaptığımı hemen fark etti. Kendisini dizginlemek istiyormuş gibi bedeni gerildi. Gözleri parlarken onun bana saldırma arzusuyla boğuşuyor olabileceğini düşündüm. Her ne yapıyorsa, canımı acıtmaya çalışmıyordu. Sanki ona yakınken koruyucu bariyerimi hep sağlam tutmamı istiyordu ve dürtüşleri birer uyarıydı. Savunmasız olduğunda enerjimin ona çikolata kaplı, meyveli bir dondurma gibi geldiğini anımsatan uyarılar.

Asher şaşkın halde otururken ayağa kalkıp uzaklaştım. Kendine geldiğinde zihinsel bariyerimi bir kez daha sağlamlaştırmıştım. Kapiya varınca ona yüzümde mağrur bir ifadeyle gülümsedim.

Gözlerindeki şaşkınlık kayboldu. Asher öfkeyle bakarken kendisine oyun oynadığım için beni payladığım duyar gibi oluyordum. Omuz silktim; bu hareketimin onu kızdıracağını biliyordum. Kafeden çıkarken kahkahasının peşimden geldiğini işittim.

Sonraki birkaç hafta aynı şekilde geçse de Asher artık beni sadece kafede dürtmüyordu. Derslerden önce, İngilizce dersinde, öğle yemeğinde, teneffüslerde koridorlarda. Tüm bunlar aramızdaki adil oyunun bir parçasıydı.

Bazen Lucy'yle veya Greg'le konuşurken bir enerji dalgası gelip beni buluyordu. Dalga beni vurmadan önce kalkamamı güçlendirmem için çok az vaktim oluyordu. Her defasında Asher yakınlarda bir yerde oluyor, beni yapmacıklı bir kayıtsızlıkla ve pek de gizleyemediği bir zevkle izliyordu. Kaşlarını çattığımda beni kızdırdığını bilerek kibirli, tatmin olmuş bir edayla bana gülümsüyordu.

İlk haftanın ardından, Asher'la birlikte girdiğimiz dersler ha-

riç artık gardımı hiç gevşetmez olmuştum; o dersler de olmasa biraz olsun dinlenme fırsatı bulamayacaktım. Sürekli tetikte olmak beni bitkin düşürmüş de olsa Asher'm oynadığı oyunun artık hiçbir işe yaramadığını fark ettiğim gün onca bitkinliğime değdiğini hissetmiştim. Onu savuşturmak için bolca egzersiz yapmamın sayesinde artık dürtüşlerini umursamayacak kadar deneyim kazanmıştım.

Asher'm yeni alışkanlığı İngilizce dersinde yanıma oturup sınıftaki kızlarla flört ederken bana aldırış etmemekti. Diğer öğrencilerin bilmediği ise Asher'm ders boyunca savunma davranımı sınavarak bir boşluk aradığıydı. Bir gün bu oyun artık canıma tak etti.

Bayan Welles yoklama alırken Asher'm bana gönderdiği bir enerji dalgasını hissettim. "Cidden, şunu bıraksan nasıl olur artık?"

Bayan Welles öfkeli fısıltımı işitince başını bilgisayarından kaldırdı. Görünüşünün daha önceki İngilizce hocalarımdan farkı yoktu. Biraz kütüphane memuruna, biraz da hayal kırıklığına uğramış bir sanatçıya benziyordu. Cüretkarca saçma soktuğu bir kurşunkalem bir yana eğik, gelişigüzel yapılmış topuzunun ortasından geçiyordu. Giysileri hep rengarenkti. Fakat bu renkler hep cırtlak ve karanlıkta giyinmiş gibi uyumsuzdu.

Bayan Welles'in yeniden gözlerini bilgisayara çevirmesiyle Asher'in yüzüne baktım. Asher'm yüzünden nihayet beni artık gafil avlamayacağını anladığını çıkardım. Benden bir tepki almak için bana dokunma dürtüsü hâlâ ayaktaydı; bu, uzun ve huzursuz parmak uçlarını sabırsızca sırasına vurmasından belli oluyordu.

Kalkanımı çok kısa bir an için, Asher'a sadece kendisinde güç olmadığını anımsatmak amacıyla indirdim. Savunmasız halimi hissedince her zamanki gibi gerildi; sanki içinde bana saldırma arzusunu basturmak için bir mücadele veriyordu. Vicdanı ya da başka bir şey, onu dizginleyen her ne ise benim müttefikimdi.

"Beni tahrik et bakalım," diye fısıldadı.

Gaddarca bir memnuniyetle gülümsedim ve dudaklarımı oynatarak ona "Toz ol," dedim.

Yüzünde ışıltılı, yayvan ve memnun bir gülümseme belirdi. Beni yine kızdırmayı başarmıştı ve bunun farkındaydı.

Huzursuzca gözlerimi önüme çevirdim.

Hafta sonları huzurlu geçiyordu.

Lucy'nin zoruyla, yazları cankurtaranlık yapan Brandon'dan halka açık havuzda yüzme dersleri almaya razı oldum. Havuzun sığ kenarında, bir sürü çocuğun arasında çalışıyorduk. Brandon bir profesyonel gibi hareket ediyor, bana suyun altında nefesimi tutmayı öğretirken ve suyun yüzeyinde kalmam için bedenimi desteklerken hem katı hem de nazik davranıyordu.

Brandon'ın kendisini tutup bana güceneceğim şakalar yapmaması beni etkilemiş, yeni arkadaşlarımdan birinin daha sağlıklı olduğunu görmek beni rahatlatmıştı.

Tek tek hepsini kontrol etmiş ve hiçbir hastalık tespit etmiştim. Bunu bilmek yanlarında rahat hareket etmemi sağlamıştı. Gruba gelince, hepsi Lucy'nin yaptığı gibi bana sık sık dokunuyor, koridorda benimle kucaklaşıyor ve kol kola giriyorlardı. Bu duruma karşı kayıtsızlığım beni şaşırtmıştı.

Birlikte havuzdan çıkıp kurulandığımızda Brandon her zamanki haline döndü. Bakışları bikinime kaydı. Ben de Greg'in her zaman yaptığı gibi başının arkasına bir şaplak indirdim. Neşeyle kıkırdamasıyla kahverengi gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi.

Şakacıktan ona kaşlarını çattım. "Brand, ne adamsın ama." Sesimin tonunda tiksintiden çok kabullenmişlik vardı.

Dövmelerle kaplı kolunu omzuma attı. "Başka türlü olmayı istemem, bebek."

Kaburgalarına dirsek atmamla nefesi kesildi. Brand bir kez daha gülmeye başlarken ben de dayanamayıp gülümsedim. Onda iyi bir dost bulduğuma şaşıyordum.

Sonra, Laura beni arabasıyla Motorlu Taşıtlar Bürosu'na götürdü ve ehliyet dersi için gereken izin belgemi teslim ettik. O akşam Ben, Mercedes'yle bana ilk sürücülük dersimi verdi. Arabayı avlunun kenarındaki büyük bir ağaca doğru sürdüğümde Ben'in ayağı hayali bir fren pedalı aradı. Son saniyede durmamla ikimiz öne doğru savrulduk ve emniyet kemerlerimiz gerildi.

Ben rahatlayıp derin bir nefes aldıktan sonra başını koltuğuna yaslayarak son derece pahalı arabasının ön tamponundan en fazla otuz santim ötedeki ağaca bakıp kıkırdamaya başladı. Sakin bir sesle konuşarak bana bir aracın arkasına nasıl park edeceğimi öğretmek için arabayı geri geri avludan çıkarmam için ısrar etmese o an araba sürmekten sonsuza dek vazgeçip ömrüm boyunca otobüse bineceğime söz verebilirdim.

Ardından 9. Otoban'da dümdüz ilerledik ve bolca gaza bastım. Sürücü koltuğunda oturmak bana ilk kez öyle zevkli geliyordu.

Ben "Daha bu yılın sonu gelmeden hız yapmaktan trafik cezası yiyeceksin" öngörüsünde bulundu.

Dersin sonunda kendime güvenim artmış, babam bana "Kurşun Ayak O'Malley" lakabını takmıştı.

Eve vardığımızda Laura akşam yemeğini henüz hazırlamıştı. Masaya oturduğumuzda Ben, Lucy ve Laura'ya daha şimdiden ne usta bir sürücü olduğumdan bahsetmiş, ağaç konusuna hiç değinmemişti. İşte tam da o anda anladım ki...

Onlara gönlümü kaptırıyordum.

Lucy'ye, Laura'ya ve Ben'e.

Aileme.

Onların yanında yaşamak Brooklyn'de Dean ve Anna'nın yanında yaşamamanın tam tersiydi. Annemi tek başına yüzleşmeye

bıraktığım o eski hayatı düşündükçe içim acıyordu.

Laura yatak örtülerini değiştirirken bıçağı fark ettiğinden, bir haftadır yastığımın altında bıçakla uyumuyordum. Laura bıçağı yine yastığın altına bırakmıştı, kirli örtülerin yerine temizleri konmamış olsa bunu yaptığını fark etmeyecektim. O gece, bıçağı mutfaktaki çekmeceye geri koydum. Onları seversem, sırlarımı keşfedip evi terk etmemi isterlerse ayrılmak bana on kat, yüz kat daha zor gelecekti. Yüreğimi daha da katılaştırmaya karar verdim; ağlamamak için kendimi tutmamla boğazım düğümlendi.

Pazar günü Lucy'yle okulumuzun hokey takımının "rakiplerimizin canına okuyuşunu" izlemek için buz pistine gitme kararı aldık. Brandon beni konu maç olunca kendisinin sıkça kullandığı "canına okumak" gibi sert ifadeleri kullanmaya ikna etmişti ve zaten Asher'in da oynayacağını öğrenince havaya girmek için çok çaba sarfetmem gerekmedi. Evden çıktığımızda garaj yolunda yeni bir Ford Mustang GT durduğunu gördük. Araba parlak kromu ve elmalı şeker kırmızısı rengiyle nefesimi kesti. Arabayı pencereleri açıp sürerken saçlarımın nasıl dalgalanacağını gözümün önüne getirebiliyordum.

Arabaya gıptayla bakarken Ben'in bana seslendiğini işitmemiştim.

Dalginlıktan, bana doğru fırlattığı anahtarı güçlkle tutabilirdim. Şaşkın halde Ben'e baktım. Laura ve Lucy gülümseyerek Ben'in arkasında dikiliyordu. Önce arabaya, sonra Ben'e ve sonra yine arabaya baktım. Başımı Ben'e çevirdiğimde başını sallayarak sırttağını gördüm.

Çığlıklar atarak deli gibi hoplayıp zıplamaya başladım. Yanına koşup kollarımı beline doladığım Ben'e kısa bir süre sarıldım. Sıçrayarak ondan uzaklaşırken ve bir yandan "Teşekkürler,

teşekkürler, teşekkürler,” diye bağırdım. Neden sonra ne yaptığının farkına vardım. Babama daha önce hiç kasten dokunmamıştım; o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Bir süre donakalıp tuhaf bir utançla birbirimize baktık. Ta ki Lucy beni elimden tutup arabaya sürükleyene kadar. İkimiz de Ben’in arabamın özelliklerini sıralamadan önce boğazını temizlediğini fark etmemiş gibi davrandık.

Ben “Yollar çok buz tuttuğundan bu araba burada kullanışsız kaçıyor Remy,” dedi.

Lucy güldü. “Fakat bu babamın hayalindeki araba.”

Benim için en sevdiği arabayı seçmesi karşısında duygulanmaktan kendimi alamadım. Ben yeniden boğazını temizledi. “Evet, şey, Fırtına O’Malley Jr.’a bundan daha uygun bir araba bulamazdım.”

Ben’le ikimiz arsızca birbirimize bakınca Laura, Ben’i kendi kötü alışkanlıklarını bana da aşılamamasını söyleyerek azarladı. Yoksa on sekizime bastığımda tıpkı Ben gibi üç trafik cezası alacaktım.

İşin tek olumsuz tarafı Mustang’in –benim Mustang’imin– düz vitesli oluşuydu. Ben bir spor arabanın keyfinin başka türlü sürülmeyeceğinde ayak diriyordu. Ayrıca ehliyet sınavımdan önce beni çalıştırma sözü verdi. Arabaya son kez hayranlıkla baktıktan sonra Lucy’nin peşinden Prius’una yürüdüm.

Maçta, Brandon da bana direksiyon dersleri vermeyi teklif etti. İkimiz açık tribünde, takımımızın hemen arkasındaki sırada yan yana otururken omuzları omuzlarıma değiyordu. Ben’i taklit ederek arabanın 300 beygir güçlü V8 motorunun özelliklerini sıralamama güldü.

Coşkum bana savunmamı sağlam tutmam gerektiğini unutturmuştu. Yan tarafa bakınca Asher’in en fazla üç metre ötemdeki yedek kulübesinde, üzerinde kask hariç tüm hokey teç-

hizatıyla dikildiğini gördüm. Isınma hareketleri yapmaktan kahverengi saçları terden parlamıştı. Panolara sırtını dayayan Asher'la beni sadece bir parça pleksiglas ayırıyordu.

Gülümsemesiyle gözlerinin kenarları kırıştı. Muhtemelen onca zaman boyunca orada dururken kalkanımın yerinde olmadığını farkındaydı.

Sırttım; duyduğum neşeye onu da dahil ettim ve başımı sallayarak ona neşemi kaçırmadığı için teşekkür ettim.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirirken şükranımın farkında olduğunu bana başımı sallayıp karşılık vererek gösterdi.

Gözlerim yara izine takılırken parmağımı izin üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşündüm. Aklıma türlü olasılıklar geldi.

"Remy!"

Şaşkın halde çevreme bakındım. Arkadaşlarımın bana bakışlarından Lucy'nin bana birden çok defa seslenmiş olabileceğini çıkardım. Asher duvarın üzerinden aşip piste girerken Susan onun ardından baktı. "Bu da nesiydi Remy."

"Hiç. Sadece selamlaştık."

Greg'in gür kahkahası salonda çınladı. "O gülümseme 'selam' buradayım, 'buradayım' diyordu."

Diğerleri gülerken gözlerimi devirdim.

Brandon homurdandı. "Ya, benimle selamlaşırken hiç öyle gülümsemiyorsun."

Ona palyaçolarinkini andıran bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu nasıl?"

Lucy "Bırak inadı kardeşim," dedi. "Greg, Asher'la ikinizin birbirinize daha ne kadar süre aldırış etmiyormuş gibi davranacağınıza dair bahse girdi."

Hızla başımı çevirip Greg'e baktım. "Aptal kafa. Kim böyle bir şey üzerine bahse girer ki?"

Herkes bir anda ben değilim demek için, ilginç bir şeyler görmüş gibi ben hariç her yere bakar oldu.

Kız kardeşime kınayan gözlerle baktım. "Lucy!"

Özür dilemek şöyle dursun, güldü. "Bu gece inadı bırakırsan yirmi papel kazanacağım. En sevdiğin kız kardeşinle yirmiliği paylaşmak istemiyor musun yoksa?"

Greg, Lucy'nin kolunu dürttü. "Hey, bahse şike karıştırmak yok."

Emin olmasam da lafa karıştım: "On papel de benden ko-
yun, ben, onunla asla işim olmaz diyorum."

Susan parmağını bana doğru salladı. "Asla kaybedeceğin bahislere girme. Bana sorarsan birbirinize uzak durduğunuz günler sayılı."

Sessiz bir inkarla başımı iki yana salladım.

Dört baş bana doğru sallandı.

"Of, kapayın çenenizi," diye mırıldanıp kulağımda çınlayan kıkırtılarıyla sıcak çikolata almaya gittim.

Yedinci Bölüm

Asher da arkadaşlarımla aynı kaniya varmıştı.

Takımımızın rakiplerini 8-0 gibi açık ve aşağılayıcı bir farkla ezişini izlememizin ardından kutlama için arkadaşlarımla birlikte Rosy'nin ellili yıllar temalı restoranının yolunu tuttuk. Tezgâhta siparişimizi verdikten sonra masamıza dönerken boynumdaki koyu kırmızı ve pembe çizgili örgü fularımın çekildiğini hissettim. Asher fularımı eline dolayıp yürürken boğulmamak için hızlı adımlarla peşinden gittim. Beni boş bir masaya kadar sürükleyip oturmam için bir plastik sandalye çekene dek sırtında oynayan kaslarına hayranlıkla bakarak avundum. İnatçı yüz ifadesine bakılırsa ya kuzu kuzu oturacaktım ya da beni zorla oturtacaktı. Bir süre ona kafa tutarak öylece dikilsem de sonunda oturdum.

Karşıma oturan Asher'da her zamanki üstünlük taslayan, dalgacı halinden eser yoktu. Son birkaç haftada okulda epey ilgi çektiğine şahit olmuşum. Hokey hayranı kızların ve öğretmenlerin gözdesiydi. Başlarda Asher'ın kendisine duyulan hayranlıktan keyif aldığını düşünsem de son zamanlarda onun farklı bir yanı olduğunu düşünüyordum. Onca hayranına karşın yal-

mız bir hali vardı. Bu suskun Asher ise yeni peyda olmuştu.

Bir garson kız gazozumla ve üzerinde çizburgerim ve kızarmış patatesim olan tepsiyi sertçe masaya bıraktı. Bir patates dilimini ağzıma atıp büyülenmiş gibi Asher'a bakıp bir sonraki hamlesini bekledim.

Asher bir elini saçlarında gezdirip "Şimdi, gelelim konumuza..." dedi.

Hayal kırıklığının gücünün üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olup olmayacağım merak ediyordum. Kendi becerim bazen hislerimden etkileniyordu; bu yüzden kendimi emniyete almak için zihinsel bariyerimi pekiştirdim.

Asher homurdanarak gözlerini devirdi. Sabırsızca hareket eden eli saçını karman çorman yapmıştı. "Şunu yapmayı keser misin, lütfen?"

Şaşırp "Neyi?" diye sordum.

"Duvarını. Duvarım bir kuruyor, bir yıkıyor. Hep yerinde olsun da ikimiz de rahat edelim."

"Şışt!" Sohbetimize kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için her iki yanıma bakındım. "Sesini yükseltme, olur mu?"

Kızgınlığıma rağmen beni cezbettiğini daha fazla inkâr edemedim. Becerilerim hakkında neler bildiğini ve neden beni bu becerilerimden dolayı bir ucube olarak görmediğini öğrenmeye can atıyordum. Tabii kendine has yeteneklerini ve neden sürekli savunma duvarımı sınıadığını da merak ediyordum.

"Konuşmamız gerek. Yalnız kalabileceğimiz bir yere gitmek isterdim ama..." Arkamda duran birine işaret etti.

Kimi gösterdiğini görmek için sandalyemde yer değiştirdiğimde beş çift meraklı gözün beni süzdüğünü, bahsi kimin kazandığını belirlemek için ağzımın içine baktığını fark ettim. Lucy'ye el sallayıp sessiz sorusuna yanıt olarak bir kez başımı

salladım. Lucy yumruğunu havaya kaldırdıktan sonra yüzünde kibirli bir gülümsemeyle suratı asılan Greg'e avucunu uzattı. Greg bahis parasını ödemek için elini cüzdanına atınca Susan yüksek sesle bağırdı.

Asher olanları şaşkın halde izlerken patates kızartmamın üzerine ketçap döküyordum.

"Bana on papel borçlusun." Hesap yapıyormuş gibi düşünceli bir tavırla patatesimi çiğnedim. "Öte yandan, dürüst olmak gerekirse Lucy bana parayı kırışmayı teklif etmişti."

Siyah kaşları kalktı. "Az önce ne oldu öyle?"

"İnan bana. Bilmek istemezsin." Peçeteyle ellerime bulaşan tuzu sildim. "Ne diyordun?"

Asher yanıt vermek yerine elimden çizburgerimi kapıp kocaman bir ısırk aldı.

Gazozumu içerken onu süzdüm. "Ateşle oynuyorsun, Blackwell." Patateslerime uzandığında elini çatalımdan zor kurtardı. "Açım."

Asher sırtarak çizburgerimi bana geri verdi. "Ben de öyle. İçeri girince seni gördüm ve yemek ısmarlamayı unuttum." Yüzü ciddi bir ifade aldı. "Aramızdakini göz ardı edemezsin." Elini ikimizin ortasına doğru meydan okuyan, gerçeği artık inkâr edemeyeceğimi ima eden bir tavırla salladı.

Onunla aynı fikirde olduğumdan gönülsüzce başımı salladım.

Asher bir süre beni süzdü; gözleri yüzümde ve boynumda gezindi. "Kumsalda karşılaşmamızı anımsıyor musun?"

Konunun nereye varacağını merak ederek çekingence yanıt verdim. "Evet."

"Neden fotoğrafını çektiğimi hiç sormadın."

"Sebebin bariz olduğunu düşünmüştüm." Parmağımla o gün yüzümde berelerin olduğu noktalara işaret ettim.

Öfkeli bakışları yakışıklılığını biraz olsun gölgelemiyordu.

"Berelerin için mi fotoğrafımı çektiğimi sanıyordun?"

"Başka ne olacaktı?"

"Remy, bu gülünç."

"Doğru. İlginî çeken, yüksek çözünürlüklü berraklığıyla çarpıcı güzelliğim olmuştı herhalde."

Asher öne doğru eğilip elini masanın üzerinde uzattı. Ellerimiz neredeyse birbirine değecekti. Parmak uçlarından ısı yayılıyordu.

"Remy." Başımı kaldırıp gözlerimi ona dikene dek bekledi. "Anlamıyor musun? Nefesimi kesiyorsun sen."

Ondan beklediğim alaycılıktan eser olmayan gözlerini ciddi bir tavırla gözlerime dikti. Kendimi korunmasız hissederek ellerimi ondan uzaklaştırıp kucığıma çektim.

Asher da ellerini çekerek bana hareket alanı verdi. "Benim öyle aşağılık biri olabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Oraya bulutların hareketini fotoğraflamak için gitmiştim. Fırtınada rıhtımın üzerinde müthiş bir manzara oluyor." O anı anımsarken gülümsedi. "O kumsala adım attım, uçuşan saçların ve bilgece bakan, hüznü gözlerinle karşıma çıktın. Fotoğrafım sadece hayallerimde var olmadığının ispatı olsun diye çektim."

Yakışıklı, usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran yüzü ve nazik sesi beni hipnotize etmişti. Yalnızlığım hissettiğimde onunla aramda bir bağlantı kurmuştum. Asher bana uzanırken kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu. Etkileyici bakışı bana "kolaysa benden kaç" der gibiydi. Yerimden kıpırdamadım ve elini saçlarımla arasına soktu; parmakları yanağımla yanında kalan uzun tutamları tarıyordu. Dokunuşunu hissetsem de, havada belli belirsiz bir kıpırtı oldu.

"Hey, Asher. Müthiş bir maç oldu."

Kalın ses o samimi anın büyüsunü bozdu. Asher'in yüzünü asıp elini çektiğini görünce davetsiz misafirimizin hemen ya-

nımızdan ayrılmasını diledim. Ancak Asher benden epey bir uzaklaştığında düşünme yetimi geri kazanıp yanıma gelenin kim olduğunu görmek için dönebildim. Kardeşi Gabriel, Asher'inkiler gibi yeşil gözlerini bana dikmişti.

"Gabe." Asher'in sesinin tonu soğuktu.

Gabe gözlerini yüzümden ayırmadı. Gabe'in yüzünü yakından görünce bakışlarımı ondan ayıramadım; ancak onu dikkatle inceleyişimin objektif bir yanı vardı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel olan bu adamın görünüşü bende hiçbir his uyanırmıyordu. Öte yandan, Gabe'e bakan birinin öyle mükemmel bir yapıt ortaya çıkan yaratıcısına hayran olmaması imkânsızdı.

Gülümsemesi yarattığı illüzyonu daha da pekiştirdi. Hiçbir yerinde bir kusur bulamıyordum ve bu durum beni rahatsız ediyordu. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü bana kan kokusunu alıp avını öldürmek için etrafında daireler çizen yırtıcı bir köpekbalığı anımsatıyordu. Benden ancak birkaç yaş büyük olmalıydı. Fakat on yaş büyük olsa da bir şey fark etmezdi. Yine de bu fark mükemmelliğin en saf haline hayranlık duymaktan alıkoymadı.

Birinin boğazını temizlediğini işitmemle döndüm ve kaşlarını çatarak bana bakan Asher'i gördüm. Bir başkası bana öyle baksa beni kışkırdığını düşünürdüm ama Asher söz konusu olunca bu düşünce bana mantıklı gelmedi. Beni kıskanmak için haklı nedenleri olsa da bunu yapması adil olmazdı. Kardeşi bir sanat eseri idi ve Asher ona baktığım için beni suçlayamazdı. Asher kızgın bakmaya devam edince bir omzumu silktilim.

Orman yeşili gözlerin kısılmasıyla şaşırdım. Vay. Demek sırf baktım diye beni suçlayabiliyor.

Asher'la aramızdaki sessiz atışmayı fark etmeyen Gabe gözlerimin içine içli bir ifadeyle bakıp "Asher, beni arkadaşınla tanıştırsana," dedi.

Asher sessiz kalınca kendimi tanıttım. "Remy O'Malley. Fakat sen bana reşit olmayan kız diyebilirsin."

Vurguları Asher'inki gibi düzgün olsa da tüylerimi diken diken eden o zımpara hoyrathğından yoksundu. Bir elini masaya, diğerini sandalyemin sırtına koyan Gabe'in gülümsemesinde hırslı bir yan olduğunu fark ettim. Çok kendini beğenmiş biriydi; lütfedip varhğımı fark ederse beni parmağında oynatacağına şüphe yoktu. Ben de Asher'ı kibirli bilirdim; kardeşinin yanında solda sıfırdı.

Gabe'den hoşlanmadığıma karar verdim.

Ayrıca aklıma Asher'in becerilerinin aileden gelebileceği de geldi. Gabe'in enerjisinin benim enerjimle haşır neşir olması rahatsız ediciydi. Zihinsel duvarlarımı beş kat yükseltip on kilometre genişlettim.

Gözümün ucuyla Asher'in memnun bir ifadeyle gülümsediğini fark ettim.

Gabe başımda dikilmeye devam edince sandalyemi Asher'a doğru yaklaştırdım; böylece Gabe ya sandalyemi bırakmak zorunda kalacak ya da sendeleyip düşecekti. Gabe ondan kaçtığını fark etmedi. Tepemde dikiliyor, beni köşeye sıkışmışlık hissine boğuyordu.

"Babanın sana yeni bir araba aldığını duydum. Benim arabam da düz vitesli. Başı darda bir küçük hanıma yardımcı olmak beni mutlu eder."

Bunları ona kim söylemişti? Gabe gülümseyerek cazibesini tüm gücüyle bana çevirdi; sıraya dizdiği Kulüp Oyuncaklarına bakılırsa bu tekniğinin geçmişte işe yaradığından emindim. İçimden "Köpekbalığı!" diye geçirdim. Aklıma getirdiği etçil hayvanı taklit ettim; Gabe'e tüm dişlerimi göstererek sııttım. Gabe onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi kaşlarını çatı.

"Teklifin için sağ ol, Gabe ama..."

Asher araya girip "Remy zaten bana gelip kendisine direksiyon dersi verip veremeyeceğimi sormuştu," dedikten sonra kardeşine tehditkâr bir bakış attı.

Gabe omuz silkti. "Şansımı bir deneyeyim demiştim, kardeşim." Gitmeden önce bana göz kırptı ve gür sesiyle tehditkârca "Görüşürüz Remy," dedi.

Gabe'in uzaklaşmasını izledim. Ta ki Asher parmaklarını masaya yüzeyinde delik açacakmış gibi sertçe vurmaya başlayana dek. Ona doğru dönünce birbirimize ne kadar da yakın oturduğumuzu fark ettim. Yüzüm yüzünün birkaç santim ötesindeydi ve nefesini yanağımda hissediyordum. Aklım Asher'in hoş ve keskin kokusuna kaymasın diye sandalyemi geri çektim. O kadar canını sıkan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. *Ne de olsa çıkmıyorduk.*

Asher'in gülümsemesine hüzün çöktü. "Durma, omuz silk Remy."

Ben de tam bunu yapmak üzere olsam da sesinde sezdiğim meydan okuma karşısında, omuz silkmek yerine, niyetim gergin sırt kaslarımı rahatlatmakmış gibi omuzlarımı yuvarladım.

"Öyleyse, ilk dersimiz ne zaman öğretmenim?"

Bir nefes verip alnına düşen saçlarını uçuşturan Asher'in bedenindeki gerginlik azaldı. Elimi saçlarına götürmemek için kendimi tuttum. "Kusura bakma. Gabe beni kızdırmak istedi. Amacına da ulaştı."

"Hadi oradan! Cidden mi? Ben de ömrümde gördüğüm en seksi adamlardan ikisinin beni paylaşımadıklarını sanmıştım." Sesimdeki alaycılığın sezilmemesi imkânsızdı.

Asher "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?" deyip güldü.

Bu fikir onu memnun etmiş gibiydi. Gözlerimi devirdim. "Sanki yakışıklı olduğunu bilmiyorsun."

"Ben öyle şeylere aldınış etmem, fakat böyle düşünmene çok memnun oldum."

Bu gerçeği dile getirmem onu kızdırmış gibiydi. Uzaklara dalıp kaşlarını çatınca konuyu değiştirmeye karar verdim. "Kardeşinle iyi geçiniyor musunuz?"

"Ashında, evet. Ara sıra bazı konularda anlaşılamadığımız oluyor."

Meraklanıp "Mesela ne?" diye sordum.

"Mesela sensin."

Sesim tiz bir çığlık gibi çıktı. "Ben mi? Kardeşin düne kadar beni fark etmiyordu bile."

Asher gazozumu aşırıp kocaman bir yudum aldı. "Hatırlat da sana sahilde çektiğim fotoğrafları bir ara göstereyim." Ben fotoğrafları tabedip sakladığını anlayana kadar "Gabe benim seni fark etmemden beş dakika sonra seni fark etti. Doğru zamanı kolluyor," diye ekledi.

"Ne için?" Asher cevap vermese de bir saniye sonra yanıt zihnimde belirdi. "Kimin olacağıma karar veremediniz mi?"

"Ben o şekilde ifade etmezdim ama evet. Ona senden uzak durmasını söyledim."

Hiç de kızmamıştım. Ashında kızmam gerekirdi. Fakat bunun yerine içimi ısıtan bir haz duydum. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

Güçlü eli ben parmak uçlarından çıkan ısıyı hissedene dek masanın üzerinde duran elime yaklaştı. Soğuk ve kibirli bir edayla yara izli kaşım yukarı kaldırıp beni süzdü.

"Ah." Bana ihanet eden elime bir karıncalanma yayılırken hissi durdurmak için üzerine oturdum.

Ağızına bilgiç bir gülümseme yerleşti. "Ya. 'Ah' tabii."

"Peki bu günün özelliği ne? Harekete geçmeye mi karar verdin?"

Gözlerinde yeşil alevler yanıyordu. "İstediğin bu mu?"

Her sinirim "Evet!" diye bağırırken sandalyemde kıpırdandım. Kalbim göğsümde dehşet gibi çarparken Asher'ın savunma duvarımı nasıl sınıadığını anımsayarak duraksadım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

İç çekti. "Hiçbir şeyden emin değilim. Emin olduğum tek şey canını yakabileceğim."

Hiç tereddüt etmeden "Ben de senin canını yakabilirim," yanıtını verdim.

Asher hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Remy, aptal olma. Neyle, kimle karşı karşıya olduğunun farkında değilsin."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Ve hakkımda her şeyi biliyorsun, öyle mi?" Başını evet anlamında salladı. "Her şeyi değil ama yeteri kadarını biliyorum. Senden fazlasını bildiğim kesin."

Bu söylediği bana bir sataşma gibi gelince öfkem alevlendi.

Tam kalkıp gidecekken Asher'in yumuşak sesi beni durdurdu. "Özür dilerim."

Merakımın gururuma üstün gelmesiyle sandalyeye oturdum. "Bana şunu açıkla: Bariyerimi yerinde tutmadığımda ne oluyor?" Asher'in yanında geçirdiğim her dakika gücümü ve savunmamı sağlam tutmazsam neler olacağı hakkında daha fazla bilgi edinme arzumu kuvvetlendiriyor, göz ardı edilemez bir hal alıyordu.

Soruma yanıt vermek yerine gülümsedi. "Sen ona bariyer mi diyorsun? Bence bu ifade hafif kaçır. O duvarın bende uyardığı his taştan bir kaleye doğru koşup kafamı vurmak gibi."

Bu tanıımı karşısında biraz havaya girdim. Bariyerim onunla ilk karşılaşmamdan beri daha da güçlenmişti. Onun savunma duvarı benimkinin yanında basit bir bahçe çiti gibi kalıyordu.

Asher yüz ifademe bakıp kıkırdadı.

Söyledikleri ilgimi fazlasıyla cezbetmişti. Ona "Peki taş bir kaleye çarpmak gibiyse, neden durmadan savunmamı aşmak için uğraşıyorsun?"

Asher geriye doğru kaykılırken yüzündeki perişan ifadeden bir anlam çıkaramadım. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sahilde ne hissettiğimi ve o zamandan beri neler yaşadığımı

gayet iyi biliyorum. Sende bazı güçler var. Bana saldırdın.”

Aniden yüzü ifadesiz, hissiz bir hal aldı. “Bana yanıt veremeyeceğim sorular sorma. Bu ikimiz için de en iyisi olur.”

Bana saldırısı başarılı olsa neler olurdu bilmiyorum. Fakat gözümle görmediğim hiçbir şeyden korkmuyordum. Küçükken öcüler beni korkutmazdı çünkü koridorun öteki ucunda odası olan, gerçek bir canavarla yan yana yaşıyordum. Asher kendisinden korkmamı istiyorsa bunun için bana elle tutulur sebepler sunması gerekiyordu. Çünkü oturduğum yerden baktığımda canımı acıtmak istemiyor gibi bir hali vardı.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş olmalıydı. Çünkü iç çekip kafasını eğdi ve gitmek için ayaklandı. “Anlamıyorsun. Bu bir hataydı. Bana bir iyilik yap ve benden de, ailemden de uzak dur, tamam mı?”

Bugün peşime takılmıştı ama şimdi kendisinden uzak durmamı istiyordu. Bana bir sıcak, bir soğuk davranmasına sinir oluyordum. Erkekler de ikircikli oyunları da canıma tak etmişti. Ayağa kalkıp ona “Bilmiyorum Asher. Benden büyük erkekler hep ilgimi çekmiştir. Belki bir Blackwell diğerini aratmayabilir,” dedim.

Yüzündeki sert ifadeye aldınış etmeden arkadaşlarımla yanına gittim. Brandon’ın koluna girdim ve bahsin sonucunu Lucy kazanacak şekilde ayarladığım için bana takılan arkadaşlarıma gülümsedim.

Asher’in delici bakışları ben gözden kaybolana dek sırtımı yaktı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün Asher’la karşılaşmamak için İngilizce dersini ekip ilk fırsatta evin yolunu tuttum.

Akşam yemeğinden sonra Laura arabasıyla beni yüzme dersi aldığım havuza götürdü. Elbisemi soyunma odasında bırakıp havuzun başına geldiğimde, Brandon çoktan havuzun sığ kısmında beni bekliyordu. Basamaklardan inip yanma gittim.

“Bak ne diyeceğim, diğer adamlar sendeki bacakları fark ederse bundan böyle başka yerde yüzme alıştırmaları yapmamız gerekebilir.”

Yüzüne su atmama gülerek tepki verdi.

Bir saat boyunca kurbağalama üzerine çalıştık. Brandon’ın teknikle ilgili konuşması sırasında “göğüs” sözcüğünü sadece ilk kullanışında sırtıp bir daha herhangi bir sululuk yapmaması gururumu okşadı. Suyu yararken geride düz bir çizgi bırakarak ilerliyor, art arda turlar boyunca yanımda yüzüyor, kollarındaki kaslar gerildikçe dövmeleleri hareket ediyordu. Çok geçmeden havuzun boşaldığım ve kapanma saatinin geldiğini fark ettik.

Brandon merdivenlerden çıkmak yerine havuzun derin kenarından tırmandı. Eğilip sudan çıkmama yardımcı olmak için

kolunu uzattı. Elini tuttum. Beni yanına çekerken fazlaca güç uygulamıştı. Bedenim üzerine devrilince birden iki kolunu bana dolayıp nefesimi kesecek kadar sıkıca kavradı. Çarpışmanın etkisiyle tökezledi ve eli belimin altına kaydı.

Mantıklı yanımla bunun bir kaza olduğunu biliyordu. Brandon bana karşı tavrı şefkatli ve saygılıydı. Bir yıl önce, şiddetli bir kavga sırasında Anna'yla Dean'in arasına girdiğimde Dean'in beni bu şekilde tuttuğunu bilemezdi. Dean bana tokat attığı için özür diliyormuş gibi kollarını belime dolamış, sonra kaburgalarım çürükler içinde kalıp kendimden geçene dek bedenimi sıkıyordu.

Bedenim mantığı göz ardı edip Brandon'ın sarılışına katıksız içgüdüyle tepki verdi.

Hızla fırlayıp çenesine bir darbe indirdim. Baş darbenin şiddetiyle geriye doğru yatan ve iri bedeni yana doğru devrilen Brandon'ın başının arkası havuzun kenarındaki betona çarpı. Havuza düşmesiyle sular büyük bir gürültüyle etrafa bir yana sıçradı.

Su damlaları bedenimi ıslatığında mantığım geri geldi. Brandon yüzeye çıkmadı. Bilinçsiz halde batışını gördüğümde korkum daha karanlık bir hisse dönüştü. Salona bakındığımda cırafta kimsenin olmadığını gördüm.

"Yardım edin! Birileri yardım etsin!" Delice bir ümitsizlikle bağınyordum. Kimse imdat çağlığıma yanıt vermedi. Ne yaparsam tek başıma yapmalıydım.

"Ah, Tanrım, lütfen bana yardım et," diye fısıldayıp Brandon'm peşinden suya daldım.

Havuzun derin kısmının dibinde duruyordu; gözleri kapalıydı ve kolları serbestçe suda inip kalkıyordu. Onu yakalamak için elimden geldiğince dibe daldım.

Elimi koluna dolamamla bedenim onu iyileştirmek için tenimden tenine mavi kıvılcımlar gönderdi. Bedenimin yaralan-

malara nasıl da anlık tepkiler verebildiğini unutmuş, koruyucu duvarımı örmemiştim. Brandon boğuluyordu ve artık kendi yaralarını onunkilerden ayıramayışıma bakılırsa ben de boğuluyordum. Ciğerleri suyla doluydu. Ağzımı sıkıca kapatmama rağmen suyun benim de göğsümü doldurmaya başlamasıyla üzerimde bir ağırlık hissettim. Birkaç metre yukarımda ışıklar parlarsa da bana yıldızlar kadar uzak geliyorlardı.

Brandon'ı boğulmaya terk edemezdim ama tek başıma onu yukarı da çekemezdim.

İkimiz de ölecektik.

Pes ettim; ciğerlerim içlerindeki havanın tükenmesiyle yanmaya başladı. Dayanamayıp, nefes alma içgüdüsüyle ağzımı açmama saniyeler kala tepemde birinin suya daldığını fark ettim. Asher. Benden hızlı bir şekilde, hatta fiziksel olarak imkânsız bir hızda suda ilerledi. Bir kolumu benim, diğerini Brandon'ın omuzlarına dolamadan önce zihinsel kalkanını harekete geçirdiğini hissettim. Havuzun dibine bastığı ayaklarından güç alarak üçümüzü büyük bir hızla yüzeye çıkardı.

Başım sudan çıktı, Asher beni ve Brandon'ı havuzun kenarına doğru çekerken ciğerlerime dolan klorlu su beni öksürttü. Neredeyse sert sayılabilecek bir hareketle elimi Brandon'm kolumdan ayırdı. Tekrar düşününce, hareketi basbayağı sertti.

Havuzunun hademesi olan ve binayı her gece kapatan Hank -altmışlı yaşlarda iyi yürekli bir adamcağız- Asher'in yukarı kaldırdığı Brandon'ı havuzun kenarından beton zemine çıkarmasına yardım etti. Ardından, Asher kıvrak bir hareketle havuzdan zemine fırlayıp beni de çıkarmak için uzandı. Asher ellerini kollarımın altına sokup, Brandon'a harcadığı eforun aksine beni bir seksen boyunda sınk gibi bir kız değil de bir çocukmuşum gibi kaldırdı.

Bırakmadı da.

Beni kollarımı belime dolamış tutuyor, ayaklarım havada sallanıyordu. Bedenlerimizden sular damlasa da Asher'in dokunduğu her noktam ısınıveriyordu. Asher'm başımı omzuna yaslamak için saçlarıma doladığı iri elinden yayılan sıcaklığı içime çektim.

Brandon'm öksürüğü beni kendime getirmese öylece sonuza dek kalsak gam yemezdim. Asher beni yere indirene dek omuzlarına tutundum. Birlikte Hank'in ve yan yatırdığı Brandon'ının yanına gittik. Bilinci yanı açık haldeki Brandon öksürdükçe ağzından litrelerce su çıkıyordu ve başının yanında biriken sulara kanı karışıyordu. Hank bize Brandon'm yanında kalmamızı söyleyip ambulans çağırmak için ofise koştu.

Brandon'a dokunmak için kolumu uzattığımda Asher elimi sertçe kavradı. Endişeli gözlerine baktım; başını iki yana sallarken yüzünde korku dolu ve tavizsiz bir ifade vardı. Elimden geldiğince ikna edici bir tavırla, onu temin etmek için gülümse-dim. "Bırak da yapayım."

"O zaman koruyucu kalkamın düşer. Ve ben..."

"İstersen git buradan ama beni durdurmaya çalışma."

Asher yanıt vermedi. Elimini çektişirdim ve neden sonra beni bıraktı. Zihnindeki bariyeri güçlendirdiğini hissettim. "Hank'in yaptığını görmemesini sağla," diye fısıldadım.

Brandon'ın omzuna dokunmamla bir enerji akımı benden ona geçti. İki metre suyun dibinde başlayan iyileştirme süreci boğulmaktan kıl payı kurtulmamışız gibi kaldığı yerden devam etti. Cığerleri iyileşecekti; suyun çoğunu dışarı atmış ve güç-lükle de olsa nefes alabilmişti. Çenesine indirdiğim darbeden geriye kırmızı bir bere kalmıştı ve havuzun kenarına çarptığı başının arkasındaki küçük kesik kanıyordu. Bu yaraları kolaylıkla iyileştirsem de beni endişelendiren beyin sarsıntısıydı.

Anna'nın başındaki yaraları iyileştirmekte pek de başarılı olamıyordum. Kendime geçirdiğimde bu tür yaralanmalar bana

müthiş bir acı veriyor ve öyle çok zihin bulanıklığı ve sıkıntı veriyorlardı ki çoğu zaman kendimi iyileştirmem saatler alıyordu. Dışerimi sıkıp rahatlamak için gerindim. Gözlerimi kapatıp yarayı zihnimde canlandırdıktan sonra şişliğin dağıldığını hayal ettim. Geri dönen Hank'in çıkardığı sesleri ve Asher'ın beni ondan gizlemek için yer değiştirdiğini işittim.

Elimden gelen her şeyi yapmamın ardından elimi Brandon'dan çektim ve gözlerimi açmamla o tanıdık, mavi kıvılcımları gördüm. Brandon gözlerini açtığında kıvılcımlar silikleşip kayboldu. Brandon gözlerini bana çevirdiğinde hissettiğim rahatlama neredeyse elle tutulacaktı. Görüşümün bulanıklaşmasına, beynimin her an kafatasımı patlatacakmış gibi zonklamasına rağmen normal görünmeye çalıştım. Brandon bana şaşkınlıkla ve endişeyle bakıp "Remy?" dedi. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Öne doğru eğilip ağrıyan alnımı arkadaşımın alınına dayayıp iyileştirme sürecini takip eden tüm o kötü hislerin etkisiyle titredim. "Gayet iyiyim, Brand. Yine de bir daha boğulacak olursan etrafında iyi bir yüzücü olmasına dikkat et. Asher'm her ikimizi de sırtlanması gerekti."

Brandon beni ısıtmaya çalışır gibi elini nazikçe koluma sürüttü. "Ne oldu? Havuzdan çıkmaya yardım ediyordum ve..."

"Benim hatamdı. Anılarımda küçük bir yolculuğa çıkıp paniğe kapıldım." Ne kastettiğimi anlamasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Kasabaya geldiğim ilk hafta yüzümdeki bereleri görmüştü. Lucy ona neden Blackwell Falls'a taşındığını hakkında bir şeyler söylemiş olmalıydı. Fakat Brandon bana bu konuda hiçbir şey sormamıştı. Kendimi kaybedip az kalsın ölümüne neden olacağım bu oğlana karşı içimde bambaşka bir yakınlık duydum. Duyduğum utançla gözlerimi sımsıkı yumdum. "Çok özür dilerim Brandon."

O güne dek bir arkadaş grubuna uyum sağlayabileceğimi,

kabullenebileceğimi düşünerek kendimi kandırmıştım.

Yattığı yerde doğrulup ellerini sırtıma dikkatlice yerleştirerek bana sarılması karşısında hayrete düştüm. “Ne diye özür diliyorsun? Salaklık ettiğimde kafama tokadı yapıştırıyorsun zaten. Sen fark etmeden bikinili halini dikizlediğim için bana bir sürü tokat borçluydun.” Söylediğini doğrulamak için gözlerini üzerime dikti.

Küçük bir kahrkahaıyla ben de onu kucakladım.

Ardından ilk yardım memurları onu muayene etmek için koşarak içeri girdi. Onlara iyi olduğumu söyledim. Ayağa kalkınca başımdan yayılan ağrıyla Dean'in sarhoşken yaptığı gibi yalpaladım ve midem bulandı. Asher çevremdekilere bir şey söylediğinde sesi sanki çok uzaktan geliyordu. Beni soyunma odasına götürdü ve bedenim kontrolsüzce titrerken teknisyenler beni görmeyecek şekilde arkamda durdu. Soyunma odasına girer girmez tuvalete gidip midemdekileri boşalttım.

Diz çöküp acının katlanabilir bir hal almasını bekledim. Asher kolunu omzuma koyup beni desteklerken saçımı yüzüm-den uzak tutuyordu.

“Remy, başın kanıyor.”

Başımın gerisindeki zonklayan noktaya değdirdiğim parmaklarım kıpkırmızı oldu. Şaşkın şaşkın kana bakıp düşündüm: *Kahretsin, bu çok canımı yakıyor.*

Asher gergince güldü. “Kendini hâlâ rahatsız hissediyor musun? Doğrulanabilecek misin?”

Yüzümü buruşturdum. “Sanırım, evet. Ben yüzümü yıkar-ken sen soyunma odasından çantamı getirebilir misin?”

Asher ayağa kalkmama yardımcı olduktan sonra çantamı getirdi ve ben kıyafetlerimi giyerken tuvaletin dışında bekledi. Benim isteğimle bir kez Brandon'm durumuna bakmak için yanımdan ayrıldı ve üzerinde birinden ödünç aldığı giysilerle

döndü. Acil durum teknisyenleri düştüğünü gösteren herhangi bir yarası olmadığından Brandon'da hiçbir sorun tespit edemediler. Ebeveynini çağırırsalar da hastaneye kaldırılmasına da gerek görmediler. Asher, Brandon'a onu ertesi gün arayacağını söyledi.

Saçımdaki kanı Asher'in yardımıyla büyük ölçüde temizlememin ardından uzun tutamları elimden geldiğince kuruladım. Islak saçımla gece ayazına çıkacak olsam da beni çok sıkan örgü beremi takmaya tahammül edemiyordum. Saçımı üstünkörü örerken beni izleyen Asher ceketimi giymeme yardımcı oldu. Bitkin haldeydim ve normalde Laura'nın beni almak için arabasıyla gelmiş olması gerektiğini fark ettim.

Durup "Beni eve götürecekt kimse yok," dedim.

Asher beni kapıya doğru götürdü. "Az önce Lucy'yi arayıp ondan Laura'ya seni eve benim götüreceğimi söylemesini istedim."

Asher'in motosikletine binmek bana katıksız, feci bir işkence olacakmış gibi geldi. Gözümün önüne bir tümseğin üzerinden geçtiğimizde canımın nasıl da yanacağını getirdim.

"Arabamla gelmiştim. Bu taraftan."

Havuzdan çıkıp soğukla buluştuğumuzda titremelerim daha da kötüleşti. Asher hoş, lacivert arabasının kapısını bana açıp yerleşmeme yardım etti. O, arabayı çalıştırıp klimayı sonuna kadar açarken koltuğa gömüldüm. Eve gidene kadar konuşmadık. Arabasını bir sokak lambasının altına park etti. Farlarını kapatsa da havalandırma sıcak hava üflemeye devam etsin diye motoru kapatmadı.

Asher elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Neden bu kadar titriyorsun?"

"Bedenim soğuyor. Kafa yaralanmalarında bu daha da beter oluyor." İyileştirme sürecinin ikincil etkileri büsbütün ortaya çıkmıştı. Deneyimlerimden elimden bir şey gelmeyeceğini, bedenimi sıcak

tutup etkilerin yok olmasını beklemem gerektiğini biliyordum.

Arabanın loş ışığında, Asher'in gölgede kalan yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum. Aniden koltuğunu geri itip beni kaldırdı ve vitesin üzerinden geçirip kucağına oturttu. Üzerime sıcak bir şey –ceketi– sarıp bana sarıldı. Elini enseme götürmesiyle soğuk burnum kazağının kaşındıran yününe gömüldü. Blackwell Falls gibi kokuyordu; teninde tuzlu hava ve ormanın o doğal bileşimi vardı. Kulağımı dayadığım kalbi hızla çarpıyordu.

Ona direnecek gücüm varmış gibi “Gevşe,” diye fısıldadı. “Sen ısınana dek ateşkes yapacağız.”

Sıcaklığı muazzamdı ve uzun dakikaların ardından titremem azaldı. Son bir saat içinde hem fiziksel hem de zihinsel açıdan bitkin düşmüştüm. Savunmam daha Asher beni kurtarmadan önce etkisiz hale gelmişse de o kendi savunma kalkanını hazır tutmuştu. Geriye kaykılıp siyah sakallarla kaplı kare çenesini inceledim. Bir an için de olsa sorumsuz davranmak hoş bir histi. *Zaten şu an bana saldırırsa onu durduramazdım.*

Asher homurdanıp elini yüzüne götürdü. “Tanrım. Remy, ben bir aziz değilim.”

Kafamı henüz toparlayamamış halde ona “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Önce donakaldı. Sonra elini yüzünden çekti. Gözlerini benden kaçınıyordu. “Boş ver.”

Öyle sıkkın görünüyordu ki üstelemedim. “Asher, havuzda ne yapıyordun?”

“Kardeşimden uzak durman konusunda seni uyarmaya geldim. O sözleri beni kızdırmak için sarf ettiğini bilsem de. Fakat, işin aslı, seni kıskandım.”

Karanlıkta bile yüz ifadesinin sert olduğunu seçebiliyordum. Ona inanıyordum. Karanlık bizi sarmalıyor, bizi sırlarımızı paylaşmaya davet ediyordu.

"Gabe'den uzak durmamı mı söyleyecektin?" diye sordum. "Haklısın. Seni kızdırmak için onunla ilgilendiğimi söylemiştim. Kardeşine yaklaşmak gibi bir niyetim yok."

"Bunu biliyorum. Ben Brandon'ı kastetmiştim."

Şaşkın halde, yüzünü daha net görebilmek için başımı yana yatırdım. "Brandon'ı neden kıskanacakmışsın?"

"Beni Gabriel hakkında öyle konuşup kızdırmanı yutmamın ardından –bu arada, bunun için sana ne müteşekkirim bilemezsin!– hayatında başka biri olabileceğini düşündüm. Çevremdekilere sorup senin Brandon'la havuzda epey vakit geçirdiğini öğrendim. Yakın...bir haliniz var."

Nihayet bana baktığında yeşil gözleri parlıyordu. Beni *bas-bayağı* kıskanmıştı. Kalbim kaburgalarımı delecekmiş gibi hızlı çarpıyordu. "Şey. O benim arkadaşım. İyi bir dostum."

Asher'm tane tane konuşması öfkesini belli ediyordu. "Bu fikre onun için canını feda ettiğin için kapıldım. Aklın neredeydi Remy?" Yine bana hakaret etmeye başlamıştı. Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ve boğuk bir sesle "Kurtarmaya çalışmazsam arkadaşımın boğulacağını düşünmüştüm."

"Peki onu yukarı çekemeyeceğini anladığında bile neden bırakmadın?"

"Yapamadım."

Bir elini direksiyona vurup bana öfkeyle baktı. "Daha önce aptalca, pervasızca şeyler yapanları görmüştüm ama bu..."

"Çeneni kapatırsan açıklayacağım."

Söylenmesi bitince kaldığım yerden devam ettim. "Yukarı çekmek için Brandon'a dokunduğumda yaraları üzerime gelip bana yapıştı. Ben de onunla boğuluyor gibi oldum. Bu yüzden de kendimi kurtaramadım."

Çenesini sıkmasıyla Asher'in çıkık elmacık kemikleri oynadı. "Bu daha önce oldu mu hiç?"

“Bu kadar kötüsü olmamıştı,” diye fısıldadım. “Daha önce birinin yaralarının ben kendimi iyileştirmeden beni ölüm tehlikesiyle karşı karşıya getirdiği hiç olmamıştı.”

Bu konudan bahsetmek bana tuhaf geliyordu. Özellikle de Asher’in kollarındayken. Bunlar annemin bile bilmediği en gizli sırlarımdı.

“Yani iyileştirdiğin hastalığı veya yarayı kendi vücuduna mı alıyorsun?” Hakkımda yürüttüğü tahminin doğrulanması karşısında dehşete düşmüştü.

Başımı çevirip camdan dışarı baktım. “Fakat sen bunu zaten tahmin etmiştin.”

“Ya acı? Acıyı da mı kendine çekiyorsun?”

“Evet.”

Asher tam bir dakika durup söylediklerim üzerine düşündü. Sonra ciğerlerine titrek bir nefes çekti. Beni hafifçe sarstığında her şeyi büsbütün idrak ettiğini fark ettim. Sesi çıldırmış gibi çıkıyordu. “Elim. Elimi iyileştirdin. Bunu hiç...hiç istememem gerekirdi senden...Aklın nerede?.. Neden böyle bir şey yaptın Remy? Neden?”

“Yaralanmıştın.”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. “Yaralanmış mıydım? Deli misin sen? Acı çekeceğini bile bile savunma duvarını etkisiz hale getirdin. Ben de bunu yapmana göz yumdum. Sonra da sana saldırarak teşekkür ettim.”

Düşünmek için ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Göğsünü itince niyetimi anlayarak yan koltuğa geçmeme yardım etti. Bedeni artık bedenime yaslanmadığından yine üşümeye başladım. Fakat ceketini yine omuzlarıma koymasıyla üşümem geçti. Asher’dan uzak kaldığıma neredeyse pişman olmuştum. Tehlikeli olsun olmasın, bir iyileştirme sürecinin ardından bana ilgi gösteren tek kişiydi o.

Çenesi gerilirken yüzünde sert bir ifade belirdi.

Ona yanıt vermemiştim ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

Soğuk bir sesle "Hiç aklına senin gibi olmayabileceğim gelmedi mi? Aslen senin tam zıttın olduğum? Hislerin öğle yoğun ki... Hatta tüm gücün hissiyatla işliyor, dokunmayla."

"Seninki öyle değil mi?"

"Remy, ben hiçbir şey *hissedemiyorum*. Bu arabayı, o havuzdaki suyu, ıslak saçımı, şu havalandırmadan gelen havayı."

Donakaldım. "Anlamıyorum. Elin yandığında canın acımıştı. Bunu inkâr edemezsin."

"Etmiyorum."

Sesime hayal kırıklığı işlemişti. "Söylediklerin bana mantıksız geliyor. Hissiyatın olsa da olmasa da bana dokunurken sen..."

Gözümün önüne sahildeki hali geldi. Okuldaki hali. Gülmesine, çevresinde onca insan olmasına rağmen bir şekilde gözümüne yalnız görünüyordu. Kopuk. Ulaşılamaz.

Ta ki ben savunmamı kapatıp enerjimi ona gönderene dek. O bana dokunana dek.

Ancak o zaman acı çeker gibiydi.

Oturduğum yerde dönüp yüzümü Asher'a çevirdim.

Tepkisini karanlıkta yüzümdeki ifadeyi görebiliyormuş gibi soğuk bir kahkaha atarak gösterdi. "Hemen de anladın. Sen yanımda olmadıkça hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldadım.

Asher'ın sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi alçaldı. "Sahilde yürürken sen tüm kırılganlığınla karşıma çıktın. Canını kimin yakıtığını öğrenmek, bunu yapanı mahvetmek istedim. Fotoğrafını çektiğimde başını kaldırıp benimle konuşacağını ümit ettim. Oysa sen makinemin peşine düştün ve hakkında ne kadar yanıldığımı anladım. Yara bere içinde olsan da kırılgan

falân değildin. Sen bir savaşıcsın Remy. Ben de seni yakından tanımak istedim.”

“Fakat bir şeyler değişti. Sendeki değişimi hissettim.”

“Haklısın. Sen savunmanı indirip gücünü hissettiğim anadək ne olduğunu bilmiyordum. Seni öldürebilirdim. Sen düşmanımsın.”

Geniş zamanda konuşuyordu. Yaşanan onca şeyin ardından beni hâlâ düşmanı olarak görüyordu. “Bunu sen başlattın,” diye çıktım. “Neden peşimden gelip duruyorsun? Madem ben karanlık taraftan biriyim, bu gece neden benimle evime kadar geldin?”

“Merak desem? Sen diğer şifacılar gibi değilsin.”

Omuz silkti ve içimden onu yumruklamak geldi. Hislerim karman çorman olmuştu. Demek sadece yeteneklerimi merak etmişti. “Öyle mi? O zaman ne diye havuzda beni kurtardın? Merakın sence de oldukça uç bir noktada değil mi?”

Gözlerini kaçırdı. “Düşünmeden hareket ettim. Sen yakınımdayken hislerim coşuyor. Bundan vazgeçmek istemesem de artık bu gidişe bir dur demeliyim. Sen muhakememi etkiliyor sun ve bu benim için kabul edilemez bir durum. Mesele sadece benle bitmiyor.”

Bu sözüyle ailesini kastediyordu. Ailesini korumak istiyordu. İkimizin de ortak önceliği aile olduğundan onu suçlayamazdım.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum. “Birbirimizi görmezden gelmeye çalıştık. O şekilde her şey gayet de iyi yürüyordu.” Islak saçla arabasında oturduğumuzu ima edecek şekilde elimi sallayarak ikimize işaret ettim.

“Yine o zamanlara dönmemizi sağlayacağım. Başka seçeneğimiz yok.”

“Bir seçenek var,” dedim. Her ne kadar ikimiz de farklı bir seçim yaparak ailelerimizi tehlikeye atmak istemesek de.

Bana doğru dönünce yüzündeki öfke nefesimi kesti. "Anlamıyor musun, şifacı? Yine de seni öldürebilirim."

"Neden bahsediyorsun sen?" Titremem geri gelmişti. Fakat bu defa sebep soğuk değildi. Düşmanlık ve öldürmek. Sohbetimiz artık bana hepten tuhaf geliyordu.

"Sana sahilde filmi vermeye çalıştığımda hissetmedin mi? Senin bana güvenmeni istemiştin. Çünkü niyetim o yara izlerine her kim sebep olduysa seni ondan kurtarmaktı. Sonra onu hissettim. Gücünün ikimizin arasına girmesiyle bedenimde *acı hissettim*. Yıllardır ilk kez fiziksel bir his duyuyordum ve daha uzun sürsün diye seni bırakmak istemedim. Savunma duvarımı hep yerinde tutmak konusunda kendime güvenemiyorum."

Nihayet ondan bir açıklama gelmişti. Boğuk bir sesle fısıldadım. "Canını yakıyorsam neden yakınımdaya olmaya çalışıyorsun? Neden acı çekmek istiyorsun?"

"Sen de benim gibi yıllarca hiçbir şey hissetmeden yaşasan ümitsizliğe kapılabilirsin. Herhangi bir his hislerinin olmamasından iyidir. Hatta acı bile. Senin için neden bir tehlike olduğumu şimdi anlıyor musun? Neden seni savunmanı hep yerinde tutman için uyardığı mı? Farklı olduğumu sezmiş olmalısın. Remy, yanında ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar çok *hissediyorum*. Sen yanımdayken sana olabilecekleri önemsemiyorum."

"Ben senin hakkımda hiçbir şey bilmezken sen hakkımda onca şeyi nasıl biliyorsun? Hem neden düşman oluyormuşuz ki?" Demek benim gibi başkaları vardı. Onun gibi başkaları da. Bu bilginin beni dehşete düşürmesi gerekse de bana aklımın alamayacağı kadar devasa geliyordu. Zihnime sokup idrak etmem imkânsızdı.

İç çekti. "Sen bir şifacısın, siz şifacıların enerjisi... benim türüm için bir tür geçici uyarıcıdır; enerjiniz bize yeniden yaşa-

dığımızı hissettirir. Size dair her şey vermek, fedakarlık etmek üstüne kuruludur. Fakat ben senin gibi değilim. Kontrolümü kaybedersem...senden çok fazla alırsam...ölürsün.”

Beni, düşmanını öldürebilirdi. O neydi de insanları iyileştirmeye becerim onu benim düşmanım yapıyordu?

Sessizlikte enerjisinin üzerime hücum ettiği anları gözümün önüne getirdim. Sahildeki ilk karşılaşmamızda, gücüm onu şaşırttığımda bana ihtiyatla yaklaşmıştı; alnımda bir tehlike işareti varmış gibi. Savunma duvarımı sınıdığı haftalarda bile benim için bir tehdit unsuru olmamıştı. Zihinsel dürtüşleri uyarılardı. Sanki gözümü dört açıp olası bir tehlikeye karşı kalkanımı hazır tutmamı istiyordu. Kendisine karşı. O gece ise hayatımı kurtarmıştı. O an bile ikimizi de bana yapabileceklerinden koruyan onun zihinsel duvarıydı.

Tehlikenin, nefret edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Asher kendisini yine insan gibi hissetmek için enerjimi kullanmak istese de bunu yapmak için beni kurban etmeyecekti. O benim düşmanım olamazdı.

“Sana inanmıyorum.” Hâlâ üzerimde olan çeketine sarılıp kokusunu içime çektim.

“Sana inanmıyorum diyerek ne kastediyorsun?”

Gülme sırası bana gelmişti. “Duydun beni.”

Haklılığımdan emindim. *Asher beni koruyor. Bana asla zarar vermeyecek.*

Asher ümitsiz bir ifadeyle homurdandı. “Bana bunu yaptırdığın için Tanrı cezası versin Remy.”

Bir elini büküp yanağıma koydu. Aniden koruyucu duvarı kayboldu ve enerjisi beni vurdu. Enerjisi benimki gibi giderek daha fazla birikmiyor, ara sıra biraz dağılıyordu. Hazırlıksız yakalandığımdan gücü soluğumu kesene dek üzerime çöktü. Damarlarımda buz gibi bir tortu dolaşırken daha önce olduğu gibi

kalbim önce sıkıntıyla hızlanıp sonra duracakmış gibi olana dek yavaşladı. Duyularım açık ve zihinsel duvarım yerinde değilken her şeyi hissettim. Hissettiğim şey acıydı.

Bilincimi kaybetmeye yaklaşırken acı giderek şiddetlendi; Anna'yı iyileştirmekten daha büyük, Asher'ın elini veya Brandon'ın kafasını iyileştirmekten on kat şiddetli bir acıydı bu. Gözlerim kararırken kulaklarıma ağır işleyen kalbimin ritmi olduğunu fark ettiğim bir uğultu doldu. Bilincimin geri kalan son kırıntısıyla kalbime odaklandım. Zihnimin bir köşesi berraklaşana dek kalbimin her vuruşuna, ağır ve düzenli atışlarına konsantre oldum.

Acım azalmadı. Fakat Asher'dan bana akmaya devam eden enerji akımının önüne bariyerimi geçirmek için mücadele ettim. Üzerimde bir tarama gerçekleştiriyormuş gibi gücüyle içime uzandı. Fakat beni iyileştirmiyordu. Beni işte *bu* tehlike konusunda uyarmıştı. Duyularımı uzuvlarıma doğru kaydırmasıyla onun enerjisi büyüyüp genişlerken, benimki zayıfladı. O an bana açıklamaya çalıştığı şeyi anladım.

Gücümü rehin almakla kalmayıp onu çalabiliyordu da. O bir hırsızdı.

İçim öfkeyle doldu. O güçlendikçe bedenim daha da zayıf düşüyordu. Onu durduramıyordum.

Zihnimde tüm bu düşünceler akarken enerjisi geri çekildi. Elini üzerimden çekip zihinsel bariyerini yeniden kurmasıyla gücünü sıkıca dizginleyişini hissettim. Dokunuşunun bitişiyle acı kayboldu. Kollarımı ve bacaklarımı yeniden oynatabilmeye başladım. Bedenimi arabanın kapısına doğru kaçırdım.

Asher arabanın tepe lambasını açtı. Gözlerinde parlayan müthiş bir açıklıkla yüzünü bana çevirdi. Tehlikeli görünüyordu. Ve sanki içi kendisine duyduğu nefretle doluydu.

Ona güvenme gafletinde bulunmuştum. *Aptal! Aptal kız.*

Dişlerini sıkarak "Şimdi anlıyor musun? Benden uzak dur,"

dedi. Sonra uzaklara baktı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Bana hayatımın daha başlarında öğrendiğim fakat Blackwell Falls'a gelince unuttuğum bir derisi hatırlatmıştı. Gözümün önünde arka arkaya anılar canlandı. Dean'ın Anna'nın yüzüne vurması ve onu durdurmaya çalışmamla on iki yaşındaki beni mutfak tezgâhına savuruşu. O esnada kolum kırılmıştı. Sonra, kazara Anna'yı ilk iyileştirilişimde yüzünde beliren korku ifadesi ve bunu bir sır olarak tutmam için bana yalvar yakar oluşu. Ardından on dört yaşında asilik ediyorum diye Dean'ın sigarasını kolumda söndürüşü; beni ağlatamadığı için öfkelenişi. Son olarak da kendisine güvenme kararı aldığım Asher'ın bana yönelttiği enerji dalgası.

Önem verdiğin herkes nihayetinde sana ihanet ediyor.

Asher bana dokunmak için elini uzattı. "Remy, lütfen."

Benden ne istediğinden emin değildim. Fakat anlamak için orada beklemeye niyetim yoktu. Ceketini fırlatıp arabanın kapı koluna uzandım ve apar topar dışarı çıktım. Az kalsın yere düşecektim. Arkama bakınca Asher'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüm. Sonra tüm gücümle eve koştum.

Dokuzuncu Bölüm

Odamda kuştüyü yorganımın altına girdim ve ıslak saçımın klor kokmasına aldırış etmeden top gibi kıvrıldım.

O gece bana iyi bir ders olmuştu. İnsanlara güvenince hep başıma ne geldiğini unutmuştum. Havuzda geçmişimin etkisiyle önem verdiğim birine zarar vermiştim. Hatam insanlara yaklaşmaktı. Neyse ki bu düzeltilebilecek bir hataydı.

Kurumuş gözlerim yanıyordu. Bu böyle devam edemezdi. Blackwell Falls'da altı ay kalmayı planlamıştım. Kaçıp gitmeyecektim. Fakat beni oraya bağlayan ne varsa hepsinden kopmam gerekiyordu. Benden bir zarar görmesin diye Brandon'a artık yüzme dersi almayacağımı söyleyecektim. Diğer arkadaşlarıma gelince... Öğleyin yemek yiyecek başka bir yer bulurdum.

Elbette Asher'dan da sakınacaktım. O gece yaptıkları nedensiz tehlikeli olabileceğini ispatlamıştı. Ona karşı bir şeyler hissedecek kadar aptallık etmem içimi yakıyordu. Gücümü biliyordu ve ne zaman isterse beni diğerlerine gammazlayabilirdi. Şimdiden ailesinin benden haberdar olduğunu söyleyerek gözümü korkutuyordu. Gabe'in bana olan ilgisi de gayet anlaşılır ve korkutucuydu. Ayrıca onun da Asher'inkine benzer bir gücü

oluşuna yeni arabamın üzerine bahse girebilirdim.

O zaman ne yapacaktım? Kasabadan gidene dek Blackwell'lere yaklaştığımda her an tetikte olacaktım. Ya *Asher*? Yaralarımı iyileştirirken kendime bu soruyu sordum. Bir daha zayıflık gösteremezdim. Göstermeyecektim.

Bir elin omzumu sarsmasıyla uyandım ve daha gözlerimi açmadan gücümle tarama yaparak, sahibinin kim olduğunu anladım. *Ben'di bu.*

"Remy, uyan tatlım."

Sesi sıkkın çıkıyordu. Yattığım yerde doğrulup gözlerimi örten saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Ben ışığı açıp yatağıma oturdum. Bana bakamıyordu. Laura yorgun gözlerinde endişeyle kapı eşiğinde bekliyordu. İkisinin de üzerinde yataktan çıkmışlar gibi gecelikler vardı. Blackwell Falls'a geldiğimden beri onları ilk kez o kadar sıkıntılı görüyordum.

"Tatlım, annen... Anna'yı hastaneye kaldırmışlar."

Sözcükleri işitem de zihnime hemen nüfuz etmediler.

"Apartman yöneticiniz kirayı almak için dairesine gidince onu bulmuş. Anlaşılan geçen hafta başından aldığı bir yarayı tedavi ettirmemiş. Bugün yere yığılıp kalmış; şu an komada."

Ben'in tuttuğu elimi kaçırdım. Dean'in anneme zarar vermesinin an meselesi olduğunu bilmeme rağmen Anna'yı bırakıp gitmiştim. Soğuk bir sesle "İyileşecek mi?" diye sordum.

Yüzü ümitsiz bir ifade aldı. Yanıtımı almıştım.

"Nereden öğrendin?"

"Hastane haber verdi. Anna nedense acil durumda aranacak kişi olarak beni göstermiş."

Bu gayet akla yatkındı. Benim yaşım küçüktü ve Anna'nın Dean'i seçecek hali yoktu. Ne de olsa yardıma ihtiyaç duyacak duruma düşmesine neden olan oydu. Beni başına bir şey geldi-

ğinden Ben aracılığıyla haberdar etmek istemişti.

Ben ve Laura gözlerini bana dikmişlerdi; büyük olasılıkla doğal olmayan soğukkanlılığım karşısında endişe duyuyorlardı. Bir an önce ayrıntıları alma arzusunun nasıl da içimi kemirdiğini bilmiyorlardı. İkisini teskin etmeye çalışmadım. Anna'nın acısı yanında endişeleri ikinci planda kalıyordu.

"Beni onun yanına götürmeniz gerek."

Ben ayağa kalktı. "Elbette. Havaalanına telefon ettim bile. Sabah sekizde Portland'den uçağa sadece sen ve ben bineceğiz."

Başımı sallamamla giyinmem için beni yalnız bıraktılar.

O öğleden sonra Ben'le ikimiz bir ay önce yaptığımızın aksine, hastaneye gitmek için bir taksiye bindik. Aradan o kadar kısa bir zaman geçmesine rağmen hayatımda köklü değişimler olmuştu.

Aklım Anna'ya gitti. Dean'in onu ne zaman dövdüğünü ve polisin onu şüpheli olarak görüp görmediğini merak ediyordum. Anna konu kocası olunca çok iyi yalan söylediğinden ve zamanında acil servise yaptığımız yolculukların sayısını epeyce düşürerek suçuna ortak olduğumdan, muhtemelen polis suçlunun Dean olduğundan habersizdi.

Hastaneye varınca bizi yoğun bakım ünitesine yönlendirdiler. Bir doktor bize Anna'nın durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi. Tedavi edilmeyince beynindeki şişlik kötüleşmiş ve komaya girmişti. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyorlardı.

Beni önce Anna'nın odasına götürdüler. Spor ayakkabılı bir hemşire ziyaretçilere tanınan on beş dakikalık süreyi aşmamamı tembihleyip gitti. Anna'nın yaşam belirtilerini gösteren cihazlar da olmasa oda sessizdi.

Onunla yalnız kaldığım için memnundum. Girişeceğim pervasızca işe kimse şahit olmayacaktı. Anna'yı iyileştirebilsem

bedenimin iyileştiremeyeceği bir komaya girebilirdim. Peki ne için? Kocasının beni kum çuvalı olarak kullanmasına göz yuman bir anne için.

Yatağının başucuna geçip güçlkle ayırt edilen yüz hatlarına baktım. Kahverengi saçı yüzünü açık bırakacak şekilde toplanmıştı ve açık teni soluk bir renk almıştı. Kapalı gözlerinin altında simsiyah halkalar olmuştu. Çenesinde en az bir haftalık yeşil ve sarı bereler vardı.

Derin bir nefes alıp elimi ürkekçe alnına götürdüm. Duvardaki saate göre on üç dakikam vardı. Enerjiyi ona yönlendirmeden önce içimde biriktirdim. Üzerinde Dean'ın bıraktığı izleri görmeye tahammül edemediğimden önce çenesindeki belirgin bereleri iyileştirdim. Sonra başındaki yaralanmaya geçtim. Başındaki yaranın zor iyileştirilebileceğini düşünsem de imkânsız olduğunu gördüm. Bilinci kapanmış zihni ulaşamayacağım kapkaranlık bir karmaşaya dönüşmüştü. Yarası görünmüyordu ve göremediğimi iyileştiremezdim. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Paniğe kapılıp enerjimin mavi kıvılcımlarını rastgele başına yönlendirdim. Bitkin düşüp dengemi korumak için boştaki elimle yatağın tırabzanına tutundum.

Anna'nın gözleri açıldı. Hayretle geri adım atsam da elimi tuttu.

"Remy." Gözlerini kısa bir an kapatıp yutkundu. Hemşirelerden birine seslenmek için elimi kurtarmaya çalışsam da bileğimi daha da sıkı kavradı.

"Anne?"

Son bir gayretle verdiğim çabayla bir mucizenin gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek için onu bir kez daha tarasam da kafasına giremiyordum. İyileşmemişti.

Kahverengi gözleri bana odaklanırken ağlamaya başladı. "Peşine düşecek."

Sesinde korku vardı. Dean'ın bana zarar vermek istemesi

beni şaşırtmamıştı. O kocaman egosu, canını yaktığım için intikam almak istiyordu. Annemin elini her iki elimle daha da sıkıca tutup "Sorun değil anne," dedim. "Seni buradan nasıl çıkaracağımıza bakalım biz. Dean konusunda sonra endişe ederiz."

Bu söylediklerim üzerine daha da fazla ağlamaya başladı. Yardım çağırmak için elimi bir kez daha kurtarmak istediğimde kuvveti beni hayrete düşürdü. "Biliyor. Benim suçum. Günlük."

"Anne, ne günlüğü?"

Anılarına dalan annem uzaklara gitmiş gibiydi. "Gerçeği anlatıyor. Senin hakkındaki."

Gizemli yanıtından hiçbir şey anlamamıştım. Hakkımda bildiği gerçeği mi itiraf ediyordu? "Ne gerçeği?"

Alnı kırış kırış oldu. "Tehlike. Onu bul, bebeğim."

"Neden bahsediyorsun?"

Yataktan hiçbir yanıt gelmedi. Acıdan mantığının puslanmış olabileceğini düşündüm. Günlük tuttuğunu ilk kez duyuyordum. Söyledikleri bana anlamsız gelmişti.

Bir doktorun ona bakması gerekiyordu. Ben elimi elinden kurtarmaya çalışırken gözleri kapandı. Elimi kurtardığım an ise odadaki makinelerden tiz uyarı sesleri geldi. Anna'nın kalbi tekleyip tamamen durdu.

"Anne?" Panik içinde, nefes alıp almadığını duymak için ona doğru eğildim.

Yanıt yoktu.

Bir grup hemşire ve doktor odaya doluştu. Yabancı eller beni kenara çekerken içeriye girenler annemin üzerindeki örtüleri kaldırıp elbisesini açtı. Filmlerden bildiğim o cihazın iki metal ucuna elektrik yüklediler.

"Anne! Ne olur, izin ver..." Ona bir dokunabilseydim.

Koridorda annemin yaralarıyla ilgili açıklama yapan, kahverengi saçlı doktor arkamda duran birine öfkeyle baktı. Sonra

"Çıkarın onu buradan!" diye bağırdı.

Biri beni iterek odadan çıkardı. Ardından başka bir çift el içeri koşmayayım diye beni omuzlarımdan kavradı. Ben, beni kenedine çekip bir kolunu bana doladı. Metal uçların göğsüne voltlarca elektrik gönderdiği annemin bedeni havaya kalkarken ikimiz dehşet içinde bakakaldık. Sonra kapının kapanmasıyla olanları göremez olduk.

Az önce bağırın doktorun odadan çıkması fazla zaman almadı. Mağlup yüz ifadesinden zaten bildiğim şeyi okudum. Ölmüştü. Annem ölmüştü. Zayıf biriydi; bana karşı soğuktu ve binlerce kez kalbimi kırmıştı. Onu sevmemem gerekirdi.

Keder, öfke ve suçlulukla her an yere yığılıp kalabilirdim. Elimin yanan sinirlerine yaptığım gibi acıyı azaltmak için bu kez kalbimi yaktım. Ben'le birer plastik sandalyeye oturmuş doktorun bize doğru gelişini izlerken yanıtsız kalan soruların anılarıma karışmasına engel olamıyordum.

"Bay O'Malley? Elimizden bir şey gelmezdi. Yarası çok ciddiydi. Bilincinin açılmaması ihtimali olduğunu biliyorduk."

Bilmiyorlardı. Annemin uyanıp benimle konuştuğundan haberleri bile yoktu. Ama bana soracakları sorulardan dolayı bunu onlara söyleyemezdim. Doktorun gözlerini üzerimde hissedince Anna'nın yüzündeki çürüklerin kaybolduğunu ve çenemde o çürüklerin benzerleri olduğunu fark etmiş olabileceğini düşündüm. Fakat o sadece "Kaybınız için üzgünüm," dedi.

Ben'e başını sallayıp koridorda uzaklaştı.

Ben elini dirseğime götürse de ben ayağa kalkıp "Bekleyin!" diye seslendim.

Doktor durup geriye baktı. "Evet?"

Ona doğru bir adım attığımda sesim daha güçlü çıkıyordu. "Üvey babam. Dean Whitfield. Polisler onu tutukladı mı?"

Doktor başını iki yana salladı. "Annen hastaneye getirildiğinde yalnızdı."

"Buna o sebep oldu. Onu öldürdü. Dean öldürdü onu," Dean'in adı ağızda zehir tadı bırakmıştı. "Daha önce defalarca onu hırpaladı ve yardım almak için buraya geldik. Onu durdurmanız gerekirdi. Neden durdurmadınız?"

Gözlerimde biriken yaşlar boğazımı düğümlüyor, sesim hırıltılı çıkıyordu. Suç doktorda değildi. Anna'yla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Annemi benim korumam gerekirdi ama ben onu terk etmiştim.

Doktor bir kez daha "Üzgünüm," dedi. Bu kez gitmesine izin verdim.

Ben, beni kucaklamak istese de kollarını ittim. Beni teskin etmeye çalışırsa kendimi tutamayabilirdim. "Yapamam Ben. Ağlamayacağım."

Sözlerime bozulsada ondan biraz uzaklaşmama bir şey demedi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle Remy," dedi.

Blackwell Falls'a taşındığımda da aynı sözü söylemişti.

Ona "Cenaze törenini planlamama yardımcı ol," dedim.

Onuncu Bölüm

İki gün sonra cenaze törenini küçük bir Brooklyn mezarlığında gerçekleştirdik.

Annemin mezarı üzerindeki beyaz güller nadir bir nisan sıcağında soluyor, sarkık yapraklarının uçları kahverengiye dönüşüyordu.

Papazın son duasının ardından seremoni bitti. Tulumlar içinde iki adam suni çimin altına gizlenmiş toprağı mezara doldurmak için yas tutanların –Ben’le ikimizin– ayrılmasını saygıyla bekliyordu.

Dean cenazeye gelmediği gibi birinin onu annemin ölümünden haberdar edip etmediğinden emin olmam mümkün değildi. Papazın elini sıkma görevi Ben’e kalmıştı. Ben, beni eskiden yaşadığım apartmana götürmek için kiraladığı arabaya yönlendirdi. Portland’e giden son uçağa binmeyi planlıyorduk ve Ben’in eve dönmek için nasıl da can attığını hissediyordum. Son birkaç günde oldukça gergindi. Kendimi daha fazla tutmayıp ağlamamı bekliyor, kanımca bunu ümit ediyordu.

Direksiyonun başına geçince arabayı hemen çalıştırmadı. Dolu dolu bir dakika bekledikten sonra “Ağlamamın bir mahzuru yok Remy. O senin annendi,” dedi.

Ben bunu bilmiyormuşum gibi... Beni boğan kederi hissetmiyormuşum gibi... "Ben iyiyim."

Tartışmaya hazırlandığımı görünce "Lütfen, gidelim," dedim. "Uçağa binmeden önce yapacak çok işimiz var."

Ben kabullenmişlik içinde iç çekip arabayı çalıştırdı. Anlaşılan Dean şehirden kaçmıştı. Onunla ve Anna'yla paylaştığım dairenin kirası ödenmediğinden Ben yöneticiyle dairedeki eşyaların depoya taşınması için bir anlaşma yapmıştı.

Asansörsüz binanın dördüncü katındaki dairemize benim anahtarımla girdik. Ben dairede kimse olmadığından emin olmak için tüm odaları kontrol ederken bana girişe yakın bir yerde durmamı söyledi. Penceresiz odalarda gezinen Ben'in koruyucu tavrı beni duygulandırır da hislerimi göz ardı ettim. Bir süre sonra, ince duvarlarda yankılanan siren sesleri karşısında yüzünü ekşiten Ben dışarıda bekleyen nakliyecilerle buluşmaya gitti. Şiddet mahallemizde alışagelmedik bir şey değildi. Dean'in semtin en tehlikeli insanı olduğu söylenemezdi. O sadece dairemizin duvarları arasındaki en tehlikeli kişiydi.

Yalnız kalınca oturma odasında dikildim ve kendi etrafında tam bir tur dönerek çevremi gözledim. Ev kalitesiz, eski püskü eşyalarıyla ve havasızlığıyla hatırladığımdan da kötü haldeydi. Ucuz, ahşap sehpanın üzerinde su lekeleri ve Dean'in çizmelerinin bıraktığı siyah boya izleri vardı. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar Dean'in içtiği sigaraların dumanından iğrenç bir sarıya dönmüştü. Dean'in el üstünde tuttuğu bir düz ekran televizyon nafaka parasıyla alınmış, ucuz bir ünitenin ortasında duruyordu. Kanın ve gözyaşlarının cılız fısıltısı hariç, o odada bana ve Anna'ya dair hiçbir şey yoktu. Orası Dean'in alamydı ve oradaki hiçbir şeyi istemiyordum.

Mutfak kapısına gittiğimde Anna'yı yalnızken kare bulmacalar çözerek Dean'i beklediği yuvarlak masada otururken

bulmayı umdum. Mutfakta Çin lokantalarından sipariş edilmiş yemekler kokuyordu; orada nadiren yemek pişerdi. Çoğu zaman, oda Anna'nın sığınağı olurdu. Bulmaca kitaplarından biri plastik masa örtüsünün üzerinde duruyor, sanki Anna'nın gelip kendisini bitirmesini bekliyordu. Kitabı göğsüme yaslayıp evde Anna'nın günlüğünü aramaya koyuldum.

Koridordan geçip Anna'nın yatak odasına vardım. Daireye taşındığımızdan beri o odaya adım atmamıştım; kendimi sınır ihlali yapıyormuş gibi hissederek çekmeceleri ve dolabı karıştırdım. Fakat günlüğü bulamadım.

Son olarak kendi yatak odama yöneldim. Bir ikiz yataktan, ikinci el bir elbise dolabından, kontrplak ve beton bloklardan yapılan derme çatma bir masadan başka eşyası bulunmayan hücre gibi odada konfordan eser yoktu.

Yanımda götürmek istediğim birkaç parça eşyayı Ben'in bana verdiği kumaş çantaya doldurdum. Zaten giysilerimin ve özel eşyalarımın çoğunu Anna, Blackwell Falls'a göndermişti. Geride bana ait çok az şey kalmıştı. Yığının en üstüne birkaç ay önce Anna'nın sürpriz yapıp bana aldığı iPod vardı. Bilgisayarımız olmadıktan kullanamayacağım müsrifçe hediye beni şaşırtmıştı. Dean'in iPod'dan haberi olsa hemen satmaya çalışırdı. Torbaya son olarak Anna'nın kare bulmaca kitabını ve onun Dean'den önceki zamanlardan kalma daha genç ve tasasız bir fotoğrafını koydum. Ardından döşeğin altına sakladığım parayı aradım. Beklediğim gibi para yerinde değildi. Dean nakit paranın kokusunu hemen alırdı.

Oturma odasından gürültüler geldi. Ben yanında nakliyecilerle dönmüştü. Elimde kumaş çanta, onu karşılamaya gittim. Nakliyecilerin evdeki eşyaları yüklemeleri çok az zaman aldı. Çok geçmeden odalar içlerinde kimse oturmamış, duvarlar çektiğimiz acılara şahitlik etmemiş gibi çıplak kaldı. Anna ve kızına dair tüm izler silinmişti.

Ben dairenin anahtarını apartman yöneticisine teslim etmek için nakliyecilerin peşi sıra gitti. İçeride sadece mutfak sandalyeleri ve oturma odasındaki mobilya kalmıştı. Nakliyeciler kısa süre sonra bu eşyaların da icabına bakacaktı. Boş, sessiz odalarda son kez yürüdüğümde adımlarımdan ürkütücü bir yankı geldiğini işittim. Almam gereken son bir şey kalmıştı ve geçmişim bana o şeyi gizlediğim yeri sır olarak tutmam gerektiğini öğretmişti. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor oluyordu.

Yatak odama, boş dolabın başına gidip duvarı elimle yoklayarak kartonpiyerin en dibinde açtığım küçük deliği buldum. Varlığını bilmeyen birinin veya daracık odaya defalarca kilitlenmeyen birinin deliği bulması imkânsızdı. Deliğe uzanıp videocu dükkanında biriktirdiğim az miktarda parayı kurtardım. O para yeni bir başlangıç için bana hep ümit vermişti.

Parayı saydım. Bin beş yüz doksan sekiz dolar. Bu para bana çok da uzun süre yetmezdi.

“Demek oraya sakladın.”

Dean kapı penceresine yaslanmış soluk renkli gözleriyle beni izlerken elindeki çakmağı yakıp söndürdü.

Başıyla elimle büzüştürdüğüm paraya işaret etti. “Döşeginin altındaki kırk papelden fazlasını zulaladığını biliyordum.”

Sarı bukleleri bir yana yatmış Dean iri bedenini dikleştirip bir adım öne çıktı. Anımsadığımdan daha hırıltılı, bir el boğazını sıkıyormuş gibi çıkan sesinde yapmacık bir duygusallık çmliyordu. Sesinin öyle çıkmasına ben neden olmuştum. “Annen için üzgünüm. Olanları duyduğumda bir iş için Fresno'daydım. Daha bugün döndüm.”

Demek uydurduğu hikâye buydu. Polis sorular sorarsa kendisine tanıklık edecek birilerini de bulurdu. Sesi neredeyse samimi çıktığından ona güvenmem gerekiyordu. Dean aptalın teki de olsa hayatta kalmak konusunda bir sıçan gibi ustaydı.

Durumum oldukça nazikti. Üvey babamla dairede yalnızdım ve beni köşeye sıkıştırmıştı. Ben gideli ne kadar zaman geçtiğini veya onun ne zaman döneceğini bilmiyordum. Ben çoktan dönmüş ve Dean ona zarar vermiş olabilir miydi? Midem düğümlendi. *Yo, tanrım. Lütfen öyle olmasın.*

Dean tekinsiz korkunun kokusunu alma becerisiyle düşüncelerimi okudu. Sigarasını üzerimde söndürdüğü zamandan kalma korkumu bildiğinden tehdit amacıyla çakmağı bir kez daha yaktı. "Babanla senin eşyalarımı toplatmanız gerçekten çok nazik bir hareketti. Ben de karşılığını ödemek için babanın kiralık arabasının lastiklerini kestim. Yanına gelmesi epey zaman alacak prenses."

Ben'in emniyette olduğunu öğrenince içimi bir rahatlama hissi kapladı. Hemen ardından da panik geldi. Kendimi kurtarmam gerekecekti.

Dean bir adım daha atıp "Sorun nedir Remy? Dilini mi yuttun?" dedi.

Onun beklediği gibi korkuyla sinmek yerine kendime güvenerek ona doğru yürüdüm. Dean'den korktuğunu belli etmek ölümüne davetiye çıkarmak olurdu. Bu yüzden sakince gülümse dim. Üzerime gelmeyi bıraktı. Onu ilk kez öyle temkinli görüyordum. O evde geçirdiğim son gece kendisine verdiğim acı mı aklına gelmişti yoksa?

Sohbet edermiş gibi ona tavsiyede bulundum. "Bana son dokunduğunda ne olduğunu hatırlıyor musun? İki kaburgan kırılmıştı, değil mi?"

Bir dudakını kıvrıp dişlerini gösterse de artık üzerime gelmiyordu. Yanımda Anna gibi yaralı biri olmadan, ona ait yaraları Dean'e aktarmadan canını yakamayacağımı bilmiyordu. Duruma uyanmamış olmasını ümit ederek elimden geldiğince çabuk bir şekilde kapıya koşmam gerekiyordu. "Şu an bu ko-

nuda eskisinden de iyiyim, biliyor musun? Bir daha karşılaşırız diye epey antrenman yaptım. Annemin günlüğü nerede Dean?"

Dean'in yatak odasından çıkmasıyla duyduğum rahatlama başımı döndürdü. Karanlık koridorda sessizce onu izledim. Oturma odasına vardığımızda soğukkanlı tavrı geri gelen Dean sırtıttı. "Sana söylemedi mi? O günlükten bir iki şey öğrendim. Bana dokunamazsan gücünü kullanamayacağın gibi."

İçim hayretle ve kederle doldu. Anna ona hayatımı kurtarabilecek yegane şeyi de anlatarak bir kez daha bana ihanet etmişti. Günlük ortada yoktu. Muhtemelen Dean'in elindeydi. Çünkü gücümün nasıl işlediğini günlük olmadan anlaması imkânsız olmasa da pek de olası değildi. Ümitsizliğe kapıldım.

Dean kolunu esnetti ve konuşma faslım bitirdiğini anladım.

O parmaklarını kütletirken ben de dimdik doğruldum. Kolay lokma olmayacaktım. Kavgadan yara almadan çıkamayacaktı. Ağırliğımı ayak parmaklarıma verip bir sonraki hamlesini bekledim.

Çok da beklemem gerekmedi.

Bir futbol takımının defans oyuncusu gibi üzerime atıldığında yana kaçmak için son anı bekledim. Bedeni yanımdan geçip duvara tosladı ve devrilip zemine serildi. Anlık şaşkınlığı bana ön kapiya kaçmam için zaman sağladı.

Geri çekilme hamlem yeterince hızlı değildi. Bir eliyle ayak bileğimi kavrayıp burkarak ayaklarımı yerden kesti. Düşüşümü yavaşlatmak için ellerimi uzatsam da yüzümün sehpanın kenarına çarpmasına engel olamadım. Dudağım yanıldı ve sol yanıma zemine çarpmamla omzum çıktı.

Daha ben acıyı adamakıllı hissedemeden Dean beni tutup halının üzerinde kendisine doğru çekti. Omzumdaki acıya aldırış etmeden ters döndüm. Dean'in yüzü öfkeden kıpkırmızı keşilmişti ve gözlerinde kin dolu bir pırıltı vardı. Boştaki ayağımla

yüzüne elimden geldiğince sert bir tekme attım. Afallamasıyla eli gevşediğinde burnunun kırılmış olmasını diledim.

Telaşla, dört ayak üstünde yürüyerek uzaklaştım. Ayağa kalkınca bir iki metre ötedeki kapıya doğru koştum. Dean'ın doğrulduğunu hissetmemle paniğe kapıldım ve üzerime atıldığında rüzgârını sırtımda hissettim. Terli elimle kapı tokmağını çevirip birkaç santim araladığım kapıyı –kurtuluşa o kadar yakinken– Dean eliyle yeniden kapattı. Kapıyı kilitleyip üzerime abandığında alnımı boş ahşaba yasladım. Ensemde Dean'ın sıcak nefesini hissettim. Nefesinde bira ve kâbuslarıma giren sigaralarının kokusu vardı.

Derin bir nefes alıp sağ dirseğimi geriye çektim ve elimden geldiğince sertçe karnına indirdim.

İki büküm olan Dean homurdanırken yatak odama kaçtım. Belki yardım gelene dek kendimi oraya kilitleyebilirdim. Ben beni almaya gelene dek.

Daha birkaç metre ilerlememiştım ki Dean bana sert bir darbe indirdi. Bedenim kanepenin üzerinden uçup girişteki masaya çarptı. Yeni bir acı dalgası kalçamdan sırtıma yürürken masanın üzerinde asılı olan geniş aynaya çarptım. Ayna kırılıp üzerime düşerken küçük parçaları kollarımı ve sırtımı kesti. Sersemleyerek masanın üzerinden kayıp yere yığıldım.

Dean tepemde dikilmiş ayağıyla sırtıma basıyordu. Kaçamayacak kadar bitkindim ve Dean'ın gözlerindeki muzaffer ifadeden galip geldiğinin farkında olduğu okunuyordu. Bana birkaç tekme atıp bu işi bitirecekti. Sonrasında ona karşı koyacak durumda olmayacaktım.

Enerji içimde saldırıya hazırlanmak için kat kat kıvrılan bir yılan gibi birikti. Dean ayağını çekti.

Birinin vurduğu ön kapı sarsıldı.

Dean kısa bir an için gözlerini kaçırınca fırsatı değerlendir-

dim. Bacağına yapışıp akımı şiddetli, kırmızı bir elektrik dalgası halinde benden ona yönlendirdim. Daha bir tepki vermeden acım ona geçti. Bir elini çıkan omzuna atan Dean'ın dudağı yarıldı ve akan kan burnundan akan kana karıştı. Kollarında oluşan küçük kesiklerden de kan akmaya başlayınca Dean tiz bir çığlık attı ve yere yığılıp inlemeye başladı. Yan yatıp büyükçe bir kırık bardağı elime alıp boğazına dayadım. Gözlerini gözlerime dehşetle dikiğinde ilkel bir tatmin duygusu içimi sardı.

Kırılan ahşaptan çıkan çatırtı eşliğinde, Ben'in tekmeleyerek açtığı kapı menteşelerinden ayrıldı.

Babam telaşla odaya daldı ve hayretten donakaldı. Arkasında beliren erkek polis memuru elinde tabancasıyla Dean'ın başına giderken Ben de yanımda diz çöktü.

Polis sakın bir sesle "Bardağı bırakın, bayan. Artık emniyettesiniz," dedi.

Ben polisin talimatını yerine getirirken, Ben hemen beni yerden kaldırdı. Beni bir çocukmuşum gibi kucaklayıp mutfaka götürdü ve sırtı sert sandalyelerden birine oturdu. Sarılışı omzumu acıtsa da ses etmedim. Babam yüzümde her ne gördüyse, ağlamaya başladı. Kapıyı kırarken bir yerini yaralamış olabileceğini düşündüm. Onu teskin ediyormuş gibi yaparak olası yaralarını taramak için yanağına hafifçe vurdum. "Geçti, Ben. Artık güvendedim."

Sağlıklıydı, yara almamıştı. Kalbinin düzensiz atışı hariç. O ritmin tek bir anlamı olabilirdi; benim için ağladığı. "Artık emniyetteyim," diye yineledim.

Mutfaka kadın bir polis memurunun girmesiyle yüzü sert bir ifade alan Ben "Dava açacağımızdan hiç şüphemiz olmasın," dedi.

Ben hastanede yanımdan ayrılmaya yanaşmadı; hatta polisle konuşmak için bile.

İki polis memuruna durumum hakkında bildiklerini, neden kendisiyle yaşama kararı aldığımı ve Anna'nın ölümüne dair şüphelerini ekleyerek anlattı. Dean'le az önce yaşadığı karşılaşmayı anlatmasına gerek yoktu. Çünkü olay mahalline Memur Gonzalez'le birlikte gelmişti. Anlaşılan biri Dean'in biz eşya toplamakla meşgulken Ben'in kiraladığı arabanın tekerleklerini kestiğini görmüş ve polisi aramıştı. Birkaç saat sonra, babam anahtarı apartman yöneticisine götürdüğünde polisler araştırma yapmak için arabanın yanına gelmişler ve Ben o zaman tehlikede olabileceğimi fark etmişti.

Memur Gonzalez bana gördüğüm şiddete dair sorular sorunca gerçeği kısmen anlattım. Evet, Dean yıllardır önce Anna'yı sonra da beni istismar ediyordu. Evet, polis komşular ve hastane personeli tarafından durumdan haberdar edilmemişti. Hayır, dava falan açılmamıştı. Anna onu korumak için hep yalan söylemiş ve ben de evden atılırim korkusuyla yalanına ortak olmuştum. Ağzımdan çıkan her sözcük sanki bir bıçak gibi Ben'i kestiğinden fazla ayrıntıya girmedim. Polislere her şeyi söylemesem de bir hemşire yarılmış dudagımı, kollarımdaki ve sırtımdaki kesikleri temizlerken yaşananları onlara bir fikir verecek kadar anlattım.

Polisler daha önce de benimki gibi öyküler duymuşlardı. Ben ne zaman duraklasam başlarını sallayıp yeni sorular sordular. Acil serviste çalışan doktor girişteki masaya çarptığım kalçamı ve böğrümü muayene etmek için adamlardan kenara çekilmelerini istedi. Memur Kazinski –suratı sürekli asık bir kadın polis– aldığım yaraları raporuna eklemek için arkada bekliyordu. Kazinski bir sürü fotoğraf çekerken keşfedilirim korkusuyla iyileştiremeyeceğim yeni yaralarımı kabullendim.

Adamlar tekrar yanıma gelirken Memur Gonzalez yeni bir soru turuna başlayıp küçük not defterine bazı notlar aldı. Nihayet, acil servisin bir başka kısmında yatan Dean'i sorgulamak

üzere yanımdan ayrıldılar. Kazinski'ye göre doktorların muayenesinin ve mahkemeden geçici bir uzaklaştırma kararı çıkarılmasının ardından Dean hapse gönderilecekti. Ben, Maine'e dönmemizin ardından daha kalıcı bir uzaklaştırma kararı için başvurabilirdi. Bana gelince, iyileştirme yeteneğim hakkında konuşursa, Dean'e deli teşhisi konacağından emindim. Akli başında hiçbir insan sahip olduğum becerilere inanmazdı.

Ben polislerle konuşurken Ben hiçbir şey söylemedi. Doktor yaralarımı sayarken iyice gerildi. Röntgende hiç yeni kemik kırığım gözükme de Dean'i tehdit etmek için kullandığım bardak avucumu kesmişti. Ayrıca, kesikler ve yarılmış dudagımın dışında sol kalçamla sırtım arasında futbol topu büyüklüğünde, parlak, mosmor bir bere ve çıkık bir omzum vardı. Yüzümdeki Anna'yı iyileştirmeye çalışırken oluşan soluk berelerin sorumlusu olarak Dean'i gördüler.

Doktor üst kolumun iç kısmında kalan derin, yuvarlak yara izini tespit ettiğinde Kazinski'nin bile soluğu kesildi. Ben on dört yaşındayken Dean normalden daha hızlı iyileştigimi fark edip teorisini her gece aynı noktada sigarasını söndürerek sınamıştı. İşte o zaman gözyaşlarımla beslendiğini anlayıp dudagımı ısırp kanatmam gerekse bile onun önünde tek bir gözyaşı dökmemeye ant içmiştim. Sonunda beni rahat bıraksın diye yanıyı iyileştirmeyi bırakmışım. Geride kalan korkunç yara izi bana becerilerimi kimin keşfettiğine dikkat etmezsem neler olabileceğini hatırlatan bir yadigar olmuştu.

Doktor, çıkan omzumu yerine oturttuğunda Ben'in yüzü ür-kütücü bir griye çaldı. Babamın aklını kaçıracağından endişe ettiğimden çılgınlığı bastırdım. Gözlerim kararsa da elimin veya dudagımın -hangisi olduğunu anımsayamıyordum- değmesiyle Ben'in gömleğine bulaşan kan lekesine odaklanarak bilincimi korumayı başardım.

Doktor kolumu askıya alıp bir adım geriledi ve hayranlıkla çıkardığı işe baktı. "Bu yeterli gelecektir, evlat. Bunu birkaç gün takacaksın ve kolun eskisi kadar sağlam olacak."

Hırpalanmış bedenim elverdiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım. "Artık gidebilir miyim? Maine'e giden bir uçağa yetişmemiz gerekiyor."

Nihayet Ben konuştu. "Hayır Remy. Bu gece New York'ta kalacağız. Uçabilecek halde değilsin."

"Gayet de uçabilecek haldeyim." Benimle tartışacağını fark ederek "Bak, yarın acım daha da artacak ve o an geldiğinde evde olmayı yeğlerim," diye ekledim. "Lütfen. Burada kendimi güvende hissetmiyorum."

Gözlerinde suçluluk belirdi. Beni bir kez daha korumadığı için kendisini suçluyordu. Ben de ona istediğimi yaptırmak için bu durumdan istifade etmiştim. Pişmanlık duyamazdım çünkü artık New York'ta fazladan bir dakika bile kalmak istemiyordum. O şehir benim için uyanikken gördüğüm bir kâbusa dönüşmüştü.

Ben çenesini sıkıp hüzünlü bir kabullenmişlikle başını salladı. Karar alınmıştı. Eve gidiyorduk.

On Birinci Bölüm

Laura bizi havaalanında karşıladığında güzel yüzünde endişenin gerginliği vardı. Yüzümü görünce ağlamaya başlayıp bana sarıldı. Kendimi yuvama dönmüş gibi hissederek onu planladığımdan biraz daha sıkıca kucakladım.

Arabada, Ben'in bana zorla içirdiği ağır kesicilerin etkisiyle uyuyakaldım ve babam beni kucaklayıp arka koltuktan alana dek gözkapaklarım açılmadı. Soğuk karanlıkta, Lucy'nin endişeli fısıltısı Ben'in onu teskin eden kısık sesine karıştı. Ben beni üst kata taşıyıp bir çocukmuşum gibi o tanıdık, lavanta kokulu örtülerin altına soktu. Alıma bir çift dudak değerken soğuk parmaklar yüzüme düşen saçları yana çekti. Sonra hiçliğe teslim oldum.

Gözlerimi günışığına açıp karşımda bağdaş kurmuş bana bakan Lucy'yi görünce hafif bir *déjà vu* hissi yaşadım. Kızarmış gözleri yüzümde gezinip yarılmış dudağıma kilitlendi.

"Okula gitmeme yetecek kadar kapatacın var mıdır?"

Titrek bir gülüşle bana "Macy'nin dükkânındaki kozmetik tezgâhında bile o mucizeyi yaratacak kadar kozmetik ürünü yoktur," dedi. Ben de güldüm. Fakat bedenimin her yeri acıyınca yüzümü buruşturdum. "Of, hay lanet."

Bu hareketimle daha da fazla gülmeye başladık. Ta ki ben acıdan titreyene ve askıda hareketsiz olan kolumu kıpırdatana dek. "Of, çok canım yanıyor. Neden gülüyoruz biz?"

Lucy ciddileşti. "İyi olduğunu görünce içim çok ferahladı. Babam olanları anlattı. Konuşmak ister misin?"

İtirazımı yumuşatmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Şu an olmaz. Belki sonra, oldu mu?" Lucy'ye daha önce söylediğim yalanlara yenilerini eklemek istemiyor, lafa nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Ciddi bir bakışla yüzümü süzdü. "Sen iyi misin, kardeşim?"

Yaralarımдан bahsetmediği gün gibi açıktı. Hayır, iyi değilim. Kendimi suçlu, öfkeli ve üzgün hissediyordum. İçimden kederimden feryat etmek gelirken gözyaşı dökmek beni rahatlatamazdı. Fakat ben zaten gözlerimin çeşmesini on üçümde kapatmış, kullanmadıkça pas tutmasına neden olmuşum. Kız kardeşim benim için endişe ettiğiinden yalan söyledim.

"İyiyim, Luce. Artık eve döndüm ya, iyi olacağım." Sesime daha tasasız bir ton verdim. "Feci şekilde tuvalete gitmek istemem hariç iyiyim."

Ayaklanmaya çalışmamla bedenimdeki her kas acı içinde isyan etti. Anlaşılan yardım almadan iki adım gidemeyecektim. Hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturdum. "Lucy, Ben'e seslensen iyi olacak."

Lucy kapı aralığına gidip "Baba!" diye bağırdı.

Ben hemen odaya koşarken Lucy'ye sert bir bakış attım. "Aferin, sivri zekâ. Korkuttun onu."

Lucy umursamaz bir edayla omuz silkti. "'Feci şekilde' demiştin."

Sonra, Ben beni yatağıma yatırıp kolumdaki askıyı bir yastıkla desteklediğinde hareket etmenin bile beni bitkin düşürdü-

günü fark ederek halime sinirlendim. Ben'in bana dinlenmemi salık vermesinden ve Lucy'nin isteğim üzerine iPod'umu çantadan getirmesinin ardından ikisi odadan ayrıldı.

Yalnız kalınca annemi düşündüm. Ben araya girmesem Dean'in ona daha sık saldıracakını ve fazla ileri gitmesi halinde onu pekâlâ öldürebileceğini biliyordum. Dean'i savunmasına çok kızdığımından annemi terk etmiştim. Fakat şimdi hastane yatağında yatan Anna'yı anımsadıkça kendimi kötü hissediyordum.

Unutma isteğiyle, annemin en son ne dinlediğini merak ederek kulaklıkları kulağıma takıp iPod'u açtım. Cihaza pek bir şey yüklenmemişti. İçinde sadece birkaç isimsiz parçadan oluşan tek bir liste vardı. Annemin çok sevdiği, kadınına haksızlık ettiğinden yakınan erkekleri anlatan country tarzı parçalardan birini duymayı umarak dosyalardan birini rastgele seçtim.

Annemin sesini duymamla şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Ne diyordum? A, evet. Annem, senin büyükannen. O da senin gibi bir şifacı...

Boğuk sesi –bu çok sigara içmesinin bir eseriydi– beni öyle duygulandırmıştı ki söylediklerinin geri kalanını kaçırdım. Dikkatim tek bir ayrıntıya takılmıştı: Benim bir şifacı olduğumu gayet sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Başından beri yeteneklerimden haberdardı. Annem hayattayken ondan beni kabullenmesinden başka bir şey istemiyordum; o ise bana şu küçücük itiraftan kaçınmıştı. Benimle konuşmak yerine iPod'uma tek bir ses kaydı yapmıştı. Bunu ne için yapmış olabilirdi?

Menüde ilk dosyayı seçtim. Ekranda yazdığına göre liste bir hafta önce oluşturulmuştu. Tekrar play tuşuna basmamla annem o her zamanki, çekingen haliyle konuşmaya başladı.

Remy, selam, bebeğim. Muhtemelen sana doğum gününde bir iPod almama şaşırmışsındır. Bilgisayarımız bile yokken sana para-

mızın yetişmeyeceği, kullanamayacağın bir hediye alındı.

Bunlar tam da hediyeyi aldığımda düşündüğüm şeylerdi. Aklıma bir ara cihazı satıp parasını kaçış için kullanacağım birikimime eklemek gelmişti. Fakat bunun onu üzeceğini düşünmüştüm. Hediye paketini açtığımda Anna gözüme çok heyecanlı görünmüştü.

Kendimce nedenlerim vardı. Sana bizimle ilgili gerçeği anlatmam gereken zaman yaklaşıyordu. Senin kim olduğun ve yapabildiklerine dair gerçekleri... Sana ve bana dair gerçekleri... Konuşmuyoruz ve bu benim suçum. İşleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum, bebeğim. Ben...

Sesi kesildi. Nefes alıp verişini duyduğumdan bekledim. Alametifarikası olan kırgınlığının sezildiği gülüşünün yankılanışına bakılırsa dairenin içinde geziniyordu.

Yeter. Bu bir özür değil. Hatalar yaptım. Biliyorum. Sen de biliyorsun. Ben de. Bu günlüğü tutmamın nedeni bu değil. Önemli konulara geçme zamanı geldi. Hayatını tek başına sürdüreceksen bilmen gereken bazı şeyler var. Remy, sen bir şifacısın.

Dudaklarımdan alaycı bir gülüş çıktı. Bunu bilmiyordum sanki. Günlük dediği bu muydu?

Ne düşündüğünü biliyorum. Fakat dinlemeye devam et olur mu? Bir bakalım, bu işi kotarabilecek miyim? Farklı olduğunu on iki yaşında anladın. Vücudundaki kesikler ve çizikler yaşitlarından daha hızlı iyileşiyordu ve hasta olmuyordun. Dahası, başkaları yaralandığında bunu fark etmiş, dokunarak onları iyileştirebildiğini sezmiştin. Haklı mıyım?

Söyledikleri harfiyen doğrudu. Bedenime olanlar beni korkutmuştu ve annemin beni teskin etmesini istemiştin. Fakat o kendisini ilk kez, istemsizce iyileştirdiğinde korkusundan kaçmıştı.

Anna'mın ucuz, topuklu ayakkabılarının mutfağın linolyum döşemesinde takırdayışım işitince onu odada volta atarak konu-

şurken, o en sevdiği ayakkabılarının üzerindeki plastik kirazları sağa sola sallanırken hayal ettim. Bunu kaydettiğinde Dean nelerderdi acaba?

Tabii ki haklıyım. Annem bana kendi başından geçenleri bir gün kendi çocuklarıma anlatayım diye bana aktarmıştı. Anlıyorsun ya sahip olduğun güç... kanımızda var. Soyumuzdaki kadınlar soyağacımızın bildiğimiz en eski üyelerine dek hep şifacıymış.

Anneme yeterince kulak asmadığımı itiraf etmem gerek. Güç beni es geçmişti. Anneannen bu muhteşem yeteneğe sahipken benim normalliğim tam bir hayal kırıklığıydı.

Anneannem de benim gibiymiş. Düzinelerce –belki yüzlerce– başka kadın da. Tek değildim. Asher bana öyle olmadığını söylese de o ana dek ona gerçekten inanmamıştım. Beş yıl boyunca annem kendimi yeteneğinden dolayı bir ucube gibi hissetmeme göz yummuş, sorularımın yanıtlarını başından beri beriden saklamıştı.

Becerilerinin benden alıp götürdüklerinden dolayı annemin yaptıklarından nefret ettim. Olduğu şey yüzünden öldürüldüğünde çocuk yapmamaya yemin etmiştim. Sürekli tehlike altında yaşayacak bir çocuk yapma riskini almak istemiyordum.

Zemine sürten bir sandalyenin çıkardığı sesi bir çakmağın yanıerken çıkardığı çıt ve Anna'nın çektiği derin nefesin sesi izledi. Başının üzerinde fırıl fırıl dönen dumanla ve önünde yarısı çözülmüş bir kare bulmacayla mutfak masasında oturuyor olmalıydı. Örtüleri başımın üzerine çektim.

İzin ver, gerilere gidip sana ailemden bahsedeyim. Ailemizden. Neden onlarla hiç görüşmediğimi merak ediyordun. Anneannen ve deden iyi insanlardı. İkisi komşu ailelerin çocuklarıymış ve aileleri bir gün yollarının kesişeceğini hep biliyormuş. Lisedeyken flört etmişler, yirmi yaşında evlenmişler. Annem yirmi ikisinde beni doğurmuş.

Babam annemin gücünü neredeyse ondan önce fark etmiş. Anne-

min on bir yaşında ilk iyileştirdiği kişi ağaçtan düşüp kolunu kıran babamış. Babam ağaçtan düşmesiyle gönlünün de anneme düştüğünü söylerdi hep. Annemin bir şifacı olması hayatlarını zorlaştırırsa da babam buna aldırış etmezdi. Gözlerden uzak yaşar, sık sık taşınırdık ve ikisi tuhaf işlerde çalışırdı. Annem evlere temizliğe gider babam tamir işleri yapardı. Normal bir hayat sürmem için ellerinden geleni yapsalar da babama göre "toplumdan bağımsız" bir yaşam sürmemiz şarttı. Çocukken bunu pek de önemsemiyordum. Hiçbir zaman çok paramız olmasa da elimizdeki bize yetiyordu.

Anna'nın sesindeki sevecen nostalji boğazımı düğümledi. Üvey babamla yaşamaya başladığından beri sesinde öyle bir mutluluğa hiç rastlamamıştım. Sana ne oldu, anne? Sana ne oldu, anne? Bir bardağın içinde tıkırdayan buzun sesini işittim. Sanırım Dean etrafta olmadığından ve payından fazlasını alıyor diye onu azarlayamayacağından votka ve tonik içiyordu. Sonra iç çekti.

Babam annemin neler yapabildiklerini öğrenirlerse bize zarar verebilecek insanların olduğu konusunda beni uyarsa da ona inanmamıştım. Öyle bir emniyet duygusu ve sevgi içinde büyümüştüm ki bize bir zarar geleceğini hiç düşünmüyordum. İşin aslı kendi bencilce arzularından başka hiçbir şey düşündüğüm yoktu.

Birine sırrımızdan bahsettim. O hata hayatım boyunca yaşadığım en büyük ikinci pişmanlığımdır.

Daha fazlasını duymak istediğimden emin olamadığımdan iPod'u kapattım. Annem birine sırrı açıkladıysa ve anneannem o yüzden öldüyse bunu öğrenmek ister miydim? Asher'a neler yapabildiğimi söylemesem de o öğrenmişti. Hakkımda bildiklerinin ailemi benden koparması en büyük korkumdu. Bu yüzden insanlara bir zarar gelebileceğini aklıma getirmemişim. Annem bu olasılığı en büyük ikinci pişmanlığı diye adlandırmışsa acaba birinci sırada ne vardı? Beni doğurmak mı? Bunu hissetmek

ve bundan şüphelenmek başka, apaçık dile getirildiğini işitmek başka bir şeydi.

İçimde kaydı dinlediğimi unutma özlemi uyandı. Fakat daha önce de korkaklık etmiş ve annemi yapayalnız bırakmıştım.

Play tuşuna bastım.

New Hampshire'da küçük bir kasabada —altı yaşına gelene dek ailemle taşındığım on üçüncü yer— yaşıyorduk. On altı yaşına bastığımda dikkat çekmemeye çalışan çekingen bir münzeviydim. Farklı bir kasaba, aynı hikâye.

Tek fark kasabada Tom adında zeki ve yakışıklı bir oğlan olmasıydı. Tom popüler, kendine güvenen, benim tam zıddım biriydi. Ona deli gibi âşıktım ama o benim varlığımdan bile habersizdi.

Bir trafik kazası Tom'un futbol bursu alma şansını kaybettirince şansımı kullandım. Ona annemden bahsettim. Fakat bana gülmesiyle kalbim kırıldı. Ben hep imkânsıza inanarak büyüdüğümden bana inanmayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Meselenin öylece kapanması gerekirken Tom arkadaşlarına, onlar da başkalarına aramızda geçen konuşmayı anlatmıştı. Başlangıçta bu bir şahadan ibaret olsa da söylentiler küçük kasabamızda hızla yayıldı. Çok geçmeden koruyucular söylentileri duyup peşimize düştü.

Sonrasında beni tek mutlu eden olay yaraları doğru düzgün iyileşmeyen Tom'un bursunu kaybetmesi oldu. Duydum ki hâlâ o kasabada yaşıyor, ikinci el araba satıyormuş.

Zaten babam hariç, annemin erkeklerden yana zevki hep berbattı. On altı yaşında bile art arda yanlış kararlar almıştı. Onu olduğu gibi, masum ve âşik bir kız olarak hayal etmeye çalıştım. Evimizde ne ebeveyninden ne de kendi genç kızlığından kalma tek bir fotoğraf yoktu. Hatası yanlış oğlana güvenmek olmuştu. Ya ben de onun gibiysem ne olacaktı?

Ailem yeniden taşınır diye yaptığım şeyi itiraf etmekten korkuyordum. Birkaç hafta sonra suçluluk duygusuna dayanamaz oldum.

Okuldan eve döndüğümde anneme ve babama her şeyi itiraf etmeye harar verdim. İtirafıta bulunacak, cezama boyun eğecektim; belki böylece bir kez olsun olayları benim açımdan görürlerdi.

Onlara gerçeği anlatma fırsatım olmadı.

“Remy?”

Birinin yatak örtümden elini geçirip bana dokunmasıyla tiz bir çığlık attım. Neden sonra gelenin annemin hayaleti olmadığını anladım. Stop düğmesine basıp örtüleri başımdan attım. Laura elinde bir tepsiyle tepemde dikiliyordu. iPod’umu görünce gülümsedi.

“Acıkmış olabileceğini düşündüm. Sana öğle yemeği ve bir ağrı kesici daha getirdim.” Tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. *“Berbat görünüyorsun, tatlım.”*

Onun yanımda bu tarz ifadeler kullandığını hiç duymadığımdan şaşırdım. Öne çıkıp yumuşak elini alnıma koydu. Boğazımdaki yanma gözlerime vurdu.

“Bir ihtiyacın olursa, ben buradayım. Aynı şey değil, biliyorum. Ben annen değil...” Bir elini havaya kaldırdı. *“Eh, buradayım işte.”*

Konuşamayacak halde, başımı salladım. Laura odamdan ayrılınca örtüleri tekrar başımın üzerine çektim. Sebze çorbasının tepside yükselen kokusu ağzımı sulandırırsa da yemek yiyecek halde değildim. Anna sesindeki kederi gizleyemiyordu.

Babam kanlı gömleğiyle okula geldi ve beni sınıftan çıkardı. Arabaya girmemi ve çenemi kapatmamı söyledi. Nazik bir adamdı –hatta üstüme titrerdi– ama o gün bana vuracağını sandım. Ne yaptığımı öğrendiğini düşündüm. Kasabadan ayrılacaktık; eşyalarımızı toplamak için evin yolunu tuttuk. Sonra, mahallemize yaklaştığımızda kara dumanları gördüm. Şirin evimizi kısa bir an alevler içinde görmemin ardından babam arabayı sokağımızdan ve kasabadan uzağa sürdü. Annem benim yüzümden ölmüştü.

Üç gün boyunca arabada yol aldık. Eşyalarımız yangında kül olduğundan elimizde hiçbir şey kalmamıştı. Babam arabayı dinlenme tesislerine park edince uyuyorduk. Babam bana olanları anlatana dek o üç günde tek kelime etmedik. İki adam —iki koruyucu— söylen-tileri duyup evimize gelmişti. Annemin bir şifacı olduğundan şüpheleniyorlardı. Babamı dövüp ona iki seçenek vermişlerdi; ya annemin sırrımı itiraf edecek ya da onun ölümünü izleyecekti. Annem babamı iyileştirdikten sonra onu öldürmüşlerdi; kaçamasa babamı da öldüreceklerdi.

Anlaşılan, koruyucu denen bu kişiler Dean gibi kötüydüler. Dean de bana aynı seçimi dayatmıştı: Ya annemi tedavi etmeyi sürdürecektim ya da ölümünü izleyecektim. Fakat annemi iyileştirememiştim. Geç kalmıştım. Anneannemin, o asla tanımadığım ama annemden daha çok ortak yönlerimiz olan kadının evde yanışını düşünerek ürperdim.

Babam annemin kendisinden istediği şeyi yapmıştı. Beni kurtarmış ve izimizi kaybettirmişti. Fakat bana bir daha aynı gözle bakmadı. Samrım benden nefret ediyordu.

Demek kendinden nefret etmeye böyle başlamıştı. Sesindeki hüznü kabullenmişlik her şeyi anlatıyordu. Dean'le yaşamış, daha iyi bir hayatı hak etmediğini düşünerek onun her gün kendisini daha da parçalamasına izin vermişti. Sigarasından derin bir nefes alıp verirken konuşmasına uzun bir ara verdi.

On sekizime basınca evden kaçtım. New York'a taşınıp garsonluk işi buldum ve şehirde gözlerden uzak yaşamaya çalıştım. Geçmişimi geride bırakacağımı zannediyordum. Fakat öğrendiğim bir şey varsa o da insanın geçmişinden asla kurtulamadığı.

İç çekerken sonrasında ne diyeceğini tahmin ettim.

Babanla karşılaştım; o hayatım boyunca tanıdığım herkesten farklıydı. Onunla havai fişekler, ay ışığında yürüyüşler ve durduk yere alınan çiçekler geldi. Dünyanın merkezi olmuştu. İlişkimizi

usla yürütemeyeceğimizi bilsem de ona âşık oldum. Sonra hamile kaldım, senin bir kız olacağından adım gibi emindim. Hamilelik testimin pozitif çıktığı gün Ben'den ayrıldım. İyi bir adam olmasına ve benimle evlenmek istemesine rağmen onu tehlikeye atamazdım. Şifacı olmak senin kaderindi ve kaderin, sen ondan kaçmak için ne kadar çabalasan da, ölümle kol kola gidiyor.

Duyduğum acıdan ağlamamak için yumruğumu ağzıma götürdüm. Ben'i tanımanın ölümüne neden olacağını biliyordu; haklı da çıkmıştı. Aşkı bulmuşken babam emniyette olsun diye elinin tersiyle itmişti. Kederden içim, gözlerim yanıyordu.

Sana bir itirafım olacak Remy. Ashında, iki.

Sesindeki suçluluğu sezince nefesimi tutup bana beni doğurmasının hayatının en büyük ikinci pişmanlığı olduğunu söylemesini bekledim.

Birincisi, babanın hayatının bir parçası olmaması benim suçum. Muhtemelen sana bundan bahsetmemiş, ya da gerçeği eksik anlatmıştır. Hakkımda sana tek bir kötü söz söylemez. Sana onun iyi bir adam olduğunu söylemiş miydim? Seni yetiştirmek istemişti ama tek-lifini reddettim. Sen biraz büyüyünce seni görmek için beni telefonla arasa da ona sıcak karşılanmayacağını, hatta daha da ileri giderek senin kendisiyle görüşmek istemediğini söyledim. Seninle ilgili gerçeği öğrendiğinde neler olabileceği düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Acaba Ben'in telefon etmesinin nedeni ümitsizce yardım istemem miydi? Annemin onu geri çevirmesinin nedenlerini anlama-ra rağmen içim acı ve öfkeyle doldu. Annem reddedilmekten, hatta daha da beter bir olasılık olan sırrımızı yanlış insanla paylaş-ıp zarar görmekten korktuğu için babamı ve beni birbirimizden uzaklaştırmıştı. İçimden bir ses benim de aynı korkuları paylaştığımı söylüyordu. Yine de Ben'in elinde büyümenin nasıl bir tec-rübe olacağını daha önce sık sık merak ederdim. Bir zamanlar Ben'in aklına böyle bir olasılığı getirdiğinden haberim yoktu.

Şimdi bana iyice öfkелendiğine göre ikinci itirafıma geçeyim.

Yüzümde acı bir gülümseme belirdi. Beni sandığımdan da iyi tanıyordu. Sürtünen camın sesini iştince annemin sigarasını mutfak masasında duran ve sıkça ağzına kadar gri külle ve izmaritle dolu olan küllükte söndürdüğünü tahmin ettim.

Seni istemediğini düşündüğünü biliyorum. Bu doğru değil. Ben-cilce hareket etmemin nedeni seni hamile olduğumu anladığım ilk andan beri istememdi. Seni dünyaya getirme arzum bana korku veriyordu. Seni kollarıma almamla seni kaybetmek düşüncesinden korkar oldum. Ve beni ilk kez iyileştirdiğinde en kötü kâbusum gerçek oldu. Bir şifacı olduğunun farkında değilmişim gibi davranarak tek başına sırtlanmaman gereken bir yükün altında ezilmene göz yumdum. Bu hatamı telafi etmem imkânsız bebeğim.

Seslere bakılırsa Anna ağlıyordu. Özür dilemek pek mizacı-na uygun olmasa da bu itirafı özür dilemeye en yaklaştığı andı. Dean'ın hayatlarımızı nasıl mahvettiğine hiç değinmedi. Fırsatım olsa onu hemen affedeceğimden içim katıksız bir hüznle doldu.

Peki. Bu duygusalca saçmalıklar yeter. Koruyuculardan bahset-me zamanı.

Stop tuşuna bastım. İlk kez iyileştirme yeteneğimin duygular üzerinde de işlemesini diledim. Anna'nın içimde yarattığı hüzn, öfke ve acı fırtmasını hissetmek istemiyordum. Uykunun her şeyi unutturma gücünün hasretiyle Laura'nın tepsideki bir bardak suyun yamna koyduğu ağrı kesiciyi içtim.

Ben uyurken gece olmuştu. Çürükler içindeki kalçam üzerine yattığım için ağrıyordu. İlacın etkisiyle kafam kazan gibiydi ve muhtemelen beni uyandıran ağrının yeniden şiddetlenmesi olmuştu. Yattığım yerde doğrulup olayların gelişiminin beni açığındaki yaralarını iyileştiremeyecek durumda bırakması karşı-

sında duyduğum hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Gözlerden uzak yaşarken kendimi iyileştirebilmemnin nasıl bir nimet olduğunu hiç takdir etmemiştim.

Ağır aksak banyoya giderken bunun için bir daha Ben'in yardımını almama gerek olmadığını görüp rahatladım. Odama girdiğimde bir türlü yatağıma uzanamadım. iPod'umu alıp pencerenin kenarındaki sandalyeye kıvrıldım. Hava soğuk olduğundan play tuşuna basmadan önce bacaklarıma bir battaniye sardım.

Peki. Bu duygusalca saçmalıklar yeter. Koruyuculardan bahsetme zamanı.

Başlangıçta koruyucular ve şifacılar müttefikmiş. Koruyucuların geçmişi şifacılar kadar eskiye dayanıyormuş. İlk koruyucu ve şifacının ne zaman -ya da nerede- ortaya çıktığını bilemiyorum ama annem bana onların yüzyıllardır var olduğunu söylemişti. Koruyucular soyundan gelip güçsüz olanlar da varmış. Kimileri geçmişte olanları, dünyanın o yanını unutmuşken bazıları da benim gibi geçmişlerinden kaçamamış.

Bildiğin gibi, bir iyileştirme seansının ardından enerjileri dibe vuran şifacılar savunmasız kalıyor. Koruyucular bizim türümüzü gözetir, en 'zayıf olduğumuz anlarda bizi korurmuş. Koruyucuları iyi müttefikler yapan kendilerine has becerileri varmış. Ortalama bir insandan daha güçlü, hızlı ve çevik olmaları gibi. Hizmetlerinin karşılığı olarak, koruyucular yakın durdukları şifacılar tarafından iyileştiriliyor, asla hastalanmıyorlarmış.

En azından annemin bana söylediği bunlar.

Koruyucular insanüstü varlıklardı. Benim gibi ama kendi çılgınca güçleriyle. Bu Asher'a dair birçok meseleyi açıklıyordu.

Kulağa delice geliyor, ha? Fakat enerjisini manipüle ederek dokunma gücüyle başkalarını iyileştirebilen insanlar olduğu fikri de öyle. Yapabildiğin inanılmaz Remy. Tehlikeli de. Dikkatli olman gerek. Kimi iyileştireceğini seçemediğin zamanlar olacak. Annem bana

yabancılara dokunmaktan nefret ettiğini çünkü bedeninin onları iyileştirmeye başlamasına bir türlü engel olamadığını söylerdi. Senin de kalabalıklardan nasıl uzak durduğunu fark ettim.

Benim aksime, anneannem etrafına koruyucu bir kalkan örmei öğrenememişti. Elbette, Anna bir savunma mekanizmam olduğunu bilmiyordu. Çünkü hiç sormamıştı.

Şimdi "O zaman ne oldu?" diye soruyorsundur. Sıkı müttefikler olan şifacılar ve koruyucular çok ama çok güçlenmişler. 1850'li yıllarda şifacılar becerilerini en çok parayı veren kişiler için kullanmaya başlayıp kazançlarını kendilerine hizmet etmek uğruna hayatlarını kaybeden koruyucularla paylaşmak istememişler. Sonra bir anda aralarında bir savaş başlamış. Daha önce söylediğim gibi koruyucular büyük fiziksel güce ve hızla sahipken bu güçler... şifacılar da yokmuş.

Nefesim tutuldu. Bir katliam gerçekleşmiş olmalıydı. Anna yeniden mutfakta gezinmeye başlayıp linolyum zemine çarpan ayaklarından çıkan sesler eşliğinde yeniden öyküsünü anlatmaya koyuldu. Bu kez sesi daha hızlı ve nefes nefese çıkıyordu.

Şifacıların nesli neredeyse tükenmeye yüz tutmuş. Eskiden bizden binlercesi varken savaştan bir avuç şifacı kurtulabilmiş. Ha, en kötüsü bu da değil...

Anlayacağın gibi şifacılarla koruyucular arasındaki ilişki hep bir muamma olmuş. Belli soylardan gelen kızların şifacı olduğunu, başka soylardan gelen kızların ve oğlanların da koruyuculara dönüştüğünü biliyoruz. Annem bazen bir kadın şifacının erkek bir koruyucusuyla arasında bir bağ kurduğunu söylerdi. Bir şifacıyla bir koruyucunun arasında romantik bir ilişki olduğu duyulmuş şey olmadığından bu o tür bağ değilmiş. Daha ziyade ikisini de daha güçlü kılan zihinsel bir bağmış bu. Ne yazık ki iki taraf da kime bağlanacaklarını kendileri seçememiş.

Tamam. İşte bu tüylerimi diken diken etti. Bir elimi soğuk ayaklarıma dolayıp yatak odamın duvarına vuran gölgeleri inceledim.

Bağ tamamen enerjiye dayalı. Her şifacının kendine has bir enerjisi var. Mesela senden çıkan kıvılcımlar maviyken annemin çıkardıkları mordu.

Annem kendisini iyileştirdiğim zamanlarda ortaya çıkan mavi kıvılcımları fark etmiyor gibi davranırdı. Onu ilk iyileştirmede bana bunlardan hiç bahsetmediği için bir kez daha kendimi ihanete uğramış gibi hissettim. Heyecanlı sesini dinlemeye devam ettim.

Şifacılar enerjiyi aktaran birer kanal. O enerjiyi bir başkasının bedenine aktarabildikleri için iyileştirme güçleri var. Bir koruyucu ise daha çok sünger gibi. Koruyucular enerji akışını emerek güce, hıza ve çevikliğe çeviriyorlar. Bir şifacıyla koruyucu birbirlerine bağlandıklarında koruyucu şifacının kendine has enerjisini emebiliyor. Aradaki bağın aslen nasıl bir şey olduğunu bilmesem de kurulduğunda çok fazla ısı ve acıya neden olduğunu biliyorum. Bildiğim kadarıyla savaştan beri bu tür bir bağ kurulmamış. Çılgınca, değil mi?

Evet, çılgıncaydı. Anı, kötü bir his mideme oturdu. Elimdeki iPod'u daha da sıkı kavrayarak gözlerimi yumdum.

Eh, sırada daha da çılgın kısmı var.

Koruyucular ölümsüzlüğün anahtarını keşfetmişler. Bir şifacıyı öldürdüklerinde enerjisini emip ölümsüz oluyorlarmış. Şifacının enerjisi onları yakalanabilecekleri her hastalıktan, hatta hastalıkların en büyüğü olan yaşlanmadan koruyormuş. Anlıyorsun ya, savaşın sebebi asla para olmamış. Ve evet, koruyucular da açgözlüymüş ama asıl istedikleri sonsuz gençlikmiş.

Nefes alıp verişim hızlandı. Biliyordum. Bunun geleceğini biliyordum. Anna'nın sesi memnuniyetle doluydu.

Fakat hiçbir şey bedavaya gelmiyor. Evet, belki koruyucular ölümsüzlüklerine kavuşmuşlar ama bunun bir bedeli olmuş. Bir şifacının enerjisini çaldıklarında düşündüklerinden fazlasını almışlar. Enerji bedensel sistemlerinde bir kısa devreye yol açıyor, duyularının

çoğunu kaybediyorlarmış. Dokunma, tatma ve koku alma duyuları, hepsi bir anda kayboluyormuş.

Sonsuza dek yaşarken başka bir insanın dokunuşunu hissedememenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?

Hayal edemesem de edebilecek birini tanıyordum.

İronik, değil mi? Koruyucular kendi elleriyle yarattıkları bir cehennem hayatı sürerken onları sadece şifacılar tedavi edebiliyor.

Anna güldü. Kahkahasının sebebini anlıyordum. Koruyucular annesini öldürmüştü. Onlara zerre kadar acımıyordu.

Koruyucular ne yaptıklarının farkına varmadıklarından hayatta kalan bir avuç şifacının peşine düşmüşler. O şifacıların da yazgısı belli: Ölüm. Anlıyorsun ya, sebep enerjin. Radyasyon kanser hastaları için neyse, enerjin koruyucular için o: Aşırı dozu onları kendilerini insan yapan özelliklerden mahrum bırakırken küçük dozların iyileştirici etkileri oluyor. Yine yaşadıklarını hissediyorlar. Şifacılarından enerji alırken yaşadıkları tecrübeyi ellerinden geldiğince uzatıyor, ara sıra hissedebilmek için bir ev hayvanı gibi yanlarında şifacılar tutuyorlar. Ta ki şifacının enerjisi kuruyana dek. Sonra şifacı ölüyor. Koruyucuların yaşadıkları hisler asla uzun sürmediğinden beslenmek için hep yeni şifacıların peşine takılıyorlar.

Fakat bir süre önce bir şey keşfettik. Seni onca yıl gizli tutmamın bir nedeni de buydu. Yapabileceklerin. Sen diğer şifacılar gibi değilsin.

Remy, sen onları yeniden ölümlülere dönüştürme gücüne sahipsin.

Anna konuşmaya devam etse de sonradan söylediklerinin tek kelimesini duymadım. Son haftalarda üzerinde çalıştığım bulmacayı tüm parçalara ulaşmadan çözmem mümkün olmamıştı.

Asher.

Bedeninin iç mekanizmasının ne denli farklı olduğunu onu iyileştirdiğimde bizzat görmüştüm. Kimse o kadar hızlı bir şekilde ve müthiş reflekslerle tepki veremezken Asher o oğlam kamp ateşinin içine düşmekten kurtarmıştı. Tanıdığım herkes-

ten güçlü olan Asher hem beni hem de Brandon'ı havuzdan çekip çıkarmış ve babam beni taşımakta güçlük çekerken o beni tûy kadar hafifmişim gibi taşımıştı.

Asher'm benim hakkımda bildiklerinin gerisinde tanıştığı ilk şifacı olmamam yatıyordu.

Ve kendisinin de itiraf ettiği gibi bana yakın olmadıkça hiçbir şey hissetmiyordu. Acı duyuyordu. Enerjim onun için radyasyon gibiyse koruyucu duvarlarımız yerinde değilken onu zehirliyor olmalıydım.

Bana iki düşman olduğumuzu söylediğinde çok ciddiye. O bir koruyucu, ben ise bir şifacıydım. Onun türü benimkini bir yüzyılı aşkın bir süredir öldürüyordu. O bir ölümsüzdü ve Anna'ya göre bir şifacıyı öldürmeden ölümsüz olması mümkün değildi.

Ürperdim. Daha fazla oturamayacaktım. Yerimden doğrulurken endişem beni buğulanmış pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye itti.

Birçok şey bana mantıksız geliyordu.

Anna şifacıların savunması olmadığını düşünse de benim vardı. Ayrıca, ben sadece enerjiyi aktaran bir kanal değildim. Bir ayna gibi canımı acıtanlara çektiğim acıyı yansıtmıştım. Bu becerilere sahip olan tek şifacı ben olamazdım herhalde?

Peki iyileştirme sürecinde gelen acı ve sonradan ortaya çıkan o üşüme hissi de neydi? Anna takatsiz düştüğümünden bahsetse de başkalarının yaralarını ve acılarını kendi bedenime aldığımdan bahsetmemişti. Yıllar boyunca birçok yarayı kendime geçirdiğimden bunu tahmin etmesi gerekirdi. Öte yandan, Asher yanan elini iyileştirirken acısını da kendi bedenime çektiğimi bilmiyordu. Ona gerçeği itiraf ettiğimde ne kadar perişan göründüğünü anımsadım.

Bu da beni en büyük çelişkiye getiriyordu. Asher canımı yakmak istemediğinden kendisinden uzak durmam için beni

uyarmıştı. Koruyucular öldürmek için şifacıların peşine düşmüşlerse Asher kalıpları bozmuştu. Ne olduğumu biliyor ve bana zarar vermek istemiyordu.

Anna bir şifacı ve bir koruyucu arasında savaştan beri hiç bağ kurulmadığını söylemişti. Tahminim doğruysa Asher ve ben bu kuralın istisnasıydık. Bunun başka ne açıklaması olabilirdi? Onunla karşılaştığımdan beri koruyucu kalkanım da dahil olmak üzere tüm güçlerim daha da kuvvetlenmişti. Şüphelerimi doğrulamaya can atıyordum. Çünkü bu onun da bir değişimden geçtiği anlamına gelecekti.

iPod'u elime alıp kaydı geri sarıp kaldığım noktaya getirdim ve tekrar play tuşuna bastım. Pencereden aşağıdaki ormana baktım. Sabah yaklaşıyor, siyah gece güvercin grisine ve morun yumuşak tonlarına dönüyordu. Aşağıdaki karla kaplı ağaç kümeleri arasından dallarından yeşil yapraklar filizlenen tek tek ağaçlar seçiliyordu.

Remy, sen onları yeniden ölümlülere dönüştürme gücüne sahipsin.

Bunu her şeyden çok istiyorlar ve istediklerini almak için seni öldürürler. Yerini anladıklarını düşündüğünde kaç. Çünkü seni yakalarlarsa... Sakın... Sakın yakalanma.

Şimdi üçüncü kayıta sana dedenden bahsedeceğim. Seni çok uzun zaman önce ona götürmem gerekirdi. Fakat yapamadım... İçgüdülerime kulak asmadım ve işte sonunda böyle... Sen benden daha iyisin kızım.

Annemin sesi endişe ve pişmanlıkla yumuşadı. Beni tek başıma bırakmaktan dolayı duyduğu endişeyle ve Dean'i seçtiği için duyduğu pişmanlıkla...

Aşağıda bir hareketlilik sezdim. Asher. Onu avlumuzun kenarındaki ağaçlık parkta dikilirken gördüğüme şaşmadım.

Önsezilerine güven.

Kayıt bitince parmağım stop tuşuna gitti. Asher yüzünde acılı –endişe ve özlem arasında kalan– bir ifadeyle bana bakıyordu. Belki hayatımın en büyük hatasını yapıyordum. Fakat kararımı vermiştim.

Hiçbir yere kaçmayacaktım.

On İkinci Bölüm

Gece üzerimden çıkarmadan uyuduğum eski püskü tişört ve eşofman altına kolumdaki askının üzerine geçirdiğim ceketi ekleyip merdivenlerden elimden geldikince hızla indim. Evdekiler ben dönmeden uyanabilirler diye yürüyüşe çıktığımı bildiren bir not karalayıp bir mıknatısla buzdolabına yapıştırdıktan sonra arka kapıdan çıktım.

Asher ortadan kaybolmuş olsa da oralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Townsend Parkı'nın koruma altındaki yeşili kısa patikalardan oluşan bir tür labirentlerle bölünüyordu. Sadece bir blok genişliğindeki minyatür park kuş gözlemcilerinin ve labirentte birkaç saat vakit öldürmek isteyen sıkılmış ergenlerin gözdesiydi. Bazı patikalar parkın ortasındaki huzurlu ve sakin açıklığa çıkardı. Asher'ı son gördüğüm girişe doğru yöneldim. Parka girdiğimde, içeride dört bir yanın karlarla kaplı olduğunu ve yüksek kemerler oluşturan dalların sisli günışığını kestiğini fark ettim. Hangi yöne gideceğimden emin olamayıp durduğumda Asher'ın kalın sesini işittim.

"Remy, burada ne işin var?"

Onunla görüşmek için yalnız başıma soğukta dolandığım

için bana çıkışıyordu. Gözlerim ışığa alışınca söylediklerine odaklanmak benim için daha kolay oldu; çember şeklinde bir açıklığa adım attım. Asher sırtı bana dönük, dikiliyordu.

“Uyuyamadım. Hapların etkisi geçti.”

Kısık, uykulu konuşmam dikkatini çekti. Dönüp hızla yanıma geldi. Kol askısını, yarılmış dudağını ve yeni berelerimi görünce beti benzi attı. Kollarımdaki ve sırtımdaki kesikler; kalçama ve sırtıma yayılan, daha derinlerdeki çürükler kalın giysilerimin altında gizlenmişti. Gözleri panikle kalçama kayınca bana çılgınca gelen anlık bir düşünceyle ağırlı yaralarımı bir şekilde açıkta bıraktığımdan şüphelendim. Sonra melankolik gözleri yeniden benimkilere döndü ve içimi saran yeni bir hisle dalıp gittim: Onu özlemiştim.

“Durumun ne kadar kötü?”

Yara bere içinde olmama şaşırılmamış gibiydi. “Haber aldın mı?”

Asher’ın yüzü kederli bir ifade aldı. “Okulda herkes sadece senden bahsediyor. Lucy’yi arasam da ısrarla bana babanın cep telefonu numarasını vermedi. Bana geri döndüğünde beni arayacağını söyledi. Öldürülebilirdin.”

Lucy’nin şaşmaz sadakati beni gülümsetirken oyunbaz bir tavırla elimi uzattım. “Gayet de canlıyım. Rüya görmediğinden emin olmak için beni çimdiklemek ister misin?”

O an ikimiz de arabasında birbirimize son dokunduğumuz anı düşündük. Asher kaşlarını çatıp bir adım geriledi. “Bu komik değil Remy. Ben yanına gelmek için havaalanında beklerken Gabe senin dönüş yolunda olduğunu haber almış.”

Beni kurtarmaya geliyormuş; bizzat benim olan parlak zırhları içindeki, dertli şövalyem. Bu bir düşman için uç bir tepki. Nefes vermemle ağızımdan beyaz bir bulut çıktı.

“Neden öyle bir şey yaptın, Asher? Hem burada ne işin var? Tacizci olacağına hiç ihtimal vermiyorum ve belli ki şehre kanlı canlı döndüğümü de biliyormuşsun.”

"Endişelendim."

Etrafında döndüm ve oturmak için taş banklardan birinin üzerindeki karı temizledim. Bank bir buz kalıbından farksız olsa da bedenim ayakta durmaya tahammül edemeyecek haldeydi.

"Şimdi de endişelendin mi? Eh, bu biraz...akıl karıştıncı bir durum. Bir bakıyorum bana saldıracağın tehdidini savuruyorsun, sonra bir bakıyorum bir başkası bana saldırmış diye endişeleniyorsun. Belki benimle oyun oynamayı bırakıp işi kendin halledecek cesareti bulursun. Hiç olmazsa Dean tutardı."

Asher'ın bedeni gerihrken başı bana doğru çevrildi. Bunu bekliyordum, onu kışkırtmışım. Fakat gözlerindeki alev alev öfkeyi görünce nutkumun tutulmasına engel olamadım.

"Bu sözlerinin içten olduğunu bilsem sana kızardım. Beni kışkırtmayı kes Remy ve aklındakini söyle."

Ona "Önce sen..." diyerek meydan okudum.

"Peki." Benden metrelerce uzaklaştı. Sonra üzerini saran sarmaşığın altında iki büküm olmuş zavallı bir fidana öfkeyle baktı. Fısıltısını neredeyse işitmeyecektim.

"Benim hatamdı."

"Ne?"

Bu kez dişlerinin arasından daha yüksek sesle "Benim hatamdı," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" Söylediklerinden bir anlam çıkaramadığıma bakılırsa belki de başımı sandığımdan hızlı çarpmışım.

Yüzünü bana çevirdiğinde ellerini sıkıp yumruk yapmıştı. "Sana bir uyarıda bulunmuştum. Benden uzak kalmanı kolaylaştırmak için." Acı kahkahasının yakınlardaki bir çalıda gizlenen kuşu ürkütmesiyle hayvanın bir ağaç dalma uçuşunu izledik. "İşe yaramış. Gittiğinden beni haberdar etmedin. Orada olsam seni koruyabilirdim, fakat sana ulaşmak için bir telefon

numarası bile alamadım. Kardeşim Okul Aile Birliği'nden arıyormuş gibi yapıp eve döndüğünü öğrenmiş. Okul Aile Birliği... İnanabiliyor musun?"

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. "Dur bir dakika. Gabe'in Okul Aile Birliği'ne bulaşmış olması konusunu bir yana bırakıp daha önemli meselelere odaklanalım. Dean'in beni hırpalamasının senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Asher'in başını sallamasıyla kan beynime sıçradı. Sağlam elimle göğsüne vurmamla küfretti. Daha ona dokunmamla açığa çıkan sıcaklığının tadını çıkarırken ona bir kez daha vurdum. Epey güç uygulamış olmama rağmen bu kez yerinden bir santim bile oynamamıştı. Elimi tutup nazıkçe kendi sıcak ellerinin arasına aldı ve ikimizin arasında yeşil kıvılcımlar hareketlenirken direnmeyi bıraktım.

Asher ve ben kavuşmuş ellerimize bakarken hiç de öfkeli olmayan bir sesle "Sen bir aptalsın," dedim.

Tenim onu yakmış gibi elimi bıraktı. "Haklısın. Burada olmamam gerek."

Asher beni çileden çıkarmayı tanıdığım herkesten daha iyi beceriyordu. "Mesele bu değil. Aptalsın çünkü kendini benden sorumlu hissediyorsun. Seni davet edeceğimi de nereden çıkar-dın? Senden beni kurtarmamı kim istedi? Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Birkaç gün önce olanlar... Eh, ilk kez yaşadığım bir şey değildi bu. Üvey babam Dean sen benim varlığımdan haberdar olmadan önce de, yıllardır beni dövüyordu. Annemi de..."

Konu Anna'dan açılınca banka geri dönüp ceketime sarındım.

"Ortada bir suçlu varsa o da benim. Anna'yı korumasız bırakırsam Dean'in onu öldüreceğini biliyordum ama burada olmak... Kendimi güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

Sözlerimin gerisini getiremedim ve gözlerindeki acımayı

görmemek için kendi gözlerimi yumdum. Asher'm ayaklarımın dibinde eğilmesiyle hafif bir esinti hissettim. Bana dokunmasa da bunu yapabilmeyi diliyordu.

Homurdanarak elini enseme koyup beni kendisine bakmaya zorladı. Zihinsel duvarını örmüştü; bu onun işini şansa bırakmayacağı anlamına geldiği gibi kendi savunmam aklıma gelmediğinden akıllıca bir hareketti.

"O annendi. Senin onu değil, onun seni koruması gerekirdi."

Sert bakışlarına bakınca içimden bu söylediklerine inanmak geçti. "Tabii ki haklısın. Nasıl bir anne kocasının bana Dean'in yaptığı şeyleri yapmasına göz yumar?" Asık yüzlü Memur Kazinski'nin kolumdaki sigara yanığını gördüğünde duyduğu dehşet gözümün önüne geldi. Dean beni bir sığır gibi damgalarken Anna öylece izlemişti. İkisine duyduğum nefret hüznle karıştı. Çünkü Anna ve benim aramızdaki yalanlar olmadan her şeye yeniden başlama şansımız asla olmayacaktı.

"Asher, onu iyileştiremedim. Uğraştım ama yapamadım. Birkaç dakikalığına uyansa da..."

Asher'in yüzü acılı bir ifadeyle buruşurken Anna'yı komadan çıkarmaya çalışırken nasıl bir risk aldığımı tahmin edip etmediğini merak ettim. Babama bunların hiçbirini anlatamazdım ve şimdi sessiz itirafımı yaparken sözcükler dudaklarımın arasından bir bir dökülüyordu. "Çok kızmıştım. Dean yüzünden öldü ve onu tutuklamadılar. Olay sırasında farklı bir yerde olduğunu iddia etti. Cenazeye gelmeye bile tenezzül etmedi. Ondan nefret ediyorum."

Asher elimi sıkı. "Neler oldu?"

Ona Dean'in daireye geldiğini ve kavga ettiğimizi anlattım. "İntikam istiyordu. Yapabildiklerimi, istediğimde başkalarının canını yakabildiğini biliyor. Onu son gördüğümde başka yaralarının yanında iki kırık kaburgası vardı."

Benim ve Anna'nın acılarımızı Dean'e aktardığım anı kafamda canlandırırken sesimdeki memnuniyeti fark ettim. Orada öleceğimi düşünürken onu etkisiz hale getirmiştım. Genç bir kız kendisinin iki katı bir erişkini dümdüz etmişti.

Titreyerek "Beni öldürmek istedi. Bunu gözlerinde gördüm," diye ekledim.

Onu bağışlayacak halim yoktu. Beni yere devirip omzumu burkması. Antredeki masaya ve üzerindeki aynaya fırlatması. Ve kazandığını anlayıp beni öldürmeye yeltendiği fakat acımı ona yönelttiğim o an.

Asher hissettiği kuvvetli duyguları belli eden pes bir sesle "Onu öldürmek isterdim," dedi.

Benim de aynı arzuyu hissetmem beni korkuttu. Çünkü yeni gücümle neler yapabileceğimi biliyordum. Ürpererek "Onu unutmak istiyorum," dedim.

Asher'ın yüz ifadesi yumuşarken bir parmağını nazikçe yarılmış dudagımda gezdirdi. "Neden kendini iyileştirmedin?"

"Yaraları birçok insan gördü. İyileştirsem bir sürü soru sorarlardı."

"Dean senden başkalarına bahsetmiş mi?"

"Bunu bilmiyorum. En azından ona inanacak birilerine bahsetmemiştir."

Asher eğilip alınmı dizlerime koydu. "Pes ediyorum. Anlaşılan senden uzak kalsam da bir şey fark emiyor Remy. Senin bir fedaiye ihtiyacın var."

Yaralı elimi elinden çekip dağınık saçlarını okşadım. Parmaklarımm arasındaki koyu renkli, ipeksi tutamlar hayal ettiğimden de yumuşaktı. "Bir koruyucuya mı demek istiyorsun?"

Orman soluk alıp vermeyi kesti. Asher'ın başını kaldırmasıyla elimi çektim ve yüzümdeki gerçeği okumasına izin verdim. Boş gözlerle bakarak ayak bileklerinin üzerine çöktü.

"Nereden öğrendin?"

"Annemden. Dün gece iPod'uma yaptığı bazı ses kayıtlarını keşfettim."

Asher sakince "Sana ne anlattı?" diye sordu.

"Kim olduğunu anlamama yetecek kadarını. En azından ne olduğunun ismini koydu. Ben zaten yanan elin için seni ilk kez taradığımda farklı olduğunu anlamıştım."

Asher'ın yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Bana hiçbir şey demedin. Fark etmemiş olabileceğini düşündüm."

"Bu mümkün değil. Normal bir insanın vücudunun %60'lık bir verimle çalıştığını varsayarsak senin vücudun %210'luk bir verimle çalışıyor. Bu kesinlikle normal değil. Ayrıca ikimiz yan yanayken ne kadar hızlı hareket ettiğini, ne kadar güçlü olduğunu fark etmedim mi sandın? Güldürme beni. Brandon'ı ve beni havuzun ta dibinden çıkardın. Yarımşar kilo çekiymuşuz gibi."

"Yanında pek de temkinli davranmadığımı kabul ediyorum. Fakat..."

Asher ayağa kalkıp metrelerce uzağına giderek içine kapandı. Zihinsel olarak da duvarıyla aramıza mesafe koymuştu.

"Ailen kasabada bir şifacının yaşamasına nasıl bakıyor?"

Yanıt vermeden önce bana hislerini belli etmeyen bir bakış attı. "Korkuyorlar ve öfkeliiler."

"O kadar, ha?"

Asher bana döndüğünde yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı. "Neden sesinde hiç korku yok Remy? Annen sana bizim sizin türünüz için ne kadar tehlikeli olduğumuzu söylemedi mi?"

Kolumdaki askıyı daha rahat bir pozisyona getirip düşünce ve sakın bir ifadeyle bakışına karşılık verdim. "Haftalardır Blackwell Falls'tayım. Bana zarar vermek isteseler şimdiye kadar verirlerdi. Neden korkuyor ve öfkeleniyorlar?"

Asher, elleri ceplerinde, başını iki yana salladı. "Öyle düşün-

me. Etrafta koruyucular varken tehlikede olduğunu asla aklından çıkarma." Ben onu yatıştırmak için başımı sallarken Asher dolgun dudaklarında buruk bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Lottie korkuyor. Diğer koruyucular senin için kasabaya gelirlerse ve geldiklerinde seni bizim gizlediğimizi düşünürlerse neler olacağı düşüncesi onu endişelendiriyor."

Demek Charlotte'a "Lottie" diyorlardı. Sohbetlerimiz ne denli hararetili geçse de Asher ve ben birbirimiz hakkmda çok az şey biliyorduk. Asher dillendirmese de Charlotte'un benim değil onun için endişelendiğinden emindim.

Meraklamp "Ya Gabe? Öfkeli olan o mu?" diye sordum.

Asher'ın gözleri gözlerimle buluşurken kaşları çatıldı. "Bu kanşık bir mesele."

Ayrıntılara inmedi. Ortada bir anlaşmazlık vardı ve sebepleri merak ediyordum.

"Asher, annem bir şeyden bahsetti." Ona aklımdakini söyleyerek büyük bir risk alıyordum ama geri adım atmak istemiyordum. "Şifacıların bir teorisinden..."

Asher meydan okur bir tonda söze girdi. "Koruyucuları nasıl durduracaklarını bildiklerini düşünüyorlar. Ölümsüzlüğü tedavi eden bir şifacıyla."

Bildiklerimi doğrudan söylemeyişimin nedeni onun neler bildiğini sınamaktı. "Senin de istediğin bu mu? Yeniden ölümlü olmayı mı istiyorsun?"

Büyük bir özlemle sisin içlerine doğru baktı. "Neredeyse her şeyden çok."

O "neredeyse" sözcüğü zihnimi kurcalamıştı. Ölümlü olmaktan daha çok ne isteyebilirdi? "Neden?" diye sordum.

Bikkın iç çekişi sessiz açıklıkta yankılandı. "Ben zaten hiçbir zaman ölümsüz olmak istememiştim. Savaş hakkında neler biliyorsun?"

Annemin söylediklerini anımsamaya çalıştım. "Anna şifacıların açgözlü davranıp başkalarını iyileştirerek kazandıkları parayı kendilerine sakladıklarını söyledi. Koruyucular da bunu bahane edip savaşa girmişler. Fakat en nihayetinde şifacıları ölümsüz olmak için öldürmüşler. Yine de sonuçta için planları ters tepmiş." Anna ne demişti? *Sonsuza dek yaşarken başka bir insanın dokunuşunu hissedememenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?*

Asher yakınımızdaki meşe ağacına yaslandı. Tam bir muamma olan yüz ifadesi hislerini hiç açık etmiyordu. "Anna doğru söylemiş. Hem de ne geri tepme. Şifacıları öldüren ilk koruyucular hatalarını fark ettiklerinde iş isten geçmişti. Artık savaştaydık. Bunun her şeyden çok bir sınıf savaşı olduğunu anlamalısın Remy."

Anna bana öyle dememişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Şifacılar bize ortakları gibi değil, uşakları gibi davranıyordu. Enerjimizi iyileştirme için, bedenlerimizi ise kendilerini korumak için kullanıyorlardı. Gözden çıkarılabildik ve hizmetleri karşılığında para almaya başladıklarında bizi umursamadılar bile."

Bu açıklaması bana gayet mantıklı gelmişti. Olayların nasıl gelişmiş olabileceğini zihnimde canlandırabiliyordum. Koruyucuların yerinde ben olsam olanlar benim de canımı sıkardı.

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliren Asher diz çöküp yerden aldığı bir dalla dalgın dalgın oynamaya koyuldu. "Bizim tarafımızda olanları görecektin." Bu tuhaf sözü hakkında bir şey söylememe kalmadan konuşmasını sürdürdü. "En büyük erkek kardeşim Sam güçlü bir şifacıyla çalışıyordu. Birçok zengin kişi Elizabeth'in peşinde koşuyordu. Fakat onca vaatlerine rağmen hiçbir şifacı mükemmel değildi. Talep ettiği büyük paralar karşısında da başarısızlık bir seçenek değildi. Şifacı pazarlıkta üzerine düşen kısmı yerine getiremeyince yüz

üstü bıraktığı öfkeli ve çok güçlü insanlardan onu Sam'in koruması gerekmişti."

Parmaklarını hafifçe kıvrmasıyla ikiye bölünen dalın çıkardığı ses beni irkiltti. Asher yerimden hopladığımı fark etmeden ellerindeki tozu temizledi. Giderek aksanlı konuşmaya başladı. Ta ki konuşması bir Amerikalıdan çok İngiliz'i andırana dek.

"Elizabeth altın tutkusunu doyurmak için olmadık işlere kalkışıyordu. Sam'i uyarmaya çalışsak da o sadakati sonsuzdu. Onunla tanışmam isterdim. Birçok açıdan bana Sam'i hatırlatıyorsun."

Bana şefkatli bir bakış atsa da hemen sonra ifadesi yüzünden silindi. "Elizabeth son derece zalim bir tüccarın biricik oğlunu iyileştirmeyi başaramayınca tüccar onu öldürmeleri için paralı askerler tuttu. Sam o kadını kurtarmaya çalışırken öldü."

Anlattıklarını dinlerken ürperdim. Asher'in bu kadar uzun konuştuğuna ilk kez şahit oluyordum ve bana o zamanlarda yaşamış olması imkânsız geliyordu.

"Sam'in ölümünün savaşı başlatan kıvılcım olduğu söylenebilir. Şifacılar olumsuzlukların sorumluluğunu almazlardı. Bu yüzden o zamanlar türünden birçok kişi öldü." Konuşmaya devam edemeyen Asher yerden küçük bir taş alıp bir elinden diğerine geçirmeye başladı.

Yüzündeki acıya bakılırsa ölenler onun dostlarıydı da. Kardeşinin ölümünü izlemek ve sorumluların hiçbir bedel ödemediklerini görmek zor olmalıydı. Ben de aynı şeyleri Dean için hissediyordum. "Neyse, koruyucular şifacıların tümüne bir uyarı olsun diye en kötülerinin peşine düştüler. Türümüze karşı koyacak silahları olmayan şifacıların mücadelesi başlamadan bitti. Sonra koruyucular kazara ölen bir şifacının enerjisini çalarak ölümsüz olabileceklerini keşfettiler. En azından biz bunun kazara gerçekleştiğini düşünüyoruz."

Kafamdaki soruyu sormam gerekiyordu. "Sen de orada mıydın, Asher?" Dalgınca avucundaki taşı çeviren Asher başını iki yana salladı. "Hayır. Elizabeth ilk öldürülenler arasındaydı. Babam Sam'in anısını onurlandırmak adına Elizabeth'i korumak istedi. Onun ne tür bir kadın olduğunu bilmiyorduk."

Asher'in avucundaki taş yakınlardaki bir ağaca çarparak paramparça oldu. Fakat Asher'in taşı fırlatışını fark edememiştim bile.

"Babamın Elizabeth'e koruyucuların kendisini öldürmeye geleceğini önceden haber vermesinin ardından onları engellemeye gittik. Elizabeth'in izini sürüp onu birlikte seyahat ettiği diğer şifacıların yanında bulduğumuzda kendisini korumaları için insan ırkından paralı askerler tuttuğunu gördük. Ona yama neden geldiğimizi söylediğimizde bize güldü. Sam'in canını feda etmesi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu bir köpek gibi görerek anısına hakaret ediyordu."

Asher'in gözleri sebebini iyi anladığım bir öfkeyle parladı. "Elizabeth'le kavga mı ettin?"

Asher önümde dikildi ve koruyucu kalkanını indirerek bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Hayır Remy. Onu öldürdüm."

Asher beni kasten korkutuyordu. Bana zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Ona "Bana neler olduğunu anlat," dedim.

Omuzları hüznünün ağırlığı altında çöktü. "Elizabeth'in insan paralı askerleri Lottie'yi esir aldı. Kız kardeşim gençti; toydu. Elizabeth onu bir erkek koruyucuya nazaran daha kolayca eğitip kullanabilirdi. Elizabeth'i ikna etme çabamız sonuçsuz kalmca ailem dövuştü. Elizabeth, Lottie'nin boğazına bir bıçak dayayınca saldırıya geçtim. Bıçağı elinden almaya çalışırken ona saptırdım. Bu bir kaza olsa da fark etmezdi. Gabe ve Lottie direnen şifacılardan ikisini yaralayıp öldürdüler. Fakat annem ve

habam... Günün sonunda ailemden geriye kalanlar insanlıklarını kaybetmişlerdi."

Asher konuşmayı bırakıp anlayamadığım bir geçmişe dalıp gitti. Korku içinde ona "O zaman kaç yaşındaydın Asher?" diye sordum.

Bedeni öfkeden kaskatı kesilen Asher bana odaklandı. "On sekiz. Yaptığımı savunmaya çalışma Remy. Ne yaptığımı bilemeyecek kadar genç olduğumu söyleme bana."

Ciddi bakışların onun öfkeli bakışlarıyla buluşurken başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, sana bunu söylemeyeceğim. Sen ve ben, biz farklıyız. İkimizin de gençliğimizi yaşama lüksümüz olduğunu düşünmüyorum. Koşullar bizi erken büyüme-ye zorladı." Dean'i düşündüm. Yaptıklarım yüzünden ölebilirdi. Fakat o ölse Asher'm acı dolu gözlerindeki pişmanlığı hissedeceğimden şüpheliydim.

Asher bir kez daha ayaklarının dibinde diz çöktü. "Dean'le aranda geçenler farklıydı. Sen bir şifacısın, katil değil."

Elini tutmamla yüzü acıyla ekşidi. Onun zehri olduğumu unutmuştum. Hemen elimi çekmeye çalıştım ve bir yandan onu korumak için zihinsel duvarımı ördüm.

Asher ise parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek gözlerini bana dikti. "Bunu bana yapma Remy. Ben seni korumalıyım. Sen beni değil."

Sezgisi karşısında şaşırarak bankta huzursuzca kıvrandım. Tüm dikkatim avucumda tuttuğum elin sıcaklığına kaymıştı. Bazen bana Asher zihnimi okuyabiliyor gibi geliyordu. "Sana daha önce de başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

Gülümseyerek kolumdaki askıya baktı. "Evet, bunu görebiliyorum." Gülümsemesi ağır ağır kayboldu. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Oysa onlardan biri olduğun için senden nefret etmem gerekirdi."

Nefesimi tutup "Peki neden nefret etmiyorsun?" diye sordum.
 "Sen farklısın. Canının yanmasına dayanamam. Ama sanırım
 senin için en büyük tehlike de benim."

Dalgalı saçlarının gözlerime düşen tutamlarını eliyle uzak-
 laştırdı. Elini çekene dek kalbim göğsümün içinde küt küt attı.

Yüzünün keskin hatları gerildi. Belli ki bir karar vermeye
 çalışıyordu. "Remy, her şey sana bağlı. Son görüştüğümüz gece
 seni korkuttuğumu biliyorum. İstersen senden uzak dururum."

Kibar bir hanıma yakışmayacak homurtum karşısında afal-
 ladı. "Asher, neden korkuyorsun? Yeniden insan olmak arzusu
 başına vurur da tüm enerjimi çekiverirsin diye mi korkuyorsun?"

Yüzü kireç gibi bembeyaz olan Asher geriledi. Ben de tam
 olarak bundan korkuyordum.

"Bunu yapmazsın sen." Sesimin tonundaki kesinliği kaçır-
 ması imkânsızdı.

Asher başını iki yana salladı. "Remy, anlamıyorsun."

"O zaman açıkla bana."

"Bu konuda seçme şansım olmayabilir. Elizabeth öldüğünde
 ne onun enerjisini çalmaya niyetlenmişim ne de bunun müm-
 kün olabileceğini biliyordum. Her şey olup bitti ve seçme şan-
 sım olmadı. Aynı şey senin için de söz konusu değil mi? Bana
 Brandon'ı daha ona dokunur dokunmaz iyileştirmeye başladığı-
 nı kendin söylemiştin. Üstelik o an boğuluyor olmana rağmen.
 Onu iyileştirmeye sen karar vermemiştin."

"Yani? Sen sağkılısm. Söylediğin kadarıyla da sonsuza dek
 de öyle kalacaksın. Aynı şey senin için söz konusu olamaz."

Bir kaşını duyduklarından şüphe ediyormuş gibi kaldırdı.
 "Öyle mi? Bedenin bedenimin...doğru şekilde işlemediğini se-
 ziyor. Enerjin bana ulaştığında tüm kontrol mekanizmamı alıp
 götürüyor. Sen bana yaşadığımı hissettirdikçe ben bu hissi daha

da fazla yaşama arzusu duyuyorum. Seni öldürebileceğimi bilmeme rağmen senden daha fazlasını çalmak istiyorum. Neden bilmem, sen diğer şifacıardan farklısın. Seni nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Senin başat içgüdün iyileştirmek. Benimkiyse almak. Ya yanlış zamanda ikimiz de koruyucu bariyerlerimizi indirirsek ne olacak?”

Alaycı bir tavrıyla “Ne olacakmış?” dedim. “Bedenlerimiz kontrolü ele mi geçirir?”

Ayağa kalkıp benden uzaklaştı. Konuştuğunda, ağzından çıkan sözcükler buz gibi soğuktu. “Benim aşırı tepki verdiğimi mi düşünüyorsun? Bazen çok saf oluyorsun Remy. Şu an ne kadar zayıf olduğunu hissedemediğimi mi sanıyorsun? İstesem özlemini çektiğim şeyi alırım ve beni durduramazsın bile.”

Bu ciddi bir tehditti. Enerjisini kasti bir uyarı olarak havaya yaydığını hissettim. Ayağa kalkıp kolumdaki askı elverdiğince omuzlarımı dikleştirdim. “Yanlış düşünüyorsun. Hiç de saf biri değilim ben. Masumiyetim uzun zaman önce şiddetle sökülüp alındı benden.”

Yüzünü buruşturup özür dilemeye yeltendiğinde ona fırsat vermedim. “Şimdi konuşma sırası bende. Sen dinleyeceksin. Bana zarar verebileceğini anlıyorum. Benden güçlü ve hızlısın; enerjimi çalabiliyorsun. Fiziksel açıdan bakıldığında beni öldürebilirsin. Ancak benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. İnsanların canını yakmak için kullanabildiğim şu yeni gücüm yok mu? O gücü her zaman kontrol edemeyebiliyorum. Bedenim tehlikede olduğumu sezip tepki veriyor. Sen kontrolünü kaybedersen sadece ben zarar görmem. Çünkü bana zarar verirsen bedenim sana karşı koyar. Sana vereceğim her hasarı iyileştiremeyeceğimi aklına koyarsan iyi edersin.”

Uzunca bir süre birbirimize öfkeyle baktık. Sonra uzaklarda bir yerde çalışan bir arabanın sesi dikkatimi dağıttı. Güneş

doğmuştu ve ne zamandır dışarıda olduğumuzu bilmiyordum. İç çekip Asher'm çevresinden dolandıktan sonra evime doğru giden patıkaya yöneldim.

Ben daha birkaç adım atmadan Asher ceketime yapıştı. "Gitme."

"Gitmek zorundayım. Muhtemelen ailem beni arıyordur."

Kaşlarını çattı. "O aklıma gelmemişti. Seni soğukta uzun süre tuttum. Hem de şu halinle."

Gözlerimi devirdim. "Asher, ağzından çıkan kulağın duyuyor mu? Bana öfkелisin ama hâlâ soğuk alacağım diye endişeleniyorsun. Ben de bunu söylemeye çalışıyordum. Canımı yakacak güce sahipsin ama bunu asla yapmayacaksın. Ben senin canını neden asla yakmayacaksam, işte o aynı sebepten dolayı."

Kuşkulu ifadesini fark edince ona sıcak nefesini yüzümde hissedecek kadar yaklaşip elimi sert kirli sakallarla kaplı yanagında gezdirdim. Bedeni hareketsiz kalsa da savunmasını bir kez daha takviye ederek koruyucu duvarını yükseltti. Savunmasının bir yararı olmayacağını henüz kavramamıştı. Onunla gece düşünerek vardığım sonucu paylaşmamın zamanı gelmişti.

Sesimde şefkatten gelen yumuşak bir ton vardı: "Sen benim koruyucumsun, Asher."

Ona söylemeye çalıştığımı kavramasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Asher arkasındaki ağaca doğru sendelerken ben de babamın yanına gitmek için uzun adımlarla ormandan çıktım.

On Üçüncü Bölüm

Arabasını garaj yolundan geri geri çıkaran Ben'e yetiştim. O ve Laura kimseye bir şey söylemeden yürüyüşe çıktığım için sikkindılar. İkisi de paniğe kapılmadan önce buzdolabının üzerinde duran nota bakmadıkları için utanıyordu. Özür dile-dikten sonra yatağıma yatmak için yorgun ayaklarımı sürüyerek üst kattaki odama gittim.

Ceketimi çıkarırken Lucy ortak banyomuzdan benim odama geçti. Şarkı söyler gibi "Vay vay, kaçış ustamız mı teşrif etmiş-ler?" dedi.

"Bana bir iyilik yapıp şuna bir el atar mısın? Duş almazsam öleceğim."

Askının kayışını çıkarmama yardım etmek için bana yanaş-tığında öfkeli bakışımı görmezden geldi. "A, birileri pek alıngan olmuş. Yoksa ormanda Asher Blackwell'le yürüyüş yapmak asa-biyetine iyi gelmedi mi?"

Sırtımdaki kayışla uğraşan Lucy'yi görmek için arkama döndü-gümde masum gülümsemesiyle karşılaştım. Gidip yatak odamın kapısını ve banyoya giden kapıyı kapatıp merak içinde bana baktı.

"Remy, hemen bana parkta ne işin olduğunu söyle yoksa..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yoksa ne?"

"Yoksa seni güldürürüm ki ikimizde şu an senin için en büyük işkencenin bu olacağını biliyoruz."

Beni gıdıklamakla tehdit edermiş gibi her iki elini havaya kaldırdı. Lucy kalp şeklindeki yüzünü astığında gülünç görünüyordu. Güldüm ama hemen sonrasında acıdan yüzümü buruşturdum. Halimi görür görmez yaptığına pişman olan Lucy alelacele beni kolumdaki askıdan kurtardı. Ben yatağa otururken o da yüzünde beklenti dolu bir bakışla yanımda bağdaş kurdu.

İç çekip tavana baktım. "Sadece arkadaşız."

Bu sözümün karşılığı bacağımı dürtmesi oldu. "Öyle olduğundan emin misin? Sen New York'tayken telefon etti. Sesi endişeli geliyordu. Sanırım önemli bir konuydu. Sabah sabah randevulaşmak da neyin nesiydi böyle?"

Sesinden yaptığım karşısında şoke olduğunu çıkarınca sırtımdı. "Fesatça düşünmeyi bırak, Luce. Anneme olanları duymuş. Gerçekten endişelenmiş. Konuştuk. Hepsi bu. Sanki bir şeyler yapacak halim vardı da... Cidden, halimi görmedin mi bu sabah?"

Yatmaktan darmadağın olmuş saçlarıma ve pejmürde eşofmanıma bakıp abartılı bir iç çekti. "Ne yazık!"

Ben de aynı şeyi düşündüğümünden kıkırdadım. Sonra şiddetli ağrılar duyarak sızlandım. "İnsaf et!"

Lucy gülerek yatağımdan kalktı. "Peki, bu kez üstüne gitmeyeceğim. Bir tavsiye ister misin? Asher'la arkadaş ol ama ileriye gitme. İz bırakan türde bir adam o."

Lucy gidince herkesin, hatta Asher'ın kendisinin, ondan uzak durmam için beni uyarmayı kesmesini dileyerek uykuya daldım.

Hafta sonunun büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim. Okula gitme zamanı geldiğinde kendimi iyileştiremeyecek bir duruma

düştüğüm için duyduğum pişmanlık daha da büyüdü. On dakika boyunca kotumu düğmelemeye uğraştıktan sonra kımıldatıp durduğum omzumda ağrıyla, yarı giyinik halde dikiliyordum. Lucy bol bir etek ve popoma kadar inen bir kazakla imdadıma yetişti. Dizime gelen çizmelerimi giymeme yardım edip saçımı üstünkörü ördükten sonra askıyı koluma yerleştirdi.

Arabayla okula giderken bana arkadaşlarımızın çok endişelendiğini söyledi. Hepsi de son birkaç gündür aramış, durumumu sormuşlardı. Lucy onlara annemle ve Dean'le yaşadıklarımı anlattığından bütün gün yeni yaralarımı açıklamak zorunda kalmayacaktım. Lucy bana az kalsın boğulacak olan Brandon'ın okula döndüğünden bahsetti. Ben'e o olaydan hiç bahsetmemiştim ve olanları iyi niyetli bir ebeveynden öğrenmemiş olmasını diliyordum. Zaten bu konuyu kimseye açmadığım için Lucy'den yediğim fırça bana yetmişti. Elbette o aralar aklımda bir sürü konu olduğundan Lucy beni mazur görmüştü.

Okulun park yerine girdiğimizde Asher'ın motosikletini görmedim ve kaçınılmaz yüzleşmemizin erteleneceğini düşünerek rahat bir nefes aldım. Öte yandan, arkadaşlarımla hepsi oradaydı. Susan, Greg ve Brandon bizi bekliyorlardı. Brandon kapımı açıp arabadan çıkmama yardım ederken kitap çantamı benden önce kapıverdi.

Çantayı kendi omzuna asıp bana çapkınca bir bakış attı. "Kolu askıda kadınları seksi bulduğumu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Greg, rica etsem ensesine bir şaplak indirebilir misin?"

Greg söylediğimi yaparken Brandon homurdandı. O ana dek onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Diğerlerinden ayrıldığımızda "Nasılsın, Brand?" diye sordum. "Seni aramadığım için üzgünüm."

Brandon iri elini salladı. "Üzülmen için hiçbir neden yok.

Son derece sağlıklıyım ve senin uğraşacak bir sürü derdin vardı. Ayrıca, ilk yardım memurları yuttuğum azıcık su dışında bende hiçbir sorun bulamadılar.” Kaşlarını çattı. “Başımı havuzun kenarına vurduğuma yemin edebilirim ama bir şişlik bile bulamadılar. Kenarda kan arasak da hiç bulamadık.”

Asher... Brandon'ın durumuna bakmaya gittiğinde yaptığını anlaşılmaması diye kanı silmiş olmalıydı.

Gülümsedim. “İyi olduğuna sevindim.”

“Al benden de o kadar.” Çapkın bakışları geri geldi. “Bu arada, etekle çok seksi olmuşsun.”

Gülerek böğrüne bir yumruk indirdim.

Üçüncü dersin ardından Brandon beni kafeteryaya götürüp yolda bana bir fıkra anlattı. Her zamanki masamıza gidip Lucy'nin yanına yerleştiğimde başımı kaldırıp Asher'in etkileyici gözlerine baktım. Bedenim donakaldı. Okula geç gelmiş olmalıydı. Kız kardeşi ve her zamanki hayranlarıyla otururken hep olduğu gibi yakışıklıydı. Gözlerini benden hiç ayırmadan ağır adımlarla masamıza doğru geldi.

Lucy “Hoppala... İkiniz kavga mı ettiniz yoksa?” diye fısıldadı.

“Pek sayılmaz.”

Asher masaya gelince elini dostane bir tavırla salladı ve doğal bir içtenlikle sandalyemi geriye çekti.

Ardından alçak, nazik ve cezbedici bir sesle “Remy'yi sizden çalarsam kusuruma bakmazsınız değil mi?” diye sordu.

Kimsenin itiraz etmesini beklemedi. Kaşlarını kaldırıp ben ayağa kalkana dek bekledi. Asher kendisini izlememi bekliyormuş gibi kafeteryadan çıktığında yönümü değiştirip yemek sırasına girdim. Önceki gün konuşmamıştık ve söylenecek çok şey vardı. Ben uyurken telefonla aramış, yanıt alamayınca da muhtemelen ondan kaçtığını düşünmüştü. Bu bir bakıma doğrudu da. Haline bakılırsa etrafta onu dizginleyecek şahitlerin olmasını tercih ederdim.

Yanımda bitip tepsimi elimden aldı ve içine üç kişiye yetecek kadar yiyecek doldurdu. Ödemeyi yaptığında bir kaşımı kaldırırsam da tek kelime etmedim. Tepsiyi boş bir masaya götürüp oturmam için bir sandalye çekti. İkimiz de oturduğumuzda hiç konuşmadım. İnatçı yanımla söze önce onun girmesi için ısrar ediyordu.

Yüzünden hiçbir şey okuyamadığım Asher beni izlerken bir çöreği tutup kocaman bir ısırık aldım. Çelik gibi sağlam özdenetimini seziyordum ve son görüşmemizde bocalamasından dolayı hayal kırıklığı duyuyordum. Asher benden daha fazlasını bilirken her şeyden habersiz olduğumdan genellikle aşırı tepkiler veren ben oluyordum.

Ben yemeğimi yerken yüzümü süzdü. Kızgınlığımı ona aksettirmemek için pek de çaba harcamıyordum. Ellerimi bir peçeteyle sildiğimde hâlâ tek kelime etmemişti.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "Sohbet bayağı ilginçti. Bitirdiysen..."

Gözlerini kıstı. "Otur Remy."

Gözlerimi aşağı dikerek ona baktım.

"Lütfen."

Oturdum ve bacak bacak üstüne atıp onun rahat tavrını taklit ederek kolumda gülünç bir askı olmasına rağmen elimden geldiğince kayıtsız görünmeye çalıştım. Sesime hafif sikkın bir ton vererek "Konuşmak mı istiyordun?" diye sordum.

Gözlerinde sıcak bir ifade belirirken aramızdaki uzaklık hiç var olmamışçasına dağılıverdi. Asher gülerken gür sesi içimi titretti. "Sen inanılmaz birisin, biliyor musun?" Askıya baktı. "Nasılsın? Dün aradığımda baban uyuduğunu söyledi. Camının acıyor olabileceğini düşündüm."

"Acımıyor. Sadece yorgunum. Uzun bir hafta oldu. Kız kardeşinin nesi var?" Asher'in omzunun gerisine, öfkeyle erkek

kardeşinin sırtını süzen Lottie'ye işaret ettim. Şaşkın halde kolumdaki askıya bakıyordu.

Asher arkasına dönmedi. "Bir şifacının neden yaralarını iyileştirmedigiğine şaşıyor. Ayrıca seninle bir bağ kurduğum için kızgın."

Ciğerlerim sıkışıp şişmez oldu. Gerçeği bilmek başka, Asher'in ağzından duymak bambaşka bir şeydi.

Asher'in yüzünde ağır ağır beliren gülümsemesinde memnuniyet vardı. "Nefes al Remy."

Ben ciğerlerime hava çekerken Asher iki dirseğini masaya koydu.

Yan masada oturan iki kız meraklı gözlerle bize bakınca Asher sesini alçalttı. "Cumartesi günü sen bombayı patlatınca epey düşündüm. Tüm o işaretleri gözden kaçırdığıma inanamadım. Sana karşı hissettiğim o bağ, birbirimize ilk kez dokunduğumuzda olanlar..."

Gözlerine ismini koyamadığım bir duygunun karanlığı çöktü. "Daha önce arabamda olanlar için üzgünüm. Seni benden uzak durman için uyarmak istemiştım. Bensiz daha güvende olacağını düşünmüştüm ama artık bundan kaçamayacağımızı görüyorum. Sen benim şifacısın."

Ağzım açık kalmıştı. Asher'in bu kadar çok şeyi bir çırpıda itiraf etmesini beklemiyordum. Onun koruyucum olduğunu söylememe karşın sözleri karşısında içimde baş gösteren isyanı dizginleyemiyordum. Ciddi bakışı beni korumaya olan niyetini apaçık belli ediyordu.

"Olmaz," diye düşündüm. *Ben kimseye ait değilim. Başımın çaresine bakarım ben.*

Asher'in sesindeki sert ton sinir uçlarımı uyardı. "Dean sana saldırdığında başının çaresine baktığın gibi mi? Az kalsın seni öldürecekti."

Düşüncelerimi sesli bir şekilde ifade etmediğimi fark etmem-

le isyanımın ateşi söndü. Asher düşündüklerimi dile getirmişim gibi bana cevap vermişti. Bu olamazdı. Mümkün değildi.

Gözlerimi Asher'a dikip bekledim. *Zihnimi mi okuyorsun?*

Bir an duraksayıp başını salladı.

Sandalyeme yığılıp havuzdaki gece ve daha öncesinde düşüncelerimi ona, onun için hissettiğim gittikçe güçlenen duygulara odakladığım anları anımsadım. Tüm o düşüncelerimi işitmiş olması düşüncesi beni korkuttu.

Ne zamandır? Ne zamandan beri düşüncelerimi dinliyorsun?

Asher "Sen beni iyileştirdiğinden beri, zaman zaman," itirafinda bulundu.

Utançtan yerin dibine girdim. Düşüncelerim onu ateşlemiş olmalıydı.

Bir süre sonra zihinsel hücumunu kesip bir elini havaya kaldırdı.

"Remy." Gözlerini yumup başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Bunu ben seçmedim. Seçmediğimi biliyorsun. Birbirmize yakın oldukça değişiyoruz. Bunu hissettiğini biliyorum."

Ben de aynı fikirdeydim. Zihinsel duvarlarım onun sürekli tacizleri karşısında daha sağlam ve esnek bir hal alırken diğer becerim de -acı ve enerjiyi bir başkasına geri aktarmamı sağlayan o korkutucu beceri- kuvvetlenmişti. Asher yadsınamaz bir şekilde beni değiştirmişti. Yine de sözleriyle kastettiğinin bununla sınırlı olmadığını seziyordum.

Ona zihnimin kapılarını kapatmak için kafamın içini boş bir kutuya çevirdim.

Gözlerini bana odaklayıp gülümsedi. "Hiç taviz vermiyorsun, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Koruyucuların varlığını öğrenmeleri sadece an meselesi. Şu zamana dek dayanmış olman bir mucize. Senin için hiçbir şey

hissetmek istemesem de artık çizgiyi geçtik bir kere. Ben bir koruyucuyum Remy. Sen de bir şifacı. Söylentilerde adı geçen, bizi yeniden ölümlü yapacak olan kişi sen olabilirsin. Sana adilane bir uyarım olacak: Vazifemi son derece ciddiye almaya niyetliyim.”

Asher'in sözlerinin altında bir yemin olduğunu sezebiliyordum. *Ciddiye almanı istesem de istemesem de.*

Bana “Üzgünüm ama evet,” dedi.

Sertçe fısıldayarak “Kafamın içinden çıktı!” dedim.

Omuzlarını silkerek özür dilese de konuşmaya başladığında sesinde mizahi bir ton vardı. “Bunu yapabileceğimden emin değilim. Aslen, nasıl yapacağımı bilsem bile bunu yapar mıydım, bilmiyorum. Bir süre benimle konuşmayacağından şüphe ettiğim için bu bağ çok kıymetli olabilir.”

Zihnimi işgal ederek bana ihanet ediyordu. Onu kızdıracağını bildiğimden aklımdan “Düşman” sözcüğünü geçirdim ve yüzü asıldı. Hainliğini sürdürdüğünün bu yeni kanıtı karşısında kalkanımı daha da yükseltip daha önce hiç yapmadığım kadar kuvvetlendirdim. Bu jestimin gerisindeki öfkemi sezmişçesine yüzünü buruşturdu.

Ben ayağa kalkınca, Asher “Seni her zaman duymuyorum; özellikle de koruyucu duvarların yerindeyken,” dedi. “Henüz süreci çözmüş değilim ama sanırım seni en iyi birbirimize dokunduğumuzda işitiyorum. Ya da hislerin iyice güçlü olduğunda.”

Nedense bu söyledikleri beni rahatlatmamıştı. Onun yanındayken zaten hislerim çok yoğun oluyordu. Sırlarımı; herkesten, hatta Anna'dan bile gizlediğim şeyleri öğrenebilirdi. Öne doğru eğildiğimde burunlarımız az kalsın birbirine değecekti. Gardımı tek bir düşünceyi haykırmama yetecek kadar kısa bir süre indirdim. *Git başımdan!*

Ben arkadaşlarımın yanına dönerken Asher beni durdurmaya kalkmadı.

On Dördüncü Bölüm

Okuldan sonra, ders çalışmak için Clover Café'nin yolunu tuttum ve orada Asher'i görmeyince rahat bir nefes aldım. Kamp ateşinde yanan elini iki hafta önce iyileştirdiğimden beri zihnimi okuyordu. Ona bir koruyucu olduğunu bildiğimi söylemek zorunda kaldığımdan beri, anlaşılan zihnimdeki küçük düşürücü her şeyi de okumamıştı. Aklıma arabada gücünü üzerime saldıgı gece geldi. Ne demişti? *Bana bunu yaptırdığın için Tanrı cezası versin Remy*. O zaman aklımın karışıklığından ve moralim bozuk oluğundan söylediğinin anlamsızlığını fark etmemiştim. Bu anlamsız bir söz olabilirdi; tabii kendisinin benim için ne tür bir tehlike olduğu konusunda beni uyarmak için yırtınırken aklımdan dünya tersine dönse bana zarar vermeyeceğini geçirdiğimi işitmemişse. Bu pek de bir düşmanın söyleyeceği türden bir söz sayılmazdı.

İçeceğimi ısmarladıktan sonra kafenin ana bölümüne bir koridorla bağlanan tuvalete yöneldim. Dışarı çıkarken loş koridorun duvarına yaslanan Gabe'i gördüm. Tedirginliğe kapılarak yanından geçip gitmek istesem de bana seslenmesiyle durdum.

"Hadi konuşalım şifacı."

Sesinin tonundan itiraz kabul etmeyeceği belliydi. Elini belime yaklaştırsa da bana dokunmadan koridorda beni yönlendirdi. Bana dokunma ihtimalinin verdiği rahatsızlıkla yana çekildim. Beni bir depoya götürdüğünü gördüğümde hiç de şaşırmadım. İçeri girince kapıyı arkamızdan kapatsa avazım çıktığı kadar bağırdım ama o kapıyı açık bırakıp odanın bir köşesine çekildi.

"Blackwell'lerin beni tartaklamasından bıktım."

Yanıt vermedi.

Kırklı yaşlarında bir kadın olan kafe sahibi oradan geçerken odaya bir baktı. "Siz çocuklar orada ne yapıyorsunuz? Depoya girmek yasaktır."

Kadının sesinden işinin başından aşkın olduğu ve kızgınlığı anlaşılıyordu. Gabe'den kaçacak olmamın verdiği rahatlıkla hareketlensem de Gabe bana engel oldu. Yakışıklı yüzünü kadım iki âşık olduğumuza ikna etmek için kullanışını izledim. Birbirimize dokunmayacağımıza söz verse beş dakikada beni bile buna ikna edebilirdi. Kadın yüzü kızararak ve kalçalarını sallayarak uzaklaşana dek Gabe benimle taşkın bir şekilde flört etti.

"Bu epey etkileyiciydi. Onun yanı yaşındasın, değil mi?"

Tiksintim onu rahatsız etmemiştii. "Aksine, ondan onlarca yıl yaşıyım."

İki temkinli düşman gibi karşı karşıya, kavgaya hazır halde dikiliyorduk.

Kibrine öfkelenerek başımı iki yana salladım. "Ne istiyorsun?"

Kollarını kavuşturduğunda nasılsa aynı anda hem rahat hem de tehditkâr görünebiliyordu. Sakince gözlerini bana dikti. "Kardeşime ne yaptığını bilmek istiyorum şifacı."

"Herhalde şaka yapıyorsun, değil mi?"

Gabe gözünü bile kırpmayınca onun tehlikeli olabileceğini düşündüm ve tüylerim diken diken oldu. Koluma dokunmak

için uzandığında gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. Yanıt olarak koruyucu kalkanımı kaldırdım.

Tenimden çıkan yeşil kıvılcımları inceleyen Gabe elini çekerken "Asher haklıymış," dedi. "Bu çok acı veriyor."

Savunmam yerinde değilken Asher'in mustarip olduğu aynı yan etkiler onda da görülüyordu. Anlaşılan enerjim tüm Blackwell'ler için bir zehirdi. Canını yakabildiğimi görünce kendime güvenim geldi. "Tekrar kendini insan gibi hissetmek berbat, değil mi?"

Tehditkâr bakan gözleri ışıldarken ürperdim. Asher'in ona benim hakkımda neler söylediğini bilmediğimden dikkatli hareket etmeliydim. "Kardeşine tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun?"

Beni süzer gibi bir hali vardı. "O kadar saf mışın kızım? Seninle bağ kurmasının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bununla, bana saf diyen Blackwell'lerin sayısı ikiye çıkmıştı. Öfkeme rağmen sesim sakın çıktı. "Bildiğim kadarıyla, ikimizin de bu konuda seçme şansı yoktu."

Gabe'in gülümsemesi nemrut bir hal aldı. "Fakat, bakıyorum, onunla sürekli kavga ediyorsun. Bana bu bağ tek taraflıymış gibi geldi."

Asher'm zihnimi okuma becerisini düşünerek kaşlarımı çatıttım. Kardeşi ona becerisinden bahsetmediyse benim bahsetmeye hiç niyetim yoktu.

Gabe kolunu en yakınındaki rafa uzattı. Bu hareketiyle gözüme daha iri ve heybetli göründü. Bu kasti bir hareketti ve karşısındakini istediği gibi yönlendirebilen şu adamın nasıl Asher'in ağabeyi olduğuna şaşırdım. "Sana her dokunuşunda, savunmanı her indirişinde acı çektiğini biliyorsun. Farkında olmadan bir bağ kurmuş olabilirsiniz ama seninle yan yana olmak uğruna kendisini tehlikeye attığını aklından çıkarma. Az önce onun hissettiklerinin küçük bir kısmını hissetmemle onun bir

budala olduğundan şüphem kalmadı.”

Verdiğim acının o kadar şiddetli olduğunu fark etmemiştim. Birbirimize dokunduğumuzda Asher’in yüzünün acıdan nasıl buruştuğunu anımsadım. Evet, belki o zamanlarda kendisini daha canlı hissediyor olabilirdi. Fakat radyasyon teorisi doğruysa akıl almaz bir acı da hissediyor olmalıydı. Acı çekmek uğruna cinayet işlemeyi göze alabildiklerine göre duyularını kaybetmeleri koruyucuları delirtmiş olmalıydı. Ya Asher’in sebepleri neydi?

Aşına olmadığım bir enerji bana yaklaşıp duvarlarımı yokladı. Asher’in enerjisinin denetiminden ve inceliğinden yoksun olan bu yeni enerjinin kaynağının Gabe olduğunu anladım. Gözümü korkutmaya çalışıyordu. Paniğimi defetmeye çalıştım.

Kolumdaki askıya küçümseyen gözlerle baktı. “Senin türün bize acıdan başka bir şey getirmedi.” Sesi tehditkâr çıkıyordu. “Kardeşim senin için ölümü göze alıyor. Buna layık mısın şifacı?”

Onu tekmeleme arzumu dizginledim. Kaçmayı pervasızca bir saldırıya yeğliyordum. Kapiya doğru koştuğumda beni durdurmadı. Neden durduracaktı ki? Bir korkak gibi kaçıyordum.

Lucy’nin yanına oturduğumda hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Dakikalar sonra, Gabe’in kendi masasına döndüğünü gördüm. Dikkatini yanındaki kulüp oyuncağına verirken beni görmezden gelmekte hiç de zorlanmıyordu. Öte yandan ben aklımı ondan alamıyordum.

Asher ve Gabe diğer koruyucuların beni yakında bulacaklarından gayet emindiler ve Gabe’in onların insafına kalmama üzüleceğini hiç sanmıyordum. Zihnimde iki kardeşi farklı açılardan karşılaştırmaya başladım. Gabe’in soğuk enerjisi Asher’in huzur veren sıcaklığının zıddıydı. Gabe’in neden beni daha önce tehdit etmediğine şaşırıp sebebin Asher olabileceğini düşündüm. Asher benim yüzümden zarar görürse Gabe’in canımı yakağına hiç şüphe yoktu.

Ertesi gün, İngilizce dersine Asher'dan önce gidip sınıfın dışında Lucy'nin kitap çantamı getirmesini bekledim. Ben sabah beni muayeneye götürmüş, doktor artık askıyı çıkarabileceğimi söylemişti. Ardından Ben gün ortasında beni okula bırakmıştı. Beklerken Gabe'in bana önceki gün sorduğu soru tekrar tekrar aklımda çınhyordu. Asher'a güvenilebilirdim ama yanımda oldukça vereceği ödönlere layık mıydım? Diğer koruyucular peşime düşerlerse uğruma canını vermesine layık mıydım? Gözlerimi kapatıp kolumu yanan karnıma sardım.

"Evet."

Nedense kalm sesini duyduğuma şaşırmamıştım. Gözlerimi açtığımda Asher'm güçlü ve kararlı bakışları beni esir aldı. O güçlü bakışlar beni kapana kıştırdığında düşünemez oluyordum.

"Evet, ne?"

"Evet, uğruna ölmeye değersin."

Kendinden emin hali hiçbir şüpheye yer bırakmasa da fedakarlığına değecek hiçbir şey yapmadığımı anlayacaktı. En iyisi bunu hayatı tehlikedeyken değil de yol yakinken anlamasıydı. Ailemi ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Asher sadece ikimizin anlayacağı bir espri yapılmış gibi gülümseyerek elini uzattı. Koruyucu duvarı yerindeydi ve dokunuşunun verdiği rahatlatıcı sıcaklığın tadını çıkarmak için elini tuttum. Koridorları arşınlayan sınıf arkadaşlarımızın ilk kez çevremizi sardığını gördüm. Birkaçı bize meraklı gözlerle baksa da onları görmezden gelerek Lucy'nin nerede olduğunu merak ettim.

"Az önce buradaydı. Ona çantamı sana benim verebileceğimi söyledim." Bir omzunu kaldırdığında kendi çantasının yanında benimkini de taşıdığını fark ettim.

Düşüncelerimi okuyup yaptığı sıradan bir şeymiş gibi yanıt vermesi karşısında duyduğum hoşnutsuzluk yüzüme yansımış

olmalıydı. "Özür dilerim Remy. Dayanamıyorum. Bunu kasten yapmadığıma yemin ederim."

Huzursuzluğum geçmese de başımı salladım. "Bunu anlıyorum ama kendimi bana özel bir alanı ihlal ettiğini hissetmekten alıkoyamıyorum."

Yüzü asıldı. "Sanırım bu durum senin açımdan hiç de adil değil."

İç çektim. "Yan yana olduğumuzda duyduğun acı da öyle."

Etrafına baktı. İkimiz de koridorun boşaldığını fark ettik. İngilizce dersine gireceğimiz sınıfın kapısını açmak için öne çıktığımızda kulağıma "Seni arabayla eve bırakayım mı? Konuşuruz," diye fısıldadı.

Onunla yalnız kalacağımı düşündüğümde yüreğim pır pır etti. Zil çalarken sıralarımıza oturduk. Öğretmen *Dorian Gray*'in *Portresi* romanıyla ilgili tartışmayı hemen başlattığı için konuşma şansımız olmadı. Romanı elime alıp kapağındaki resmi inceledim. Ölümsüz Dorian Gray'in nemrut ve yakışıklı yüzü bana önceki gün depoda konuştuğum Gabe'in yüzünü anımsattı.

Asher yan masada gerildi. Canını neyin sıkıdığını anlamak için etrafa bakındım. Bayan Welles kitap hakkında konuşurken yolunda gitmeyen hiçbir şey yok gibiydi. Asher bana kaşlarını çatarak baktığında yine düşüncelerime kulak misafiri olduğunu anlayana dek şaşkın halde gözlerimi ona diktim.

Ne yaptığımı anladığımda ona öfkeli bir bakış atım. *Dayanamadığını anlıyorum ama en azından biraz çaba gösteremez misin?*

Kınayan gözlerle bana bakarak önündeki kâğıda tek bir sözcük yazdı. *Gabe mi?*

Omzumu silkeleyip onu görmezden gelirken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Dikkatimi çekmek için kalemini sırasına vuran Asher, Gabe'in adına işaret etti. Sonra benden yanıt beklediğini ima eden bir tavırla bir kaşını yukarı kaldırdı.

Belki bir ara ona Gabe'le tartışmamızdan bahsedebilirdim. Fakat kibirli tavrı beni çileden çıkarmıştı. Gabe'i zihnimde yakışıklı yüzünde çapkın bir gülümsemeyle canlandırarak kafenin sahibine bana âşık olduğunu söylerken hayal ettim. Asher'ın zihnimde oluşturduğum görüntüleri görüp göremediğinden emin olmasam da kaşların çatması, kollarını kavuşturması ve huysuz bir çocuk gibi yüzünü sınıfın öte yanma çevirmesiyle aklımdaki soru yanıtlanmış oldu. Bana göz ucuyla öfkeli bir bakış attığında az önce yaptığım gözlemi de duyduğunu tahmin ettim. Anlaşılan beni kıskanmıştı.

Asher'ın zihnimi okuyabilmesinin herhangi bir avantajı olabilir miydi? Bayan Welles'i dinlermiş gibi yapıp, Brandon'dan duyduğum bir fıkrayı daha da komik olsun diye içine görüntüler serpiştirerek Asher'a anlatmaya odaklandım. Fıkrayı bitirdiğimde Asher'ın sırtışından bir süredir beni dinlediğini anladım.

Kalemimi eline alıp kâğıda bir şeyler yazdı. *Brandon mı anlattı bunu?*

Başım la onayladım.

Memnun bir gülümsemeyle başını salladı. *Bana bir hikâye anlat.*

Ne hakkında?

Bir kez daha kâğıdı karaladı. *Sen karar ver.*

Öykü anlatmakta hiç de iyi değildim. Öyküleri konuşarak anlatmak gerekirdi. Ben de uzun yıllar boyunca insanlarla fazla konuşmamış biriydim. Öykü yerine, önceki gece aklıma gelen bir hatırayı anlatmaya karar verdim.

Ben sekiz yaşındayken, annem beni Rockaway Plajı'na götürmüştü. Güneş külahlardaki dondurmalarımızı bizden hızlı yiyip bitiriyordu. Benimki çikolatalı, onunki vanilyalıydı. Upuzun kumsalda, ciğerlerimizde tuzlu havayla güneşin parlak ışıkları altında gözlerimizi kısarak oturduk. Mutfağımızdan getir-

diğimiz plastik kovalar ve tavalarla kumdan bir şato yapmış, dalgalarla ebelemece oynuyorduk. Sonra yorulduk ve havlu alacak paramız olmadığından eski bir çarşafın üzerine uzandık. Anna yüzünü güneşe çevirip söylediğim saçma sapan bir şeye güldü. Bu dokuz yıllık hatıram onunla geçirdiğim en güzel andı ve bunu sözcüklere dökmek bana çok acıklı geliyordu.

Aniden bastıran, ümitsizce bir mahremiyet arzusuyla Asher'in zihnime ulaşmasını engellemek için koruyucu kalkınımı kaldırdım. O da uzaklaşarak ihtiyacım olan mesafeyi bana sağladı. Der- sin geri kalanında birbirimize bakmadık. Zil çalıp da gözlerimi ona çevirdiğimde onu yüzünde anlayamadığım bir ifadeyle bana bakar halde buldum.

Pes sesi şefkatli çıktı. "O anıyı görmeme izin verdiğin için sana teşekkür ederim."

Başımı yana yatırarak minnettarlığını takdir ettiğimi belli ettim.

Bir kez daha çantamı aldı ve sınıftan çıktık. Koridorda, Susan'ı durdurup ondan beni eve Asher'in götürceğini Lucy'ye haber vermesini istedim. Mesajımı ileteceğini söylediğinde, Lucy'nin gözlük camları ardındaki gözleri kocaman açıldı. O an haberi alacak tek kişinin Lucy olmayacağını anladım. Asher'in arabası beni daha önce havuzdan eve götürdüğünde bindirdiği arabaydı. Günışığında aracın spor model, pahalı bir Audi olduğunu gördüm. Olduğum yerde kalıp hayranlıkla bakakaldım. Asher endişeyle koluma dokunsa da o an arabasına vurulduğundan dokunuşunu fark etmemiştim bile. Asher'in muhteşem ve şık arabasının yolu mükemmel bir şekilde kavrayarak çok ama çok hızlı gidebildiği belliydi. Gözüm karardı. O arabayı sürmeyi çok ama çok istiyordum.

Asher'in yüksek sesli kahkahası kulaklarımda çınlayarak beni kendime getirdi. Gülen gözlerine baktım. Arabasım arzuladığımı biliyordu.

Anahtarları uzatıp davetkâr bir edayla bir kaşını kaldırdı. Arabayı sürmeye can atsam da başımı iki yana salladım. “Yapamam. Ehliyetim yok, unuttun mu?”

Benim için yolcu kapısını açtı. Sürücü koltuğuna oturduğunda bana söz verdi. “Benden sana açık davetiye. Ehliyetini alır almaz arabamı sürebilirsin.”

Kontak anahtarını çevirmesiyle motordan sessiz ve güçlü bir mırıltı çıktığında bu sözünü ona unutturmama kararı aldım. Elimi kaygan, deri koltukta gezdirirken az kalsın ben de mırdayacaktım. Arabanın koltuklarının ısıtılma olduğunu fark ettiğimde bedenim hayranlık içinde ürperdi. Arabaya resmen âşık olmuştum.

Asher iç çekince başımı kaldırıp ona baktım. “Ne var?”

Araba hareket etti. “Çevrene verdiğin tepkileri duyduğumda neredeyse nasıl bir şey olduklarını anımsayabiliyorum.”

Şaşkın halimi görünce konuşmamı sürdürdü. “Dondurmayı tatmak. Deniz havasının kokusunu almak. Tenimde güneşi hissetmek. Anıların çok canlı, sanki onları ben de seninle birlikte yaşıyorum.”

“Fakat ben yanımdayken kendini daha... insan hissettiğini sanıyordum.” Bana dokunduğunda tenimi hissedip hissedemediğini merak ettim.

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Evet. Yanımdayken ben de diğer tüm insanlar gibi acı hissediyorum.”

Bu fikir beni dehşete düşürdü. “Yani sadece acı mı hissediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Çoğunlukla acı hissediyorum.”

“Sadece” ve “çoğunlukla” sözcükleri bana çok da farklı gelmediğinden içim hayal kırıklığıyla doldu. Belki Gabe kardeşini benden korumaya çalışmakta haklıydı.

Asher arabayı park edip pencereden evime baktı. Yanağıma

dokunup yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Kardeşim sana ne söyledi Remy?"

Gabe'in uyarısını anımsadığımda konuşmak için boğazımdaki yumruyu yutmam gerekti. "Canını yakmak istemiyorum."

Asher elini çekip küfretti. Ya da en azından bana öyle geldi. Bir başka dilde hızlıca konuşuyordu. Şaşkın halde sinirinin yatışmasını beklerken yabancı bir dilde o kadar uzun süre söylenecek kadar geniş bir kelime dağarcığı olması beni etkiledi.

"Gabe'i öldüreceğim."

Bir an yeniden İngilizce konuşmaya başladığını fark etmedim. Dudaklarıma iradem dışında bir gülümseme yayıldı. "Hangi dildi bu?"

Sesi öfkeyle gerildi. "Galce, Fransızca ve İspanyolca."

İşık çaldım. "Tek bir dilde küfretmek sana yetmiyor mu?"

Mahcup olmuş gibiydi. "Özür dilerim."

Asher'in gerginliği azalınca gülümsemem sırtıma döndü. "Önemli değil. Zaten tek kelimesini bile anlamadım ama ana fikri kaptım. Eminim Gabe'in kulakları şu an epey çınlıyordur."

"Araya girmemeliydi. Neden bahsettiğini bilmiyor."

"Haksız mı? Cidden, Asher. Canını yakmak istemiyorum. Buna değmem ben."

Gözlerinde yeşil bir ateş yanıyordu. "Buna, hatta fazlasına değersin. Sana dokunmak için şimdikininki on misli acıya dayanırım."

Havanın ciğerlerimi terk etmesiyle yanıt vermekte zorlandım. Ben de onunla aynı hisleri paylaşıyordum.

Benim gibi o da derin bir nefes aldığı anda düşüncelerimi iştitiğinden emindim. Yüzümdeki saçları yana çekip bir bukleyi parmağına doladı. Sesinin ağır temposu tatlılıkla beni kendisine ayak uydurmaya davet ediyordu. "Bir günlüğüne sen şifacı, ben de koruyucu değilmişiz gibi davranalım. Yarın okuldan sonra

benimle kumsala gel. Havadan sudan konuşur, birbirimizin içini bayarız.”

Onda sıkılmam imkânsızdı. Ona dair her şeyi öğrenmek istiyordum. Olduğumuz şeyler değilmişiz gibi davranmamızın bizim için tehlikeli olduğunu ikimiz de biliyorduk. Kumsala gitmemek için milyonlarca nedenimiz vardı.

Asher tuttuğu bukleyi çekiştirirken ağzımdan “Peki” sözcüğü çıkıverdi.

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün, okulda Asher benden uzak durdu. İkimiz de aramızda yaşananları duyurmak istemiyorduk. Ona karşı tam olarak ne hissettiğimin adını koyamasam da masasına gelen kızlara aldırış etmemesi beni memnun etti. Asher'a gelince, beni korumak için duyduğu sinir bozucu arzu dışında ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Lucy bana "Bak ne diyeceğim, birbirinize öyle bakmaya devam ederseniz sadece arkadaş olduğunuza kimseyi inandıramayacaksınız," dedi.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Bu söylediğim basbayağı bir yalan olduğundan gülmek için dudagımı ısırمام gerekti. Lucy bana bakıp sırtsa da gözlerinde hâlâ endişe vardı. Ona göre Asher çıkmamam gereken insanlar listesinin ikinci sırasında geliyordu. "Çıkılamaz/onay alamaz" oğlanlar listesinde Asher'm da üzerine çıkan tek kişi, Gabe'di.

Lucy gözlerini devirip parmaklarını peçeteyle sildi. "Ya, eminim anlamıyordursundur. O konuda dikkatli ol, tamam mı?" Başıyla Asher'ın masasını işaret etti. "Babamın kalbini unutma."

"Hey, Luce, meraklanma. İçini rahatlatacaksa söyleyeyim, bir arabası var."

Lucy kaşlarını çattı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var şimdi?"

Masumca omuz silktim. "Sanırım yok. Fakat senin motosikletli oğlanlarına onay vermediğini biliyorum."

Lucy top yaptığı peçetesini bana fırlattı. Peçeteyi iki parmağımla tutarak burnumu buruşturdum. "İyiy. İnsan bu kadar mı çocuk olur?" Epey sonra zil çaldı. Asher'in sırasına baktığımda bana doğru bakıp sırtıttığını gördüm ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Yüzündeki ifade bana bakarken limon yalamış gibi duran Lottie'nin tam aksiydi.

Zamanın hiç geçmediği İngilizce dersimiz bittiğinde Asher'la diğer öğrencilerin sınıftan çıkmalarını bekledik. Koruyucu duvarım yerinde olsa da tenime dokunmamaya dikkat ederek çantamı aldı. Sessizce arabasına yürüdük. Bana kapıyı açıp çantamı ayaklarımın dibine bıraktı.

Asher arabayı kuzeye doğru sürerken gergin bir sohbete başlayıp bir süre havadan sudan konuştuk. Çok geçmeden Rowden Üssü Eyalet Parkı'nın demir kapılı girişinden geçtik. Okulda bazı çocukların eski üstten bahsettiğini işitsem de daha önce oraya hiç gitmemiştim. Artık askeri amaçla kullanılmayan üs kamp yapmak, denize girmek veya gezinmek için kullanılıyordu. İki katlı, beyaz, dikdörtgen binaların birinin üst katı yatakhaneleri olan bir pansiyona dönüştürülmüş, alt katı da tekli odalara ayrılmış olsa da havalar soğuk olduğundan hiç turist yoktu.

Asher sahile paralel bir yola saptı. Su ve bulutlar grinin ve mavinin akışkan tonları içinde dans esiyordu. Gökyüzü zaman zaman onların arasından sıyrılıp göz alıcı bir türkuazla kendini gösteriyordu. Bir köşeden döndüğümüzde kumsalın bittiği yerde sudan fırlayıp manzaraya egemen olan, beyaz bir deniz feneri çıktı.

Asher arabasını yolun kenarına park edip motoru susturdu. Sonra "Dur, izninle..." deyip kapımı açmak için hareketlendi.

Daha ben ona yanıt veremeden arabadan çıktı. Ben Dean'le ettiğim kavga yüzünden hâlâ her yanımda sızlayarak arabadan güçlükle çıkarken Asher beni sabırsız gözlerle izledi. Şüpheli davranarak onu uyardım: "Beni kucağına almaya kalkma, yumruğu indirim."

Yüzünde buruk bir gülümsemeyle geri kaçtı. "Bir de bana, zihin okuyucu diyorsun, ha?" Eliyle sahile giden kumlu yola işaret etti. "Patikada yürüyebileceğinden emin misin? Yolun senin için biraz engebeli olabileceğinden endişelendim de."

"Ayaklarım gayet iyi çalışıyor. Gidelim haydi."

İki yanına ipler gerilmiş, çevresi yosunlarla kaplı yürüyüş yolunda bir süre yan yana ilerlememizin ardından yolun dalgaların sürüklediği tahta parçalarıyla tıkanmış olduğunu gördük. Ben tah-taların üzerine tırmanmaya yeltensem de Asher iri elleriyle beni tutup kolayca döküntünün üzerinden aşırıktan sonra yüzünde arsız bir gülümsemeyle yere bıraktı. Gözlerimi devirip ona baksam da dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. İçimde uyuyan dişî yanımda gücünün bana kendimi onun yanında küçük hissettirmesinden hoşlanmıştı.

Asher gönül çelen bir ses tonuyla "Ne düşündüğünü söyle bana Remy," dedi.

Boş kumsalda yan yana yürürken kirpiklerimin arasından ona baktım. Tuzlu rüzgâr açıkta daha soğuk ve kuvvetli eserken ürperip ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Asher'a "Zihnimi okuyabildiğini düşünüyorum koruyucu," diye takıldım.

Hayal kırıklığına uğrayan Asher bir elini rüzgârda dağılan saçlarında gezdirdi. "Sana koruyucu duvarın yerindeyken seni işitemediğimi söylemiştim."

Rahatlayıp sırtıttım. "Sadece emin olmak istemiştim."

Bir fırtınanın sahile attığı bir ağacın yanına vardık. Ağaca oturup elimle Asher'a yanına geçmesini işaret ettim. Asher artık alıştığı zarafetiyle oturdu. Düşünceli bir ifadeyle kütüğün üzerinde, bacağının hemen yanımda duran elime baktığında önceki gün söylediği sözünü anımsadım... Düşüncelerimi en iyi birbirimize dokunduğumuzda işitiyordu.

Homurdanarak yana kaçtım. "Peki, bir şeyi açık seçik ifade etmemiz gerek. Kontrol edemediğimiz, çılgınca bir koruyucu-şifacı bağı yüzünden zihnimi okuyabilsen de bu sana her istediğinde bunu yapma hakkını vermiyor. Şurayı sadece davetle girilen bir bölge olarak düşün." Her iki elimi başımın çevresinde döndürdüm.

Asher yakalandığı için biraz olsun mahcubiyet duymadan omuz silkti ve bacaklarını kütüğün iki yanından sarkıtarak bana doğru döndü. "Bence adil. Kuralına uymak için elimden geleni yapacağım; tabii iyiliğin için uymamam gereken durumlar hariç."

Anlaşılan, istediği zaman her konuda açıklar bulmada usstaydı. Onun yanındayken hızlı düşünmem gerekiyordu. "Peki 'iyiliğim için' olmayan durumlar hangileri?"

"Güvenliğin mahremiyet hakkından önce gelir. Tehlikede olduğunu sezersem ne gerekiyorsa yapmak için tereddüt etmem."

Biçimli yüz hatlarını süzerken ürperdim. Avurtlarını örten kirli sakallar ve çenesinin geniş kavisini ona tehlikeli bir görüntü veriyordu.

"Seni daha önce de uyardım Remy. Ben seni koruyacağım."

Katı yüz ifadesi geçit vermiyordu. Söylediğini yapacaktı ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmezdi. Beni korumasına ihtiyacım yoktu; ben kendimi koruyabilirdim. Zihinsel kalkanımı tek bir düşünceyi duymasını sağlayacak kadar kısa bir süre indirdim. *Seni dik kafalı, kibirli pislik!*

Beni işitince gülmeye başladı. "Hadi ama. Kızma bana. İki arkadaş gibi el sıkışalım."

Tokalaşmak için kuvvetli elini bana uzattı. Ben elini görmezden gelince de sırttı. Aslında bu hareketinin bana hiç de hoş gelmemesi gerekirken gülümsemek için kendimi tutmam gerekti.

"Asher, annem enerjimi sizin türünüz için bir tür zehre benzetiyordu. Neden bana dokunma riskini alıyorsun? Herhangi bir koruyucu bu riski neden alsın? Çekilen acı buna değmez." Onu anlamaya gayret ederken başımı iki yana salladım. Soğuktan dişlerim takırdayınca ceketime sarındım.

Asher kendi ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu ve yakasını çenemin altına çekti. Benden uzaklaşırken bile bedeninin ısı kemiklerime işliyordu. Ürperdim. Soğuk rüzgâr onu biraz olsun rahatsız etmiyordu.

"Diğerleri adına değil, kendi adıma konuşabilirim... Savaştan sonra duyularımın bir kısmını yitirdiğimi biliyorsun. Öte yandan, diğer duyularım... Nasıl desem? Güçlendiler. Biz bu duyuların kör bir insanın işitme duyusunun geliştiği gibi tat alma, koku alma ve dokunmanın yokluğunu telafi etmek için geliştiğini düşünüyoruz."

Haftalardır ona olan merakım içimi kemiriyordu. "Peki bunlar ne tür bir üstünlük sağladı? Keskin gözler mi yoksa X ışınli bakışlardan mı bahsediyoruz?"

Asher şaka yapıp yapmadığını anlamak için bana şüpheli bir bakış attıktan sonra dalgınca gülümsedi. "Sanırım arada bir yer. Karanlıkta görebiliyorum ve senin üç metreden zor duyacağın sesleri kilometrelerce öteden işitebiliyorum."

Işık çaldım. "Etkileyici. Ya yemek? Rosy'nin Yeri'nde karnının acıktığını söylemiştin ve seni defalarca yemek yerken gördüm."

"Tabii. Bedenim bir insanınkinden çok da farklı değil. Biz de vücudumuzu yiyeceklerle beslemek zorundayız. Aslında senin tahmin ettiğin gibi %210 kapasitede çalışan bedenlerimizin işlemesi için yiyeceğe daha da çok ihtiyacımız var."

“Bu feci bir şey!”

Yüzünü ekşitti. “Belki de bunu sana en iyi uyurgezermiş gibi hareket ettiğimizi söyleyerek açıklayabilirim. Eski hayatımda kıymetini bilmediğim çok şey varmış. Koklamak, tatmak, hissetmek istiyorum. Sana dokunduğumda duyduğum acıya aldırış etmememin bir nedeni bu. Acı *duymak*. Remy, bu yüzyıldır uyku halinde olan biri için bir lütuf.”

Açık yürekliliği gözlerinden tüm çıplaklığıyla okunuyordu. Bir martı uzakta bir yerde tiz bir çığlık atıp Asher gözlerini kaçırana dek nefesimi tuttum. O anın büyüğü bozulurken belki bininci kez duyularımdan mahrum kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek ciğerlerime hava doldurdum. O an bile beynim duyu organlarımdan gönderdiği bilgilerle dolup taşıyordu. Evet, belki Asher güzellikleri görüp işitebiliyordu. Fakat daha fazlasının özlemine duyuyordu.

Konuştuğumda, sesim bu uçsuz bucaksız düşüncelerin ağırlığı altında cılız çıktı. “Üzgünüm Asher. Keşke sana yardım edebilseydim.”

Asher aceleyle öne doğru eğildi. “Fakat ediyorsun zaten.”

“Canını yakarak mı? Bundan nefret ediyorum!” Ayağa kalkacaktım ama sırtımdaki ceketini hafifçe aşağı doğru çekti.

“Hayır Remy! Anlamıyorsun. Düşüncelerini işittiğimde sanki anılarını yeniden yaşıyorum. Gerçekte hissetmesem, koklamsam ve tat almasam da bunlara en yakın deneyimi yaşıyorum. Hayatımda hiç dondurma tatmadım ama sen o plajda dondurma yediğini anlatırken...” Asher aldığı hazzı anımsayarak gözlerini yumdu... Benim anımsadığım hazzı... Sonra, anının ağır ağır dağılıp kaybolmasıyla gözlerini yeniden bana dikti. Yüzünde nazik bir gülümseme vardı. “Cennet gibiydi.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordum.

“Bunların biri bile nasıl mümkün oluyor, bilmiyorum.” Kaş-

larını çatıp ellerini iki yanında birer yumruk yaptı. "Kendimi insan gibi hissetme arzumun düşüncelerini iştirmek istememin tek neden olmadığını bilmen gerek."

Sesime hafif bir alaycılık katarak "Evet, bir de beni *korumak* istiyorsun," dedim.

Kütüğün üzerinde öne doğru kayıp benim alanımı işgal ederek nefesini hissedeceğim kadar yakınımaya geldi. Afallayıp geri kaçmaya çalışsam da üzerimdeki ceketinin yakasına yapıştı. Her iki başparmağını yakanın altına koyup ceketin kumaşıyla çenemi yukarı kaldırıp gözlerini gözlerimle buluşturdu. Teni tenime sürtünmese de ateşli bakışları sanki bedenime değiyordu.

Sesi tutkudan hırlıtlı çıkıyordu. "Doğru ama asıl önemli noktayı kaçınıyorsun. Sen eşsizsin Remy. Ömrüm boyunca düzinelerce şifacı tanıdım ama sen farklısın. Sana dair her şeyi öğrenmek istiyorum ve sen yanında olmadığında hile yapıp düşüncelerini dinlememek için kendimle mücadele etmem gerekiyor."

Gözlerimi ona dikip korku ve hayranlığın tek taraflı olmadığını öğrenmenin heyecanı ile bakarken örgümden düşen buklemi parmağına dolayıp konuşmasını sürdürdü. "Parmaklarım tenine bir kez dokundu mu sırların benim oluyor. Onları almak istemesem de. Cehennemini yaşadın ve şimdi istemediğin halde düşmanınla bir bağ kurdun. Benden daha iyi bir erkeği hak ediyorsun. Bu yaptığımız yanlış. Doğru bildiğimiz her şeye ters ama senin bana güvenmeyi kendi rızanla seçmeni istiyorum."

Nefeslerimiz aramızda kalan küçük boşluğu ısırtırken kalbim hızla çarpıyordu. Sesim boğuk bir fısıltı gibi çıktı. "Ya ben de aynı sını istiyorsam? Ya bana güvenip tüm sırlarını vermeni istiyorsam?"

Gözleri ümitle parladı. "İstemen yeter."

İkimiz bunun nasıl bir yakınlık gerektireceğini düşünürken uzun, gergin bir an geçti. Ruhumu ona açmamı istiyordu ama orada olmak pek de hoş bir tecrübe olmayabilirdi. Düşüncele-

rim, özellikle de Dean söz konusu olduğunda, çirkin ve kötü olabiliyordu. Anılarım da günlük güneşlik değil, karanlık ve iç karartıcıydı. Benden ne istediğinin farkında değildi. Onu içeri alırsam hemen en yakın çıkışa koşardı. Ben annesini bir canavarla bırakacak türde biriydim ve Asher'in içimdeki insanı tanıyıp benden nefret etmesini istemiyordum.

Asher hislerimin bir kısmını yüzümden okumuş olmalıydı. Saçıma parmağından çözerken gülümsemesinde hüznümlü bir hava vardı. "Sorun değil Remy. Seni zorladığım için beni affet."

En derin düşüncelerimi ona emanet edemezdim. Yine de ona verebileceğim bir şey vardı. Geri çekildiğinde elini sıkıca kavradım. Gözlerimi yumup zihnimi boşalttım ve tüm dikkatimi duyularıma verdim.

Tuzlu havayı içime çekmemle burnum yandı ve yüzümü hafif bir buğu ıslattı. Sert bir rüzgâr saçımın örgüsünden kurtulan tutamları dört bir yana savurup tenimin açıkta kalan yerlerini üşütürken dilimin ucunda tuzun tadını hissedebiliyordum. Sadece bedenimin Asher'in ceketinin örttüğü kısımları ve teninin altında gizliden gizliye yanan ateşin ısıttığı elim üşümüyordu. Avucunun sert cildine ve benim yumuşak etime dokunduğunda nasıl bir his bıraktığına odaklanırken elimi elinden çekip bağlantıyı koparttım ve koruyucu duvarlarımı yeniden kurdum.

Sesli soluk alışlarımız dışında çıt çıkmıyordu. Gözlerimi açtığımda yeşil kıvılcımlar sönüp kaybolmak üzereydi ve Asher onunla paylaştıklarımın tadını çıkarıyormuş gibi hâlâ gözlerini yumuyordu. Esrik ve duygulu bir hali vardı. Kıvılcımların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Normal insanlara dokunduğumda ortaya çıkan mavi kıvılcımlar veya saldırdığımda ortaya çıkan kırmızı kıvılcımlardan farklı olmalarının bir anlamı olmalıydı.

Asher boğazını temizleyip hayretle güneşe baktı. "Bazı şey-

lerin ne tür hisler verdiğini anımsamaya çalışıyordum. Deniz havasının tenimde bıraktığı hissi ve dilimde bıraktığı tadı anımsayabildiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Anılarım basit gölgelerden ibaretmiş. Bir daha bir şeyler hissedebilme ümidimi kaybetmiştim. Sen gelene dek.”

Duygulandığımdan sesim kısık çıktı; ona bakamıyordum. “Bu yüzden mi koruyucular şifacıları avlıyorlar? Hatırlamak için mi?”

“Hayır!” Bu fikrim onu dehşete düşürmüştü gibiydi. “Biz onlara hiç benzemiyoruz. Onlar şifacıları ilaç gibi kullanıyorlar, fakat o tür bir acı... Çoğu şifacı buna birkaç günden fazla dayanamaz.”

Bir süre söylediklerinin aklıma oturmasını bekledim. Koruyucuların türümü anlık bir duygu akışı için öldürmelerinin gerisindeki gaddarlık beni dehşete düşürmüştü.

“Aslında yanında oturamamam gerek Remy. Bu kadar uzun süre, hem de savunma duvarsız. Fakat bu her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Sana söylemiştim; sen eşsizsin.” Kararlı bir sesle “Her tür tehlikeye razıyım. Sen bu riske değersin,” dedi.

Sözleri bana yeni bir acı verdi. Ya benim hissettiklerimi hissetmiyorsa ne olacaktı? Belki de bana olan ilgisinin nedeni gerçekten gücümdü. “Peki şimdi ne olacak?”

Onun da ayağa kalkmasıyla yüz yüze geldik. “Birlikte vakit geçireceğiz. Birbirimizi tanıyacağız.”

Başka bir seçeneğim olmadığının bilincindeydim; arabasına doğru yürürken başımı sallayarak ona onay verdim. Birbirimiz hakkında keşfedecek çok şey, yanıtlamamızı bekleyen çok soru vardı. Kaderin garip bir tesadüf bizi koruyucu ve şifacı olarak birbirimize bağlamıştı. Asher beni hayatı pahasına koruma sözü vermişti. Bir yanımda biri beni gözettiği için memnun olsa da yardıma muhtaç, kırılgan kızı oynamak da istemiyordum.

Bir raddeye kadar beni önemsiyordu; bu benim için yaptık-

larından belliydi. Yine de bana yakın olma arzusunun merkezinde insan olmak için yanıp tutuşması olup olmadığını merak ediyordum. Bu olasılık beni korkutuyordu. Çünkü onu zihnimde ve kalbimde istemememin gerçek nedeni onu kaybettiğimi düşündüğümde şekilleniyordu: Düşmanıma aşık oluyordum.

“Asher?”

“Hı?”

Arabayı evime doğru sürerken dalgın bir hali vardı. Güneş batmış, arabanın içi kararmıştı. Öyle olmasa sorumu soracak cesareti kendimde bulamazdım.

“Beni hissedebiliyor musun?”

“Elbette. Koruma kalkanın yerindeyken seni her zaman hissedebiliyorum. Demiştim ya, ilk kez bir şifacının senin gibi bir savunması olduğunu gördüm. Anlaşılan, bu becerinle Gabe’i bile etkilemişsin. Ondan hoşlanmadığımı bilsem de akşam yemeği için evime gelmek ister miydin?”

Sorumu yanlış anlamasından duyduğum utançla sorusundaki endişeyi az kalsın kaçıracaktım. “Çok isterim.” Ailesine sorular sormayı çok istiyordum. Anna bana koruyucuların ölümsüzlüklerini tedavi edebileceğimi söylemiş olsa da tedavi sürecinin nasıl işleyeceğine dair ayrıntıları vermemişti. Belki de Blackwell’lerle birlikte zaman geçirirsem daha fazlasını öğrenebilirdim.

Neden sonra, Asher’in sözlerinin anlamını kavradım. Daha önce koruyucu duvarı olan bir şifacıya rastlamamıştı. Bu da Anna’nın söylediklerinin haklılığını gösteriyordu. “Asher, bana eşsiz olduğumu söylemiştin. Ne kastetmiştin? Bunu seni bloke edebilme becerim olduğu için mi söylemiştin?”

Yanından geçtiğimiz bir sokak lambasının ışığı düşünceli ve asık suratımı ortaya çıkardı. “Hayır, fakat bu beceriye sahip olman bile inanılmaz. Tüm koruyucuların zihinsel kalkanları

vardır; koruyucular şifacılar daha iyi yardımcı olabilmeleri ve iyileştirme süreci esnasında enerjilerinin onlarınkiyle karışması için kalkanlarını nasıl güçlendireceklerini öğrenirler.”

“Zihinsel dürtüşler.” Şaşkın bakışını görünce “Bana bazen enerjini gönderiyorsun ya. Biri başımı dürtüklüyor gibi geliyor bana.”

Tabirim Asher’ gülümsetti. “Evet. Ebeveynimiz kalkanlarımızı güçlendirmemiz için bizi bile eğitirler. Bir koruyucunun ne olduğunu bilmediğini anladığımda kalkanını güçlendirmene yardım etmemin iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

Yüzümü ona çevirerek sırtıttım. “Bir de beni kızdırmak istiyordun.”

“O sadece işin artısı oldu.” Kibirle karışık memnuniyetini saklamaya tenezzül etmiyordu.

Öne doğru eğilip koluna vurdum. Bu rahat, içten jestim ikimizi de şaşırtırken, şaşkınlığımız beni daha önce sorduğum soruya döndürdü. Birbirimize dokunduğumuzda tenimi benim onun tenini hissettiğim gibi hissedip hissedemediğini sormaya cesaretim yoktu. O dokunuş bana haz verirken ona acı veriyor olabilir miydi?

Asher sözlerini “Senin insanları iyileştirme şeklin de farklı,” diye sürdürdü. “Ben başkalarının yaralarını kendi vücuduna alan veya iyileştirme sürecinin ardından hafif bir hipotermi yaşayan bir şifacıyı hiç duymamıştım. Tabii bir de kendi yaralarını başkalarına aktarabilmen var. Bir şekilde, enerjiyi asla şahit olmadığım şekillerde kullanabiliyorsun.”

“Hipotermi mi?” Sesimde kuşkucu bir ton vardı.

Asher bana çıkıştı. “Remy, dudakların mosmor oldu; deli gibi titriyordun ve dikkatin öyle dağınıktı ki aklını okuduğumu fark etmedin bile.” Yüzümü asıp ona baktım. “Bana o konuyu hatırlatma. Yine sinirleneceğim.”

"İyileştirme sürecinin ardından vücut ısın hep öyle düşüyor mu?"

"Sadece ciddi yaralanmalarda, özellikle de kafa yaralanmalarında. Kendimi iyileştirirken bu asla olmaz."

Sessizce söylediklerimi düşündü. Neredeyse evime varmak üzereydik ve içimizi yine hayal kırıklığı kapladı.

"Elimi iyileştirdikten sonra üşüdün. Neden kendini hemen iyileştiremedin?"

Keyfini fazlasıyla kaçıracağımı düşündüğümünden ona gerçeği anlatmakta tereddüt ettim. Asher beni yüreklendirmek için gülümsedi.

"Yanıtını kaldırabileceğime söz veriyorum. Zaten o sırada nasıl bir acı çektiğinin farkındayım."

"Peki. Seni iyileştirdikten sonra duyduğum acı öyle büyüktü ki düşünemez oldum. Kendimi iyileştiremedim."

"Fakat bir şeyler yaptın. Bunu yaptığını biliyorum çünkü seninle konuşmaya başlamamın ardından vücudun gevşedi." Yaşadığım sokağa girip garaj yolumuzun önüne park ettikten sonra yüzünü görmem için iç ışığı açtı.

"Eh, kendimi iyileştirecek kadar konsantre olamasam da acının devam etmesine göz yumamazdım. Açıklaması zor olsa da basit bir ifadeyle ağrı beynime ulaşmasın diye sinir uçlarımı uyuşturduğumu söyleyebilirim."

Yüzündeki keder Asher'ın yanıta hazır olmadığını belli ediyordu.

"Öyle bakma Asher." Onu teskin etmek için elimi yanağında gezdirdim. "Yaptığımın riskli bir yanı yoktu. Daha önce de aynı şeyi yapmıştım."

Sert bir sesle "Dean'in sigarayla seni yaktığı zamanlarda mı?" dedi.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Demek Asher, Townsend Parkı'nda

buluştuğumuzda aklıma Dean'in saldırısı ve hastaneye gidişim geldiğinde düşüncelerimi dinlemişti. Başımı sallamamla Asher koluma uzanıp üzerimdeki ceketı sıyırdı. "Göster bana."

Kolumu çekerek elinden kurtulmaya çalıştım. "Asher, yapma bunu. Hiçbir yararı olmaz."

Yüzündeki ifade yumuşamasa da sesi yakaran bir tona büründü. "Bu benim için önemli Remy. Düşüncelerinde onun sana neler yaptığını gördüm. Lütfen bana göster."

Asher yalvar yakar olduğunda ona karşı koymak imkânsız oluyordu. Dikkatli bakışları altında ceketimi ve kazağımı çıkardım. Kısa kollu gömleğimin yenninin altından görünen o berbat yara izimi daha iyi görebilsin diye kolumu çevirdim. Asher çenesini sıkarken utanç içinde gözlerimi kaçırdım.

"O bir canavar. Nasıl bir adam bir çocuğa bunu yapar?"

Parmakları fısıltı kadar hafif bir dokunuşla izin üzerinde gezindi. Sorusuna yanıt verdiğimde sesim sakindi. "Dean neler yapabileceğini bilmesede de şüpheleniyordu. Ben kendimi ne kadar çabuk iyileştirirsem iyileştireyim o her an elinin altında olduğum için bana her istediğini yapabileceğini ve hep daha fazla acı verebileceğini bilmemi istiyordu. Şimdi bu iz bana her tür güçlüğün üstesinden gelebileceğini ve başka hiç kimseye değil, kendime ait olduğumu anımsatıyor."

Sesimin meydan okur gibi çıktığını fark etsem de Asher'in bana acımasına katlanamazdım.

İsyankâr bakışlarını gözlerimin içine bakarak karşılayan Asher'in elleri kollarıma yapıştı. "Sana acımiyorum Remy. Dean'in sana yaptıkları... Birçok insan senin yaşadıklarını yaşasa iradeleri kırılır, Dean gibi katı yürekli insanlara dönüşürlerdi. Fakat sen güçlüsün. İçinde iyi bir insan var ve o bunu bozamamış. Öyle bir pıslığe göğüs gerdiğin için asla kendinden utanma."

Buğulanan gözlerimi yaşarmasınlar diye kırıştırdım. Ağla-

mamak dökmek için direnirken çenem sıkılmaktan acımişti. Asher belli ki kendimi toplamam için benden uzaklaşması gerektiğini anlamıştı; beni bıraktı. O kısa zaman aralığında kazagımı ve ceketimi yeniden giydim.

“Yarın görüşür müyüz?” diye sorduğumda Asher’in gözlerine adamakıllı bakamadım.

Asher başını sallayıp arabadan çıktı. Ben kapıyı kapatacakken bana seslenmesiyle başımı pencereden içeri soktum. Bunu yapmamla da gözlerindeki ateşi görmeye hazır olmadığımı fark ettim.

“Sana söylemedim ama benzersiz olduğun bir konu daha var.”

“Neymiş o?”

“Bir yüzyıldan uzun bir zamandır bir başka insanın dokunuşunu hissetmedim. Seni hissediyorum Remy. Her dokunuşunu, her bakışını. Seni hissediyorum. Evine git. Yarın okulda görüşürüz.”

Afallamış halde gerileyerek kapıyı kapattım. Ben titreyen bacaklarımın üzerinde güç bela eve girip yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle ön kapıyı örtene dek araba uzaklaşmadı.

On Altıncı Bölüm

Ertesi sabah, Asher okulun park yerinde bekliyordu. Işığa uçan bir pervane gibi yanına gittim. Asher yüzünde içimi ısıtan bir gülümsemeyle doğruldu. Kitap çantamı aldığı anda eli elime uzandı; küçük, parmaksız bir eldivenin sardığı elimi iri eline alana dek savunmamı güçlendirecek vaktim oldu. El ele tutuşmamak için milyonlarca neden olsa da ikimiz orada durmuş, birbirimize gülümserken hiçbirinin önemi yoktu.

Başını arkadaşlarıma doğru salladı. “Seni sınıfa kadar geçirmemin arkadaşların için bir mahzuru yoktur umarım?”

“Herhalde yoktur.” Böyle dese de aslında Lucy için bunun kesinlikle mahzuru vardı. Bir gece önce ona Asher’la görüşeceğimi söylediğimde beni epey haşlamış, Asher’ın kalbimi kıracağı konusunda uyarıp kırık parçaları toplamak için yanımda olacağını çünkü “ahmak kızlar büyük berbat bir hata yaptıklarında bu işin onları seven kız kardeşlerine düştüğünü” söylemişti. Onunla okula yaptığımız kısa yolculuk sessiz ve gergin geçmişti.

Lucy’nin kızgın bakışlarıyla sırtımı deldiğini hissetsem de omuz silktim. “Neyse, haydi, gideceksek gidelim.”

Asher’ın alnı endişeyle kırışsa da elini çekiştirerek dikkatini

dağıttım. Elbette hareketim dengesini bozmadı. O da benim elimi çekince kendimi göğsüne yapışmış buldum. Sırtarak bana takıldı. “Ben daha güçlüyüm, unuttun mu? Ben. Koruyucu. Sen. Şifacı.”

Ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Şükret ki ellerimde eldiven var. Yoksa yaptığının hesabını sorardım sana.”

Dediğimi yapabileceğimden bir şüphesi varmış gibi sırttı.

Gülümsemeye devam ederek duvarlarımı gevşettim ve zihnimde kendimi tehditkâr bir tavırla pazılarını sıkı bir bilgisayar oyunu karakteri olarak canlandırdım.

Asher öyle bir kakhaha attı ki herkes gözlerini ona dikti. Diğerlerinin nasıl bir tablo gördüklerini merak ediyordum. Benim gibi, onlar da popüler Asher Blackwell’in kendilerinden uzak durduğuna dikkat etmiş olmalıydılar. Hep dikkatli ve temkinli bir hali vardı. Karşımdaki Asher kumsalda karşılaştığımdan farklıydı. Yine güzel ama çok daha rahat. Daha dokunulabilir. Aslen, parmaklarımı kaşını ikiye ayıran yara izine dokundurmak için can atıyordum.

Eldivenimi çıkarıp birleşmiş ellerimizi yüzüne götürdü ve avucumu parmağının ucu kaşına yaklaşacak şekilde yanağının kavisine dayadı. Dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin izleri vardı. “Yara izime tuhaf bir ilgi duyuyorsun.”

İçten gülümsemesiyle dikkatim dağılınca koruyucu kalkanımı kaldırmayı unuttum ve zihnimi okudu. Dokunuşumun canını yakacağından endişe ederek ondan uzaklaşmaya çalışsam da beni sıkıca tuttu. “Bırakma,” diye yakardığında elimi tutan elini kastetmediğini biliyordum. “Güven bana Remy,” diye fısıldadı. “Canını yakmayacağım.” Uzunca bir süre, tereddüt içinde gözlerinin içine baktım. Güvenmediğim o değildi; kalkanımı kaldırarak tenimden tenine yürüyen yeşil kıvılcımları kimsenin fark etmemiş olmasını diledim. “Yapamam.”

Asher başını çevirip yumuşak dudaklarını avucuma, beni hayal gördüğümünden şüphe ettirecek kadar hızla basırdı. Öptüğü noktadan yayılan sıcaklık olmasa hayal gördüğümü sanabilirdim. Asher ana binaya doğru yürümeye başlarken ben de ona tedirgince eşlik ettim. Her yerde gözler bizi izliyor, insanlar Asher Blackwell'in yeni gelen kızın elini tutuşuna aval aval bakıyordu. Asher durumu fark etmiyormuş gibiydi ve rahat bir ses tonuyla "Tam şurada, dudağının kenarında bir çilin olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. Kendi dudağının sağ kenarını işaret etti.

Ona bakmak için dursam da beni çekiştirip peşinden sürükledi. Evet, bir çilim olduğunu biliyordum. O çil ne zaman aynada kendime baksam benimle alay ediyordu.

Konuşmasını aynı ses tonuyla sürdürdü. "*Peter Pan* ailemin çok sevdiği bir öyküdür. Çizgi film versiyonu değil, J.M. Barrie'nin kaleme aldığı asıl *Peter Pan*. O asla büyümeyen bir oğlan. Oyunu 1900'lerin başında ilk sahnelendiği zamanlarda izlemiştik. Sen *Peter Pan*'i okumuş muydun?"

Sınıfa yaklaşmıştık. Beni kalabalık koridordan duvarın yanına çekip bedenini bana siper etti. Sorusuna yanıt vermemi beklemedi. "Öyküde, Bayan Darling'in -Wendy'nin annesi- dudağının sağ kenarında bir öpücük gizlidir. Çocukları ve kocası ne kadar uğraşsalar da o öpücüğü asla ele geçiremezler. Öpücük onarla alay eder ve kafalarını karıştırır. Çilin de o öpücük gibi. Öylece orada durup benimle dalga geçiyor."

Asher bir yandan yüzündeki yara izine işaret ederek "Bunu sana söylüyorum çünkü buna olan ilgini anlıyorum," dedi. "Bana güvenebilirsin. Canımı yakmayacağım."

Beni nazik bakışlarla izlerken sıcak parmaklarını çile dokundurdu. Şefkatli bakışı karşısında savunmam sarsılırken çaresizce çantamı bana verip uzaklaşan Asher'i izledim.

Öğle yemeği zili çalar çalmaz matematik dersinden çıkıp koridorda beni bekleyen Asher'ı bulmaya gittim. Sınıfından çıkıp benim sınıfıma normal bir insanın gelemeyeceği kadar çabuk gelmişti ve bunu yapmak için bir koruyucu oluşundan gelen becerileri kullandığından şüphem yoktu.

Rahat, teklifsiz bir tavırla elimi tuttu ve birlikte kafeteryaya yürüdük. Gözümün ucuyla ona baktığımda benimle aynı şeyi yaptığını gördüm. İkimiz de sıkılğan bir tavırla etrafa bakınıyorduk. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı –sırlarım buna el vermiyordu– ve nasıl davranacağımı bilmiyordum. Benim mi yoksa onun mu arkadaşlarının yanında yemek yiyecektik?

Kafeteryaya girmemizle her iki masada oturanların gözleri üzerimize çevrilince aynı sorunun onun da aklını kurcaladığını fark ettim. Asher bana döndü. “Bugün oturacak başka bir masa bulsak nasıl olur? Konuştuklarımıza kabartılacak çok da fazla kulağın olmayacağı bir masa olabilir belki.”

“Zihnimi okuyorsun.”

Ağızından çıkan sözcükler kulağıma ulaşınca yüzümü ekşittim. İfademe gülmesiyle huzursuz hava dağıldı. Sıraya girip aldığı iki tepsiye bolca yemek boca eden Asher'ın peşi sıra boş bir masaya gittim. Otururken aldığı yemeklere göz gezdirdim.

“Pizza mı? Twinkie keki mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Sadece abur cuburla karnımı doyuramam.”

Yüzüne yine mahcup bir ifade yerleşirken içimden bir his sebebi bildiğimi söylüyordu. “Bunları asla tatmadın, değil mi? Tatlarını merak ediyorsun.”

Aniden nazikçe konuşmaya başladı. “İtiraf etmeliyim, biraz merak ediyorum.”

Homurdanarak tepsiyi kendime çektim. “Merakını bel ölçümü feda etmek pahasına doyurmak istiyorsun demek.”

Sesinde heyecan seziliyordu. “Amerikan pizzası ve Twinki-

es kekleri savaşın sonrasında gelen icatları. Tabii ilk çıktıkları zamandan beri bunları yiyorum ama tatlarını alamıyorum. Göründükleri kadar güzel mi tatları?”

Küçük bir çocuk gibi sabırsızlanması karşısında sırttım. En azından midesi söz konusu olduğunda onun da her erkek gibi olduğunu görmek rahatlatıcıydı. “Yanıtı alma vakti. Bunu yapmak istediğinden emin misin? Hayallerin yıkılabilir.”

Kısa bir an yüzüne ciddi bir ifade oturdu. “Rica etsem başlayabilir miyiz Remy? Şu an gayet bencil davrandığının farkındayım. Lütfen kendini beni yatıştırmak zorunda hissetme.”

Gözlerimi devirip koruyucu kalkanımı indirdim. “Güldürme beni Asher. Bana dokunmak senin için sorun olmayacaksa bunu yapmamızın hiçbir sakıncası yok.”

Asher başını salladı ve ben Twinkie’den kocaman bir ısırık alırken beklenti içinde beni izledi. Sarı keki ve içindeki şekerli dolguyu çiğnerken diğer elimi masanın altına götürüp parmağımı Asher’ın eline —o lanet kıvılcımlar görülmesin diye— aralıklarla değdirdim. Ben keki çiğnerken o gözlerini yumdu. Kısa bir süre sonra gözleri koskocaman açıldı ve yüzünde hayal kırıklığıyla bana baktı.

Bana “Sen Twinkies sevmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Gülerek kekten kalanları tepsiye bıraktım. “Hayır. Çocukken çok yiyip hasta olmuştum. Nereden bildin?”

Asher omuz silkti. “Emin değilim. Anladım işte. Dondurmayla ilgili anından farklı bir his bıraktı bende.”

Bir ısırık da pizza diliminden aldım. Mozzarella, domates sosu ve ekşi hamur pepperoni baharatına karışırken yine Asher’ın eline dokundum. Bu kez beni izlerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Pizza sevdiğin çok açık,” dedi.

Elimi elinden çekip sırttım. “Sen bir de mokayı dene.”

Bir kaşı kalktı. “Anladığım kadarıyla en sevdiğin içecek, ha?”

“Çikolata ve espresso birleşip kafeinli mükemmelliğe erişiyor. Bu nasıl sevilmez?”

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyan Asher beni dikkatle süzdü. “Başka neleri seviyorsun?”

“Liste öğle yemeğine sığmayacak kadar uzun.” Elimi karnıma vurdum. Blackwell Falls’a taşındığımdan beri epey kilo almıştım ve artık kalça kemiklerim eskisi gibi çıkık durmuyordu. Lucy’nin uyarısını haklı çıkararak beni şişmanlatmaya çalışan Laura öğünlerde tabağıma kocaman porsiyonlar koyuyordu. “Evimdeki genel kanının aksine yemek yemeyi seven bir kızım. Sanırım iyileştirme süreci çok kalori yakıyor.”

“Öyleyse işe gözde yiyeceklerinden başlayalım.”

Yüzündeki ciddi ifadeden şaka yapmadığı belliydi. Vereceğim yanıt üzerine biraz düşündüm. “Peki, bir bakalım.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Moka. Peynirli makarna. Bol ketçaplı kızarmış patates. Rokforlu, ağız sulandıran bir hamburger. Üzerinde çikolata sosu gezdirilmiş kahveli dondurma.”

Beni dinlerken Asher’in gözleri kısıldı. “Listende kahve ve çikolatanın ağır bastığını görüyorum.”

Pişkince sırttım. “Ya sen? Senin en sevdiğin yemekler neler?”

Yanıtı üzerine bir an olsun düşünmeden aklına gelenleri art arda sıralamaya başladı. “Terbiyeli kızarmış hindi. Tereyağlı puding. Biftekli börek. Bol kremalı çörek yanında altın çilek reçeli. Ve tabii bir de çay.”

Neden bilmem son yanıtları kıkırdamama neden oldu. Asher’i ergenken üzerinde şık bir smokinle Viktorya dönemine has bir kabul salonunda, etrafında ona ait mendilleri işlemekle meşgul hanımefendilerle, kibar bir Çin porseleni fincandan çay içip çörek yerken hayal edebiliyordum. Attığım kahkahayı duyan Asher kaşlarını kaldırıncı aklımdaki sahneyi görmesi için eline dokundum.

Onu zihnimde nasıl canlandırdığımı görünce sırttı. “Hayal

ettiğin giysilerde bir on yıl kadar hatan olsa da kalanları epey tutturmuşsun.”

Meraklanıp ona doğru eğildim. “Kaç yaşındasın, Asher?”

Yanıt vermeden önce beni uzun uzun süzdü. “1868’de doğdum.”

Hemen bir hesap yaptım. Bana anlattıklarından yola çıkarak yaşım aşağı yukarı hesaplamıştım ama sayıyı tam olarak öğrenemediğimde afalladım. Bilgiyi zihnime oturtmaya çalışsam da durumun tuhaflığı karşısında sersemlemiştim. Ağzımdan kahkahalar çıkarken başım masaya düştü.

“Remy?” Asher’in sesi endişeli çıkıyordu.

Ona bakınca taşkınca kahkahalarımın bize yönelttiği bakışlara huzursuzca karşılık verdiğini gördüm. Bu hali daha da fazla gülmeme neden olunca ona yanıt veremedim. Alındığım fark edince bir elimi havaya kaldırıp ciddileşmeye çalıştım.

“O kadar komik olan nedir?”

Nihayet yeniden konuşabileceğimi fark ederek ona fısıldadım. “Sen ve ben. Lucy okul takımında oynuyorsun diye bana seninle çıkmamam uyarısında bulunmuştu. Kendimden bu kadar yaşlı bir adamla çıktığımı bilse kim bilir ne derdi?”

Gözleri adını koyamadığım bir duyguyla parladı. “Ya sen? Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Sesindeki ciddiyet karşısında ben de tamamen ciddi bir tavır takındım. “Bunun normal olduğunu söylemeyeceğim. Fakat bizimle ilgili hiçbir şey normal değil zaten. Sanırım yaşlılarıma asla uyum sağlayamazken senin yanında neden kendimi rahat hissettiğimi anlıyorum.”

Yanıtım onu memnun etmişti. Elini masanın üzerinde kaydırıp elimi tuttu. Öğle yemeğinin geri kalanında ikimiz kimse bizi izlemiyormuş gibi davranırken Asher beni “gözde yemeklerim” konusunda sorguya çekti.

İngilizce dersi de yemekten farksız geçti.

Asher aklına gelen her soruyu bana soruyordu; yalnız ben yanıtlarımı akıldan verirken o artık sorularını kâğıttan okuyordu. Savunmam yerinde değilken Asher zihnimin içini giderek daha rahat görmeye başlamıştı. Hatta bunu bana dokunmadan yapıyordu. Onun düşüncelerimi dinlediğini bildiğim sürece normalde düşüneceğim şeyleri sansürleyebiliyordum. Yine de bu teknik hiçbir şekilde mükemmel değildi.

Bunu Asher koyu renk harflerle *"Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"* yazdığında anlamıştım.

Aylar önce, Brooklyn'den ayrılmayı ancak hayal edebildiğim bir dönemde doldurduğum üniversite başvuru formlarında bulunan standart bir soruydu bu. Aklıma her zaman verdiğim iyi bir üniversiteden dereceyle mezun olacağım yanıtı yerine Asher ve benim görüntümüz geliverdi. Hayalimde, Asher kollarım belime dolamıştı ve belli ki bir çifttik. Korkuya kapılarak aramızdaki bağı kopardığımda Asher'in gözlerine bakamıyordum.

Ben zihinsel dürtüşlerine aldınış etmeyince Asher kaleminin ucunu sırasının üzerindeki kâğıda vurup öyle sesler çıkardı ki Bayan Welles kaşlarını çatarak bize baktı. Koruyucu kalkanımı indirip düşündüm: *Kes şunu! İkimizin de başını derde sokacaksın.*

Bir kez daha kâğıda bir şeyler karaladı. Yazdığını okudum: *Neden o kadar utandın?*

Hah! Bir de soruyor musun? Aklımda öyle bir şey düşünmek yoktu. Öylece kafamda beliriverdi.

Asher tekrar bir şeyler yazdı. *Bana beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sorsana.*

Söylediğini yaptığımda zihnimdeki sesimde gözden kaçmayacak bir öfke vardı. Peki. *Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?*

Bu kez elinde uzun süre tuttuğu kalemini kaldırdığında çizdiği şeye baktım. Sanırım ikimizi el ele tutuşurken çizmişti. Öte

yandan, resimdeki pekâlâ çayırda otlayan bir fil de olabilir-
di. Hayatımda gördüğüm en kötü ressamlardan biri olduğu için
emin olamadım. Neşeli ifadesine baktığımda bu zayıf yanını
kasten belli ettiğini fark ettim.

Başımı iki yana sallayarak ona baksam da koruyucu duvarı-
mı yeniden kurmadım. Kalemı tekrar vurmaya başladı. Yazdığı
şey beni gülümsetti:

Bana kalpten güven.

On Yedinci Bölüm

Asher okul çıkışı beni yine arabasıyla eve bıraktı. Sokağıma girse de motoru kapatmadı. Ben, o gece bana direksiyon dersi vereceği için oyalanamazdım.

“Evet, yarın göreceğimi miyim seni?” Ondan ayrılmak istemediğimi çok da belli etmediğimi umuyordum.

Asher sırtıp arka koltukta duran kitap çantamı elime tutuşturdu. “Evet, direksiyon dersinden sağ çıkarsan. Dikkatli ol.”

Gülerek ona itiraz ettim. “Hey, nasıl araba sürdüğümü hiç görmedin. Kötü bir sürücü olduğumu nereden bileceksin?”

“Evet ama arabama nasıl baktığını gördüm ve şu takma ismin kulağıma çalındı.”

Bir yandan gülerek ona dikkatli olacağım sözünü verdim ve kapı koluna uzandım. Elini koluma koyup beni durdurdu. Başımı kaldırdığımda yüzünün ciddi bir ifade aldığını gördüm.

“Aklımızdan geçirmiş olsak da dillendirmediğimiz bir şey var. Sen ve ben, bir birlikteyiz. Bunun nedeni de kontrol edemediğimiz bir koruyucu-şifacı bağı ya da senin deneyebileceğin herhangi bir becerin değil. Benim için önemlisin ve sanırım sen de bana önem veriyorsun.”

Sanki benim adıma da konuşuyordu; bu yüzden de benim bir şey söylememi beklediğini –hatta buna gerek duyduğunu– düşünmedim; onay beklediğini anlayınca yavaşça başımı salladım; farklı bir yanıt gelebileceğinden endişe ediyormuş gibi sıkı kare çenesi gevşedi.

Sözlerini daha sakın bir sesle sürdürdü. “Cumartesi günü seni gezdirmek istiyorum. Görmekten hoşlanacağın bir yer var.”

Aklıma Ben’e ikimizden bahsetmem gerekeceği gelince yüzüm ekşidi.

Asher “Sorun nedir?” diye sordu.

“Gizli kapaklı işler yapmak istemiyorum. Bu, Ben’e haksızlık olur. İlişkimizi olumlu karşılayacağından da emin değilim.”

Asher gülümsedi. “İkimizi ben de gizlemek istemiyorum. Zaten yeterince sırrımız var.”

Ona o gece babama ikimizden bahsetme sözü verdim.

Kuşkulandığım gibi işler yolunda gitmeyecekti.

Bana yerel etkinliklerin gözde mekânı Paley Pavyon’un önündeki terk edilmiş park yerinde üç hamlede arabayı aksi yöne çevirmeyi öğretmesi için Ben’le eski üsse gittik. Oraya kadar arabayı bana sürdürdü. Rowden Üssü’nün resmi kapanış zamanı günbatımı olsa da pansiyonda kalan turistler, kampçılar ve karavanlarıyla kasabada gecenin tadını çıkaran gezginler için giriş kapısı açık tutuluyordu.

Arabayı bir başka aracın arkasına park etmeyi, üç hamlede arabayı aksi yöne çevirmeyi ve el işaretlerini başarıyla tamamladığımda Ben yüzünde yayvan bir gülümsemeyle beni alkışladı. Arabayı eve geri götürmemi söylediğinde yüzünde gurur vardı.

Tam vakti olduğunu düşünerek ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

“Ben, senden bir şey isteyecektim.”

Yan koltukta oturan Ben'e şöyle bir göz atınca bana meraklı gözlerle baktığını fark ettim. Muhtemelen bunun nedeni beni evine aldığından beri ondan pek bir şey istemememdi. Bunun lehime olacağını ümit ediyordum.

"Tabii. Konu nedir?"

"Şey, bir çocuk var da..." Ben'in yüzü temkinli bir ifade alınca diyeceğimi alelacele söyledim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve biz... Takılıyoruz. Cumartesi günü beni evden almak istiyor. Çıkmak için."

"Kesinlikle olmaz," dediğinde sesinin tonundan meselenin tartışmaya kapandığı okunuyordu.

"Demek tartışmak bile istemiyorsun bunu, öyle mi?"

Ben kollarını kavuşturup öfkeyle ön cama baktı. "Hayır."

Ben beni evine kabul ettiğinden beri ilk kez ona sinirleniyordum. Burnumdan soluyarak arabayı parktan çıkardım. Ay bulutların ardında kaybolmuştu ve evleri birbirinden ayıran uzun köknarların gölgesindeki yol karanlıktı. New York'un aksine kasabada sokak lambaları seyrek ve Mors şifresini çağrıştıran uzun aralıklarla dizilmişlerdi. Geyikler evlerin avlularında otlamayı alışkanlık edindiğinden her an yola çıkmaları endişesi beni geriyordu.

İyice yavaşlamış olmasam belki de onu dikiz aynamda görmeyecektim. Dean. Parkın girişinde, karanlıkta dikiliyordu. Pedala bastım ve araba frenlerin acı çığlığı eşliğinde kayarak durdu. Hızla emniyet kemerini çözüp arabadan çıksam da Dean ortadan kaybolmuştu.

"Remy! Sorun nedir?" Ben kapısını açıp karanlığa doğru baktı.

Ya Dean'i gördüğümü sanmıştım ya da o bir şekilde parktaki ağaçların arasında gözden kaybolmayı başarmıştı. Dean, Brooklyn'deydi. Ben'i şüphelerimle endişelendirmek istemedim.

"Hiçbir şey. Yolda bir geyik gördüğümü sandım. Seni kor-

kuttuysam özür dilerim." Sesimin nasıl titrediğini ben bile fark etmiştim.

Ben "Arabayı ben süreyim mi?" diye sordu.

Başımı sallamamla yer değiştirdik ve eve varana dek konuşmadık.

Tartışmamıza kaldığımız yerden devam etmek için ön kapıyı kapatmayı bekledim. "Biriyle çıkmama neden karşı çıktığını açıklar mısın? Mesele çıkacağım kişi olmamalı çünkü henüz onun kim olduğunu bile bilmiyorsun."

Ben'in peşinden oturma odasına girdiğimde Laura kaşlarını kaldırarak yukarı baktı. Lucy görünürde yoktu.

Ceketini ve eldivenlerini yüzünde katı bir ifadeyle çıkaran Ben bana doğru döndü. "Remy, bu konuda tartışmayacağız. Henüz çok erken. Annen daha geçen hafta öldü."

Şalımı ve ceketimi çıkarırken olduğum yerde donakaldım. "Bunu bana hatırlatmak zorunda mısın?"

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu. "Laura'yla bu konuyu bir süredir tartışıyoruz. Senin bir danışmanla görüşmen gerektiğini düşünüyoruz. Bence acını adamakıllı yaşayamıyorsun."

"Bunu nereden bileceksin? Beni tanıımıyorsun bile."

Mavi gözlerinde haşın bir ifade belirdi. "Ne gördüğümü biliyorum. Bir kez bile ağlamadın. Cenazede bile."

Burada, bensiz sürdüğü hayatın ne denli mükemmel olduğunu her görüşümde içimde kaynayan öfke, bir zehir gibi yüzeye çıktı. "Bu yüzden de beni yargılama hakkın olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Daha bir aydır buradayım ve bir de bakmışım, benim için neyin en doğru olduğunu anlar olmuştun. Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Laura ayağa kalkıp uyarı amacıyla elini Ben'in göğsüne koysa da Ben ona aldırış etmedi. "Ben senin babanım Remy."

Soğuk bir kahkaha atarak tişörtümün üzerine giydiğim ka-

zağı çıkarıp kanepeye fırlattım. “Babam değilsin. Olsaydın, sana Anna her ne söylerse söylesin beni o cehennem deliğinde onunla *asla* bırakmazdın.”

Ben’in sesi katı, savunmacı bir tona büründü. “Neler olduğunu bilmiyordum Remy. Bu hatamı telafi edemem ama elimden geleni yapıyorum.”

Zehir kaynayıp yüzeye çıkmakla kalmamıştı; fokurduyor, taşıyordu. “Daha neler olduğunu bilmezken neyi nasıl telafi edeceksin? Ha, polislere anlattığım kırılmış öykümü bildiğini düşünüyorsun ama gerçekte ne biliyorsun ki? Dean’in ara sıra beni dövdüğünü mü?”

Laura bu kez bana yaklaştı. “Remy, siz ikiniz pişman olacağınız bir şey söylemeden sakinleşelim hadi. Kızmakta haklısın ve...”

“Darılma Laura ama kızmakta veya üzülmede haklı olduğumu bana kaç kişinin söylediğinden haberin var mı? Bunları genellikle çenemi kapatmamı istediklerinde söylerler. Ben içimi dökmemi istiyor; o halde konuşalım hadi. Bence bana bunu borçlusunuz.” Bakışlarım Ben’i delip geçiyordu. “Söyleyeceklerimi duymaya cesaretin var mı?”

“Bana söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim.” Sesindeki keder beni durdurmadı.

“Bunu duyduğuma sevindim *baba!* Nereden başlayalım? Dean’in ben on bir yaşındayken bana ilk kez vurduğu günden mi? Aslında o bir kazaydı; Dean, Anna’nın yüzünü yumruklarla araya girmiştim. Fakat bu Dean’in bana ders vermek için ikinci kez vurmasına engel olmadı.”

Yerimde duramıyor, konuşurken bir aşağı bir yukarı yürüyordum. “Anlaşılan dersimi iyi anlamamışım ki sonraki birkaç yıl boyunca bana aynı dersi vermeye devam etti. Bana sekiz kırık kemiğe ve iki beyin sarsıntısına mal olsa da nihayet bir şeyler öğ-

renebildim. Ha, bu mu?" Gömleğimi kaldırıp kalçamla belim arasında mavi, mor ve yeşilin karıştığı çirkin bir renkte uzanan futbol topu büyüklüğündeki çürüğü göstermek için yan döndüm. Laura'nın ilk kez gördüğü bere karşısında ağzından kaçıveren haykırışı odada cınladı. "Bu hiçbir şey değil. Bu küçük çürükler sırf ona yan baktığımda bile oluyordu. Bir de birasını yeterince çabuk getiremediğimde bana verdiği dersi görecektin.

Ya sesim? Anlaşılan oğlanların hepsinin hoşuna gidiyor ama hep böyle değildi. Dean'ın bana ayrılık hediyesi oldu bu."

Sözlerim daha da sertleşiyor, istismarcı Dean ve beni bırakıp giden Ben'i aynı derecede hor görüyordum.

Laura'nın eli kendi boynuna gitti. Gözleri dehşetle açılmıştı. "Peki ya boynundaki çürükler?"

"O son gece beni öldürmek istediğinden oldukça eminim. Kim bilir?"

Hiçkinği Laura'nın nefesini kesti. Ben de ağlıyor, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Kendimi dizginleyemiyordum.

"Anlıyorsunuz ya, Dean'ın bana vermeye çalıştığı dersi anlamamıştım. Fakat o tamamen tesadüf eseri, bana bir başka ders verdi. Dean gözyaşlarından zevk alıyordu. Canımızı yakmak hoşuna gidiyor, bizi ağlatmaya bayılıyordu. Bu yüzden, on üçüme bastığımda, bir tek gözyaşı daha dökmeme kararı aldım. Ona cehennemin dibine kadar yolu olduğunu işte ancak böyle acınası bir yolla söyleyebiliyordum. Peki onun nasıl karşılık verdiğini bilmek ister misiniz?"

Birkaç adım atıp Ben'in önünde dikildim ve çıplak kolumu burnuna dayadım. "Bunu hastanede görmüştün. Polisler ve doktor sebebini tahmin ettiler. Ya sen edebildin mi? Sebebi Dean'ın bir yıl boyunca sigarasını aynı noktaya bastırması; aynı yanığın üzerine tekrar tekrar binen yeni yanıklar... Anladım herhalde? Beni ağlatamadığı için öfkelenmişti. Anna ise olanları öykü

lece izleyip hiçbir şey yapmadı. HİÇBİR ŞEY!" Yüzümü Ben'in yüzüne dayadım ve haykırışım duvarlarda yankılandı. "Şimdi bana bir kez daha onun için ağlamam gerektiğini söylemek istiyor musun?"

Ben'in eli ani bir hareketle havaya kalktı. Yılların verdiği bir alışkanlıkla geri kaçıp yüzümü gelecek darbeden sakınmak için kollarımla örttüm.

Zaman durdu. Haykırmamla, Laura'nın hıçkırıkları kesildi. Sessiz odada sadece benim ve Ben'in derin nefesleri duyuluyordu.

"Remy tatlım. Her şey yolunda. Emniyettesin."

Laura'nın nazık sesi nihayet içine düştüğüm kâbusu aşır bana ulaştı. Kollarımı indirdiğimde Ben'in yüzündeki harap ifadeyi gördüm. Bana uzanmaya çalışmasının nedeni beni teskin etmekti; oysa şimdi bana gerçekten vurmuş gibi, dehşet içinde bakıyordu. Sanki zihnimde bir düğme çevrildi ve öfkenin yerini utanç aldı. Benden hızla uzaklaşıp daha az tehditkâr görünmek için ellerini arkaya götürdüğünde içim burkuldu. Ben beni tehdit eder miydi hiç? O, Dean'e hiç benzemiyordu.

İçgüdüsel bir tepkiyle kollarımı onu teskin etmek için beline doladım. Alışkanlıkla ve suçumu affettirme isteğiyle kalbindeki teklemeyi iyileştirdim. "Özür dilerim Ben. Özür dilerim. Özür dilerim." Yanağımın altında atan kalbinin sesi güçlüydü ve sırtımdaki çürüğe dokunmamaya dikkat ederek sarılışıma karşılık verdiğinde neredeyse nefesimi kesecekti. "Ciddi değildim. Özür dilerim."

Nefesi saçımı dalgalandırdı. "Her sözün ciddiydi. Sana yemin ederim Remy. Seni asla incitmem ben."

Ben'den ve odadaki güçlü hislerden uzaklaşmam gerekiyordu. Göğsünü ittiğimde gitmeme gönülsüzce izin verdi. "Bana vurmayacağından eminim ama sen de beni incitebiliyorsun."

Ben itiraz etmek için ağzını açınca bir elimi havaya kaldır-

dım. "Ben Lucy değilim. Güvenli evinizde iyi geceler öpücüğüyle ve masallarla uyutulmadım. Lucy'yi seviyorum ama bazen onu daha çok sevdiğin için senden nefret ediyorum. Çünkü ne olursa olsun ondan ayrılmazsın. Fakat beni yalnız bıraktın."

Ben yutkundu ve tek kelime etmedi.

Başım da ağrıyacak gibiydi. Alnımı ovuşturdum. "Üzgünüm Ben. Niyetim seni üzmem değil ama uzun zamandır başımın çaresine bakıyorum. Ayakta kalmayı sensiz öğrendim ve seni teselli etmek için aksini söyleyemem."

"Benden ne istiyorsun peki?"

"İstedğim... Bana daha önce teklif ettiğin şeyi istiyorum. Arkadaşım ol. Danışmanlar olmasın ve benim için en doğru olanı bildiğini iddia etme. Bana güven."

Ben bir adım öne çıktı. "Bunu yapabilirim ama biz de senden bir şey istiyoruz. Eğrisiyle, doğrusuyla şu an senin vasınım. Bazı kurallar olmalı."

"Olabilir." Her şeyi eski haline döndürmek, bir orta yol bulmak adına yapmacıklı da gelse gülümsedim. "Oğlanlarla çıkmadaki kurallarınız neler?"

Bu kez Laura öne çıktı ve Ben'in elini tuttu. "Biriyle çıkmak bir ayrıcalıktır. Ders notların düşük olursa bu ayrıcalık geri alınır. Okul günleri onda, hafta sonları ise on ikide evde olmalısın. Bize nereye gideceğini hep söylemelisin ve oğlanla tanışmalıyız."

Laura'nın açık ve net konuşmasının prova edildiği, aynı şeyleri Lucy'ye de söylediği belliydi. "Bunlara ayak uydurabilirim. Asher Blackwell sabah beni okula götürmek için gelecek. Onunla o zaman tanışabilirsiniz."

Asher'in ismini duyunca onu tanıdığı gözlerinden okunan Ben başını salladı. "İyi."

Bir anlaşmaya varmamızla bir süre odada birbirimizi süzdük. Bitkin halde, odadan çıkmak için arkama döndüm. Yanından

geçerken koluma dokunan Laura'nın elini özür mahiyetinde sıktım. O gece konunun o denli ileri gideceği aklıma gelmemiştii ve saklanacak delik arıyordum. Merdivenlerden çıkıp sahanlığa vardığımda Ben bana seslendi. Merdivenlerin en alt basamağında, bir eli tırabzanda dikiliyordu.

"Bir konuda yanıliyorsun. Lucy'yi senden daha çok sevmiyorum."

Sesindeki samimiyete nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Başımı sallayıp yüzümü odama doğru çevirdiğimde arkamdan "İyi geceler Remy," dedi.

On Sekizinci Bölüm

O gece gözüme uyku girmedi.

Ben'e öyle patladığıma inanamıyordum. Öfkem beni bir fırtına gibi önüne katmış, sözlerim yaralamaya şartlanmıştı. Sevdiğim birine böyle davranabilmem beni hayrete düşürmüştü. Ertesi sabah aynada kendime bakmakta zorlandım.

Odamdan çıktığımda ön kapı çalındı. Merdiven sahanlığına varınca Ben'in kapıyı açıp Asher'ı samimi bir şekilde karşıladığını işittim. "Hey, Asher. Haydi, içeri gel. Remy daha aşağı inmedi."

Asher erişkinlerle konuştuğunda kullandığı etkileyici ve terbiyeli üslupla ona yanıt verdi. "Bay O'Malley. Sizi yeniden görmek ne hoş."

Başkalarının konuşmalarına kulak kabartmanın ne kötü bir şey olduğunu bilsem de, kendimi henüz Ben'in yüzüne bakacak gibi hissetmediğimden bir türlü aşağı inemiyordum. Merdivenin en üst basamağına oturup oturma odasına geçen ikiliyi dinledim. Kumaş hışırtısına bakılırsa Ben, Asher'dan oturmasını istemişti. Aralarındaki samimiyet bana Lucy'nin okuldaki ilk günümde söylediği bir sözü hatırlattı. Samırım Asher ve Gabe'in Ben'in şir-

ketinden birer yelkenli satın alıp yarışta hurdaya çevirdiklerini söylemişti. Tabii Ben iki kardeşin ölümsüz olduğunu bilemezdi. Kardeşlerin bu pervasızlıkları Asher'la çıkmam konusunda Ben'in bazı endişeler duymasına neden olmuş olabilirdi.

Ben boğazımı temizledi. "Remy geçen gece bize ikinizin görüştüğünüzden bahsetti."

Belli ki Asher, Ben'in sesinden bir şeyler sezmişti. "Bu durumdan memnun değil misiniz yoksa?"

"Açıkçası endişeliyim. Geçmişte tavrın bana biraz pervasızca gelmişti ve Remy şu an bunu kaldıramayabilir."

"Bay O'Malley Remy tanıdığım kimseye benzemiyor. Ben dahil, kimsenin ona zarar vermesine izin vermem." Sözlerine beni korumaya yemin ettiği anlardan aşına olduğum o tamdık kararlılık işlemiştir.

Babamın sesinden şaşkınlığı okunuyordu. "Onu önemsiyosun."

Bu bir soru olmasa da Asher yanıt verdi. "Evet, efendim."

"Sana geçmişinden bahsetti mi hiç?" Ben'in bariz gerilimi karşısında dizlerimi göğsüme dayayıp sakinleşme ihtiyacı duydum.

Bu kez Asher temkinli konuşmaya başladı. "Biraz. Şu an annesinin matemini tutuyor. Anna'nın ölümünden dolayı kendini suçluyor."

"Öyle söyledi demek?" Bir kez daha Ben'in şaşkınlığı kırılganlığıyla karışmıştı. Bunun nedeninin ona bundan bahsetmemem olduğunu biliyordum. Onunla konuşmakta ne kadar zorlandığımı, ona karşı hislerimin karmakarışık olduğunu, yeni bulunmuş bir sevginin eski ve acı hayal kırıklığıyla nasıl iç içe geçtiğini anlamıyordu. Eskiden Ben'i beni terk ettiği için pişman etmenin hayallerini kurardım. Ona değer vermeye başladığımdan beri inanılmaz bir şey olmuştu. Onu incittiğimde ben de inciniyordum. Koruyucu duvarım yerinde olmadığından Asher'm

eve girdiğinden beri beni dinlediği hissine kapıldım. Başım dizlerimin üzerinde, önceki gece dillendiremediğim bir düşüncüyü zihnimde Asher'a fısıldadım.

Asher, lütfen onu sevdiğimi anlamasını sağla.

"Evet, efendim. Onu buraya getirerek hayatında ilk kez kendisini güvende hissetmesini sağladınız. Ailenizi dünyalar kadar seviyor ama annesini korumak yerine sizi seçtiği için suçluluk duyuyor." Ben'in Asher'ın ağırbaşlı sözlerine tepkisi benim her zamanki tepkimden farksızdı: Sorgusuz sualsiz ona inanmıştı. "O duruma asla düşmemeliydi. Remy'nin yanımda olmalıydım."

Asher bir kez daha "Evet, efendim," dediğinde kendisinin de aynı düşüncede olduğunu hissettim.

Uzunca bir sessizliğin ardından Ben "Bana yalan söylemediğin için sağ ol Asher," dedi. "İnsanlar bana geçmişte Remy'nin başına gelenleri bilmemin mümkün olmadığını söylüyorlar; hatta ben bile kendime bunu söyledim. Fakat kahretsin, bilmem gerekirdi!" Sessizce söylediği sözleri ıslıtmak için kendimi zorladım. "O benim kızım. Bilmem gerekirdi."

Ben konuşmadan önce bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. "Remy bu hafta sonu kendisiyle çıkmak istediğini söyledi. Yarın gece ailemizle akşam yemeği yersen ve seni daha iyi tanırsak neden olmasın? Elbette Remy kendi seçimini yapabilir ama kabul edersen içim daha rahat olur."

Anlaşılan ayağa kalkıyorlardı. Ben de kalktım.

"Bu makul bir teklif, Bay. O'Malley."

"İzninle Remy hazır mı diye bir bakacağım."

Ben'in ayak sesleri giderek kuvvetlendi ve merdivenlere yaklaşmasıyla görüş alanıma girdi. Asher'ın "Şey, efendim..." diye seslenmesiyle ona doğru döndü. Asher "Sizi seviyor ve onun sevdiği insanlara ne denli sadık olduğunu biliyorsunuz. İkiniz bir şekilde tüm sorunları aşarsınız."

Sahanlıkta onlara görünmemek için apar topar kaçarken Ben'in yüzündeki kırılgan ifadeyi göz ucuyla fark ettim.

Asher arabasında yanıma oturduğunda eğilip sinekkaydı tıraş edilmiş yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde yüzünde beliren donuk ifadeden ve sessizliğinden onu şaşırttığımı anladım. Öyle uzun süre konuşmadı ki yanaklarım utançtan kızarıırken bir hata yaptığım endişesine kapılarak gergin ortamı neşelendirmenin yollarını aradım.

Zihnimde can sıkıcı olasılıkları bir bir sıralarken Asher'in sefskatli bir tavırla yanağıma okşamaları bana tüm endişelerimi unutturdu. Bana gülümsediğinde sevgiyle bakan gözleri içimi ısıttı. "Bir şey değil."

Elbette öpücüğümün babamla konuştuğu için teşekkür etmemin bir yolu olduğunu anlamıştı. Özür mahiyetinde küçük bir gülümsemeyle biraz içime çekilmek için savunma kalkanımı kaldırdım. Asher gözümün altındaki mor halkaya dokunup "İyi uyumamışsın," dedi.

"Evet. Zor bir gece oldu. Ben'e kızdım ve onları kendimden soğutmama ramak kaldı."

Asher başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Babanın seni sevdiğini nasıl anlamazsın?"

Bu kez aramıza zihinsel mesafenin yanında bir de fiziksel mesafe koydum. "Dün gece orada değildin." Sesimin tonundan o anı görmesi için kafamda yeniden canlandırmayacağımı belli etmişim.

Arabayı garaj yolundan çıkaran Asher kendini geri çekmek yerine elimi avucuna aldı. "Kendine haksızlık ediyorsun. Belki senin ona söyleme ihtiyacı duyduklarını babanın da duymaya bir o kadar ihtiyacı vardı."

Ben'in aynı düşüncede olduğundan şüpheliydim.

Asher'ın ailemle yediği akşam yemeği hiç de umduğum kadar sıkıntılı geçmedi. İki gün boyunca yemek konusunda tasalanmamın ardından, Asher nasılsa eve geldikten on dakika sonra Ben, Laura ve benim aramızdaki huzursuzluğu ortadan kaldırmıştı bile. Lucy, Ben'le tartıştığımız gece evde olmadığından olanlardan habersizdi. Asher'ın son iki gündür öğle yemeklerini masamızda yemesiyle Lucy'nin ona kanı ısınmıştı. Asher onu etkilemek için epey uğraşmış ve çabası meyvesini vermişti.

Asher akşam yemeği boyunca iyi aile çocuğu rolünü oynadı. Fakat en nihayetinde rol yapmadığını fark ettim. Her durumda en yerinde tavrı sergiliyor, bana kapı açıyor veya ikimiz birlikte yürürken çantamı taşıyordu. Yemekte oturmam için sandalyemi çektiğinde Laura bakışlarıyla onu takdir etti. Yemek boyunca güncel olaylara dair bilgisiyle Ben'i etkiledi. Asher ömrü boyunca iki elimin parmaklarıyla sayamayacağım kadar çok ülkede yaşamıştı. Birçok dili akıcı bir şekilde konuştuğunu söylediğimde (tabii bunu yaparken küfrettiği kısmını geçerek) Asher küçük bir gülümsemeyle buna karşı mutlaka bir misilleme yapacağını belli etti.

Yemekten sonra Ben ve Laura, Asher'la oturma odasına geçerken Lucy'nin bulaşıkları yıkamasına yardım ettim. Daha önce kimseyle çıkmamış olsam da Ben'in Asher'la çıkmama izin vereceği –ya da vermeyeceği– anın gelip çatıldığını hissediyordum. Lucy dünyanın en mükemmel kız kardeşi olduğundan onlara kulak kabartmak için bulaşık vazifesini bir kenara attı. Ona göre tek düşündüğü benim iyiliğimdi. Bana gelince, zaten iki gün önceki sabah konuşulanları gizlice dinlediğimden aynı şeyi ikinci kez yapmaktan utanarak mutfakta bulaşıkları ovalamaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra Lucy yüzünde yayvan bir gülümsemeyle başını sallayarak geri geldi.

Ona “Ne? Neler oldu?” diye sordum.

Elimdeki tabak yığınının bir kısmını aldı. “Babama seni yarın nereye götürmeyi planladığını anlattı. Haksızlığımı kabul etmekten nefret etsem de sanırım bu oğlan sana abayı yakmış. Benim de onayım la, artık bir Blackwell’le çıkıyorsun, kardeşim.”

“Cidden mi? Bu kadar basit oldu demek?”

Pis bulaşık suyunu bir fiskeyle üzerime sıçrattı. “Ne diyebilirim? Çocuk seni tanıyor.”

Meraklandım. “Nereye...”

Laura kalçasıyla mutfak kapısını açtı. “Remy, Asher sana iyi geceler demek için bekliyor. Ben’le dışarıda. Baban arabasını anlatıp çocuğu canından bezdirmekten gidip onu kurtarsan iyi olur.”

Ben birini köşeye kısırdı mı en ateşli araba meraklılarını bile usandırabilirdi. Islak ellerimi havluya silip Laura’nın peşinden gittim. Durum beklediğimden de kötüydü. Asher garaj yolunda tek başma dikiliyordu ve Audi’si ortalarda yoktu.

Yanına vardığımda sırtıttı. Paltomu giydim. Asher kendi ceketini omuzlarıma koydu. Yakasını çenemin altında birleştirip çekerek beni bedeninin sıcaklığına yaklaştırmak için kollarını belime doladı.

“Ne oldu? Ben arabayı mı kaçırdı?”

Asher soruma ayak parmaklarımda bile hissettiğim, ağız dolusu attığı o nadir kahkahalarından biriyle karşılık verdi. “Mahallede bir deneme sürüşü yapıyor.”

Burnumu göğsüne bastırdım. Yanağıma değen kazağının yünü sertti. “Şantajla mı yoksa rüşvetle mi oldu bu?”

Çenesi başımın üzerinde duran Asher’in nefesi saçımı dalgalandırdı. “İkisiyle de olmadı. Yüzünde senin arabamı ilk kez gördüğündeki o aynı ifade vardı. Yine de arabayı sürmesi için onu ikna etmem gerekti fakat beni çok da uğraştırdığını söyleyemem.”

Asher'in gösterişli arabasına göz gezdiren Ben'in -şekerci dükkânına girmiş bir çocuğunkine benzeyen- yüzünün nasıl bir şekil aldığını hayal edip güldüm. O da bana bakıp gülümsemediğinde ağzımdan "Senden hoşlanıyorum" sözü çıkıverdi.

Asher'in gülümsemesi yüzüne daha da yayılırken neşeli bir sesle "Ben de senden," dedi. Bir anda beni yanlış anlamaması bana çok önemli geldi. Sebep belki Ben'le tartışmam veya birkaç gün önce Dean'i gördüğümü sanmamdı. Her ne olursa olsun, onu önemsemediğimi bilmesini istiyordum. Onu sarstım; cüssesi ve gücünden dolayı epey zorlansam da hareketimle dikkatini kendime çekebildim. "Hayır, Asher. Demek istediğim senden gerçekten hoşlanıyorum. Tüm o koruyucu-şifacı karmaşası, bugüne dek olanlar ve ileride olabilecekler bir yana, senden hoşlanıyorum."

Ondan beklediğim tepkilerden hiçbirini vermedi. Başını eğip bana baktığında kaşları gaddar bir ifadeyle çatılmıştı. Yüreğim ezildi. Anlaşılan ona karşı hislerimin onda birini hissetmiyordu. Kazağının üzerindeki desene baktı. Ta ki beni hafifçe sıkana kadar. "Kes şunu Remy. Benim de senin için aynı şeyleri hissettiğimi biliyorsun. Dean'i ne zaman gördün?"

Dudaklarımdan bir panik nidası çıkarken Asher'in kollarından kurtulmaya çalıştım. "Dinliyorsun demek? Oysa savunmam yerindeydi. Kahretsin." Asher omuz silkti. "Sana söylemiştim. Bunun kontrolü bende değil, kendi kendine oluveriyor."

Bu durumun canını sıkmadığını fark edince yüzümü astım. Kendimi kötü hissetmem kibrinde bir çentik bile açmadı.

Bana "Dean demiştim," diye seslendi.

Ben kendisine yanıt verene dek beni rehin alacak gibi bir hali vardı. Sıkkin bir sesle "Sanırım onu birkaç gece önce Rowden Üssü'nde gördüm," dedim. Sonra arabayı durdurduğumda çevrede Dean'den hiçbir iz olmadığını ekledim. "O New York'ta. Buraya gelmesi için hiçbir neden yok, özellikle de Ben'in ona

karşı çıkarttığı uzaklaştırma kararından sonra. Sanırım gözlerim beni yanılttı. Bu yüzden sana bahsetmemiştim.”

Ben olaydan bahsederken Asher’ın yüzü daha asılmış olsa da New York’tan bahsettiğimde düşünceli bir hal almıştı. Ben, Asher’ın Audi S6’sıyla köşeyi hızla alıp tiz bir fren sesiyle garaj yoluna girerek beni yeni sorulara yanıt vermekten kurtardı. Yüzü erkek çocuklarına has bir hazla kızaran babam sürücü koltuğundan kalktı. Asher’ın arabasını sürmenin heyecan verici bir tecrübe olacağını biliyordum ve yanına gittiğimde Ben öngörümü doğruladı.

“E?” Sesim sabırsızlıktan nefessiz çıkmıştı.

Kolunu bana dolayan Ben’in içi içine sığmıyordu. Kalbi tekliyordu ve bana dokunduğunda bedenim her zamanki gibi onu iyileştirdi. Asher’ın Ben’e meraklı bir bakış attığını gördüm. “435 beygir gücünde 5.2 litrelik V10 motor. Ne araba ama! Duyduğuma göre sıfırdan altmışa beş saniyede çıkıyormuş. Bunu bir parkurda denemeyi çok isterim.” Gözleri soran bir ifade aldı.

Asher sırttı. “Günü ve saati söyleyin yeter.”

Baştan çıkmış görünen Ben başını iki yana salladı. “Laura beni öldürür. Fakat emekli olunca bir tane alabilirim. Sürmeme izin verdiğin için sağ ol.” Anahtarları Asher’a attığında Ben’in kolunun hâlâ belimde olduğunu fark ettim. Elini çekip Asher’la tokalaştı. “Yarın Remy’yle çıkman için onayımı aldın. Sadece arabayı ona sürdürme. Pedalı kökleme eğilimi var.”

Son cümleyi bana bilgiç bir ifadeyle bakarak söylemişti. Uçarcasına eve doğru giden Ben’e dilimi çıkardım. Asher’a döndüm. “Sabah görüşüyor muyuz?”

Asher parmağıyla burnuma hafifçe vurdu. “Sabaha görüşürüz. Kalın bir şeyler giy.” Gözlerinden Dean’le ilgili konunun henüz kapanmadığını okudum. Fakat Asher’ın yanında bütün bir günümü geçireceğimi düşündüğümde bir anda bunu önemsemez oldum.

On Dokuzuncu Bölüm

Asher ertesi sabah erkenden beni alıp arabasını dosdoğru rıhtıma sürdü. Yolda üniversite planlarım ve en sevdiğim şarkılara kadar birçok konuda konuştu. Mükemmel bir not ortalamam olduğunu ve birkaç tıpa hazırlık programına başvurduğumu öğrendiğinde beni tiye almadı. Doktor olmak istiyordum. Becerilerimden dolayı tıpyı seçmem doğaldı. Sıra bana geldiğinde ona; Gabe onun ve Lottie'nin vasisi rolünü üstlenirken ikisinin neden liseye gittiğini sordum.

"Bu çevremize uyum sağlamamızı kolaylaştırıyor. Gabe bir kez daha liseye gitmek istemedi. Dört kez gitmesinin yettiğini söylüyor. Vasi rolü üstlenmesi de insanların ebeveynimiz hakkında sorular sormamalarını sağlıyor."

"Blackwell Falls adını nasıl soyadınız olarak aldı?"

"Savaştan sonra hiçbirimiz İngiltere'ye dönmek istemedik. Yeni bir başlangıç için buraya gelmeyi seçtik. Geldiğimizde burada sadece kilometrelerce uzanan ağaçlar ve kumsallar vardı. Buranın huzuruna ve gözlerden uzak oluşuna tutulduk. Sonra, Gabe oyalanalım diye bir değirmen açtı ve insanlar bizim için çalışmaya dört bir yandan geldiler. Sonra bir de baktık, bir kasa

ba olmuşuz. Gabe de kasabanın belediye başkanı oldu. Belediye binasındaki portresini görmelisin.”

“Bunları çok basitmiş gibi anlatıyorsun.”

Gülümsedi. “Hayır. Fakat para dağları bile yerinden oynatıyor ve bizde de ondan çok var.”

Kendi gülümsemem buruktu. Anlattıkları zaten tahmin ettiğim şeylerdi. “İnsanlar yaşlanmadığınızı fark etmediler mi?”

Asher iç çekti. “Bu bir soruna dönüşmeden taşınıyoruz.”

Lucy bu son Blackwell grubunun ailenin son varisleri olduğunu söylemişti. “Buraya kaç kez döndünüz?”

“Birkaç kez. İki ziyaret arasında yirmi otuz yıl bekliyoruz. Bu şekilde, Blackwell’lerin uzun zamandır ortalarda görünmeyen kuzenleri, kardeşleri, çocukları olarak geri gelebiliyoruz. Buradan her ayrılışımızda evi kendimize miras bırakıyoruz.”

Blackwell’lerin içinde yaşadıkları gerçekliği anlamak için çabaladım. “Peki neden buraya dönüyorsunuz? Burayı o kadar özel kılan nedir?”

“Başlangıçta burası bizim için bir kaçış yeri idi. Geçmişini unutup dönüştüğümüz şeyle yüzleşebileceğimiz bir yer. Sonrasındaysa yuvamız oldu. Yani yuvalarımızdan biri.” Bana tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Ve şimdi sen varsın.”

Daha ben yanıt veremeden Audi’yi Cooper Adası feribotuna binmeyi bekleyen bir araba sırasına soktu. Ada hakkında pek bir bilgim yoktu. Tek bildiğim orada tuz bataklıkları ve Maine’in ünlü deniz fenerlerinden birinin olduğuydu. İkimiz beklerken Asher konuyu yine en sevdiğim kitaplara getirdi.

“Bu basit. *Gray’s Anatomy*.” Yüzündeki şüpheyi bakıp güldüm. Kitabın yavan olduğunu düşündüğü için onu suçlayamazdım. “Gerçekten. İnsanları iyileştirebilmek için yaralarını kafamda canlandırabilmem gerekiyor. O kitap olmadan ne yapacağımı bilemezdim.”

Söylediğim karşısında ilgisi uyanan Asher koltuğunda dönüp yüzünü bana çevirdi. "Yaraları iyileştirmek için kafanda canlandırman mı gerekiyor?"

"Evet. Diğer şifacılar bunu nasıl yapıyor ki?" diye sordum.

"Emin değilim. Senden önce bunu soracak kadar merak etmiyordum." Yanıtı karşısında koltuğumda kısa bir süre eğilip büküldüm. Onun da beni benim onu merak ettiğim kadar merak ettiğini bilmek içimi ısıtıyordu.

Asher "Babanın bir sorunu mu var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdim.

"Geçen gece onu iyileştirdiğini hissettim sanki."

Asher'ın Ben'e attığı tuhaf bakışın nedeni buydu demek. Başımı salladım. "Bir tür kalp rahatsızlığı var. Hayatını zorlaştırıyor gibi ama sürekli nüksediyor. Açıkçası rahatsızlığı canımı sıkıyor. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı."

Arabayı feribota sürmesi için gerekli onay verilene dek Asher bir süre dalıp gitti. Aracı park etmesinin ardından arabadan çıkıp yolcu güvertesine çıktık. Motorların gürlemesiyle feribot hareket etti ve Falls'u arkamızda bıraktık. Asher'la geminin ön kısmına; U harfi şeklinde, yeşil tırabzanlarıyla bir yılanın çatalı dilini andıran تنها güverteye gittik. Asher bana güverteye "çatal dil" değil de daha sevimli bir isim olan "turşu çatalı" dendiğini söylediğinde buz gibi bir rüzgâr az kalsın beni yere yıkacaktı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, Asher haylazca gülümsedi. "Asher şu aralar kafamın içine fazla giriyorsun bence."

Gülüştü bana her zamankinden de rahat geldi. "Barlarda karışı cinsle tanışmak için kullanılan o feci klişe cümleler gibi oldu bu. Arkasından bana bütün gece rüyalarında dolaştığım için yorumlanmış olabileceğimi mi söyleyeceksin yoksa?"

Rüzgâr uzun saçının muhteşem, çikolata renkli dalgalarını birbirine dolarken doğal bir zarafetle tırabzana yaslandı. Ben

uzun boyum, sıska bedenim ve rüzgârda kabaran saçlarımla bir kulak temizleme çubuğuna hayli benzerken onun öylesi fırtınalı bir havada o kadar mükemmel görünebilmesi hiç de adil değildi.

Asher elini paltosunun cebine atıp bir beysbol kepi çıkardı ve şapkayı bana doğru salladı. Sonra yüzünde bir sırıtişla kepi benden kaçırdı. Kaburgalarına bir dirsek darbesi indirip kepi elinden aldım ve saçlarımı üstünkörü toplayıp kepi başıma geçirdim. "Zihnimi okumaya devam et bakalım, ahbap. Böyle giderse seni tırabzandan aşağı itme fikri bana sıcak gelecek."

Kepin ucunu çekiştirip güldü. "Dayanamıyorum, güzelim. Bu aralar önüme pek bir engel çıkarmıyorsun."

Şaşkınlık içinde haklı olduğunu fark ettim. Sabahtan beri koruyucu kalkanımı hiç kullanmamıştım.

Yüzünü ekşitti. "Ağzımı açmamam gerekirdi. Şimdi beni engelleyeceksin, değil mi?"

Uzunca bir süre onu süzdükten sonra başımı iki yana salladım. Şansımızı denemek için iyi bir zamandı; gözlerindeki o utangaç, memnun ifade yüreğimi ısıtıyor, durumu katlanılır kılıyordu. Ayrıca zihnimi okuma becerisi tehlikelere karşı kullanılabilirdi.

"Peki senin için bir sorun olur mu?" diye sordum. "Birbiri-mize dokunduğumuzda eskisi kadar sıkıntı çekmiyor gibisin."

Yüzü kendi koruyucu duvarının yerinde olmadığını yeni fark etmiş gibi şaşkın bir ifade aldı. "Bak ne diyeceğim, haklısın. Bu sabah hiç acı duymadım. Belki de sana alışıyorumdur."

Bunun doğru olmasını ümit ediyordum. Birbirimize dokunduğumuzda acıdan fazlasını hissetmesini istiyordum.

Yarım saat sonra feribot Cooper Adası'ndaki küçük rıhtıma demir attı. Yüz ölçümü dört buçuk kilometre kare olan, kara parçasında az sayıda insan yaşasa da kayalıklarda bazı yazlık evler vardı. Asher arabayı gemiden çıkardı ve birkaç dakika sonra

görünürdeki tek işletme olan küçük bir kafenin önüne park etti; Elimi tuttu; dokunuşu bir testti; ona acı vermediği belli olan bir test. Bastırmak için çok da çaba sarf etmediği bir heyecan için de, göz ucuyla bana bakıp başıyla kafeyi işaret etti.

"Sürpriz bu mu?" Harap restoranın durumu iç açıcı değildi. Soluk beyaz binanın adamaklı boyanması gerekiyordu. Hatta biri binayı havaya uçurup yaksa yeri idi. Restoran fırtınada dik durma yetisini kaybetmiş gibi yana yatıktı.

Asher şaşkın halime gülüp başını salladı. "Matah bir yer gibi görünmediğini biliyorum. İlk sürprizin seni içeride bekliyor."

"İlk sürpriz mi? Birden çok mu?" Hayatımda karşılaştığım nadir sürprizler de çoğunlukla kötü olanlardı. "Bugün doğum günüm olmadığının farkındasın değil mi?"

"İçimden bir ses zamanında alamadığın çok hediye olduğunu söylüyor. Umarım karnın açtır. Haydi." Kafeye girdiğimizde tezgâhta yaşlıca bir adam oturuyordu, dar odadaki dört masanın dolu olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Havada müthiş bir baharat ve (samım) peynir kokusu vardı. Asher sürprizin ne olduğunu anlamamı beklese de, tezgâhın üzerindeki bir tabelada şefin "Dünyanın en iyi peynirli makarnası"nı yapmakla övündüğü tabelayı görene dek aklıma bir şey gelmedi.

"Cidden mi? Dünyanın en iyisi mi?" Alaycı ses tonumda sezilebilir bir şüphe vardı.

"Sen deneyene kadar bunu bilemeyeceğiz." Asher'm kötü şöhretli yiyeceği paket yaptırıp parasını ödemesinin ardından arabanın yolunu tuttuk. Elimi hamburgere atmamla Asher paketi benden uzaklaştırdı. "Sabır, kadın! Bir sürpriz daha var."

Arabayı rıhtımdan adanın okyanusa bakan diğer tarafına sürdü. Küçük bir kulübeye -Ben'in evinin aksine basbayağı bir kulübe- vardık. Asher motoru kapattı. Koltuğumun gerisine uzanıp kapalı bir kutu aldı.

"Bu nedir?"

"İkinci sürprizin. Ne olduğuna bakmak yok."

Peşinden kulübeye gittim. Yapı kırk metre kare ya var ya yoktu. Mutfak ve oturma odası bir aradaydı. Bir tarafta banyoyu ve yatak odasını görebiliyordum. Küçük ve sıkışık odaya ancak birkaç mobilya ve biraz ıvır zıvır sığmıştı. "Burası neresi, Asher?"

Asher basit bir memnuniyetle "Evim" yanıtını verdi.

"Burası sana mı ait?"

"Burayı uzun zaman önce inşa ettim; yalnız kalabileceğim bir yer olsun diye."

O söylemese de buraya getirdiği ilk kişinin ben olduğumu anladım. Kutuyu mutfak tezgâhının üzerine bırakıp eski tip bir odun sobasını yaktı. Ben odada gezinirken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Asher'ın televizyonu yoktu. Öte yandan, duvarlarda dizi dizi kitaplar vardı. Şişkin kanepede elimi gezdirirken karşıma çıkan sehpa da duran siyah beyaz fotoğrafta Lottie'yi gördüm. Saçları her zamanki gibi kısaydı ve dudağında kırmızı ruj, üzerinde askılı bir elbise vardı. Yüzleşmem gereken bir başka gerçektir bu. Blackwell'ler 1920'li yılları görmüştü.

Başımı kaldırıp Asher'a baktım. "Çok hoşuma gitti."

Asher sanki rahatlamıştı. Gülümsedi. "Sevindim."

Kutuyu açmaya başladı. İçinden bir espresso makinesi, süt, kakao ve bir paket kahve çekirdeği çıktı.

Şaşırmıştım. "Bana moka mı hazırlayacaksın?" diye sordum.

Bana yalancıkta kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu. "Öyle herhangi bir moka değil. Bu özel harmanı senin için İtalya'dan getirttiğimi bilmeni istiyorum. Bu hayatında içtiğin en iyi moka olacak."

Onu üzerinde bir önlükle mahallemizdeki ocakçı gibi espresso makinesiyle haşır neşir olurken düşünüp kıkırdadım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir kaşını yukarı kaldırdı. "Alaycılığın beni yaralıyor. Ben de ikinci sürprizden seni mahrum bırakırım o zaman."

Ona yaklaşmamla gözleri neşeyle parıldadı. İlk karşılaşmamızdan beri bastırduğım arzuma teslim olup bir kaşını ikiye bölün yara izinde parmaklarımı gezdirdiğimde gözlerindeki parıltı söndü. Pürüzsüz cildinin neresine dokunsam parmaklarım ısınmıyor, çekindiğim o yürek kıpırtıları baş gösteriyordu. Yarayı öpmek için parmak uçlarımda yükselirken beni dikkatle süzen Asher nefes almıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Geri kaçmak istediğimde güçlü kollar belime dolanıp ayak parmaklarım üzerinde duran bedenimi dengesizce yerden kesti. Yüzünü yüzüme yanaştıran, nefesini dudaklarımda hissettiğim Asher'in gözlerinde ikimizin bedenleri arasında gidip gelen yeşil kıvılcımlara benzeyen şimşekler çakıyordu.

Arkasında duran ateşten bir çatırtı geldi. Zorlu bir iyileştirme sürecinden yeni çıkmışım gibi bir hisse kapıldım. Şimdi ayaklarımda üzerinde dengede dursam da kendimi hiç olmadığım kadar dengesiz hissediyordum.

Asher makarnaya bayıldı. Anlaşılan peynirli makarnanın en sevdiğim yemekler arasında olduğunu düşündüğümde deli olduğumu düşünmüştü ama ilk ısırımı alıp eline dokunduğumda laflarını yedi. Hangimizin makarnadan daha çok hoşlandığını ayırt edemesem de ikimizde kafenin "dünyanın en iyisi" unvanını hak ettiğinde hemfikir olduk. Öte yandan, mokadan pek etkilenmemesi üzerine Asher'a "Çay sevdalısı," deyip dudak buktum.

Oturma odası pikniğimizden sonra lavaboda bulaşıkları yıkamasına yardım ettim. O yıkayıp ben durularken kalçalarımız birbirine değiyordu.

Köpüklü parmaklarıyla burnumu sıktı. "Kafein bağımlısı."

Geri kaçarken dudaklarım seğirdi. "Senin yüzünden gelecekteki tüm sürprizler sönük kalacak. Kimse bugünkü sürprizlerin ötesine geçemez bence. 'Dünyanın en iyi' peynirli makarnası ve ev yapımı moka. Etkileyici Blackwell."

"Daha gün bitmedi, O'Malley. Bir sürprizim daha var."

Son sürprizimin adadaki deniz fenerine yürüyüş yapmak olduğu ortaya çıktı. Fenerin tepesine çıkıp aşağıdaki kayalara dalgaları vuran okyanusa baktığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Heyecanla "Asher, bunu görmen gerek!" dedim.

Yanıma gelmeyince arkama döndüm ve onu manzarayı izlediğim urabzandan metrelerce ötede bekler halde buldum. "Asher?"

Dolgun dudaklarının bir kenarı buruk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Sana yüksekte nefret ettiğimi söylemiş miydin?" Kaşını işaret ettikten sonra ellerini paltosunun ceplerine soktu. Tırabzana yaslanıp ona döndüğümde yüzü ekşidi. "Şunu yapmasan olmaz mı?"

"Hiçbir tehlikesi yok. Tırabzanın öte yanına geçmem imkânsız." Dönüp manzarayı daha iyi görmek için öne doğru eğildim. İri elleri beni kalçalarımın kavrayıp ayaklarımı yerden kesti ve fenerin kenarından koparıp göğsüne yapıştırdı. Kolları yerimde durayım diye belime dolanıp beni kaçmak istemediğim bir sıcaklık ve huzurla sardı. Çenesi başımın üzerindeydi. Soğuk bir rüzgâr ikimizi örselese de bedeni bana siper olmuştu.

"Haklısın. Buradan bakınca manzara daha güzel."

Ona kepini geri verdim ve dağınık saçlarımın arasından gülümseyişini hissettim. "Özür dilerim. Sen kenardan öyle eğilince kalbim duracak sandım."

"Daha önce düştün mü? O yara izinin nedeni bu mu?"

"Hım... Savaştan hemen sonra." Sesinde tereddüt olsa da nasıl yaralandığını merak ediyordum. Koruyucuların türlerimize

has olağan dışı durumlar hariç, hiçbir şekilde zarar görmeyeceğini düşünüyordum.

“Hayır. Biz de pekâlâ yaralanabilir, hatta ölebiliriz; fakat bu büyük bir çaba gerektirir.”

Sesi düşünceli çıkıyordu; kaşlarımı çattım. “Söylediklerinden ölmeye çalıştığını anlıyorum.”

Kollarında kıpırdandım. Asher sessizliğini bozmadı. Yüzünü kasten ifadesiz bir maskeye çevirmişti. “Asher, ne oldu?”

Yüzüme düşen bir buklemi kulağımın arkasına kısırdı. “Bu uzun zaman önceydi Remy.”

Sesinin katı tonundan bu konu hakkında konuşmak istemediği anlaşılıyordu ve bu durum beni ummadığım kadar incitti. Benden her şeyi istiyor ama aynısını bana vermek istemiyordu. Bir adım geri çekilip zihinsel duvarımı ördüm.

Asher bana uzandı. “Remy, yapma. Düşündüğün gibi değil.”

Umursamaz bir tavırla elimi salladım. “Dert etme.” Sesimdeki kayıtsızlık Asher’i ikna etmemişti.

“Seni kırdım ve niyetim bu değildi. Olanlar beni utandırıyor ve gerçeği öğrenirsen gözündeki değerim azalır diye endişeleniyorum. Anlık bir tepki verdim.”

“Açıklama yapmana gerek yok. Gerçekten anlıyorum seni.” Gergin bir gülümsemeyle ona baktım.

“Hayır, anladığını sanmıyorum.” Yüzüne bakmam için bana doğru dönerken sözcükleri yumuşak bir sesle kulağıma fısıldamıştı. Hislerimin o denli şeffaf olmasından utanarak gözlerimi ayaklarıma diktim. Asher konuşmaya devam etti. “Beni zihnine alıp anılarına sırdaş etsen de duvarların her zamankinden de yüksek. Kalbini hâlâ bana kapatıyorsun ve yanlış bir şey söyler ya da yaparsam sonsuza dek açmayacağından korkuyorum. Çünkü eninde sonunda bir şifacının bir koruyucuya güvenmesi gerektiğini fark edeceksin.” Beni hafifçe sarstı, şaşkın ba-

kışlarla gözlerine baktım. “Daha fazlasını istemeyi bırakmıştım ben. Seninleyken daha fazlasını istiyorum.”

Felce uğrayan dudaklarımdan tek kelime çıkmadı. Bir ses bile. Beynim ona en ihtiyaç duyduğum anda durmuştu. Asher’in delici bakışları nefesimi kesmişti; gözlerine baksam da suskun, düşünemeyen bir ahmağa dönmüştüm. Ben yanıt vermeyince yüzü kırılgan bir ifade aldı. Beni serbest bırakmasıyla yaşadığımız gergin an son buldu.

Yüzündeki ifade silinirken soğuk bir nezaketle söze girdi. “Hemen geri dönmemizin senin için mahzuru yoktur umarım. Babana seni geç olmadan geri getireceğime söz verdim.”

Feribot rıhtımına yaptığımız kısa, sessiz yolculuk bana hayatım boyunca yaptığım en uzun yolculuk gibi geldi. Konuşabilecek olsam da Asher içine kapanmıştı. Öyle görünüyordu ki en değer verdiğim insanları kırmayı adet edinmiştim. Asher Audi’yi feribotun merkezine sürüp el frenini çektikten sonra arkasına bakmadan uzaklaştı. O önde, ben arkada çoğu boş olan araçların arasından geçip geminin giderek uzaklaşan adaya bakan öbür ucuna gittik. Elleri belinde, geniş açıklığın en ucunda dikilen Asher’in köpüren dalgalarla arasında sadece uzun bir ağ vardı. Bana tanıdık gelmeyen bir başka dilde kendi kendine mırıldandı. Yaklaştığımızı görünce aniden döndü.

“Remy, özür dilerim.” Sesinde hayal kırıklığı vardı. “Bir şey dememeliydim. Senin aynı hisleri paylaşmadığını bilsem de ben...”

Konuşmayı hâlâ beceremediğimden gardımı indirip Asher’in aradığını zihnimde bulmasını ümit ettim. Duvarlarımı ortadan kaldırdığımda Asher sustu; yüzündeki ümitsiz ifade her şeyi anlatıyordu. Hislerim onun için bir gizemdi. Kafamın içine girse de çözemediği bir gizem.

Ona yaklaşıp paltosunun yakasını tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdığımda Asher geri kaçmadı. Hüzünlü gözlerindeki ka-

ramsarlık biraz azalmış ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan birkaç saniye önce niyetimi anladığında yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

Asher'ın yanıtı geç geldi. Onu şoke ettiğimi biliyordum. Dudaklarımı dudaklarından ayırdığımda ellerini sırtıma koyup beni kendisine doğru çekti. Yanağıma dayalı dudaklarından "Gitme" sözcüğü döküldü.

O tanıdık yakarış içimdeki korku düğümünün iplerini gevşetti. Hiçbir yere gitmeyecektim, çünkü dünyada onsuz olmak istediğim hiçbir yer yoktu.

Asher kollarını bana dolarken koruyucu kalkanı indi. "Sen benim her şeyimsin," dedi.

Sen de benim Asher.

Sözcükler zihnimde belirivermişti ve gerçeği yansıttıklarını biliyordum. Asher'ı umursamamaya gayret etsem de çabam boşunaydı. Bana dudağımın sağındaki çilin çok hoşuna gittiğini ve o gizli öpücüğün kendisiyle alay ettiğini söylediğini anımsadım. Çili öptüğünde dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bedenim onun bedenini iyileştirmeye başladığında ikimiz de o felç edici acıya hazır değildik.

Yirminci Bölüm

Güçlü bir enerji akımı ikimizin arasında patladı.

Akım bana az kalsın boğulacak olduğum ve Asher'in gücünü üzerinde kullandığı, enerjisini kollarım ve bacaklarımda gezdiren kendisi daha da güçlenirken beni zayıf düşürdüğü o geceyi hatırlattı. Fakat bu kez farklı olan benim enerjimin onun bedenini ele geçirmesi ve enerjiyi geri çekemememdi. İradem dışında bedenim bir başkasını iyileştirmeye çalışıyordu. Ancak Asher ne hasta ne de yaralıydı. O ölümsüzdü.

Remy, sen onları yeniden ölümlülere dönüştürme gücüne sahipsin.

Anna'nın sesi hafızamda canlanırken neler olduğunu fark ettim. Tedavinin onun için aniden gelen bir ölüm olacağını bilemezdim. Kendimi çekmeye çalıştığımda Asher'in de aynısını yapmaya çalıştığım sezdim. Fakat ikimiz de başarısız olduk. Gücümün kontrolünü kaybetmiş, Asher'i tehlikeye atmıştım. Bir şekilde aramızdaki bağı koparmam, bedenimin enerji akışım onu öldürmeden durdurmam gerekiyordu. Ümitsizliğim bir fikir doğurdu. Belki zihnimde iyileşen kemikleri canlandırırsam o zaman...

Asher daha fikir kafamda tam anlamıyla oluşmadan niyetimi

anlamıştı. Beni korumak için ümitsiz bir çabayla direnip savunmasını kurmaya çalıştı. "Remy, hayır!"

Gelecek olan acımın sessiz kederi içinde ısıyı ve enerjiyi toplayıp gözümün önüne mükemmel durumdaki, sağlıklı bir kaburga kemiğinin temiz bir kırıkla ikiye ayrılışını getirdim. Bedenim onu serbest bırakırken sendeleyerek birbirimizden ayrıldık ve yeşil kıvılcımlar tenimden onun tenine atladı.

"Remy!" Panik dolu sesi kulaklarımda uğuldayan cızırtıya karıştı.

İkimiz de koruyucu duvarlarımızı kurarken bana iç organlarımı doğruyormuş hissi vermeyen ilk nefesimi almak için öne doğru eğildim. Asher mesafesini korusa da gözleri güçlü bir korumaya arzusuyla yanıyordu. Bana doğru geldiğinde bana yardımcı olmak uğruna canını verecek bir halde olduğunu hissettim.

"Hayır! Geri dur!"

Hummalı sözlerim onu yaralamıştı sanki. Donakaldı. Hemen sonra daha yumuşak bir sesle, nefes nefese ona açıklama yaptım. "Asher, benim yüzümden oldu. Güçlerim kontrolden çıkıp senin üzerinde çalışmaya başladı. Bana bir dakika ver ve savunman yerinde olsun."

Gözlerimi kapatıp az önce kırıdığım kaburgayı iyileştirmeye odaklandım. Hiçbir şey olmadı. Daha önce kendi bedenimi bu şekilde yaraladığım olmamıştı. Fakat anlaşılan kendimi iyileştirmemle bedenime kısa devre yaptırmıştım. Acı içinde nefesim kesilirken Asher'a baktım ve kısa, küçük nefesler aldım.

Endişeli gözleri benimkilerle buluştu ve iki yanından sarkan ellerini yumruk yaptı. "Ne oldu?"

"Bilmiyor musun? Düşüncelerimi işitmedin mi?"

"Hayır."

"Anna'nın söyledikleri doğruymuş, Asher. Sanırım bedenim seni iyileştirmeye çalıştı."

Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Geçen her saniyede ciğerlerimdeki hava daha da kaçarken göğsüm korkunç bir acıyla yamyordu. Yanlış giden bir şeyler vardı. Daha önce kaburgalarım kırıldığında bu tür bir his duymamıştım. Giderek büyüyen paniğim yüzümden okunuyor olmalıydı ki Asher elimi kaldırmama aldırmadan bana yaklaştı.

Gür sesi son derece sakindi. "Remy? Sana dokunacağım. Savunmam yerinde olduğundan sana bir şey olmaz. Gemi rıhtıma yanaşıyor ve insanlar sorular sormaya başlamadan seni arabaya götürmem gerek. Yürüyebilecek misin?"

O an beni ancak başka insanların sırrımı keşfetmesi düşüncesi yürütebilirdi. Gitmemiz gerekiyordu ve tek başıma arabaya ulaşamazdım. Başımı hafifçe sallamamla Asher bana destek olmak için kolunu belime doladı. Ayaklarım beni taşımaz olunca da beni kucağına alıp son birkaç metre de taşıdı. Nasılsa beni yere bırakmadan arabasının kapısını açıp beni arka koltuğa yattırdı. Önümüzdeki arabaların karaya çıkmasını beklerken arabanın motorunun çalıştığını ve Asher'in küfrettiğini işittim.

Araba durup Asher'in tepetaklak olmuş yüzü tepemde belirdiğinde bedenim acı içindeydi. Arkamda açılan kapıdan içeri girip başını dayadığı göğsümü bir süre dinledikten sonra geri çekildi. "Remy, bana güveniyor musun?"

Yanıtım hırıltılı çıktı. "Evet."

"Sanırım kaburgam kırıldığında ciğerlerinden biri delinmiş ve akciğerine sıvı doluyor. Sana yardım etmeme izin vermelisin." Sakince bana savunmamı indirmemi söylediğinde başımı iki yana salladım. "Bana güven."

Ağırbaşlı ifadesi her şeyin düzeleceği sözünü veriyordu. Savunmamı indirdim.

"Güzel. Enerjimin sana geldiğini, içini doldurduğunu hissedeceksin. Fakat paniğe kapılma. Enerjimi kendi enerjini nasıl

kullanıyorsan öyle kullanmanı istiyorum. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. Üşüyordum. Hırıltılı bir nefes çektim. Asher'in ağzı beyaz bir çizgi şeklini aldı ve sıcak avucunu alnıma koydu. Beni rahatlatan sıcaklığın etkisiyle gözlerim kapamırken Asher'in sert sesi beni uyardı.

“Remy, odaklan.”

Enerjisi boşanıp bedenime yayıldığında büyük bir ısı patlaması beni sarstı. Neye odaklanmam gerektiğini anımsamaya çalışsam da göğsümdeki acı dikkatimi dağıtıyordu. *Doğru ya, göğsüme odaklanacağım.* Asher'in enerjisini kendi enerjimmiş gibi toplamamla cızırtı birden ortaya çıkıverdi. Gücünün sarhoş edici, farkh, egzotik bir yanı vardı. Bu kez bedenimi taradığımda kırık kaburgamın sol akciğerimi deldiğini gördüm. Artık yarayı zihnimde canlandırabildiğimden Asher'in enerjisini kınığı ve kesigi iyileştirmek için kullandım. Kemik rahatsız edici bir kızırtıyla yerine otururken akciğerimdeki delik kapandı. Acele etmeden, ciğerimdeki basıncım dağıldığını ve organın göğsümde şiştiğini hayal ettim. Öyle ağır bir yarayı hiç o kadar hızlı iyileştirmemiştim. Bunu Asher'm gücüne borçlu olduğumu biliyordum.

Uzun dakikalar sonrasında rahat, kolaylıkla içime akan bir nefes aldım.

Asher elini alnımdan çekti ve alnını omzuma dayadığında rahatlayıp iç çektiğini ve enerjisinin benden ayrıldığını hissettim. Yorgunluk ve heyecan içinde tepetaklak duran Asher'in düz duran hali kadar güzel görüldüğünü fark ettim.

Parmaklarını birbirine girmiş saçlarında gezdirirken bana cılız bir gülümsemeyle baktı. “İşte şimdi saçmaladın. Düşüncelerini yeniden işitebilmenin ne güzel bir his olduğunu anlatabam. Kısa bir an yitip gitmiştin.”

Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.

Asher'in sesi boğuk bir fısıltıya dönerken gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Ne yapıyoruz biz? Neyle uğraştığımızı bilmiyoruz. Birbirimizi öldürebilirdik. Beni korumak için az kalsın ölecektin!"

O anı anımsayarak yüzümü ekşittim. "Niyetim gerçekten bu değildi. Bedenim başına buyruk tepki vermeye başladığında bana en iyi çözüm dikkatini dağıtmakmış gibi geldi. Biliyor musun, giderek geliyorum. Yeni bir beceri edindim; önce hasar veriyor, sonrasında da o hasarı iyileştiriyorum. Ben yok muyum ben?" Espri yapma girişimim başarısız olmuş, Asher'in yüzündeki dehşet dolu ifade değişmemişti. "Neden yanıyorum? Tenim sanki alevler içinde."

Asher'in nazik parmakları yanağımı okşadığında ilk kez bana teni benimkinden sıcak gelmedi. "Kendini iyileştirmek için benim gücümü kullanmanın bir yan etkisi bu. Bir süre sonra geçer. Doğrulanabilecek misin? Yola çıkmamız gerek."

Asher'in yardımıyla arabanın yan koltuğuna geçtim. Yaralarım tamamen iyileşmiş olsa da uzun gün beni bitkin düşürmüştü. Başım manyetik bir güçle çekilmiş gibi araba süren Asher'in sönen güneşğının aydınlattığı profiline çevrildi.

"O neydi öyle?" diye sordum. "Ne yaptım?"

Yüzündeki soğuk ifade bana ilk karşılaşmamızı anımsattı. "Yapmam gerekeni. Enerjimi kendini iyileştirmek için kullanmana yardımcı oldum."

Annem şifacılar ve koruyucular arasındaki ilişkinin bu şekilde yürüdüğünü söylemişti. Savaştan önce. "Ama nasıl? Bana saldırmamak için kendinle mücadele ettiğini sanıyordum."

"Bu sorun olmadı. Çünkü beni kurtarmak için kendi gücüne kısa devre yaptırdın." Şakağı nabzının atışıyla titredi. Sesi gergin çıkıyordu.

"Senin hatan değildiz Asher."

Beni duyduğunu belli etmese de dinlediğini biliyordum.

"Bu kez sebep bendim. Kontrolümü kaybettim. Bir şey oldu. Bilmiyorum... Yapmam gerekeni yaptım."

Çenesini sıkarak Asher'in direksiyonu daha da sıkı kavrayan parmaklarının boğumları beyazlaştı. "Düşünmeden hareket ettim. Canının yandığını görüp tepki verdim. Savunman yerinde değildi. Ya kendimi zapt edemesem ne olacaktı? Seni öldürebilirdim."

Konunun nereye varacağını bilmek için Asher'in zihnini okumama gerek yoktu. Ben ne dersem diyeyim onu korumak için yapıklarından kendisini sorumlu tutuyordu. Emniyette olmam için kendisini benden kaçırıyordu. "Sanırım kendimi koruyabileceğimi kanıtladım."

Asher bana delici bir bakış attı. "Neden ne zaman kendini koruyacak olsan yaralanıyor veya ölümün kıyısına geliyorsun?"

Öfkesi beni şaşırtmıştı. "Seni kurtardım diye bana kızgın mısın?"

"Beni korumak isterken ölebilirdin Remy!" Asher bana daha önce hiç bağırmadığından afallamıştım.

"E?"

Dik kafah yanıttım onu daha da öfkeliendirdi. "E mi?" dedi. Başka bir dilde konuşmaya başladığına sevindim. Çünkü içimden bir ses sözlerini işitmek istemeyeceğimi söylüyordu. Bana hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. "Beni kurtarmak uğruna hayatını feda etmeni isteyeceğini nasıl düşünebilirsin? Zaten ortada yeterince tehlike yokmuş gibi şimdi bir de benim için kurşunların önüne geçmeden endişe edeceğim."

Öfkesi benim öfkemi ateşleyince kollarımı kavuşturdum. "Demek öyle, seni geri zekâlı. Kendi kurşunlarını kendin ye."

"Benim senden istediğim de sadece bu. Bana bir daha bunu yapmamaya söz ver. Yemin et Remy."

Hayal kırıklığı içinde kollarımı ayırdım. O gün araya girmesem bedenimin ona neler yapacağını bilmiyordum. O gün neden bedenimin öyle zıvanadan çıktığını bile bilmiyordum. Ya onu öldürseydim? Öyle olsaydı kendim de yaşayamazdım.

“Sana bunun sözünü veremem.” İş oraya varırsa ona zarar vermemek için gerekirse bedenimdeki tüm kemikleri kırardım. “Ya sana ne demeli? Bugün tehlikeli olan bendim. Kendimi durdurmasam neler olurdu kim bilir? Bunu ikimiz de bilmiyoruz. Sen de bir daha kontrolümü kaybedersem kendini koruyacağına söz verir misin?”

“Hayır!” Sesinden ona zarar verme olasılığımın onu da benim kadar dehşete düşürdüğü okunuyordu.

Tartışma bir çıkmaza varınca ikimiz de dışarıya bakmaya başladık. Ta ki Asher elini paltosunun cebine atıp kucağıma bir nesne bırakana kadar. Kucağımda duranın Asher’in cep telefonu olduğunu gördüm.

“Ben’i ara. Ona yarım saate kadar Blackwell Falls’ta olacağımızı söyle de endişelenmesin. Bir de seni akşam yemeğine çıkaracağımı söyle. Sana göstermem gereken bir şey var.”

Sesinin buyurgan tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Normalde bu tavrı beni kızdıırırdı. Fakat Asher merakımı uyandırmıştı. Yatma saatinden önce evde olduğum sürece Ben, Asher’m beni yemeğe çıkarmasının mesele olmayacağını söyledi. Sürprizlerini sorduğunda sesindeki mutlu ton bana o gün her şeyin ne kadar da güzel başladığını hatırlattı. Oysa şimdi Asher öfkeli bir sessizlik içinde telefonunu elimden alıyordu. Ben de onu koruduğum için özür dilemeye yanaşmıyordum.

Asher bir süre kasabada arabasıyla yol aldıktan sonra aracı kamp ateşinin elini yaktığı yerin yakınlarındaki bir kayalığın kenarına park etti. İlk kez bana arabasının kapısını açmayıp şelaleye giden patikada onu izlememi söyledi. Güneş batmaya yüz

tuttuğundan hava iyice soğumuştı, gölgeler günün son ışıklarını da yutarken tenhalıkta onu çekingence izliyordum.

Buzu çözölen şelale küçük bir gölete dönüşmüş olan bir de-
reye akıyordu. Asher şelalenin kenarındaki küçük bir yokuşa
varınca durup beni belimden tutarak kaldırdı ve baş döndürücü
bir hızla suyun üzerinde kalan tepeye tırmandı. Beni kınılmış
bir kayanın sert, köşeli parçalarından yapılmış bir bankın ya-
nına bıraktı.

Asher'in bu hız ve güç gösterisi beni hayrete düşürmüştü.
Savaşı neden koruyucuların kazandığını anlamıştım. Belli ki
şifacılar daha ne olup bittiğini anlamadan mağlup olmuşlardı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede benden epey uzak bir
köşeye çekilen Asher beni izliyor ve düşüncelerimi dinliyordu.
Etrafımız yapraksız, çıplak ağaçlarla çevriliydi. Arkamızda ve
iki yanımızda şelalenin kenarına gelmeye cesaret edebilecek ki-
şilerin bizi görmesini engelleyecek tümsekler vardı. Önümüzde
çapraşık bir ağaç gövdesi denizin ve göğün mavi fonu önünde
yükseliyordu. Gittikçe çöken karanlıkta yapayalnızdık ve ne-
dense bu durum beni endişelendirip, savunmamı harekete ge-
çirmeye itti.

"Nihayet biraz akli başında davranmaya başladın."

Asher'in sesinden okunan tek duygu öfke değildi. Sesinde
ümitsizlik de vardı. Aramızda derin bir uçurumun açıldığını
hissediyordum. Sesim titreyerek "Beni neden buraya getirdin?"
diye sordum.

Karanlıkta elleri ve gözleri simsiyah görünüyordu. "Buraya
günbatımından sonra gelen azdır. Bize de rahatça konuşabilece-
ğimiz bir yer gerekiyordu."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Senin hakkında. Kendini iyileştirebilme becerinden dola-
yı yenilmez olduğunu düşünüyorsun. Koruyucuların ne kadar

tehlikeli olabileceğini, bizim seni nasıl kolayca öldürebileceğimizi anlamıyorsun. Muhakemeni bulandırdığım için bunun suçlusu benim. Benden korkmanı istemedim fakat şimdi bazı şeyleri anlamanın zamanı geldi.”

Bunun bir başka sınav olduğunu anladım. “Enerjinle neler yapabildiğini biliyorum zaten. Aptal değilim.”

Bacaklarını ayırıp ellerini iki yanına sarkıtan Asher gözüme daha büyük, omuzları daha geniş göründü. Hissettiğim tehlike bana Gabe’le karşılaşmamı anımsattı ve Asher’in yanımdayken baskıladığı şeyin ne olduğunu anladım. Asher alaycı bir tavırla “Şifacılar savaşı koruyucular enerjilerini çaldıkları için kaybetmediler... Bu sadece ölümsüzlüğü arzulayanlarımız için şanslı bir kazanımdı,” derken kendisini de o tip koruyuculardan biri gibi gördüğünü ima ediyordu.

Niyeti beni korkutmaktı ama ben korkumu asla belli etmemeyi iyi öğrenmiştim. Asher’a yaklaştığımda gözlerini beni uyarırmış gibi kıstı. “Sana inanmıyorum. Bana nasıl ölümsüz olduğunu anlatmıştım. Olanlar bir kazadan ibaretti.”

“Kaza olsa da olmasa da senin türünden birini öldürdüm, şifacı.” Sesinde tehditkâr bir ton seziliyordu. “Belki kaza bile değildi. Belki de sana yaklaşmak, kendimi yeniden insan gibi hissetmek için yalan söylemişimdir.”

Korkularımı bildiğinden onları istediği gibi eğip bükebilirdi. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama işe yaramayacak.” En iyi saldırı açısını bulmak istermiş gibi etrafımda dönmeye başladığında sesimdeki tereddüdü sezdim. “Asher, kes şunu. Bu hiç de komik değil. Bir erkek gelip kendisini kurtarsın diye bekleyen ezik bir kadm olmadığımın kızgınsın. Daha önce öyle bir kızdım. Bir daha asla olmayacağım.”

Başını iki yana sallayıp hayal kırıklığı içinde tısladı. “Oyun oynamıyoruz burada. Mesele senin kadm olman değil ve Tanrı

biliyor ya, asla ezik biri olduğunu düşünmedim. Hayatın tehlikede ve muhtemelen yalnız başına alt edemeyeceğin bir düşünme karşı karşıyasın.”

“Diğer şifacılar gibi savunmasız değilim. Gücümle insanların canını yakabileceğimi biliyorsun.”

Asher’in yüzünde alışılmadık bir sırtış belirdi. “Gücünün bir etkisi olmayacak çünkü işe yaraması için acı çekiyor olman gerek ve yaralandıysan zaten mücadeleyi kaybettin demektir. Sen koruyucuların en büyük rüyası veya en kötü kâbususun; acı ve ölümlülük. Peşine düştüklerinde hiçbiri yalnız olmayacak. Bir kerede birden fazlasıyla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Ya Ben, Laura ve Lucy’ye ne olacak? Onları da kurtarabilecek misin?”

“Onları bu işe karıştıрма!” Büyükanнемin nasıl öldüğü aklıma gelince midem ekşidi.

“Nedenmiş? Koruyucular onları bu işe bulaştıracaklar. Bundan hiç şüphen olmasın. Görmüyor musun? Şifacıların geçmişte koruyucularla çalışmalarının bir nedeni var. Bana ihtiyacın var ama ben seni kendinden koruyamam. Anlamamı başka türlü nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Mesele senin veya benim gururumuz değil. Tek başına yapamazsın.”

“Bundan emin olma.” Boğuk fısıltım korkumu belli ediyordu.

Yumuşak bir sesle “Ben gerçek bir koruyucuyum” uyarısında bulundu. “Bakalım beni durdurabilecek misin şifacı.”

Yirmi Birinci Bölüm

Asher yere eğildi ve hemen sonra arkamdan uzanan bir kol beni boynumdan kavrayıp ayaklarımı yerden kesti. Ben hareketlendiğimi bile fark etmeden beni kurtulamayacağım bir kısıp kaka alıp çok kısa bir an için soluğumu kesmesinin ardından bedenimin ısısının benden uzaklaştığını hissettim.

Ciğerlerim hava çekmek için çabalıyordu; arkama döndüğümde saniyeler önce olduğu yerde yeller estiğini görmemle içim adrenalin ve korkuyla doldu. Dean'ın bana fark ettirmeden yaptığı saldırılara dair anılarım koruyucuların aileme saldırması korkusuyla birleşti.

“Çok yavaşsın şifacı. Yanlış yere bakıyorsun.”

Sesine doğru dönsem de az önce bulunduğu yerde sadece küçük bir esinti kalmıştı. Hızı onu gölgeler arasında takip etmemi imkânsız kılıyordu.

“Seni öldürebilirdim. İstedigimi almak öyle kolay olur ki.” Genizden çıkardığı sözcükler sanki en büyük korkusunu dillendiriyordu. Bir el koluma sürünüp şalım alıp kaçtı. Asher yamama tekrar yanaştığında şal belime dolamp kollarımı iki yanıma yapıştırdıktan sonra süzülerek yere düştü. Mantiğım paniğimle

mücadele ederken aklımda tek bir düşünce vardı. Karşımdaki Asher'di; koruyucum.

"Yanıliyorsun. Bana zarar vermezsin sen." Sesimdeki inanç delice çarpan kalbimi biraz olsun yavaşlatmadı. Bana saldıracak olsa gücüm onu durdurmaya yetmezdi.

"Vermem mi?"

Parmaklar saçımda gezinirken ürperdim. Arkama döndüğümde bir kez daha yüzüme bir esinti çarptı. Bana hissettirmeden hücum ediyor, koruyucuların üstün gücü ve hızını sergilemek için benimle kedi fare oyunu oynuyordu. Korku üzerime çöktü. Ailemi korumak şöyle dursun, kendimi bile koruyamayacak kadar işe yaramaz olduğumu fark ettim.

Asher önümde belirdiğinde yüzü gaddar bir ifadeyle gerilmişti. "Hayır Remy. İşe yaramaz değilsin. Akıllıca hareket etmelisin. Son çaren olmadıkça güçlerini kullanma. Senin duyuların varken bizim yok. Kullan onları!"

Sesindeki ümitsizlik ve kederi işittiğimde savunmama rağmen düşüncelerimi işitebildiğini fark ettim. Zihnini okumasam da bana onun düşünceleri de şeffaf geliyordu. Beni korkuttuğunu bilmek yüreğimi dağlıyordu. Yakınımda olma arzusuyla hep mücadele ediyor ve daha fazla hissetmek için, insan olmaya daha yaklaşmak için duyduğu açlığın bana zarar vermesinden endişe ediyordu. Feribottaki fedakârlığım onu dehşete düşürmüştü ve bana kafamı kuma gömemeyeceğimi göstermek için her şeyi riske atıyordu.

Koruyucular peşime düşerse hayatta kalmak için bana güçlerimden fazlası gerekiyordu. Peşime düştüklerinde. Tepki vermeyi bırakıp düşünmeye başlamalıydım. Omuzlarımı dikleştirip zihnime erişmesine engel oldum. Gerçeği bilmek Asher'la mücadele etmek -hatta ellerimden kayıp gittiğini, beni korumak için benden uzaklaştığını hissettiğimden onun uğruna mü-

cadele etmek- için ihtiyaç duyduğum soğukkanlılığı kazanmamı sağladı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve son derece hareketsiz kaldım. Cılız fısıltımı sadece bir ölümsüz işitebilirdi. "Gel bakalım koruyucu." Sonra bekledim.

Saniyeler sonra bir esinti saçlarımı dağıttı ve burun delikle-rime Asher'in ormanı kokusu doldu. Sıcak nefesini yüzümde hissettim ve nefesimi nefesine yaklaştırıp dudaklarına nazik bir öpücük kondurduğumda her ne yapmak üzereyse donakaldı.

Bu ona bana karşı hissettiklerini bildiğimi hatırlatmanın coş-kulu bir yoluydu.

Benim de ona karşı hissettiklerimi teyit eden, güven veren, yatıştırıcı bir hamle.

Şaşkınlığımı ve öfkesini yansıtan bir nidayla aniden ortadan kayboldu. Fakat geç kalmıştı. Sert dudakları dudaklarımda bir milisaniye için yumuşamış, bana olan hislerini belli etmişti bile.

"Ne yapıyorsun sen Remy? Mücadele et!"

"Ediyorum." Gardımı indirip kendimi saldırısına açık hale getirdim.

Beni incitmeyeceksin.

Bir ağaç Asher öfkeli bir darbe indirmiş gibi sarsıldı.

Beni incitmeyeceksin.

Devasa bir kayayı fırlatmasıyla yer titredi; kaya parçalanıp tuzla buz oldu.

Beni incitmeyeceksin.

Asher üzerime atılıp beni yere devirmeden önce tek uyarısı öfke dolu haykırışı oldu. Asher'in gücünü dizginleyip düşüşü yavaşlattığını fark ettim. Kendisi üstte kalacak şekilde beni çevirmişti. Benden iri ve güçlü bir adam bedenimi çimlere yapıştırdığında içgüdü ve mantık arasında gidip geldim. Bu durum bir hafta, bir gün, hatta beş dakika önce başıma gelse dehşet

zihnime hükmeder ve bana saldıran kişiye öfke ve korku içinde direnirdim. Bir çığlık göğsümde yükselip pençelerini boğazıma geçirerek ağızımdan dışarı kaçmak için mücadele verirken kendime kollarımı kavrayan kişinin Asher olduğunu anımsatmak için büyük bir çaba vermem gerekti.

Beni incitmeyeceksin.

Titreyen bir ses kulağıma "Evet, seni asla incitemem," diye fısıldadı.

Ağırılığı üzerimden kalkarken yumuşak kıvrımlarım sert kaslarının üzerinde kalacak şekilde beni çevirdi. Fakat ardından bana dokunmak için hiçbir hamle yapmadı. Aldığı her nefes beni heyecanlandırırken zaten hızla atan kalbi kulağımın dibinde anormal bir ritimle atmaya başladı. Kendimi bir başka insana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Asher'ın kolları beni sımsıkı sararken parmaklarımı saçlarına doladım.

Nabzım yavaşladığında başımı kaldırıp kederli yüzüne baktım. Sonra koluna elimden geldiğince güçlü bir yumruk indirdim.

"Kahretsin Remy!"

Öfkeli bakışlarım altında kolunu ovuşturdu. Ona "Bir daha bana bunu asla yapma" dedim. "Asla."

"Yapmam. Özür dilerim. Seni öyle korkutmak istemedim. Bazı şeyleri sana nasıl açıklayacağımı bilemediğimden..."

"Ben ondan bahsetmiyorum. Tehlike altındayım ve sen bana görmek istemediklerimi gösterdin. Bir dahaki sefere benimle konuşmayı dene. Oldukça anlayışlı biriymdir."

Şaşkın şaşkın kaşlarını çatı. "O halde neden bahsediyorsun?"

Zımpara gibi yanağına elimi koyup bastırdım. "Beni korkutup kendinden kaçırmaya çalışma. Sensiz daha güvende olduğumu düşünmen umurumda bile değil, seni ahmak. İkimiz de bu berbat durumun içindeyiz. Sen kaçıp kurtulmak istiyorsan

söylemen yeter, aramızdaki ilişkiyi şimdi noktalarız.” Sesimdeki sert tonla ona yalan söyleyip beni umursamadığını söylemesi için meydan okuyordum.

Gözlerine savunmam olmadan ona yakm olduğumda hissettiği o tanıdık acı çokse de kolları beni serbest bırakmıyordu. Gecenin ayazını sırtımda hissederken bedenimin Asher’a dokunan noktalarından yayılıp içime işleyen sıcaklığın tadını çıkarırdım. “Bunun bir hata olduğunu biliyorum Remy, fakat ne kadar çabalasam da seni şimdi terk edebileceğimi sanmıyorum. Tanrı ikimizin de yarınmcısı olsun; sana âşığım.”

Sözleri içimde düğümlenen gerilimi serbest bıraktı. Bu hissi sadece ben yaşamıyordum.

“Bir koruyucu ve bir şifacı. Bunu öğrendiklerinde neler diyeceklerini biliyor musun?” Bir süre sessizlik içinde düşünmemizin ardından yumuşak bir kahkaha havayı doldurdu.

Başım omzuna düşerken Asher’ın parmakları saçlarımda gezinerek aralarındaki otları temizledi. “Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sen hayati tehlikeni umursamıyormuş gibi davrandığında düşünmeden tepki verdim.”

“Neden?” Sesim kulaklarıma her zamankinden de boğuk gelmişti.

Asher ateşli bir fısıltıyla “Beni korkutuyorsun,” dedi. “Son yüzyılda bana kimse dokunmadı. Asla yaşlanmayacağımı öğrendiğimde kendimi kalbimin de duyularımınla birlikte öldüğüne inandırıldım.”

“Anlamıyorum. Çoğu insan sonsuza dek genç kalmak ister.” Parmaklarımı çenesinden ademlemesine indirdim ve sözleri göğsümde, parmaklarımda ve zihnimde titreşti.

“Yanlış düşünüyorlar. Ölümsüzlük bir lanettir. Doğal olan insanların ölmesidir. Hayatlarımıza anlam veren ölüm korkusudur; kıymet verdiği şeyin bir anda senden koparılıp alınması

korkusu her dakikayı, her şeyi daha anlamlı kılar. Her gün bir öncekinden farksız olduğundaysa hissizleşirsin.”

“Fakat muhteşem tecrübeler yaşamış olmalısın!”

“Yaşadım fakat bilgi ve deneyim kaybettiğim şeyleri telafi etmiyor. Bir yüzyıl önce normal bir hayata –evlenmek, çocuk yapmak ve bir gelecek– dair tüm ümitlerim kayboldu. Koruyucular hiçbir yerde uzun süre kalamaz. Ortaya çıkabilecek büyük tehlikelerden dolayı ailemiz dışında kimseye bağlanmayız. Biz hayat denen şeyin gölgesinde yaşayan hayaletleriz.”

Bağlılıktan bahsetmişti. Kastettiği aşktı. Bir insanın sevgisi olmadan onun kadar uzun süre yaşamayı aklım almıyordu. Hayatımın cehennem gibi son birkaç senesi onun hayatıyla kıyaslandığında gölde bir damla gibi kalıyordu. “Sevdiğin birileri olmuştur.” Bu bir itham değil, gerçektir. Blackwell Falls’da Asher’in ne çok kızla çıktığını bilmeyen yoktu. Üstelik o kızlar sadece benim tanıdıklarımdı.

Gülümsemesini görmekten çok, hissettim. “O da yalanın bir parçası. Çevremize uyum sağlamamızın bir yolu. Diğer insanların hakkımızda ne dedikodular edeceklerine, soracakları sorulara biz karar veriyoruz. Başta ölümlü arkadaşlar ve bir aile edindim. Fakat bir insanı sevmenin ölüp gidişini izlemek olduğunu ve benim onun arkasından yas tutmak için sonsuza dek vaktim olduğunu gördüm. İlk kez seni sevdim ben.”

İkimiz de düşüncelerimizi dillendirmedik. Ölümsüzlüğün tedavisi yoksa Asher bir gün benim de ölüşüme şahit olacaktı. Koruyucular peşime düşerlerse bu kısa zamanda da olabilirdi.

Asher gözlerine bakmam için bedenimi iterek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sana kendini koruman için araçlar gerek. Bundan kastım benim seni savunmayacağım değil, fakat bir kavgada başının çaresine bakmayı öğrenmelisin. İstersen bunu sana öğretebilirim.”

Sözlerinde mantıksız bir yan bulamadığımdan başımı salladım.

dım. Kendimi korumayı daha önce bilsem belki Dean'e engel olabilirdim.

Yumuşak kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Bugün işler pek de umduğum gibi yürümedi."

Kazağının yününün yanağıma sürtünmesinden hoşlanıyordum. "Evet, güçlerim çılgına dönüp üzerine gelene kadar her şey harikaydı."

Asher iç çekti. "Ben de bunu düşünüyordum. Neden öyle bir şeyin bugün olduğunu anlamıyorum."

"Senin de dediğin gibi birbirimizi değiştiriyoruz. Bir süredir savunmalarımıza giderek daha az başvuruyoruz. Bugün ise savunma duvarlarımızı neredeyse hiç kullanmadık ve birlikte ilk kez bu kadar uzun zaman geçirdik."

"Dokunmayla ilgili kurallar belirlemeliyiz."

"Mesela?" İkimizin arasına kısıtlamalar koyma fikri beni rahatsız etmişti.

"İkimiz de gardımızı indirdiğimizde birbirimize dokunabiliriz... fakat başka hiçbir şey yapmayalım." İtiraz etmek için başımı kaldıracak olduğumda bakışlarımı gözlerine çevirmek için boynuma elini doladı. "Cidden Remy. Kabul etmezsen hemen şimdi hayatından çıkarım. Beni korumak üzere canının yanmaması için ne gerekirse yaparım. Senden uzak kalmak benim için işkence olsa da."

Sözlerinde ciddiydi. Şartlarını kabul etmezsem beni terk edecekti. "Peki ya sen zarar görürsen ne olacak? Seni iyileştirmem için ikimizin de savunma kalkanlarımızı indirmemiz gerek."

"Yaralarım kendiliğinden iyileşiyor. Süreç güçlerinle bana yardımcı olduğun zamanlardakinden daha yavaş işlese de sana yakın olmamın böyle bir yan etkisi var. Bıraksan yanan elim bile kendi kendine iyileşirdi. O zamanlar güçlerinin nasıl işlediğini bilmiyordum; yoksa beni iyileştirmene asla izin vermezdim."

Güçlü kollarıyla beni hafifçe sarstı. "Beni kurtarman gerekmiyor. Ben Anna değilim. Başımın çaresine bakabilirim."

Sözleri düşüncelerimin bir yansımasıydı. Kendimi koruma becerime saygı duyması için ısrar ediyor ama ona aynı inceliği göstermiyordum. Bu adil değildi. "Peki. Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?"

Parmaklarını parmaklarıma doladı. "Yarın evime gelmeni istiyorum. Eğitimine başlanız. Hem belki Gabe ve Lottie de aramızda neler olduğu hakkında bir fikir edinirler. Gelir misin?"

Gabe ve Lottie'nin benden hazzetmediklerini zaten biliyordum. Asher endişemi sezse de sebebini yanlış yorumladı. "Sana zarar vermezler. Senin için neler hissettiğimi biliyorlar."

Korkumdan utandım ve asıl sebebi söyleyip yanlış kanısını düzeltmeye çalışmadım. "Sana güveniyorum. Geleceğim."

Dudakları saçlarımı okşarken bir süre sessizlik hüküm sürdü. "Seni eve bırakmalıyım."

Burnumu göğsüne doğru çevirip onu bırakmadan önce son bir defa kokusunu içime çektim. "Haklısın. Ben bugün çok anlayışlıydı ve şansımı zorlamasam iyi olur."

Asher'm yardımıyla ayağa kalktım. İnışte bana kılavuzluk etmek için elini belime koydu. Ona endişeli bir bakış atmamla bir kaşı yukarı kalktı. "Beni buraya taşıdığına inanamıyorum. Bana gücünün sınırlarını tam olarak göstermemişsin."

Asher'in sırtışında kibirli bir hava vardı. "Daha gördüğün yarısı bile değil."

Aniden eğilip beni omzuna attı ve tepeden aşağı hızla koşmaya başladı. Saniyeler sonra arabaya vardığımızda yolcu kapısının önünde beni yere bıraktı. Tepkimi beklerken dudaklarında neşeli bir gülümse vardı. Yakınlığı beni heyecanlandırıyor, nefesimi kesiyordu. Gülümsemesi kayboldu ve yerini güçlü bir arzu aldı.

Bir adım öne çıkıp bedeniyle beni arabayla açık kapısı ara-

sındaki “V”nin içine doğru yönelten Asher bana dokunmama-ya gayret ederek bir elini kapıya diğer elini de aracın tavanına koyarak önümü kapattı. Bana doğru eğilip yanağını yanağıma sürtüp kulağıma “Savunman yerinde olsun, tamam mı?” diye fısıldadı.

Konuşmak bana neredeyse imkânsız gelse de fısıldayarak “Tamam,” yanıtını verebildim.

Asher’in nefesi çenemden boynuma indi. Köprücük kemiği-me tatlı bir öpücük kondurduktan sonra ağzı yeniden dudak-larımla buluştu. Bu kez beni öptüğünde sadece tenime değen teninin sıcaklığını hissettim. Kıvılcımlar çıksa da bunlar benim bir şifacı, onun da bir koruyucu olmasından kaynaklanmıyordu. Bu ışık parlamaları bedenimin dokunduğu her noktasında ger-çekleşen küçük patlamalardı. Bir adım atıp bedenimi bedenine yaslayarak kollarımı boynuna doladım. Midem kasılıp nabzım hızlanırken kısa bir an dudakları dudaklarımda sertleşti.

Ellerimi tutup beni kendisinden uzaklaştırdığında zihnim-deki pusun dağılması uzun sürdü. Ellerimiz arasında atlayan yeşil ışık huzmelerini hayal gücümün bir oyunu sanmıştım. Ta ki Asher’a bakıp yüzünün acıyla buruştuğunu görene kadar. Şaşkınlığımı üzerimden attığımda koruyucu kalkanımın ben fark etmeden indiğini sezdim. Acısını azaltmak için ellerimi el-lerinden çekmeye çalışsam da bana izin vermedi.

Gözleri bana öyle bir baktı ki o bakışa maruz kalacağıma bir kez daha ateşin içine yürürdüm.

“Savunman Remy.”

Yüzümü buruşturup savunmamı güçlendirdim. “Savunma kalkanım inmiş, özür dilerim.”

Alnımı bir kez daha alnıma değdirdi. “Onu kastetmemiştim. Sana, güçlü duygular hissettiğinde koruyucu duvarın yerindeyken bile düşüncelerini okuyabildiğimi söylemiştim, hatırladın mı?”

İçimi bir utanç dalgası sararken yüzüm kızardı. Boğazımı temizledim. "Evet, o konuda da özür dilerim."

Dolgun dudaklarının bir kenarı yukarı kalktı. "Dalga mı geçiyorsun? Senin üzerimde yarattığın etkinin aynısını benim de senin üzerinde yarattığımı bilmek. Bunu hiçbir şeye değişmem."

"Öyleyse neden..." Şaşkın bir ifadeyle hâlâ bileklerimi tutan parmaklarına işaret ettim.

"Ben de kontrolümü yitiriyordum. Yeşil kıvılcımlar, hatırladın mı?"

"Vay."

Asher geri çekilip beni serbest bıraktı. "Evet ya, 'vay'. Arabaya bin O'Malley. Baban diri diri derimi yüzmeden seni eve bırakmalıyım." Audi'nin kaportasının etrafından dolaşıp sürücü kapısını açtı ve elinde sallanan anahtarlarla dirseklerini arabanın tavanına koydu. "Bak ne diyeceğim, böyle devam edersen benden gizlin saklın kalmayacak."

Ona bakıp sırtımdı. "Bahse girerim, hâlâ bilmediğin birkaç sırrım vardır."

Gülerek arabaya bindi. Çok geçmeden evime vardık. Ön kapiya kadar bana eşlik etti. Sarılıp vedalaşırken ikimiz de perdelerin gerisinden bizi izleyen gözlerin farkındaydık. Gardımı indirip ona seslenmek için biraz uzaklaşmasını bekledim. Dönüp soran gözlerle bana baktı.

Seni seviyorum.

Ön kapıyı kapatmadan önce son gördüğüm, yüzündeki şaşkın ifade oldu. Bu kesinlikle hiç duymadığı sırlarımdan biriydi.

Yirmi İkinci Bölüm

Asher ertesi sabah beni almaya geldi.

İyi ki de Ben ve Laura erkenden denize açılmaya gitmişlerdi. Çünkü babamın Asher'ın motosikletini gördüğünde ne tepki vereceğini bilemiyordum. Asher'ın bana uzattığı kırmızı kaska şüpheli bir bakış attım. Bir kaza anında bana pek de faydası dokunmayacağını düşündüm. Asher alınmış gibi, meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. Önceki gece reflekslerini gördüğümünden onun yerinde olsam ben de alınırdım. Kaskı takıp arkasına oturdum ve beline sımsıkı sarıldım.

Motor boğazını temizlermiş gibi gürlerken gözlerimi yumdum. Asher'ın yola çıkmasıyla soğuk bir rüzgâr esip burun deliklerimi okyanusun ve sevdiğim oğlanın kokusuyla doldurdu. Cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda dünyanın arada pencereler veya çelik kapılar olmaksızın yanımdan hızla geçip gittiğini gördüm. Evler, su birikintileri, bir yeşile bir kahverengiye dönen toprak ve ağaçlar birbirlerine karışıyor, her virajda Asher'ın bedeniyle birlikte ben de yana yatarken içim omurgamdan ayak parmaklarıma kadar inen bir heyecanla doluyordu. Özgürlük duygusu beni sarhoş etmişti. Asher beline doladığım elimi sıkıttığında güldüm.

Asher motosikleti Rowden Üssü Eyalet Parkı'na doğru sürse de parkı geçip daha da batıya yönelerek daha önce hiç geçmediğim bir yola saptı ve Ben'in anlattıklarından bildiğim bir sulak arazinin yanından geçti. Daha sonra kuzeye dönüp ucunda oto-yol şeritlerini birbirlerinden ayıran bariyerleri andıran beton bir duvarla son bulan bir çıkmaz sokağa girdi. Asher motosikletini yolun kenarındaki toprak alana park etti. Motoru kapatıp kaskını çıkardıktan sonra dönüp bana baktı. "Günaydın."

"Selam." Önceki gece kendimi ona çok açmış olmamın verdiği bir çekingenlik hissi içinde gülümsedim. "Arabana bir şey mi oldu?"

Ben motosikletten aşağı kayarken Asher kolumu tutup beni yüzüstü yere çakılmaktan kurtardı. Onun inişi benimkinden on kat daha zarifti. Kasklarımızı seleye bırakıp beni beton bariyerin etrafından dolaştırdı. Mahcup bir gülümsemeyle "Hayır," dedi. "Sana dokunmak için bahane yarattım sadece."

Bir anda tenim ısındı ve dudaklarımdan "Neredeyiz?" sorusu döküldü. Merakla etrafıma bakındım. Yıpranmış bir patika ileride bir dönemeç oluşturuyordu ve okyanus tam karşımızdaydı.

Asher'in yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. "Yerel halk buraya Dünya'nın Ucu diyor."

Asher'm rehberliğinde köşeyi döndük. Manzara nefesimi kesmişti; Asher'in göğsüne yaslanıp manzarayı doyasıya izledim. Kumsaldan otuz metre yüksekteki bir kayalığın kenarındaydık. Sanki dört yanıma çevreleyen gök sonsuz, turkuaz bir kumaştı da mavi okyanusa dikilmişti. Kayalığın en ucunda hiçbir çit olmadığından bulunduğumuz yer gerçekten dünyanın ucu gibi geliyordu.

"Remy?"

"Hı?" Omzuna dayalı başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Seni seviyorum."

Kalın sesindeki duygu yoğunluğu nefesimi kesmişti. İkimizin de duvarları yerindeydi; yumuşak dudağını önce alnıma sonra dudağımın kenarına bastırdı. Yüzümde sadece ona ait olan gizli öpücüğü anımsayıp gülümseyerek ona sarıldım. Öpüşüne aynı şekilde karşılık verip aklımdan iki sözcük geçirdim: *Seni seviyorum.*

Düşüncemi işittiğinde bana bir başka, daha da sıkıca sarılmaya başladı. Gardı düşerken enerjisi etrafımızı saran havayı kapladı. Acı çektiğinden endişelensem de o, elini saçlarıma sokup parmaklarını başımda nazikçe gezdirdi. Sıcak içime yayılırken benim gardım da düştü. Asher kendi savunmasını takviye ederken yüzündeki acı dolu ifadeyi gizleyemedi. Alnını alnıma yaslayıp içimi ürperten bir kahkaha attı. "İki numaralı kural. Ben seni öperken öyle şeyler düşünme. O yüzden bir numaralı kuralı unutuyorum."

İç çektim. "Bana dokunduğunda canımın yanmasından nefret ediyorum."

"Önemli değil. Seni hissedebilmek bana yetiyor."

Dudakları açık avucuma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Bu sende nasıl bir his yaratıyor?" Hissettiğim ısıyı onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Hım...Bir bakalım. Tenin kız kardeşimin çocukken saçlarına taktığı saten kurdeleler gibi." Boştaki parmakları yanağıma hafifçe sürtünüp uzun bir saç tutamını kavradı. "Saçın annemin babam için işlediği ipek mendiller gibi yumuşak."

Yüzü boynumun kavisine kaydıığında nefesinin çıplak temimle buluşmasıyla bir kez daha ürperdim. "Ve bazen bana neredeyse limon ve vanilya kokunu alıyormuşum gibi geliyor."

Bedenim donarken Asher başını kaldırıp merakla bana baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Muntazam yüz hatlarını süzdüm. "Laura bana South Portland'den limon-vanilya kokulu bir losyon almıştı. Haftalardır sürüyorum."

Asher kaşlarını çatıp "Herhalde bunu aklından geçirdin ve ben de bunu duydum," dedi.

"Ya da koku duyun geri geliyor."

Uzun, zarif parmaklar parmaklarına dolandı. Asher başım iki yana salladı. "Olanaksız. Şu an hiçbir koku almıyorum."

Hayal kırıklığı içinde konuyu kapatsam da ikna olmamıştım. Beni hissedebiliyorsa, belki diğer duyuları da geri gelebilirdi.

Asher yere oturup beni de yanına çekti. Kayalığın ucu bir metre kadar ötemizde kalıyordu. "Evime gitmeden önce seninle yalnız kalıp konuşmak istedim."

"Bir sorun mu var?"

Hafif çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayır ama neyle karşılaşacağını bilmen gerek."

"Lottie'yi mi kastediyorsun? Zaten Gabe'den ne bekleyeceğini mi biliyorum."

Asher bariz bir tedirginlikle gözlerini kaçırdı. "Pek sayılmaz. Annen bağlanma süreciyle ilgili bazı önemli ayrıntıları atlamış."

Bir anda tenim buz kesiverdi. "Onunla da bağ kuracağımı kastetmiyorsun herhalde?"

Asher hayret içinde arkasına döndü. "Hayır! Hayır, bir bağdan fazlası kurulmaz. O bağ da genellikle şifacı ailesinin en büyük kızıyla koruyucu ailesinin en büyük oğlu arasında kurulur."

Ne kastettiğini anlamamı beklerken uzunca bir sessizlik oldu. "Fakat biz... En büyük çocuklar değiliz."

"Doğru. Doğal akışa göre Gabe'e bağlanman gerekiyordu."

Enerjisi korku verici, bakışları tehditkâr Gabe'e bağlanmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Kafamın içindeki imajı öyle tiksinti vericiydi ki ürperdim. "Cehennem olurdu bu!"

Sesimdeki öfke Asher'ı gülümsetti. "Samimiyetle katılıyorum. Öte yandan, Gabe bu durumdan pek de hoşnut değil."

Gabe'in Rosy'nin yerindeki ilk karşılaşmamızda yaptıkları

bana şimdi daha anlamlı geliyordu. Asher'a olan bağlılığımı sı-
nıyordu. Bir kez daha ürperdim.

Asher güldü. "Meraklanman yersiz. Konu açılırsa senin de
bilgin olsun istedim. En büyük çocukların birbirine bağlanma-
dığı bir örnekle hiç karşılaşmamıştık."

Kibirli bir tavırla ona gülümsedim. "Belki de tuhaflık sende-
dir. Ya Lottie? Benden ne kadar nefret ediyor?"

Asher yüzünü astı. "Buna tam olarak nefret denemez. Daha
çok korkuyor. Lottie değişimlere ayak uydurmakta zorlanır. Her
şeyin olduğu gibi kalmasını istiyor, senin beni ve Gabe'i etkile-
men onu korkutuyor." Asher ayağa kalkıp doğrulmama yardım
etmek için bana uzandı. Ellerini tutup "Bunun iyi bir fikir oldu-
ğundan emin misin?" diye sordum. "Ya evinize gelmem ailenin
acı çekmesine neden olursa?"

Asher beni kendisine doğru çekip kollarına sardı. "Merak
etme. Onlara savunmalarını yerinde tutmalarını söyledim. Ha-
zır mısın?"

Başımı salladım ve motosiklete yürüdük.

"Bir şey daha var. Dean'in nerede olduğunu araştırdım. Kredi
kartı kayıtlarına bakılırsa hâlâ New York'ta. Onu dert etmene
gerek yok."

O gece gördüğüm kişinin gerçekten üvey babam olmayışı
beni rahatlatmıştı. Herhalde zihnim bana bir oyun oynamıştı.
"Araştırdığın için teşekkür ederim. O tür bir bilgiye nasıl ula-
şabiliyorsun?"

Yüzü gizemli bir gülümsemeyle aydınlandı. Bir tahminde
bulundum: *Para?* Asher paranın dağları yerinden oynatabildiği-
ni söylemişti. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Hayır, zorundaydım. Sana mücadelede yalnız olmadığımı
söylemişim; bir gün bana inanacaksın."

Motosikletine binip ona sıkıca sarıldım. *Zaten inanıyorum.*

Ne kadar zengin olduğunu bilsem de Asher'in evi beklentilerimin ötesindeydi. Hep parası olan kişilerde olduğu gibi mal mülk Asher'a pek bir şey ifade etmiyordu. Evi bir malikaneydi; nihuma ve aşağısında kalan kasabaya bakan, görkemli ve şatafatlı, Viktorya dönemine has bir bina. Blackwell Falls'a geldiğimden beri bu muhteşem, eski tip gül bahçeleri, pastel sarısı boyası, etrafını çeviren verandası ve hoş kuleleri olan binayı görüyordum. Evi otel sanmıştım ve muhtemelen oranın Asher'in evi olduğunu bildiğimi düşündüklerinden kimse bana bir şey söylememişti.

Dalıp gittim. Asher bana soran bir bakış atınca kıkırdayarak "Sen bir düğün pastasında yaşıyorsun," dedim.

Sözüme alınmasa da ikimizin evin cephesinde kalan verandanın merdivenlerini çıkarken uzanıp belimi gıdıkladı. Tiz çılgınlık atarak ondan kaçtım. Ne kadar gıdıklandığımı fark etmesiyle kollarını yukarı kalktı. Sonra, gözlerimin yakalayamayacağı kadar hızlı hareket ederek belime iki kolunu sarıp ayaklarımı yerden kesti ve parmaklarını böğrümüne dokundurmaya başladı. Ben başının üzerinde kıvrılırken bana bakıp sırıttı. "Pes del!"

Çaresizce gülererek istediğini yapmak yerine dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Dokunuşumla kolları gevşeyince kıpırdanarak elinden kaçtım. Fakat ben çok da uzaklaşmadan elimi tutup beni yeniden kollarının arasına çekti. Öpmek için eğildiğinde kahkahalarımız kesildi.

Yakınımızda biri boğazını temizlediğinde Asher beni tutmasa fırlayıp kaçacaktım. Asher'in arkasına bakınca Gabe'in ön kapıdan bizi izlediğini gördüm. Haline bakılırsa bizi verandada sarılır halde bulunca biraz meraklanmıştı. Asher'in arkasına saklanmak için kendimi zor tuttum. "Bırak beni," diye fısıldadım.

Asher alnıma küçük bir öpücük kondurup kolu omzumda, kardeşine döndü. Böğrünü hafifçe dürtünce ciddileşti. "Remy, kardeşimle tanışmıştınız zaten."

"Selam, Gabe." Bir daha dürttüğüm Asher bu kez beni kol-larından bıraktı.

Gabe fazla medeni olmaya çalışmadan beni sadece başını eğerek selamladı. "Şifacı. Madem buraya kadar geldin, içeri gir."

Tereddütle Asher'a bakıp elini tuttum ve ağabeyinin peşi sıra ön kapıdan içeri girdik. Bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla odalar sıcak kremlere, yumuşak sarılara ve soğuk adaçayı yeşillerine boyanmıştı. Konforlu görünen; yumuşak ve mücevher renklerinde kadifelerle kaplı ahşap mobilyalar ise daha koyu tonlardaydı. Tüm duvarlarda çerçeveli fotoğraflar asılıydı. Bunların çoğu siyah beyazdı ve hareketli bir parça söyleyen Fransız bir şarkıcının sesi arka planda belli belirsiz işitiliyordu.

Duyularım kullanamayan bir aileye göre evleri uyaran bombardımanıydı. Tüm yüzeyleri süsleyen kırmızı renkli antika vazolar ve pembe güller bir yaz bahçesinin kokusunu evin içine getiriyordu.

"Demek böyle kokuyor."

Gabe dönüp Asher'a baksa da ben Asher'ın elimi tutması sayesinde hissettiğinin ne olduğunu anlamıştım.

Asher başını yana yatırıp antredeki masaya işaret etti. "Evlimiz. Remy gülleri kokladı da."

Gabe'in gözlerinden ilgisini çektiği anlaşılıyordu. Asher'a "Güllerin kokusunu da alıyor musun?"

Asher başını iki yana salladı. "Hayır. Tek hissedebildiğim Remy'nin dokunuşu. Koku ve tat söz konusu olduğunda daha çok Remy'nin kokular ve tatlar hakkında düşündüklerini seziyorum." Asher bana bakıp gülümsedi ve omuz silkti. "Remy gülleri seviyor."

Gabe'in yüzünde düşünceli bir ifade belirince işin sonunun nereye varacağım bilmeden dayanaksız ümitler uyandırmanın

bir hata olabileceğini düşündüm. *Asher, bunun işleri daha da kötüleştirmeyeceğinden emin misin?*

Bir el nazikçe sırtımı sıvazladı. "Telaşlanma Remy. Gabe'in herhangi bir beklentisi yok."

Gabe öne doğru eğilip resmiyeti hepten elden bıraktı. "Şimdi de onun zihnini mi okuyorsun?"

Lottie, Gabe'in arkasından odaya girdi; kibar yüz hatlarında yine o gergin ifade vardı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bir koruyucunun bir şifacının zihnini okuyabildiğini hiç duymamıştım. Hatta iki türün birbirine bağlandığı zamanlarda bile."

Gabe beni süzerken kendimi yine bir av gibi hissettim. "Bana sorarsan, mümkün olan her şeyin ötesine geçmişiz derim. Remy herhangi bir şifacı değil. Hissetmiyor musun?"

Lottie konsantre olurmuş gibi bir süre duraksadıktan sonra gözleri hayretle açıldı ve dudakları büzüldü. Her ne hissettiyse bundan pek de memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Olağandışı bir şey sezmeyince Asher'a döndüm. "Neyi hissedecekmış?"

Buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Uğultun."

Şaşırdım. Normalde bir başkasına dokunduğumda bedenim tarama ve iyileştirme işlemlerine hazırlanmak için enerji toplardı. Enerjimi dışa vermediğimde Asher'ın derimin altındaki elektrik cızırtısını duyamadığını sanıyordum. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Asher'ın dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman. Başta sadece birbirimize dokunduğumuzda hissetsem de şimdi her zaman hissediyorum. Koruyucuların yanında olduğunda daha da kuvvetleniyor gibi. Gabe seninle ilk karşılaşmasında bile sesi hissetmişti."

Odaya bakındığımda üç Blacwell'in migrenleri varmış gibi huzursuzca kıpırdandıklarını fark ettim. *Cızırtımm onların ca*

nını yaktığını fark ettim. Asher'in yanımdayken hep acı hissetmesinin nedeni buydu. Savunmam yerinde değilken ve etrafım koruyucularla çevriliyken bedenim alarına geçmişti ve bir türlü bunu durduramıyordum. Bariyerimi kurmamın hemen ardından yüzlerindeki acı ifadesi kayboldu.

"Çok üzgünüm. Bilmiyordum."

Lottie kaşlarını çatı. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız? Kız, Asher'in sorunu. Neden burada olmam gerektiğini anlamıyorum."

Asher konuşmaya yeltense de Gabe ondan önce davrandı. "Bu konuyu tartışmıştık Lottie. Bu mesele hepimizi etkiliyor. Şifacılar değişiyorsa, nasıl bir değişim geçirdiklerini bilmemiz gerek."

Gabe eliyle oturma odasına geçmemi işaret etti. Hiç vakit kaybetmeyerek sonraki bir saat boyunca beni becerilerim hakkında sorguya çekti. Bağın, iyileştirmenin nasıl birer his olduğunu ve aile geçmişim hakkında bildiklerimi öğrenmek istiyordu. Asher gibi o da kalkanı olan ve iyileştirdiği insanların yaralarını kendi bedenine alan bir şifacıyı daha önce hiç duymamıştı. Beni hislerini hiç belli etmeden dinledi.

Nihayet Gabe "Bak ne diyeceğim Asher..." diye söze girdi. "Çoğu açıdan enerjisi bizim enerjimiz gibi işliyor. Bir şifacının gücünün, enerjisini iyileştirdiği kişinin bedeninde yönetmekten ibaret olması gerek. Oysa bu şifacı enerjiyi hem şifacılar hem de koruyuculara has şekillerde soğurup kontrol edebiliyor."

Gabe'in gözleri Dean'le kavgamdan kalan ve kendimi ele vermemek için iyileştirmedığım küçük kesiklere takıldı. Elimi tutup yaraları daha iyi görebilmek için kolumu ters çevirdi. Gözleri tıpkı hastanede babama olduğu gibi dolsa da yaralardan bahsetmedi.

"Güçlerinin işleyişi bir yana, hiçbir şansı yok Asher. Türemüze karşı savunmasız." Kız kardeşi bu durumdan hoşnutsuzmuş gibi görünmüyordu.

Asher alçak sesle "Savunmasız değil Lottie," yanıtını verdi.

"Bunun için hayatımızı tehlikeye atmamızı mı istiyorsun?"

"Asher'm benim için zarar görmesine izin vermem." Sözlerimde güçlü bir kararlılık vardı.

Gabe'in gülümsemesi dostane değildi. "Bir koruyucu gibi konuşuyorsun."

"Bir başkasının benim adıma tüm riskleri almasına izin vermeyi doğru bulmuyorum."

Gabe'in gözlerine karanlık bir ifade çökse de hâlâ elime dokunduğunun, elimi neredeyse canımı yakacak kadar sertçe sıkıştığının farkında olduğunu sanmıyordum. "Senin gibi düşünen daha çok şifacı olsa belki asla bir savaş yaşanmayacaktı."

Lottie öne çıkıp kardeşini teskin etmek için elini Gabe'in omzuna koyduğunda öyle bir jesti hissetmemenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Tüm aksiliklerine rağmen aileleri için üzülyordum. Asher'i hissedememenin nasıl bir azap olacağını hayal bile edemiyordum. İçimde onlara yardımcı olmak için güçlü bir istek uyandı. O arada ne kalkanımın indiğini ne de enerjimi Lottie'nin eline odakladığımı fark etmemiştim. Ta ki acı bir feryat işitip yeşil kıvılcımlar dikkatimi çekene dek.

Lottie yumruğunu ağzına götürürken her an ağlayacak gibiydi. Bir şekilde canını yakmışım ve ne yaptığımdan emin değildim. Savunmam hızla yerine otururken ayağa kalkıp en yakın çıkışı aradım. Asher, Lottie'yi görünce afalladığından hemen atılıp beni durdurmadı. Tam oturma odasından çıkacakken ırlı bir kütle kapı aralığını tıkadı.

Gabe başını eğip öfkeyle bana baktı. "Ne yaptın sen şifacı?"

"Bırak gideyim." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Başımı çevirince ödü patlamış Lottie'nin bıraktığımız yerde dikildiğini gördüm.

Gabe'in enerjisi üzerime yürüse de Asher bir anda ikimizin arasına girdi. "Çekil Gabe. Anlamıyorsun."

Gabe kapı eşiğinden ayrılmasa da enerjisi geri çekildi. "Benim anladığım kız kardeşimizin acı duyduğu ve bunun sorumlusunun senin küçük şifacm olduğu. Onu buraya asla getirmeliydin Asher."

Birbirlerine öfkeyle bakan Gabe ve Asher'm güçlü kaslarını sıkarak kavga etmeye hazırlandıklarını gördüğümde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gabe ileri atılınca Asher beni korumak için araya girdi. Yere düştüklerinde çarpmanın şiddeti evi büyük bir gürültüyle salladı. Öfkeli koruyucularla dolu bir odada olduğum düşüncesiyle kalbim delicesine çarparken gözden kaybolmak için yan yan ilerleyerek duvar dibine vardım.

Asher Gabe'le boğuşuyor, beni kendi ailesine karşı savunuyordu. Buraya gelmemem gerekirdi. Çenesine bir yumruk yiyen Asher'in boynu geriye savrulurken yüzümü buruşturdum. Asher güçbela toparlanıp kardeşini ittiğinde bir masa Gabe'in ağırlığı altında kırıldı. İkisi büyük bir hızla doğrulup birbirlerinin etrafında dönmeye başladı.

"Lottie, söyle ona!" Asher'in gür kükreyişiyle irkildim. "Ona gerçeği söyle, Lottie. İşler iyice sarpa sarmadan, haydi!"

Lottie yüzünü çevirdi; artık basbayağı ağlıyordu. Gabe ona bakmak için kısa bir an duraksadığında, Asher kardeşinin dikkatinin dağılmasını fırsat bilip onu duvara mıhladı. "Hemen Charlotte! Remy'nin zihnindeydim. Niyetinin sana zarar vermek olmadığını biliyorum. O hiçbirimize zarar vermez."

Gabe şaşkın halde "Lottie?" diye seslendi.

Lottie "Seni hissettim Gabe," dedi. "Elim omzundayken. Bunu o yaptı. O bizi yeniden insana çeviriyor."

Asher bir hata yapmıştı. Üzerime atılan kız kardeşinin gözle-
rindeki nefret apaçık ortadaydı.

Asher yavaşça Gabe'i bıraktı. "Size daha önce de söyledim. O diğerleri gibi değil."

Gabe, Lottie'nin gözyaşları içinde odadan çıkışını dalgın bir ifadeyle izledi.

"Remy? Sen iyi misin?" Asher koluma dokunduğunda sarsılmış bir halde ona baktım.

Dudaklarımdan "Üzgünüm," sözcüğü döküldü. "Bilerek yapmadım. Seni hissetmemenin ne kadar berbat olacağını düşünüyordum; bir şekilde size yardım edebilmeyi dilemiştim." Asher ellerini yanaklarına bastırdı. "Yanlış bir şey yapmadın sen."

"Asher." Gabe'i tanıdığımndan beri sesi ilk kez içli çıkıyordu. "Şifacın henüz tam olarak hâkim olamadığı güçlere sahip. Diğerleri onun neler yapabildiğini öğrenirlerse onu korumak imkânsız olur."

Asher her zamankinden de kararlı görünüyordu. "Bir yolunu bulsak iyi olur. Remy bizim en büyük tedavi umudumuz."

Gabe'i oturma odasında bıraktık ve eğitime başlamak üzere Asher'ın peşinden ailenin spor salonu niyetine kullandığı odasına gittik. İkinci kata çıktığımızda biraz geri düşüp kapı aralıklarından odaların içine baktım. Erkeksi bir tarzda döşenmiş bir odanın uzak duvarında asılı olan büyük, çerçeveli, siyah-beyaz bir fotoğraf dikkatimi çekti. Fotoğrafı daha yakından görmek için odaya girdiğimde Asher ağır adımlarla beni izledi.

Fotoğraftaki bendim. Asher'la sahildeki o ilk karşılaşmamızda bir kütüğün üzerinde oturuyordum. Fakat o halime ben bile

aşına değildim. Uzaklara bakan kızın berrak gözlerinde hüznü vardı ve ayazda omuzları kırılganca çökmüştü. Beni şaşırtan fotoğraftaki kızın yüz hatlarındaki güç, kararlılıkla sıkılmış çenesiydi. Bu kız -bu kadın- felaketlerden sağ kurtulmayı bilen biriydi. Parmaklarım saçımın rüzgârda dans eden uzun tutamlarında gezindi. Farkında olmasa da Asher, New York'a dönmek yerine Blackwell Falls'da kalmaya karar verdiğim anı yakalamıştı. Bu karar büyük olasılıkla hayatımı kurtardığı gibi beni ona kavuşturmuştu.

Hayretle "Güzel görünüyorsun," diye fısıldadım. "Sen beni güzel göstermişsin."

"Sen zaten güzelsin." Asher'in sesi hürmetkâr çıkıyordu. Gözlerimi fotoğraftan çektim. Asher fotoğrafa değil, bana bakıyordu. "O günden beri bir kez daha fotoğrafım çekmeye can atıyorum. Fakat o gün olanlardan sonra sana bunu teklif etmeye cesaret edemedim."

O günü anımsayarak gülümsedim. "Fotoğraf makinemi kırmaya çalışmamı mı kastediyorsun? Sana neden kızdığımı söylemişim. Senin zavallı, suiistimal edilmiş bir kızın fotoğrafını çektiğini düşünmüştüm."

Asher ılık çaldı. "Ya. O fotoğrafları görmem gerek."

Merakla "Neredeler?" diye sordum.

Asher daha küçük üç renkli fotoğrafın yan yana dizildiği bir başka duvara işaret etti. Kendimi hep uzun boyuna alışamamış, hantal bir kız gibi görmüşken fotoğrafları incelediğimde kendimi Asher'in gözleriyle gördüm. Hepsinde de önde öfkeyle Asher'dan makinesini almaya çalışırken kocaman görünen ben ve arkada küçük görünen gök vardı. Evet, uzun boylu görünüyordum ama hırsıyla hareket ederken kendinden emin bir savaşçı gibiydim.

"Vay be. Makineni atıp çılgık çılgıca kaçmadığına şaşım doğrusu." Asher'a pişmanca bakıp yavaşça döndüm. Orası Asher'ın

odası olmalıydı. Koyu renkli, ayrıntılı işlemlerle kaplı başlığı ahşap duvarın yarısına kadar yükselen geniş karyolanın dışında içeride fazla eşya yoktu. Yanaklarını kızarıırken diğer duvarlara da göz gezdirdim ve düzinelerce fotoğraf keşfettim. Bunların bir kısmında ailesi kalanlarda ise hiç gitmediğim yabancı ve egzotik yerlerde fotoğraflanmış yabancılar vardı. Okuldaki ilk günümde birinin bana Asher'ın yetenekli bir fotoğrafçı olduğundan bahsettiğini anımsadım. Sebep açıktı. "Bunlar gerçekten başarılı Asher."

Omuz silkti. "Becerimi geliştirmek için onlarca yılım oldu. Bize kalan birkaç zevkten biri bu. Dünyanın güzelliğini takdir edebilmek. Lottie için bu müziktir. Gabe kitaplardan ve şiirden hoşlanır. Yıllar boyunca bazı muhteşem öğretmenlerimiz olsa da hiçbirisiyle uzun süre birlikte olmadık."

"Her şeye sık sık sil baştan başlamak zor olmalı."

Asher yavaşça başını salladı. "Zamanla durumu kabullendim. Gidelim mi artık?" Asher'ı takip ettim ve odadan çıkıp spor salonuna gittik. Duvarlarına pahalı araçlar yashı olan odanın ortasında ise sadece geniş, mavi bir minder vardı.

Asher sırtıttı. "Gabe'le ikimiz rahatlamak için dövüşürüz. Ayakkabılarını çıkar."

Ben çizmelerimi ve çoraplarımı çıkarıp kenara atarken o da aynısını yaptı. Doğrulup çıplak ayaklı Asher'a yüzümü çevirdim; ikimizin üzerinde de kot ve tişört vardı. O etrafımda daireler çizerken ben de onu gözden kaybetmemek için parmak uçlarımda dönüyordum.

"Şimdi ne olacak?"

Gözlerini kıstı. "Ben saldıracağım, sen de kendini savunacaksın."

Bunun dışında hiçbir uyarı yapmadan üzerime atıldı. Kaçamayacağım kadar hızlıydı. Kendimi savunmak için tek seçeneğim canını yakma becerimi kullanmak olsa da bunu yap-

mazdım. Onunla birlikte mindere yığıldığımda Asher bedenini bedenimin altına geçirip düşüşümü yavaşlattı.

Soluksuz halde, sırt üstü yatarken ikimiz de yaptığımız antrenmanın faydasız olduğunun farkında, birbirimize baktık.

Duvara yaslanmış bizi izleyen Gabe düşüncelerimizi söze döktü. "İşe yaramayacak. Sen onu korumak için yırtınırken o kendisini korumak için sana acı vermeye yanaşmıyor."

Asher ayağa kalkmama yardım etti. "Git buradan Gabe."

Lottie'nin itirafından sonra aşağı katta bir şeyler değişmişti. Gabe ilk kez gözüme o kadar da kötücül görünmüyordu. Ağzımdan bir anda "Sen ne önerirsin?" sorusu çıktı.

Gabe duvardan ayrıldı. "Benimle antrenman yap. Asher bizi izleyip tavsiyeler verebilir. Bu şekilde gerçek bir saldırının nasıl olacağını öğrenebilirsin."

Asher'in itirazına aldırmış etmeden gözlerimi kardeşine diktim. "Peki ya kendimi savunurken sana zarar verirsem?"

Gabe'in gözlerinde kibirli bir ifade belirirken omuz silktim. "O riski alacağım."

Yakışıklı yüzüne baktığımda başka bir seçeneğim olmadığını anladım. Asher beni kendimi nasıl savunacağımı öğrenmem gerektiğine ikna etmişti ve Gabe de bunu bana öğretmeye hevesli görünüyordu. "İyi. Hadi başlayalım o zaman."

Asher aramıza girdi. Çenesini öfkeyle sıkıyordu. "Hayır. Yaralanabilirsin Remy."

Parmaklarımı dudaklarına değdirdim. "Zaten amaç da bu, Asher. Sen de bunun en doğrusu olacağını biliyorsun. Üstüme fazla gelmediğin sürece aldığım eğitim asla işe yaramaz." Asher tereddüt etse de muzip bir gülümsemeyle tartışmaya son noktayı koydum: "Ayrıca, Gabe bende kalıcı bir hasar bırakırsa senin onu mahvedeceğini biliyordur."

Gabe'in kaşları kalkarken Asher nihayet gülümsedi. Karde-

şine dönüp sert bir bakışla onu uyardıktan sonra, Asher odanın kenarına çekildi. Gabe yan tarafıma geçti. Asher gibi etrafımda dönmek yerine bana boş gözlerle baktı. Hemen ardından kendimi yerde buldum; Gabe bedeniyle beni yere mıhlarken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Gabe'in enerjisinin bana doğru geldiğini hissetsem de duvarlarımı güçlü tutuyordum. Ben daha misilleme yapamadan Gabe'in üzerimdeki ağırlığı kayboluverdi. Panik içinde yattığım yerde yan döndüğümde Asher'ın Gabe'i gömleğinden tutup havaya kaldırdığını, Gabe'in de ona karşılık vermek için hazırlandığını gördüm.

"Asher, dur!"

Asher sıkılı dişlerinin arasından "İyi misin?" diye sordu.

Sesimi yükselterek ona seslendim: "Evet! Bırak onu. O sadece kendisinden isteneni yapıyordu." Doğrulup yerde diz çöktüm. "Tekrar denemeye hazırım."

Asher kardeşini bırakıp ümitsiz bir ifadeyle bana baktı; ellerini yumruk yapmıştı. "Yapamam Remy. Bunu izleyemem."

"Hazırlanmam gerektiğini söyleyen sendin. İşte hazırlanıyorum. Şimdi bana nerede hata yaptığımı söyle."

Asher derin bir nefes alıp "Sadece gözlerini kullanıyordun," dedi. "Oysa biz görme yetinin sana fayda sağlamayacağı kadar hızlı hareket ediyoruz. Diğer duyularım açmalısın."

Şelaledeyken havadaki hareketlenmeyi hissettiğim ve yakınlığa geldiğinde Asher'ın kokusunu aldığım o geceyi anımsadım. Yüzümü Gabe'e çevirip kendimi hazırladım. Ona "Tekrar," diye seslendiğimde yüzü hâlâ ifadesizdi.

Saniyeler sonra Gabe ayaklarımı yerden kesti ve sırt üstü yere yıkıldım. Kalkmama yardım etmeyip metrelerce öteden beni süzdü. Ben ise nefessiz kalmış, doğrulmaya çalışıyordum. Kararlılık içinde ona öfkeli bir bakış attım. "Tekrar."

Sonraki yarım saat boyunca Gabe bana tek kelime etmeden saldırırken ben de onda zayıf bir nokta aradım. Asher sıkıştık dişleri arasından bana tavsiye verirken Gabe'in bana yaptığı saldırıları izlemenin yüreğini dağladığımı farkındaydım. Bazen, Gabe beni yere yıkmak yerine kaburgalarımın veya sırtıma bir darbe indiriyor ve ben daha ona karşılık veremeden hızla uzaklaşıveriyordu. Çok hızlıydı.

Sonra bana sataşmaya başladı.

"Neden ısrarla ayağa kalkıyorsun, şifacı? İkimiz de bir koruyucunun sana saldırdığı anda öleceğini biliyoruz."

Bir darbe daha indirdi.

"Canımı yakacağını sanıyordum. Oysa burada cam yanan sadece sensin." Bir kol karnıma inip beni geriye doğru uçurdu. Kulak tırmalayan bir küt sesiyle yere çarpıp yıldızları saydım. Bu kez, Gabe bana kendime gelmem için zaman tanımadı. Beni karnımın üzerine çevirdi ve belime dizini koyup kolumu sırtımın arkasına çekerek bükte. Kolumu daha da yukarı çektiğinde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Gabe, yeter!"

Gabe, Asher'in uyarısını duymazlıktan gelerek eğilip kulağıma fısıldadı. "Zayıfsın şifacı. Karşı koymaktan acizsin. Bir hiç uğruna kardeşimin ölümüne neden olacaksın."

Rahatsız edici bir küt sesiyle ve tanıdık bir acı patlamasıyla omzum yuvasından çıktı. Beklediğim an işte buydu. İçim öfkeyle dolarken kalkanımı indirip tüm gücümle Gabe'e karşılık verdim. Gabe omzunu tutarak minderine üzerine, hemen yanıma yığıldı. Acıyla çarpılan güzel yüzünden kibrin tüm izlerinin silinmesi karşısında zalimce bir memnuniyet duydum.

Asher hızla atılıp yattığım yerde doğrulmama yardım etti. Yüzünde endişeli bir ifade olduğundan onu teskin etmem gerekti. "Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz."

Sürünerek Gabe'in yanına gittim. Bana öfkeli gözlerle bak-
tığında ona hınzırca gülümseyerek karşılık verdim. "Berbat bir
acı, değil mi?" Yanıt vermese de kendisini ikinci bir saldırıdan
korumak istemiş gibi enerjisini hazır tuttuğunu hissettim.
Gözlerimi devirdim. "Kes şunu. Ne yapmaya çalıştığını biliyo-
rum Gabe. Anlıyorum, tamam mı? Şimdi, izin ver sana yardım
edeyim."

"Zahmet etme. Kendisi iyileşir." Soğuk sesi tavizsizdi.

"Bir iki günde iyileşir, öyle mi? Kapa çeneni, seni nankör ah-
mak ve hiç kıpırdama. Acı beni sinirli yapıyor ve hazır el atmış-
ken tamir etmek yerine fazladan bir şeyler kırmayayım." Beni
odadan dışarı taşımayı bekleyen Asher'a döndüm. "Enerjisinin
üzerime geldiğini hissedersen kolunu iyice çekmen için sana
izin veriyorum."

Asher'ın sesinde endişe vardı. "Bu iş hoşuma gitmedi."

"Gabe bana zarar vermeyecek. Kötü yürekli mankafa rolü-
nü ne kadar iyi oynasa da niyeti bana yardım etmektir." Gabe'e
dönüp sağlam elimi yanağına koydum. Gabe ona dokunmamla
donakalırken ben de tamamen iyileştirme sürecine odaklanmak
için gözlerimi yumdum. Kendi acıma aldırış etmemekte zorlan-
sam da çok geçmeden cızırtı başladı. Gabe'in bedeninin iç me-
kanizması Asher'inkine benziyordu ve yerinden çıkan omzunu
iyileştirmem için epey çaba harcamam gerekti. Beni defalarca
yere fırlatmış için bir an kollarındaki morlukları gazeine bı-
rakmayı düşünsem de onları da iyileştirdim. Elimi bedeninden
çektiğimde ikimizin arasında yeşil kıvılcımlar gidip geliyordu.

Gabe'in yanına çıktığımda almımda boncuk boncuk terler
vardı.

Gabe şaşkın bir ifadeyle beni süzdü. "Pek de zeki olduğun
söylenemez, değil mi? Şimdi zayıf ve yaralıydın. İstesen de canımı
yakamazdın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yakamazdım demek?"

Gözleri çıkık omzuma kayan Gabe yüzünü ekşitti. "Aptal şifacı!"

"Köpekbaliğı!" Ona dilimi çıkarıp sırttım. Onu yenmeyi başardığım için huysuzluk ediyordu.

Tek, akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Kendini korumak için çok bekledin. Bir dahaki antrenmanımızda bana daha erken karşılık vermeye hazır ol. Artık neler yapabileceğini bildiğinden işini kolaylaştırmayacağım."

Arkasına bakmadan odadan çıktı.

"Asher, kardeşinden hiç hazzetmesem de ona kanımın kaynamaya başladığını itiraf etmeliyim."

"Bence o da senden hoşlanıyor. Genelde bu kadar kibar olmaz." Asher sırtımı sıvazladı ve yanıma uzandı. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. "Hazır mısın?"

Başımı sallamamla Asher'ın enerjisinin bana doğru yayıldığını hissettim. Arabada olduğu gibi tükenen enerjimin yerine onunkini kullanarak kendimi iyileştirdim. Uzun dakikalar sonra acının kaybolmasıyla rahatlayıp iç çektim. Kendimi binlerce kat daha iyi hissederek Asher'ın göğsüne uzandım. Asher bir elini omzumdan kalçama kadar indirirken elinin gerisinde küçük ısı kıvılcımları kalıyordu.

"Haksız da değil, hani. Yeni gücüm beni korkutuyor. O beni çileden çıkarana kadar gücümü onun üzerinde kullanmaya niyetim yoktu."

Asher alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunu anlamıştım, yoksa kendimi tutamaz onu pestili çıkana kadar döverdim. Araya girmekte haklıydı. Ben seni o kadar zorlayamazdım."

"Biliyorum. Gabe sandığımdan da zeki biri çıktı."

Asher'in kahkahası az kalsın üzerinden düşmeme neden olacaktı. "Ne olur bunu ona söyleme. Herkes ona ne kadar yakışık-

lı olduğunu söyleyip durduğundan egosu şiştikçe şişti zaten.”

Güldüm. “Ha ha... Eline su dökemez.”

Asher bana “Sen sadece yara izimden hoşlanıyorsun,” diye takıldı. “Hım. Bana o izin nasıl olduğunu anlatmadın.”

Beni üzerinden indirdi ve yan yatarak yüzümüzü birbirimize çevirdik. Kolunu başıma yastık yaptı. Epey sustuktan sonra “Uzun zaman önceydi,” diye söze girdi. “Savaştan sonra eve döndük. Aıştığımız her şeyi geride bırakmazsak kendimizi ele vereceğimizi anlamamız epey zaman aldı. Beş on yılda bir –insanlar yaşlanmadığımızı fark edecek olduklarında– taşıyor, isimlerimizi değiştirip yeni bir yuva kuruyorduk. Yeni arkadaşlar ediniyorduk. Fakat çevrendeki herkesin öldüğüne şahit olduğunda senin de için de bir şeyler ölüyor.”

Sustu ve anıları sessizliği doldurdu. “Hissizlik, ölüm ve tüm rüyalarımın yok olup gidişi beni azar azar öldürüyordu. Bu...” Parmağı şakağındaki yara izine gitti. “Bir hataydı. Bir kayalıktan aşağı atladım ve az kalsın aşağı düşerken başım kopacaktı. Herhangi bir şey hissetmek istedim; bu acı da olsa... Fakat sonunda... Bir hiç. Tüm yaralarımın ve kırık kemiklerimin iyileşmesi altı ay alsa da o süre zarfında hiçbir şey hissetmedim.”

“Bu o kadar mı kötü?” diye fısıldadım.

Acı acı gülümsedi “En kötü düşmanımın bile bu durumda olmasını istemem.”

Sözleri bir mengene gibi kalbimi sıktı. Asla normal olmayacak, asla başkaları gibi hayaller kuramayacaktık. “Ya seni iyileştirebilirsem? O zaman bana yakm olmak için bu kadar çabalam gerekmez. Ya tekrar ölümlü olabilirsen?”

Asher’ın başımın altında duran kolu kıvrılıp boynuma dolandı ve beni yakınına çekti. “Başına kötü şeyler gelmesi ihtimali varken olmaz.”

Fikri kafamdan silip atamıyordum. Bedenim zaten onu iyi-

leştirmeye çalışmıştı. Süreci durdurmasaydık neler olacağım ikimiz de bilmiyorduk. Annem yle bir olasılığın varlığından bahsetmişti. Belki...

"Hayır."

"Fakat..."

Nazıke dudağımın kenarına dokundu. "Ne istersen veririm. Beni istediğin sürece yüreğim sana ait ama benden seni kaybetme riskini almamı bekleme."

Yine söyleyecek bir söz bulamıyordum. Elini kalbimin üzerine yerleştirdim ve birbirimize bakarak daha da sokulduk. şimdilik onunla tartışmayı bırakacaktım ama pes etmemiştim. Onu yeniden ölümlü yapmanın bir yolu olmalıydı. Çünkü yoksa beni zaten kaybedecekti. Fakat hepimizin hemfikir olabileceği bir konu vardı.

Koruyucuların varlıklarından haberdar olduğu şifacıların ömrü uzun olmuyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Koruyucular hakkında öğrendiğim her şey tek bir gerçeği yadsınamaz kılıyordu: Yeteneklerim değer verdiğim herkesi tehlikeye atıyordu. Bir şifacı olmaktan bir düğmeye basıp kurtulamayacağıma göre Gabe ve Asher'la antrenman yapmam en büyük önceliğim haline geldi. Sonraki birkaç hafta boyunca çoğu akşamım Gabe tarafından mindere fırlatılmakla geçti. Dayak faslı onun beni bezdirmesine ve benim onu yaralayarak karşılık vermeme dek sürüyordu.

Sabır en değerli varlıklarımdan biri oldu. Kavgayı bitirmek için ona bir kez dokunmam yetiyordu. Fakat o fırsatı elde edene dek art arda birçok darbe almak giderek daha zorlaşıyordu. Duyduğum acı beni aksileştirse de hepimiz acının bir numaralı silahım olacağını biliyorduk.

Asher tüm bunları dişlerini sıkarak izliyor ve bana koruyucuların nasıl hareket ettiklerini (hızlı) ve peşime düştüklerinde ne beklemem gerektiğini (kaçmayı başaramazsam, ölüm) daha iyi anlamama yardımcı oluyordu. Gabe'le ikisi okulda, evde, okuldan eve dönerken veya havuzda saldırıya uğramam halinde buluşacağımız farklı noktaları içeren çok sayıda kaçış planı

tasarlamışlardı. Saldırıya uğrayabileceğim olan yerlerin listesi uzadıkça uzuyordu ve her stratejinin bir de beklenmedik durumlara yönelik alternatif planları vardı. Kendimi kandırmıyor, Gabe'in iyiliğinden veya birdenbire şifacılar kanı ısındığından bana yardım etmediğini biliyordum. Koruyucular ortaya çıkarsa Blackwell'lerin bana sunacağı her tür yardıma ihtiyacım olacağı gerçeğini kabul etmiştim. Artık sadece benim hayatım tehlikede değildi.

Tehlikelere karşı hazırlansak da sanırım hepimiz yaklaşan fırtınayı sezebiliyorduk. Bunu Asher'in yüzüne nadiren de olsa oturan endişeden, Lottie'nin benimle temas kurmaktan azimle kaçıp evlerine her geldiğimde odasına kapanışından ve antrenmanlarda bana dişlerini gösteren, ailesinin mahvına neden olabilecek zayıflığıma lanet okuyan Gabe'in gergin sesinden anlamak mümkündü.

Sonra Gabe'in kulağına koruyucuların bir ziyarette bulunacağı çalındı.

"Ziyaret mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bunca şeye katlanırken sen onları bir pijama partisine mi davet edeceksin?"

Gabe haberi beni sırt üstü yere yapıştırdıktan sonra verdi ve ne söyleyeceğime aldırmış etmeden alelacele antrenman odasından ayrıldı. Gabe'in ardından dik dik bakarken Asher koluma dokunup dikkatimi kendisine çekti.

"Remy, bana bak. Bizim dünyamızda işler böyle yürür. Onları reddedersek işkillenirler."

Yere çömelen Asher ciddi bir ifadeyle yüzüme bakarak sanki ona inanmam için yalvarıyordu. Uzattığı eli görmezden gelerek ondan yardım almadan ayağa kalktım. Suçlayıcı bir tonda "Bana düşmanla sıkı dost olduğunuzu söylemen gerekirdi," dedim.

Asher ayağa kalkıp bana bir havlu fırlattı. "Remy, düşman benim."

Havluyu tutup boynuma sardım ve Asher'i yumruklamayı düşündüm. O da en az benim kadar hırçındı.

Üzerime abanıp "Bu beni çıldırtıyor," diye ekledi. Havlumu iki yanından tutup beni kendisine çektiğinde parmaklarının boğumları köprücük kemiğime yumuşakça sürtündü. "Onlardan gelmemelerini isteyememek beni çıldırtıyor. Onlar buraya geldiğinde senin başka bir yere gitmeyeceğini bilmek de öyle."

Haklıydı. Ailemi terk etmeyecektim. İç çekerek gözlerimi kısık gözlerindeki ateşten kaçırdım. "Neden buraya geliyorlar? Neden şimdi?"

Asher ellerini ceplerine soktu. "Suç bizde. Bende ve Gabe'de. Koruyucular oldukça sıkı fıkı bir topluluktur. İçlerinden birinden haber gelmediğini hemen fark ederler. Biz de başka işlere daldık."

Beni kastediyordu. "Peki neden buraya geliyorlar? Neden telefon edip hal hatır sormuyorlar?"

Asher gülümsedi. "Spencer ve Miranda dostlarımız Remy. Ebeveynimiz öldüğünde İtalya'dan çıkmamıza yardım ettiler. Söylediğim gibi, topluluğumuz epey sıkı fıkıdır."

Spencer ve Miranda'nın da ölümsüz oldukları dikkatimden kaçmamıştı; bu da en az iki şifacının daha öldüğü anlamına geliyordu. Her koruyucunun tesadüf eseri ölümsüz olduğunu düşünenecek kadar naif değildim.

"Evet, haklısın." Asher gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Şifacıların kendilerine tavrından dolayı kırgın ve öfkeliydiler. Sonrasında olanlar bir tesadüf değil, savaştı Remy. Niyetim bahane bulmak değil ama iki taraf da hatalar yaptı."

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Hiç başka bir şifacıyla tanışmamıştım. Güçleri damarlarımda dolaştığı için şifacılara tepeden inme bir bağlılık mı duymalıyım? Şifacıların yaptıklarını, Asher'in türünü onlara karşı savaşmaya iten sebep-

leri görmezden gelebilir miydim? Olanlar hakkında Asher'dan ve annemden duyduklarımın başka hiçbir şey bilmiyordum.

"Bu doğru değil. Beni tanıyorsun."

Başımı salladım. Uzunca bir sessizliği sözlerimle bozdum. "Spencer ve Miranda dostlarınızsa onlara güvenemez misiniz?"

Asher başını salladı. "Kendi hayatlarımızı onlara emanet ederdim ama söz konusu olan senin hayatın. Şifacılar zarar vermezler ama bu seninle aynı odada kalırlarsa kendilerine hâkim olacakları anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum. Yani koruyucular bana dayanamıyor." Buruk bir gülümsemeyle çantamı elime aldım. "Peki, plan ne?"

Plan koruyucular kasabadayken benim gözlerden uzak kalmamdı. Asher ve Lottie haftanın çoğunda, muhtemelen arkadaşlarıyla görüşmek için okulu astılar. Asher'a tesadüf eseri karşılaşmamamız için evden okula, okuldan eve gidip kasabada gezinmemeye söz vermiştim. Birkaç günüm onsuz geçince, Asher'a ne kadar alıştığımı anladım.

Sözümü tutmak için Clover Café'deki arkadaşlarımla buluşmak yerine kütüphanede vakit geçirip kaçırdığım dersleri telafi ettim. Hem notlarımı yüksek tutarak Ben ve Laura'yla yaptığımız anlaşmaya da uyuyordum. Beynim patlayacak gibi olunca matematik denklemlerimi bir kenara bırakıp eve yürüyerek dönmeye karar verdim. New York'un aksine Blackwell Falls sokakları güvenliydi. Tabii etrafta dolaşan koruyucuları saymazsanız.

Yerleşkeden ayrıldığımda dolunay akşam göğünü ışıktandırıp kalın bulutların üzerine gölgeler düşürüyordu. Ummadığım bir telaş tüylerimi diken diken etti. Havada, Gabe'in bana saldırmaya hazırlandığı anlardaki gibi bir tehlike seziyordum. Arkamdan gelen ayak seslerini işitip döndüm ve çömeliş Asher ve Gabe'den öğrendiğim gibi kendimi savunmaya hazırlandım. Park yeri boştu. Birinin beni gözetlediğine ikna olup okulun ana

binasına göz gezdirdim ve üst kat penceresinin önünden geçen bir siluet gördüm. Sessiz gecede kahkaham çınlarken durduk yere korktuğum için kendimi aptal gibi hissettim. Endişe edilecek bir şey olsa Asher zaten beni arardı. Yine de eve koşu koşu gittim ve kendimi eve kapatana dek rahat bir nefes almadım.

Yaşadığım olaya aldırış etmeyecektim. Tabii ertesi akşam, yemekten sonra Ben'in çöpü dökmesine yardım ederken aynı şey olmasaydı. Ben, benden önce eve girdiğinde Townsend Park'ının gölgeleri arasından birinin beni izlediğine dair tuhaf bir hisse kapıldım. Belki birini görürüm ümidiyle ağaçların arasına baktım. En azından o zaman delirmeye başlamadığımdan emin olabilirdim. Bir yanımda ise bulacağım şeyin korkusu içindeydi. Kimseyi görmesem de zihnime dadanan düşünceleri kafamdan atamıyordum. Asher'ı aramayı çok istesem de arkadaşları kasabadayken bunu yapamazdım. Bir kanıtım olana dek ailemi endişelendirmemeye karar verip onlara hiçbir şey söylemeden gözlerimi açık tuttum.

İki gece sonra telefonlar gelmeye başladı.

Ben ve Laura akşam yemeği için arkadaşlarıyla buluşmaya gitmiş, Lucy'yle beni o günlük kendi başımızın çaresine bakmamız için evde bırakmışlardı. Dünden kalma spagettiyle yaptığımız hızlı akşam yemeğinin ardından Lucy benden önce duşa koşup beni azıcık bulaşığımızla baş başa bırakmıştı. Tam arkasından bağracakken mutfaktaki telefon çaldı. Çağrıya yanıt verdiğimde her kim arıyorsa tek kelime etmedi. Yanlış numarayı aradığını düşünerek telefonu kapattım.

Otuz saniye geçmeden telefon tekrar çaldı. Hattın karşısında biri derin derin soluyordu ve donup kalışım bana bunun peşimde dolaşan kişi olabileceğini düşündürdü.

"Bana bak, telefon sapığıysan mesaj alındı. Şimdi git de başkasım kızdır." Karşıdaki yanıt vermeyince bir kez daha telefonu

kapattım. Hemen ardından henüz elimden bırakmadığım ahizenin üzerindeki zilin çalmasıyla az kalsın korkudan yerimden sıçrayacaktım.

Bu oyundan sıkılıp sabırsız bir hareketle ahizeyi kulağıma dayadım. "Kimsiniz?"

Yanan bir çakmanın o tanıdık çıtırtısı hattın öbür ucunda yankılandı.

Dean. Telefon, tutmayan parmaklarımdan kayıp bir çatırtıyla yere düştü ve karolarla kaplı zeminde yuvarlanıp küçük mutfak masasının altına girdi. Dizlerimin üstüne çöküp masanın altını yoklayıp telefonu buldum ve listeden son arayan numarayı çıkardım. Kasabaya ait numarayı karşıma kendi halinde bir telefon sapığının çıkacağını ümit ederek tuşladım. Telefon altı kere çaldıktan sonra nefes nefese bir kadın yanıt verdi. Beech Caddesi'nde yürüyüş yaparken ankesörlü telefonun çaldığını işitip yanıt veren bir turistti bu. Yanındaki arkadaşları çevrede kimseyi göremeyince ona gaza getirip, yanıt veremeyeceğini söylemişler, o da inadına ahizeyi kaldırmıştı.

Ahizeyi yuvasına geri bırakıp masadaki bir sandalyeye yığıldım. Asher bana Dean'in New York'ta olduğunu temin etmiş olsa da Dean Blackwell Falls'a gelmiş olabilirdi. Çok az insan çakmak sesinin beni nasıl korkuttuğunu biliyordu ve çevremde bana böyle bir eşek şakası yapacak kimse yoktu. Arayan Dean olmalıydı. "Remy, iyi misin? Kim aramış?"

Lucy bornozuyla kapı eşiğinde dikiliyordu. Gözleri endişeyle kısılrken kendimi topladım. Onu endişelendirmemek için rahat bir ses tonuyla söze girdim. "Telefon sapıkları işte. Beni biraz korkuttular da."

Lucy hoşnutsuzca dudaklarını büktü. "Muhtemelen Brandon ya da Greg seni kızdırmaya çalışmıştır."

Saçları ıslak, ayakları çıplak kız kardeşim orada öylece di-

kilirken gözüme çok masum –tehlikelere çok hazırlıksız– göründüğünden tetikte olması için Lucy'ye gerçeği kısmen de olsa anlatmaya karar verdim. “Sanmıyorum. Arayan Dean’i taklit ediyordu. Bizim çocuklar asla bu tür bir acımasızlık yapmazlar. Asher’i arayıp Ben ve Laura eve dönene kadar yanımızda kalmasını istesem ne dersin?”

Korkum iyice ayyuka çıkarken Lucy karşıma oturup elime dokundu. “Cidden sinirlerini bozmuşlar, değil mi? Haydi, ara onu. Açıkçası gelirse ben de kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Asher cep telefonunu ilk çalışında açtı.

Sesim tereddütlü çıkıyordu. “Seni aradığım için üzgünüm. Arama demiştin, biliyorum, fakat...”

“Gittiler Remy. Ben de seni arayacaktım. Sorun nedir?”

Ona olanları anlattım.

Daha ben teklifimi geri alamadan “Yola çıkıyorum,” dedi. Konuşmanın kısa sürmesine şaşırان Lucy bana baktığında ona Asher’in verdiği kısa yanıtı söyledim. Lucy gülüp bir kez daha elimi sıktı. On dakika olmadan Asher beni arayıp ön kapıya vardığını haber verdi.

Rahat bir nefes almıştım. Az kalsın kollarına atlayacaktım. Kendimi tutup içeri girsin diye yana çekildim. Gabe’i ön bahçenin kenarında görüp evin çevresini turladığını fark etmemle kaşlarımı kaldırdım. “O ne yapıyor?”

Asher kapıyı kapatıp ellerini beline attı. “Evin etrafında kimse var mı diye bakıyor. Bana neler olduğunu anlat.”

Ona mutfaktayken gelen aramalardan bahsetmemle yüzü asıldı. “Burada kal,” dedi. “Kilitleri ve pencereleri gözden geçirmek istiyorum.”

Lucy ve ben oturma odasında bekledik. Birkaç dakika sonra Asher geri döndü. Lucy onun çok çabuk dönmesine şaşırmış görünse de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ön kapı çalınınca

gidip açtı ve sessizce Gabe'le konuştu. Kardeşiyle vedalaştığını işittiğim Asher oturma odasına döndü.

"Bir şey yok. Etrafta birisinin dolandığına dair ne bir iz ne de bir kanıt var."

Asher'la bakiştık. Arayanın bir koruyucu olmadığını ima ediyordu. Lucy "Remy telefon edenin Dean olduğunu düşünüyor," deyip gergin bir jestle saçını kulağının arkasına kısırdı.

Asher "Belki Ben onun nerede olduğunu birisine araştırtabilir," dedi. "Bu gecelik, anne-babanız dönene dek sizinle kalacağım." Bunun anlamı erkek kardeşinin şimdiden Dean'in nerede olduğunu araştırmaya başladığıydı.

Lucy başını salladı. Esnemesiyle çenesi çıtırdadı. "Sağ ol, Asher. Ağabeyine de teşekkürlerimi ilet. Onun böyle ince bir şey yapacağına ihtimal vermezdim. Alınma."

Asher'in gülümsemesinde bir burukluk vardı. "Alınmadım."

Ben Gabe'in bize yardım etmesinin gerisindeki sebebi -bizden ziyade kardeşine yardım etmek- söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratacakken Lucy iyi geceler dileyip üst kata çıktı. Asher'la ikimiz oturma odasında öylece kalıp birbirimize baktık.

Asher aniden harekete geçip kollarını bana dolayarak bedeni bedeni öyle bir yapıştırdı ki ona yaslanırken parmaklarının ucunda duruyordum. Her iki avucunu belime yasladığında günlerdir ilk kez kendimi güvende hissettim. Öyle ne kadar uzun süre dikildiğimizi bilmesem de kendimi yuvama dönmüş gibi hissediyordum.

Nihayet geri çekilip yüzümü süzdü "Gabe, Dean'in nerede olduğuna bakacak. Yakında bir şeyler öğreniriz." Yutkundu. "Spencer ve Miranda tam sen aradığında evden ayrılıyorlardı ve onlara bir şekilde bir şeyler sezdirdiğimizden eminim. Hiç bu kadar korkmamıştım."

Saçını alnından çektim. "Üzgünüm. Lucy'nin başı derde gi-

rebileceğinden riske girmek istemedim.”

Duraksamamla bana şüpheli bir bakış attı. “Bana anlatmadığın bir şey mi var?” İç çektim. “Sanırım bir süredir biri beni izliyor. Kesin konuşamıyorum ve arkamı döndüğümde kimseyi görmüyorum. Yine de izlendiğime yemin edebilirim.”

Okuldan gelirken ve çöpü atmaya çıktığımda yaşadığım korkuyu ona açıkladığımda beni sessizce dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde Asher gidip kanepeye oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Sonra yorgun bir edayla elini yüzüne götürdü.

“Bana söylemen gerekirdi. Sana yardım etmek için planlar yaptık ama sen sır saklarsan bunların hepsi boşa gider. Burada tehlikede olan sadece senin hayatın değil. Senin ve benim ailelerimiz de bu işin içinde. Hepimiz tehlikedeyiz.”

Birden içimi pişmanlık kapladı. Ömrüm boyunca hep başımın çaresine baktığımdan sağduyumu bir kenara itmişim. Ona dokunmamaya dikkat ederek, Asher’ın yanına oturdum. “Özür dilerim. Ne düşünüyordum, bilmiyorum.”

“Herkesin hakkından her şeyin üstesinden tek başına geleceğini düşünüyordun. Sana bir şey olsa hepimizin ne yapacağını düşünmüyordun. Yoksa canına mı susadın?”

“Hayır! Arkadaşlarımdan bir tehlike gelecek olsa beni arayacağını biliyordum.”

Elleri dizleri arasmda gevşekçe sallanan Asher hüzünlü gözlerle bana baktı. “Tek tehlike onlar değil. Ne zaman anlayacaksın? Sana bir şey olursa eski halime asla dönemem.”

Gözlerimde yaşlar birikirken bir kez olsun ağlayabilmeyi diledim. Karşımdaki Asher olunca konuşmakta hep güçlük çekiyordum. Yıllar boyunca yeterince iyi olmadığını işitmek beni yıpratmıştı ve ona benim de aynı şeyleri hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Birbirimizi en iyi düşüncelerimi dinlediğinde anlıyorduk.

İçgüdüsel bir hareketle kanepede yana kayıp Asher'ın kucağına oturdum ve burnumu boynuna yasladım. Uzunca bir süre sonra beni ısıtmak için bir eliyle çıplak ayaklarımı sararken diğer elini beni göğsüne yaslamak için omzuma koydu.

Parmaklarım çenesini kaplayan kirli sakallarına sürüyordu. "Üzgünüm. Konuşmakta, sana hislerimi açıklamakta güçlük çekiyorum. Umarım beni anlıyorsundur."

Çenesi başımın üzerine yaslı olan Asher iç çekti.

Yorgun gözlerine baktım ve dudaklarımdan "Asher, bana güveniyor musun?" sorusu çıkıverdi.

"Elbette."

"Savunmanı indir."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Lütfen."

Uzunca bir süre gözlerini bana diktikten sonra nihayet başını salladı. Elimi yanağına dayayıp tüm enerjimi ona odakladım. Enerjimi Lottie'ye aktarıp Gabe'i hissetmesini sağlamamın ardından aklıma bir fikir gelmişti. O gün yaptığım şeyin hiçbir yan etkisi olmamıştı ve bunun nedeninin Lottie'yi tam anlamıyla iyileştirmemem olabileceğini düşünmüştüm. Hissiyatı geçici bir süreliğine geri gelmiş, Gabe'in elimi tuttuğu süreyle sınırlı kalmıştı. O zamandan beri aynı şeyi Asher'a da yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Güçlerimin kardeşleri üzerindeki etkisi onlara yardımcı olmak için büyük bir arzu duymamla ortaya çıkmıştı. Bir kez daha aynı sürecin işleyeceğini ümit ederek Asher'ın denizin ve çevresinin kokusunu almak için duyduğu özleme odaklandım.

"Remy? Sen ne yapı..." Aniden susup derin bir nefes aldı. "Bana bunun bir hayal olmadığını söyle."

"Bana neler hissettiğini anlat."

Asher başını bir o yana bir bu yana sallayıp yaşadığı tecrübeyi bir kerede içselleştirmeye çalışıyordu. "Çiçekler. Fakat bunlar

evimdeki güller gibi değil; yabani çiçekler. Toprak. Deniz havası. Kokuyu alabiliyorum.” Gözleri açıldı ve odaya bakındı; sehpanın üzerinde duran çiçek vazosuna baktı. “Koku alabiliyorum!”

Aniden Asher burnunu saçlarına gömdü. Nefesi boynumu gıdıklayınca kıkırdadım. Asher burnundan derin bir nefes çekti.

“Limon ve vanilya. İnsanın yiyesi geliyor.” Burnuyla bir kez daha boynumu dürtmesiyle tekrar güldüm. Durup sessizce oturdu; yüzüne huzurlu bir ifade yerleşti.

Bir dakika sonra, bir kez daha burnundan nefes alıp çeneme bir öpücük kondurdu. “Azalıyor. Şimdi söyleyecek söz bulamayan benim.”

Başını uzaktaki birini dinlermiş gibi hızla çevirdi. Kısa bir an beklememin ardından, yirmi saniye kadar sonra nihayet sesi ben de duydum. Garaj yoluna bir araba girmişti. Ben ve Laura eve dönmüşlerdi ve onlara bir açıklama yapmak gerekiyordu.

Gönülsüzce ayağa kalktım ve zihnimden fısıltıyla konuşmuş gibi tek bir düşünce geçirdim. *Seni seviyorum.*

Asher uzanıp parmaklarını parmaklarıma kenetledi. “Umarım bir gün bunu yüksek sesle söylediğini duyarım.” Konuşmak için ağzımı açtığımda parmaklarını dudaklarıma dayadı. “Hayır. Şimdi değil. Bunu söylediğinde, ben duymak istediğimden değil, içinden geldiğinden söylemelisin. Seni uzun zamandır bekliyorum. Hazır olmanı da bekleyebilirim.”

Çocukluğumdan beri kimseye “Seni seviyorum” dememiştim. Bu sözleri söylediğim son kişi Anna’ydı. Asher’ın haklı olmasını, ses tellerim donmadan hislerimi ona söyleyebileceğim günün gelmesini ümit ettim. Zihinsel kalkanımı indirmek yüreğimi çevreleyen duvarları yıkmaktan çok daha basit bir işti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Ben ehliyetimi almam için beni Motorlu Taşıtlar Bürosu'na götürdü. Gece boyunca bölgedeki çeşitli ankesörlü telefonlardan evimiz aranmıştı. Ben sonunda telefonun kablosunu çekmiş, sabah ilk iş olarak da telefonumuzu değiştirmişti. Hemen bir alarm sistemi de kurulacaktı.

Endişeme aldırış etmemeye çalışarak hem yazılı sınavdan hem de direksiyon sınavından başarıyla geçtim. Mustang'imın anahtarlarını burnumun dibinde sallayan Ben'in gururu gözüm-den kaçmadı. Mutluluk içinde sırıtıyordu. "Arabanla bir kutlama turuna çıkmaya hazır mısın?"

"Hem de nasıl!" Heyecanımı güçlkle bastırarak anahtarları elinden kaptım. Gülerek sürücü kapısını açışımı izledi. Bana katılmak için hiçbir harekette bulunmayınca bir kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Ne bekliyorsun yaşlı adam? Yoksa artık ehliyetimi aldım diye arabama binmeye korkuyor musun?"

Babam güldü ve neredeyse koşarak yan kapıyı açtı. Demek davet edilmeyi bekliyordu. İkimiz de koltuklarımıza geçince motoru çalıştırdım ve kükreyişini saygı içinde dinledim.

Mustang'i dikkatlice garaj yolundan geri geri çıkardım. Kusursuzca birinci vitesten ikinciye geçtiğimde arabayı stop ettirme korkum kayboldu. Ben bana bakıp sırttı; gaza basıp bebeğimin marifetlerini görme arzumu bastırmak için nasıl bir otokontrol uyguladığının farkındaydı.

Rowden Üssü'ne girmeden kasabadan çıktım. Pencereleeri indirip radyoyu açtık. Havanın buz gibi olması veya Ben'in favori grubu olan Bee Gees çalarken falsetto vokaliyle müziğe arsızca ve avazı çıktığı kadar bağırarak eşlik etmesinin bir önemi yoktu. Önemli olan o anın daha mükemmel olamayacak olmasıydı. Ben'e hislerimi açmak istiyordum.

Yüreğim dilimin sürçmesine neden olsa da elimden gelenin en iyisini yaptım. "Araba inanılmaz! Sağ ol, baba."

Ben boğazını aniden düğümlemiş gibi temizledi. "Bunu hak ediyorsun. Seni seviyorum Remy."

Göz ucuyla baktığımda benim gibi Ben'in de gülümsediğini fark ettim.

Gabe beni kızdıramadığında daha da aksileşiyordu. Spencer ve Miranda hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi. Aslen varlığımdan bile haberleri yoktu. Yine de ziyaretleri içinde bulunduğumuz tehlikeyi bir gerçekliğe dönüştürmüştü. Buna rağmen, kaburgalarım aldığım darbeler bile sevinçli halime gölge düşüremiyordu.

Gabe beni iki seksen yığdığı minderden kendisine gülümsediğimde homurdandı.

Tatlılıkla ona "Of, kabadayılık taslamayı bırak da kalkmama yardım et," dedim. Gabe ağır adımlarla, küfrederek uzaklaştı.

Asher gözlerini devirdi. Bu şekilde kardeşine takılmayı kesmem gerektiği uyarısında bulunuyordu. "Neden bugünlük paydos etmiyoruz? Konsantre olmuyorsun."

Elimi tutup yerden kalkmama yardımcı olduğunda omuz silktim. "Kendimi tutamıyorum. Dünya bir anda bana o kadar da berbat gelmez oldu." Aklıma hınzırca bir fikir gelmesiyle bir Asher'a bir de Lottie'nin görünüşlerini sevdiği için spor salonuna koyduğu kullanışsız çiçek vazosuna baktım. "Her şey gözümde güllük gülistanlık görünüyor."

Yavan esprimin ardından kalkanımı indirip önceki gece yaptığım gibi konsantre oldum. Asher'ın ağzı açık kaldığında odadaki güllerin kokusunu aldığını anladım.

İkimiz iç içe geçtiğimizden Gabe'in geldiğini fark etmedik. Gabe, Asher'ın üzerine ikisini de havaya kaldıracak kadar hızla atıldı. Asher'ın başı sesli bir çatırtıyla duvara çarptı. Asher'ın gömleğini kavrayan Gabe onu yırtıcı bir hayvanın gücüyle olduğu yere mihladi ve başını çevirip omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı.

"Sen bunu oyun mu sanıyorsun, şifacı? Peşine düşenlerin elinde kardeşimin ölüp gidişini mi izlemek istiyorsun? Belki hemen şimdi onun icabına bakmalıyım; böylece umursamazlığın yüzünden kimsenin canı yanmamış olur. Tüm aile öleceğine, tek Asher ölmüş olur. Haksız mıyım?"

Sonraki hamlemi ne düşündüm ne de planladım. Dokunarak Gabe'in canını yakmam aynı acıyı Asher'a da aktarmam demek olacaktı. Büyük bir öfkeyle enerjimi toplayıp bir metre uzaklıktan Gabe'e gönderdim. Kırmızı kıvılcımlar çıkarken önkolundaki bir kemiği kırdığım Gabe'in yüzü kireç kesildi.

Öfkemi denetlemem büyük bir çaba gerektirse de enerjimi kesip savunmamı kurmayı başardım. Asher ve Gabe gözlerini benden ayırmadan yere yığıldıklarında yüzlerindeki korku içimi yaktı. Arkama dönünce öfkeyle dikilen Lottie'yi gördüm. Ona aldırış etmeden Gabe'in kalçasının yanı başında çömeldim.

"Sana dokunabilir miyim?"

Gabe kararsızca başını salladı ve elimi kırık kolunun üzerine koydum. Yüzünü ekşitse de hareket etmedi. Dakikalar sonra yeşil kıvılcımlar söndüğünde rahatlayarak kolunu uzattı; benim kolum ise zonkluyordu. Bedenimi taradım ve Asher'dan yardım almadan kırık kolumu iyileştirebilmem beni rahatlatı.

Gabe ayağa kalkıp takdirle bana baktı. "Bugün iyi iş çıkardın Remy. Belki hepten işe yaramaz değilsindir."

Asher'ın ağabeyi bir koruyucu olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez bana isimle hitap ediyordu.

Şaşkınlığımı görmezden gelip sakatlanmadığı için rahatça ayağa kalkan Asher'a döndü. "Kusura bakma, kardeşim ama bu gerekliydi. Kız arkadaşın sana bir şey oldu mu çılgına dönüyor. Onunla konuşsan iyi olur. Sanırım koruyucunun sen olduğunu anlayamıyor." Başını yana eğip biraz sersemlemiş halde etrafına baktı. "Sanırım deliriyorum. Az önce gül kokusu aldığımı yemin edebilirim."

Yüzündeki korkuyu yeniden görmek istemediğimden Asher'a bakamıyordum. Bakışlarım Lottie'ye kaydı. Blackwell'lerde antrenmanlara başladığımdan beri onunla çok az iletmişim. Benden sakınmak için kaçıyor, odasına kapanıyordu. Kardeşinin canını yakmamdan dolayı benden nefret ettiği için onu suçlayamazdım.

Lottie tehditkâr bir edayla öne çıktı. "Neden çekip gitmiyorsun şifacı? Bugünlük yeterince zarar vermedin mi?"

Gabe elini Lottie'nin omzuna atıp onu dizginledi. "Yeter Charlotte. Onu ben kıskırttım. Asher'ı koruyordu ve sen de ol-san aynısını yapardın."

Lottie kardeşinin elini itip bana öfkeyle bakarak yanımdan ayrıldı. "Beni onunla kıyaslama. Ben asla ailemi tehlikeye atacak bir şey yapmam."

Gabe ve Asher gözleri üzerimde, spor salonunda kaldılar.

Öfkeliydim; eve gitmek, Asher'dan ve yüzündeki korku ifadesinden kaçmak istiyordum.

"Kahretsin Remy! Senden korkmadım ben."

Kalkanımı güçlendirerek ona kibirli bir bakış attım. "Tabii. Ben de sana inandım." Kendisini incitebileceğimi düşünmekle bana ihanet etmişti. Gabe bile Asher'ı korumak uğruna her şeyi yapabileceğimin farkındaydı.

"Sana ihanet etmedim!" Kalkmama yardım etmek için eğildiğinde uzanan elini görmezden gelmemle dişlerini sıkı.

"Kafamdan çık, Asher!" Asher kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeli gözlerle bana baktı. "Sesini alçaltmayı dene bir. Bağırdığında seni duymazdan gelmek zor oluyor."

O an oradan çıkmazsam yakışıklı yüzüne yumruğu indirecektim. Hızla ayağa kalktığımda aniden başımın dönmesiyle yalpaladım. Tam yere yığılacakken Gabe elini omzuma atıp bedenimi dengeledi.

Asher telaşla yanıma gelse de kızgın bakışlarım karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Yardımını reddetmeme bozulmuş görünmese de bana muzaffer edayla baktı. "İltifatlara sarılmış tehditler pek de etkili olmuyor."

Bir süre söylediğini anlamadan ona baksam da nihayet Asher denen ahmağın yakışıklı olduğunu düşündüğümde düşüncemi işittiğini fark ettim. Gözümün önüne Gabe'in güzel yüzünü ve bedenimi dengeleyen elini getirip Asher bunlardan başka hiçbir şey göremeyene dek zihnimi doldurdum. Asher'ın kibirli ifadesinin yerini endişeli, asık bir surat aldı ve ellerini iki yanında yumruk yaparak öne çıkı.

Gabe sohbetimizi kısmen duymuş olsa da ana fikri anlamıştı. Beni öfkeli Asher'dan uzaklaştırdı. "Hey, odaklanın." Bizden bir ses çıkmayınca Gabe iç geçirdi. "Asher'ı ne de kolay yere yapıştırdığımı fark ettiniz mi?"

Gabe'in de belirttiği gibi bunun öyle kolay olmaması gerekiyordu. Asher'm Gabe'in üzerine saldırdığını iştmiş olması gerekirdi. Tabii eğer... Asher'la gözlerimizi çevirdiğimiz Gabe benim bir süredir aklımda olan şeyi doğruladı: "İnsana dönüyor."

Yüzü sert bir ifade alan Gabe yeni bir ümitsizlikle kolumu kavradı. Ben daha çığlık atmadan canımı alabileceğini bildiğimden hafif bir korku hissettim. "Bana yalan söyleme şifacı. Çare sen misin?" Gözlerim Asher'ın gözleriyle buluştu. Dehşete düşmüş gibiydi. Buna inanmaya korkuyormuş gibi.

Nihayet "Evet," dedim. "Sanırım benim."

Bahçeye geçtik. Gabe havadan sudan sohbet edecekmişiz gibi çay servisi yaptı. Bana soracak milyonlarca sorusu olsa da hiçbirine yanıt veremedim. Gabe'e dokunmadan nasıl saldırabildiğimi bilmiyordum. Beni diğer şifacıardan ayıranın ne olduğunu bilmiyordum. Annemin güçleri yoktu ve babamda kalbindeki düzensizlik hariç, olağandışı hiçbir şey sezmiyordum. Sebep ne olabilirdi? Tatmin olmadığı her halinden belli olan Gabe beni Asher'la yalnız bıraktı.

Asher yanımdaki şezlonga oturduğunda nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamaya çalıştım. Gabe beni sınava çekerken o tek kelime etmemişti. Çayından bir yudum almak için fincanı dudaklarına götürdüğünde ani bir dürtüyle enerjimi ona yönelterek gücümü fiziksel temas olmadan kullanmaya çalıştım. Asher'ın dudakları zarif Çin porseleninin kenarında kıvrıldığında çayın tadını aldığını anladım.

Asher iç çekerek "Remy," dedi.

Doğrudum. Yanına kıvrılıp başımı yüzünü görebileceğim şekilde omzuna koydum. "Ne düşünüyorsun?"

Asher burnuma bir öpücük kondurdu. "Diğerleri yeteneklerini keşfederlerse olacaklar beni korkutuyor, *mo cridhe*."

İlk kez duyduğum bu sevgi sözcüklerinin ne anlama geldiğini merak ettim. Asher'ın gözlerindeki şefkatli bakış içimi ısıttı ve parmaklarımla alnındaki endişe çizgilerini düzelttim. "Peki ya sen beni koruyamayacak kadar insan olursan ne yapacaksın?"

Asher'ın gözleri bahçenin uzak köşelerine kayarken çene kasları gerildi. Bana "Sen etrafta değilken de bunlar olmaya başladı" itirafında bulundu. "Bu sabah mutfakta Lottie'yle çarpıştım ve onu hissettim. Birkaç dakika önce burnuma okyanusun kokusu geldi. Az önce de Gabe'in gelişini duymamamın nedeni gülleri koklamaya fazlaca dalmamdı. Ya seni koruyamazsam?"

"Beni bu meselenin ikimizi de bağladığına ikna etmeye çalışan sen değil misin? Biz birbirimizi koruyoruz, seni budala."

Nihayet Asher gülümsedi. "Bana ne güzel sözler söylüyorsun öyle."

Asher'ın gözleri kıvrılmış ağızma takıldı. Beni ayağa kaldırdı ve bedenimi ona yasladım. Ellerini avuçları bana bakacak şekilde havaya kaldırıncaya ellerimi ellerine dayadım. Ellerim onun kollarının yanında çok narin görünüyordu ve ne zaman birbirimize dokunsak hissettiğim o ısı küçük ateş iğneleri gibi yine ellerimizden bedenime yayıldı.

İçimi bir huzur kapladı. Bir anda korku, hiç hissetmemişim gibi yitip gitti ve sözcükler ağızımdan kolayca çıkıverdi.

"Seni seviyorum Asher."

Asher'ın savunması iradesi dışında inerken bana delici bir bakış attı. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum."

Parmaklarını parmaklarıma dolayıp beni kendisine yaklaştırdı ve öptü. Düşüncelerim önce darmadağın olup sonra birleşerek tek bir sözcüğü oluşturdu: Asher. Dudakları dudaklarımda yumuşadı. Ellerinden yayılan sıcaklık artarken parmaklarımla sızlayana dek onu daha da sıkı tuttum.

"Remy?" Sesinin tonundaki bir şey beni telaşlandırdı.

Birbirimizden ayrılıp hayretler içinde başlarımızı eğdik. **Ka-**vuşmuş ellerimiz arasında küçük ve yeşil kıvılcımlar sıçırıyor, kıvılcımlar hem onun hem de benim tenlerimizde yürüyordu. İlk kez bana hoş ve sıcak gelmişlerdi. Kıvılcımlar bana **çocukla-**rın Dört Temmuz'da oynadıkları, arkalarında ışıktan izler **bıra-**karak gökte miskince daireler çizen maytapları anımsattı.

Besbelli benimle aynı heyecanı yaşayan Asher gülümsedi. Yumuşak bir sesle "Bu yeni bir şey," dedi.

"Fakat hoş da, değil mi? Hiç acı duyuyor musun?" Sesimde huşu vardı.

"Hiç acı duymuyorum. Bu...hoş."

Titrek kıvılcımların soğuk geceyi aydınlatışını sessizce **izle-**dik. Çok geçmeden parlamalar kayboldu.

"Hadi bir daha yapalım," dedim.

Asher başını iki yana salladı. "Bence yapmayalım. Daha önce fark etmemiştim ama etmem gerekirdi. Senden çıkan cızırtı **git-**tikçe zayıflıyor. Kendini iyi hissediyor musun?"

Düşününce gücümü Gabe üzerinde kullandığımdan beri kendimi normal hissetmediğimi fark ettim. Bedenim yirmi kilo-metre koşmuşum gibi yorgun ve ağrılıydı.

Asher endişeyle beni süzdü. "Boynunun şurasında, Gabe'in sıkıldığı yerde küçük bir bere var. Onu tedavi edebilir misin?"

Enerjimi toplamaya çalıştım. Parmaklarımın ucundan **kı-**vılcımlar çıksa da hiçbir şey olmadı. "Sanırım Gabe'e acı **verip** kolumu iyileştirdiğimde güçlerim kısa devreye uğramış. Onun dışında gayet iyiyim."

Sözümü bir hapsirikle noktaladım. Asher elini alnıma **götü-**rüp yüzünü astı. "Yanıyorsun sen."

"Yanan sensin. Tenin hep sıcak." Sesimin huysuzca **çık**tığını fark ettim.

Asher gülümsedi. “Hayır, *mo cridhe*. Ateşi olan kesinlikle sensin. Ne zamandır gripisin?”

“Güçlerim ortaya çıktığından beri hiç hasta olmamıştım.” Bir kez daha hapşırdım.

“Samrım seni evine götürsem iyi olacak. Biraz dinlenmen gerek.”

Yol boyunca Asher’ın teorisine karşı çıktım. Hasta olmam imkânsızdı. Kendimi iyileştiremezken bir de hasta olamazdım. Ben bana grip ilaçları verip yatağımdan çıkmamamı emrettiğimde hâlâ itiraz ediyordum. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyup maytaplarla ve *mo cridhe* sözünün ne anlama gelebileceğiyle ilgili bir rüyaya daldım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sabah gribim iyice şiddetlenmişti ve kendimi iyileştiremememin çaresizliği beni kızdırıyordu. Laura ve Ben –kanımca şirretliğimden dolayı– denize açılmaya gitmişlerdi. Duş yapmak bile beni yoruyordu. Asher durumumu merak edip geldiğinde yatağımda sere serpe uzanıyordum.

Asher “Islak saçla yatılmaz,” dedi.

Banyoya gidip saç kurutma makinesi aldı ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturmama yardım etti. Beni bir battaniyeye sarıp saçlarımı çıkardı ve sandalyenin sırtının üzerinden geçirdi.

“Hadi sen uyu, *mo cridhe*. Ben sana bakarım.”

Saç kurutma makinesi çalıştı ve Asher’ın parmakları uzun bukleleri çekştirip sıcak hava içlerinden rahatça geçsin diye ayırmaya başladı. O saçımı kurulurken hafif dokunuşlarının keyfini çıkardım ve içim geçti. Beni kucağına alıp sandalyeye kendisi geçtiğinde uyandım. Bu kez ikimizi de battaniyeye sardı. Sıcaklığı bana huzur veriyordu; ona daha da sokuldum.

Uyku mahmuru bir sesle “Şu *mo-kri* ne?” diye sordum.

“Babamın anneme seslenirken kullandığı Galce bir sevgi sözü.”

Bu bir yanıt sayılmasa da düşünce zincirim ucu kaçmıştı.
 “Hım.”

“Düşünüyordum da...” Çenesini başımın üzerine dayadı.

“Hım?”

Kahkahası kulağımın dibinde patladı. “Uyanık mısın sen?”

Konuştuğumda sesim peltak çıktı. “Uyumak üzereydim. Suç sende. Sen yürüyen bir elektrikli battaniyesin. Ne düşünüyorsun?”

Her şeyimiz olağandışı oldu. Karşılaşmamız ve o zamandan beri olup bitenler. Birkaç aşamayı da doğrudan atladık. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Birkaç kere.”

Asher’in sesindeki gerginliği fark edince kaşlarımı çattım. “Biz zaten çıktık ki. Adaya gittik. Evine gittik. Sahile gittik.”

“Ben gerçek bir randevudan bahsediyorum.”

“Ben birlikte geçirdiğimiz anlardan memnunum.” Sesimin aksi tonu geri gelmişti.

“Yani feribotta beni kurtarmaya çalışırken kaburganı kırdığın veya sen Gabe’le antrenman yaparken seni izlemek zorunda kaldığım o anlardan mı?”

“Eh, bu şekilde ifade edersen tabii ki...” Homurdandım.

Asher uzun bir nefes verince saçlarım birbirine karıştı. “Ben başka bir dönemde büyüdüm Remy. Seni o zaman tanımış olsam çay içmeye davet ederdim. Sana parkta fayton gezilerine çıkararak; şeker, çiçek ve şiir hediye ederek kur yapardım.”

Omzunun üzerindeki başımı çevirip yüzüne bakarken söylediklerini zihnimde bir araya getirmeye çalıştım. “Bana kur yapmak mı istiyorsun?”

Sesinde içli bir ton vardı. “Sen şiiri hak ediyorsun.”

Dudaklarıma değdiklerinde aklımı başımdan alan yumuşak ve dolgun dudaklarını ve içimi görebilen gözlerini süzdüm. O güne dek kimseyi peşimde koşturmak istememiştim. Bu tür

şeylerin geçmişte kaldığını düşünüyordum. Fakat Asher her şeyi değiştirmişti. İşin aslı, kalbim zaten ona aitti. Başımı yeniden göğsüne dayayıp kendi temiz kokuma karışan ormanı kokusunu içime çektim. "Peki."

"Peki mi?"

"Hım... Papatyaları severim."

Asher dalgın bir sesle "Papatyalar," dedi.

"Evet. Fıstıklı M&M'i de severim"

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bana sorsan çikolata kaplı esp-resso drajeleri derdim."

"Mmm. Onları da severim. Ha bu arada şiirden ziyade bana *Peter Pan*'den alıntılar yapmanı tercih ederim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kulağımı yasladığım kalbinin hızlı ve düzensiz atışını dinlerken neden bir anda aklıma Ben'in geldiğini merak ettim.

Salı sabahı kendimi yeniden insan gibi hissediyordum. Güçlerim geri gelmişti ve gribi vücudumdan kazınmışım. Mustang'imle ilk kez okula gitmek için aceleyle ön kapıya koştum. Sürücü kapısını açtığımda yan koltukta kocaman bir papatya buketi duruyordu. Çiçekleri yüzüme yaklaşınp topraksı, doğal kokularını içime çektim. Sonra Asher'ı görmek için sabırsızlanarak arabayı çalıştırdığımda teybin hoparlörlerinde *Peter Pan*'den bir pasaj okuyan bir adamın sesinin patladığını işittiğimde yerimde sıçradım. Asher bir şekilde çiçekleri ve CD'yi arabama sokmuştu.

Okulun park yerinde beni bekliyordu. Arabamın kapısını açtım. Konuşmakta zorlanarak ona çiçekler için teşekkür ettiğimde bana gülümseyerek karşılık verdi. Her zamanki gibi çantamı alıp sınıfa kadar bana eşlik etti. Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurup beni kapının önünde bıraktı.

Kur yapmaya ögle yemeğinde de devam etti. Masamda bir

fincan moka duruyordu. Yüzünde gizemli bir gülümseme olan Asher ders saatleri esnasında kahveyi nasıl yerleşkenin dışından getirdiğini açıklamaya yanaşmadı. Gün boyunca elimi tutarak, yan yana yürüdüğümüzde kolunu omuzlarıma değdirerek veya yanağıma dudaklarım hafifçe sürterek bana dokundu. Lucy yüzünde mutlu bir sırıtışla başıyla bize işaret ederken arkadaşlarım erişilmez Asher Blackwell'in bana abayı yaktığını görüp ağızları açık kaldı. Brandon ve Greg arasındaki para alışverişini görünce yeni bir bahsin düzenlenmiş olabileceğinden kuşkulandım.

Haftanın kalanı bana kur yapmayı sürdüren Asher'in yağdırdığı hediyeleri almakla geçti. Öğlen, yemek tepsimin üzerinde Fıstıklı M&M ve espresso drajeleri buldum. Küçük, kare aşk notları keşfetmem için ceketimin ceplerine, kitaplarımın arasına ve okuldaki eşya dolabımın içine bırakılıyordu. *Peter Pan*'in ilk baskısından bir nüshasını -hediye ambalajına sarılmış halde- yatağımın üzerinde bulduğumda Lucy hediye bana ulaştırma da Asher'a yardım ettiğini itiraf etti. Bayan Darling'in gizli öpücüğünün altını çizdiği tasvirini her okuduğumda eriyordum.

Perşembe gecesi tam yatmaya gideceğim sırada telefon çaldı. Ben telefon numaramızı değiştirdiğinden ve bana yanımdan ayırmamamı söylediği bir cep telefonu verdiğinden beri rahatsız edici aramalar kesilmişti. Asher ailesine ait tüm numaraları cep telefonunun hafızasına kaydetmişti ve arayıp Lottie'ye çıkışmamak için kendimi zor tutuyordum. Asher kendisini bana adadıkça Lottie'nin tavırları daha da kabalaşıyordu. Artık ziyaretlerim esnasında yatak odasına kapanmak yerine kaçık bir anne gibi her yere peşimizden geliyor, bizi iki dakikadan fazla yalnız bırakmıyordu.

Asher'in o günün akşamı onu ekmek için bulunduğu çözümü anımsayınca yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bir ayak işi uydu-
rup Lottie'yi gönderdikten sonra beni mutfaktan geçirip kiler
re sokmuştu. Lottie bizi birkaç dakika sonra yeşil kıvılcımlar

söndükten hemen sonra bulmuştu. Asher’la artık kıvılcımların ikimizin de savunması yerinde olduğunda bile daha sık ortaya çıktığını fark etmiştik. Ne zaman ortaya çıkacaklarını öngöremediğimizden birkaç kez başkaları kıvılcımları gördüğünde tuhaf bahaneler uydurmak zorunda kalmıştık. Kıvılcımların, Asher’in giderek insana dönüşürken bedeninde gerçekleşen değişimlerle bağlantılı olabileceğini düşünüyorduk. Anlaşılan bedenim her defasında azar azar ölümsüzlüğünü iyileştiriyordu. Fakat hiçbirimiz bunun nedenini veya sürecin nasıl gerçekleştiğini açıklayamıyorduk. Asher’m ölümlü olma arzusu ve beni koruma ihtiyacı arasında gidip geldiğini sezsem de ikimiz de süreci yavaşlatmak için ayrı kalmaya yanaşmıyorduk.

Ona fısıldar gibi “Alo,” dediğimde Asher bana “Buldun mu?” diye karşılık verdi.

Hevesliliği beni güldürdü. Yatağa oturdum ve “Neyi buldum mu?” diye sordum.

“Yastığının altına bak.”

Geriye doğru uzanarak bir yastık tepesini kenara attığımda küçük, ambalajlı bir kutu buldum. “Bir başka hediye mi? Bana hediyeler vermek zorunda değilsin, Asher.”

“Kayıp zamanı telafi ediyorum. Ayrıca sen hediyeleri seviyorsun.” Parmağımı kutunun üzerindeki siyak kurdeleye taktım. Kızlara has klişelerden hep uzak durduğumdan pembe rengi seçmemiş olması hoşuma gitti. “Çok dikkatlisin.”

“Sadece önemli şeyler söz konusu olduğunda, *mo cridhe*.” Kalın sesi telefonda gürledi. “Açtın mı?”

“Bir saniye.” Kurdeleyi çözüp kapağı kaldırdım. Kutuda üzerinde bir sürü kolye ucu olan uzun, gümüş bir zincir vardı. Zinciri ışığa tutup, hepsi birbirinden farklı kolye uçlarını incelemek için çevirdim. Asher her bir ucu özenle seçmişti. Lucy için üzerinde “kızkardeş” yazan bir kalp. Babam için küçük bir araba. İlk

randevumuzu temsil eden bir deniz feneri ve ilk öpüşmemizi hatırlatması için bir feribot. Küçük dondurma külahı bana annemi anımsatacaktı. Fakat en çok hoşuma giden Wendy kendisini öpmesini istediğinde Peter Pan'ın ona verdiği küçük yüksük oldu.

Boğazım düğümlendi. "Ah, Asher. Çok beğendim!" dedim.

"Yarın gece benimle çıkar mısın? Yemek yer, sinemaya gideriz. Belki normal insanlar gibi Lucy ve Tim'i de yanımıza alıp birlikte vakit geçiririz."

Zinciri tekrar ışığa tutup kolye uçlarının sallanıp parıldamalarını izledim. Gülümsedim. "Seninle çıkmayı çok isterim."

Cuma sabahı Lucy'yle ikimiz mutfakta otururken Ben ve Laura bize katıldılar. Haftalar önce, bir arkadaşları ikinci banyolarına çıksınlar diye onlara Cutter Adası'ndaki kulübesinin anahtarlarını vermeyi teklif etmişti. Ben ve Laura'mın evlilik yıldönümleri tamamen aklımdan çıktığı için kendimi çok kötü hissettim. Kahvaltı yapmadan yola çıkmak istiyorlardı ve cumartesi gecesine dek dönmeyeceklerdi. İkisi kapıdan çıkmadan önce Laura bize acil durumlarda arayacağımız telefon numaralarını verdi ve ev kurallarını sıraladı: Parti yok, alkol yok, uyuşturucu yok, eve oğlan almak yok. Ben'in "oğlan yok" kuralını yinelemesinin ardından kapı arkalarından kapandı.

Lucy ve ben gözlerimizi devirip birbirimize baktık. Hiç beklemediğimiz bir anda kapı açıldı ve Ben bizi antrede kutlama dansı yapar halde buldu. Endişeli görünüyordu. "Belki de gitmesek daha iyi olur. Şu asap bozucu telefonlardan sonra bana ikinizi yalnız bırakmam doğru olmazmış gibi geliyor."

Kolumu beline dolayıp onu teskin ettim. "Baba, git. Eğlenmene bak. Numaramızı değiştirdiğinden beri tek bir telefon gelmedi. Lucy'yle başımızın çaresine bakarız biz."

Lucy, Ben'e arsızca bir sırıtışla karşılık verdi. "Hem siz gezi-

den vazgeçerseniz üzülürüz. Ev nadiren bize kalıyor. Bize güvenebileceğinizi biliyorsunuz.”

Ben başımı sallayınca onu itekleyerek kapıdan çıkardık. “Kapıları kilitli tutun ve alarmı açın. Bu gece eve döndüğünüzde bize telefon edin. Bir şey lazım olursa, en fazla iki saatlik mesafede olacağız.” Nihayet Ben’in gitmesinin ardından araba köşeyi dönüp kaybolana dek el salladım. Sonra kutlama dansımıza kaldığımız yerden devam ettik.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kolyemi gururla taktım ve giysilerimi seçme işini Lucy’ye bıraktım. Bana kırmızı eteğimin altına topuklu ayakkabı giydirecek kadar ileri gitti. La Fleu’de akşam yemeği yedik. Tim gayet iyi birine benziyordu ve belli ki Lucy’ye değer veriyordu. Lucy onun yanında otururken gülücükler dağıtıyordu ve sırf bu bile Tim’den hoşlanmam için yeterliydi. Yemekten sonra hep beraber kasabanın tek sineması olan Broderick Sineması’na gittik. Binaya sinen patlamış mısır kokusu ağzımı sulandırıyordu. Asher yanımda otururken filme odaklanamıyordum.

Kıvılcımlar çıkabilir diye birbirimize dokunmaya cesaret edemedik. Tenlerimizde aniden ılık parlamaları ortaya çıkarsa durumu açıklamamız imkânsız olurdu. Öte yandan, aramızda müthiş bir elektrik vardı. Bir ara yüzüne beyazperdenin titrek ışığı vuran Asher dönüp bana baktı. Sonra derin bir nefes alıp önüne döndü. Kımıltısız, dimdik bedeni içindeki gerilimi gizliyordu. Ben de onun gibi yaptım ve filmin çok uzun olmamasını diledim.

Uzunca bir süre sonra sinemanın ışıkları yandı. Asher’ın eli benimkine kaydığında tenlerimizden yeşil kıvılcımlar yayıldı.

Işık parlamasını göz ucuyla fark eden Lucy bir hayret nidası çıkardı. “O da neydi?”

“Statik elektrik. Asher beni çarptı. Duyduğuma göre bir fırtına geliyormuş.”

Lucy ve Tim önümüzden yürümeye başladıklarında Asher

bana yan yan baktı. "Statik elektrik, ha? Uydurabildiğinin en iyisi bu mu?"

Gözlerimi devirdim. "Senin bir açıklamayla geldiğini duymadım nedense."

"Dört Temmuz kutlamaları erken başladı deseydim nasıl olurdu?" Dudakları kıvrıldı.

Kıs kıs güldüm. "Gerçekten hayatıma ışık katıyorsun Asher."

Asher gülerek kolunu omuzlarıma doladı. "Bu berbattı."

Lucy arkasına dönüp bağırdı. "Hey, siz ikiniz. Hızlanın biraz. Hiçbir adam -ya da kız kardeş- benimle dondurmam arasına giremez."

Heavenly Ice Cream'e yürüdük. Asher bana bir kepçe espresso parçacıklı dondurma, kendisi için de limon aromalı buz ısmarladı. Tatlısının tadını alsın diye eline dokunduğumda sırttı. Dondurmamı da denemek için kaşığını kaseme daldırdı.

"Hey! Tatlıları birbirine karıştırmak yok. Limonunu espressomdan uzak tut."

Özür dilemeden sadece sırttı. Misilleme olarak dondurma soktuğum parmağımı burnuna sürttüm. Burnunda bronz krema lekesiyle bana bakarken gözlerinden intikam hevesi okunuyordu. Bir başkasını şapşal gösterecek bir halde o kadar muhteşem görünmesi hiç de adil değildi.

Asher fısıltısını sadece benim duyacağım şekilde öne eğildi. "Ne zaman ne kadar yakışıklı olduğumu düşünsen gözlerinde o bakış oluyor."

Kaşlarımı çattım. "Egon biraz fazla kaçmıyor mu?"

"Senden önce böyle değildim ben. Beni çekici bulmandan hoşlanıyorsam ne olmuş? Özellikle de hislerimiz karşılıklıyken? Sana kırmızının ne kadar yakıştığını söylemiş miydin? Açıkçası seni öpmek için kendimi zor tutuyorum."

Bana yaklaştığında nefesimi tuttum. Dudaklarıma yönelmek

yerine burnunu burnuma dokundurdu. Neşe içinde geri kaçıp peçeteyle yüzümdeki dondurmaya sildim. Peçeteyi Asher'ın yüzüne sürttüğümde gülerek yüzünü kaçırdı.

Tim buruk bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Ben de böyle saçma şeyler yapanın sadece Lucy'yle ikimiz olduğunu sanıyordum."

Lucy sırttı. "Sana söylemiştim. Ben tam bir romantiğim ama Remy ve Asher benim bile yüzümü kızartacak şeyler yapmayı başarıyorlar."

Asher da ben de peçetelerimizi Lucy'ye fırlattık.

"Bunu diyen de Asher'la birbirimizden uzun süre kaçamayacağımıza dair bahse giren kız kardeş," dedim.

Lucy omuz silkti. "O bahsi kazandığımı ve siz ikiniz insafa geldiğiniz gün kazandığım paranın yarısını sana verdiğimi hatırlıyorum."

Asher kalkık kaşlarla neden bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordu. Lucy'ye yeni bir saygıyla baktı. "Zeki kadın. Bana seninle asla bahse tutuşmamam gerektiğini hatırlat."

Sonraki on dakikayı Lucy'nin şişen egosunu indirmeye çalışmakla geçirdim. Ta ki Asher'ın hapsirngi dikkatimi çekene kadar. Ben Asher'm hiç hapsirmediğini, hapsirmiyor olması gerektiğini, son kez hapsirali yüz yıldan uzun bir zaman olduğunu fark edene dek tam bir dakika geçti. Oturduğum yerde döndüm ve Tim, Lucy'ye takılmaya devam ederken Asher ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. Bakışlarımız altında eline bir peçete alıp tekrar hapsirdi.

Hayret ve perişanlık sesinde gülünç bir karışım oluşturmuştu. "Hadi oradan."

Ona perişanlığı yakıştıramasam da dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım.

Öfkeyle bana baktı. "Sakin güleyim deme."

Lucy bize meraklı bir bakış attı. "O kadar komik olan nedir?"

"Sanırım Asher hasta oluyor." Onlara ölümsüz erkek arkadaşımın yüz yılı aşkın bir zamandır hiç hastalanmadığını ama benden grip kapıldığını söyleyemezdim.

Yüzünü ekşitti. "Of, dostum. Bu berbat bir şey"

Asher'in alnına dokunduğumda teninin her zamankinden de sıcak olduğunu fark ettim. "Ateşin var. Gitmemiz gerek. Benim gibi grip olduysan bolca dinlenip sıvı tüketmen gerekecek."

Dondurmacıdan çıktığımızda cep telefonu çalan Asher konuşmak için arkamızda kaldı. Hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken kısa sürede yüzündeki perişan ifadenin yerini önce endişe sonra da öfke aldı. Telefonu kapatıp yeniden bize katıldığında düşündüğüm şeyi söylemesinden korktum.

"Hemen eve gitmem gerek. Ailevi bir konu var da. Siz çocuklar Remy'yi eve bırakırsınız, değil mi?"

Tim başını sallarken Lucy "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Asher omuzlarını yuvarlayıp ona dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet. Her zamanki aile dramı işte."

Blackwell'lerin hayatında alışageldik ailevi sorunlara yer yoktu. Asher bana yaklaşıp soğuktan önünü iliklediğim ceketimin kenarını çekti. Lucy ve Tim'in duyamayacakları kadar alçak bir sesle "Lottie'ye bir şeyler olmuş," dedi. "Gabe telefonda söylemedi ama eve gidip onlara yardım etmem gerek." Asher iç çekti. "Affedersin Remy Bugün normal bir randevu yaşayalım istemiş-tim. Lottie bunu bizi ayırmak için yapmışsa onu boğazlayacağım."

Kirli sakallarla kaplı çenesini okşadım. "Bunları dert etme. Sen git, ailenle ilgilen."

"En kısa zamanda seni arayacağım." Hayal kırıklığı içinde iç çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tim bizi eve bıraktıktan sonra sabırsızca Asher'm aramasını bekledim. İki saat boyunca kendisinden ses seda çıkmayınca bir şeylerin ters gittiğini anladım. Alarmı ve kapı kilitlerini tekrar gözden geçirdim ve Lucy'yi endişelendirmemeye çalıştım. Ben ve Laura'yı arayıp randevumuzdan eve sağ salım döndüğümüzü haber verdik. Seslerinden ne kadar eğlendikleri belli olduğundan eve dönmelerini dilediğim için suçluluk duydum.

Lucy üst kata gitti. Ben ise oturma odasında huzursuzca volta attım. Nihayet kapı çalındı. Perdeyi aralayıp bakınca Asher'ı gördüm. Kapıyı hızla açmamla Asher peşinde Gabe'le içeri girdi.

"Asher? Neler oluyor?"

Asher hemen söze girmeyince içimi bir korku kapladı. "Kız kardeşim Remy. Bize ihanet etti. Seni taciz eden oymuş. Aramalar ve peşinden geldiğini hissettiğin kişi o. O yapmış."

Hayretle bir ona bir Gabe'e baktım. "Neden böyle bir şey yapsın?"

Asher elime dokundu. "İşler giderek sarpa sarıyor. Spencer ve Miranda'yı arayıp yerini söylemiş. Yoldalar."

Dizlerimin bağı çözüldü. Merdivenlere oturdum. Lottie bana

büyük bir nefretle bakıyordu. Bunu beklemem gerekirdi. Düz bir sesle "Ne zaman burada olacaklar?" diye sordum.

"Samrım yarın. Onlara ulaşamadık." Asher önümde çömelip gözlerini bana dikti. Yorgun, endişeli ve hasta görünüyordu. "Üzgünüm Remy. Lottie korkmuştu ve bu şekilde ailemizi koruyacağına kendini inandırmış. Seni gammazlar gammazlamaz da yaptığının yanlış olduğunu anlamış."

Gabe kapalı ön kapıya yaslanarak bizi izliyordu. "Sadece Asher'in duyulan geri gelmedi. Yakınımızda olman hepimizi etkiledi. Lottie hiçbir zaman ölümlü olmak istemiyordu."

Asher duvara vurdu. "Bunun olacağını bilmem gerekirdi!"

Gabe "Nereden bilebilirdin?" diye sordu.

Lottie'yi yine kolay incinir bir varlığa dönüştürdüğümünden benden nefret etmişti. Başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi dizlerime yasladım. Lottie çevresini hissetmeye başladığında dehşete kapılmış olmalıydı. En azından Asher'la ikimiz dönüşümü birlikte göğüslemiştik. "Lottie iyi mi?"

Asher'ın kahkahası buruktu. "Bir de soruyorsun, ha? Seni korumamız gerekiyordu, hayatını daha da tehlikeye sokmamız değil."

En azından artık tacizcimin kimliğini biliyordum. Dean'i listeden silebilirdim. Derin bir nefes aldım. "Spencer ve Miranda evimin yerini biliyorlar mı?"

Asher ellerini yumruk yapıp ayağa kalktı. "Hayır. Lottie onlara Blackwell Falls'da bir şifacının yaşadığından şüphelendiğini söylemiş. Bu da araştırma için buraya gelmelerine yeter. Gelirlerse de seni bulacaklardır."

"Onların aileden olduğunu sanıyordum. Durumu açıklayamaz mısın?"

Gabe araya girdi.

"Seni öldürmeye geliyorlarsa yakın olmamız onları durdur-

maz. Varlığını gizlediğimiz için kendilerine ihanet ettiğimizi düşüneceklerdir.”

“Doğru. Ben düşmanım.”

Asher acı dolu bir sesle konuşmasını sürdürdü. “Lottie onları bugün aramış. Niyetleri sabah ilk uçakla İngiltere’den gelmekmiş. Onları Portland’de geri döndürmek için hemen şimdi yola çıkacağız.”

Ayağa kalkıp kollarımı bedenime doladım. “Babamlar evde yok Asher. Lucy’den ben sorumluyum. Onu yalnız bırakamam.”

Asher’in gözlerinde hüznü bir bakış belirdi. “Biliyorum. Gabe’le ikimiz gideceğiz. Yarın öğlen uçaktan inmeleriyle onları geri yollayacağız. Onlara şifacıyı bulup öldürdüğümüzü söyleyeceğiz. Seni öldürdüğümüzü. Gitmeleri için ne gerekiyorsa yapacağız. Sana söz veriyorum Remy. Bu meseleyi çözeceğim.”

Elimi yüzüme koydum. “Ya çözemersen? Ya gelip kanıt görmek isterlerse? Ah, tanrım. Ailem, Asher, yapamam... Yaşayamam...” Anna’yı içinde annesinin cesedi olan evlerinin yanısını izlerken hayal ettim.

Asher sözümü kesti. “Bunun lafım bile etme. Ben bu işin çaresine bakacağım. Başına bir şey gelmesine göz yummam. Sana söyledim, ne gerekiyorsa yapacağım.”

Midem yanıyordu. Güvende olmamız için elinden geleni yapacağına inanıyordum. Koruyucular beni öldürmeye geliyordu. Asher onları durdurmaya çalışacak ben de acı içinde orada bekleyecektim. Benim yerime Asher tehlikeye atıldığından önce eğitimi boşa almıştım. Bir anda güçlülükle nefes alır oldum.

Kollarını bana doladı. “Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum. Bana inanabilirsin,” diye fısıldadı.

Yeminlere inanmasam da kendimi ondan bana yemin etmesini ister halde buldum. “Bu haksızlık. Sana ihtiyacım var, Asher. Lütfen, lütfen geri geleceğine söz ver.”

Asher beni Gabe'in ikimizi göremeyeceği bir şekilde oturma odasına çekip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bu dünyada hiçbir şey beni senden ayıramaz. Bilmiyor musun? Biz bir trajedinin kahramanları değiliz, *mo cridhe*. Yazgımızda sonsuza dek mutlu yaşamak var."

"Seni seviyorum." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Asher beni kendisine çekip coşkuyla sarmaladı. Daha önce beni o kadar kendinden geçerek öpmemişti. Feribottaki ilk öpüşmemizde bile. O zaman olduğu gibi bedenim onu iyileştirmeye başlayınca geri kaçmaya çalıştım. Asher beni bırakmıyordu. O an elleriyle saçlarımı kavrarken dudaklarını dudaklarıma bastıran Asher'a hiç olmadığım kadar yakındım. Çok geçmeden gözlerinde bariz bir acıyla beni bıraktı. Ayrıldığımızda bedenlerimiz arasında yeşil kıvılcımlar oluştu.

"Geri döneneceğim, *mo cridhe*." Asher uzaklaşmak için tüm gücünü harcıyormuş gibi güçlkle gerileyip ağabeyinin yanından geçip ön kapıdan çıktı.

"Gabe?" Asher'ı takip etmek için hareketlenen Gabe durup bana baktı. "*Mo-kri* ne anlama geliyor?"

Gabe'in gözlerindeki sert ifade yumuşadı. "Gal dilinde 'yüreğim' demek. Babam annemle tanıştıktan sonra ona hep böyle hitap etmiş. Annemi tanıyana dek kalbinin atmadığını söylerdi."

Dizlerim tutmadığından ayakta durabilmek için kapı çerçevesine tutunmam gerekti. Gabe sert bakışlarıma sakın gözlerle karşılık verdi. Ona "Onsuz dönersen vücudundaki tüm kemikleri kırarım," dedim.

Başını salladı. "Sen de aldığın eğitimi unutma, şifacı. Kardeşimi hayata döndürdün. En iyi şifacının ölü şifacı olduğu düşüncemi bir süredir sorguluyorum. Beni haksız çıkarma."

Kapı Gabe'in ardından sertçe kapanırken kendimi hayatımın en uzun gecesine hazırladım.

Lucy'yi tek başıma savunmak üzere odamda oturdum. Bir gölge gördüğümde yerimden sıçırıyor, tuhaf bir ses duyar mıyım diye kulak kabartıyordum. Asher'ın tacizcinin Lottie olduğu konusunda beni temin etmesine karşın dışarıda karanlık ve korkunç bir şeyin gezindiğini ve içeri girmek için fırsat kolladığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Asher geceleyin bir kez beni arayıp Portland'e vardığını haber verdi. Gribi yüzünden sesi perişan çıkıyordu. Onu yola çıkmadan önce iyileştirmedigime pişman olmuştum. Asher durumundan şikayetçi olmasa da Gabe arka planda homurdanıyor, Asher kendisine hastalık bulaştırırsa tüm bahislerin iptal olacağını söylüyordu. Tehdidi neredeyse beni gülümsetecekti.

Telefonu kapatmamızın ardından yeniden beklemeye koyulduk. Sabah rahatlama ve korkuyu bir arada getirdi. Lucy sessizliğimi fark edip beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. O gün Tim'le çıkacaklarını söylemesiyle dalgınlığımı üzerimden attım. Lucy'yi aniden canımın kadın filmleri izlemek istediğini söyleyip onu yanımda kalmaya ikna ettim. Gün mikrodalgada hazırladığımız patlamış mısırları yemekle ve pedikür yapmakla geçti. Nihayetinde, Lucy'yi kandırmamıştım.

Bana "Asher'la aranızda neler oluyor?" diye sordu. "Dün gece onun sesini işittim. Her şey yolunda mı?"

O an Lucy'nin Tim'le çıkma planından evde kalıp beni neşelendirmek için vazgeçtiğini anladım. Yapmacık gülümsemem endişeli bakışların altında silinirken kendime işler kızıştığında kız kardeşimi koruyup koruyamayacağımı sordum.

"Of. Ayrıldınız, değil mi? Çünkü bu çok aptalca olur. Asher düşündüğüm gibi biri çıkmadı. Gözü olan herkes size bakınca birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlar."

Başıboş duyularımı dizginlemeye çalıştım. "Hayır. Ailesiyle zor bir dönem geçiriyor. Dün gece Portland'e gitmesi gerekti.

Onun için endişeleniyorum; hepsi o kadar. Şu ara bana telefon etmesi gerekiyordu." Lucy gülümseyip kolunu omzuma attı. "Ona biraz zaman ver. Arayacaktır." Akşam altıda filmlerle ilgileniyormuş gibi yapmayı bırakıp oturma odası penceresinin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Telefonum çalınca rahat konuşabilmek için koridora geçtim.

"Asher?"

"Benim. Her şey yolunda Remy. İşler beklediğimizden de iyi gitti!" Sesi rahatlamış ve bitkin çıkıyordu.

"Güvende miyiz?" Bu kadar kolay olamazdı.

"Evet. Onları uçağa binerken gördüm. Lottie'nin son zamanlarda tuhaf davranışlar sergilediğine ikna oldular. Onlara kasabadaki şifacının peşine düştüğümüzü ama öyle birini bulamadığımızı söyledik. Bize inandılar. Daha önce onlara hiç yalan söylemediğimizden, inanmamaları için bir neden yoktu." Sesinde pişmanlık seziliyordu. "Emin olmak için uçak kalkana kadar bekleyip sonra kasabaya döneceğiz."

Sırtımı duvara sürtüp yavaşça aşağı doğru kayarak yere oturdum. İçimde hâlâ bütün gece bana rahat vermeyen o kötü his vardı. "Emin misin?"

Sesi sanki gergin sinirlerini okşuyordu. "Eminim. Birkaç ay sonra Lottie'nin durumunu görmek için tekrar gelecekler. Göze batmamaya çalışmamız, dikkatleri üzerimize çekmememiz gerekecek. Fakat şimdilik emniyetteyiz."

Bir felaket olacağı hissini üzerimden atmaya çalıştım. "Ne zaman dönersiniz?"

"En fazla birkaç saate." Hattın öbür ucunda hapsirdi.

"Seni yola çıkmadan önce iyileştirmem gerekirdi. Döndüğünde eve gidip dinlenmelisin. Yarın görüşürüz. Herkes için uzun bir gün oldu."

Sesi alçaldı. "Gabe araba sürerken uyuyacağım. Sen iyi misin?"

Anlaşılan o gün kimseyi kandıramıyordum. "Evet. Sadece yorgunum. Dün gece uyumadım. Yarın görüşür müüz?"

"Evet. Seni seviyorum."

"Ben de seni. Ha, Asher... Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmen için bir neden yok. İkimiz de bu işin içindeyiz, unuttun mu?"

Telefonu kapattık, Lucy başını koridora uzatıp bana baktı. Nelere kulak misafiri olduğunu merak ettim. "Şimdi her şey yolunda mı?"

Güçlkle ayağa kalktım. "Elbette. Dışarı çıkıp akşam yemek yemeye ne dersin? Kendimi hapisteymişim gibi hissetmeye başladım." Hızır bir gülümsemeye bana baktı. "Bol zeytinli Yunan pizzası yiyeceksek olur."

Başımı sallamamla giyinmek için hızla üst kata koştu. Peşinden gittim. Rahatlama hissiyle kötü ruh halim dağılmaya başladı. Asher koruyucuların geri döneceğini söylüyorsa ona inanmıyordum. Üzerimize kotlarımızı, kazaklarımızı ve ceketlerimizi geçirip Beachfront Pizza'ya gittik ve ana caddeye bakan restoranın kalabalık üst katına oturup bol malzemeli, tuzlu, ekşi hamurlu bir pizzayı paylaştık.

Nihayet karnımız doyunca Heavenly Ice Cream'e gidip eve götürmek üzere bir paket espresso parçacıklı dondurma aldık. Mustang'i garaja çektim. Lucy beni beklemeden eve girdi. Alarm çalmayınca evden ayrılmadan önce cihazı kapatıp kapatmadığımdan şüphe ettim. Kız kardeşimin peşi sıra mutfağa girdiğimde az kalsın ona çarpacaktım.

"Lucy? Ne yapı?.."

Kız kardeşimin titrediğini fark etmemle sorumu yarıda kesdim. Gözlerimi çevirip Lucy'nin ötesine bakınca kâbusların gerçeğe döndüğünü gördüm.

Dean elinde bir tabancayla evimizin mutfağında oturuyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“İçeri buyurun bayanlar.”

Geriye kaykılıp sandalyenin ön ayaklarını kaldıran Dean alçak ve dostane bir sesle konuşuyordu. Ne zaman bir şey isteyecek olsa bu hoş ses tonunu kullanırdı. Yüzündeki kirden ve yağlı saçlarından son zamanlarda zor bir hayat sürdüğü belliydi. Flanel gömleği ve kotu ormanda dolaşmış gibi kirliydi.

Lucy üvey babamı daha önce hiç görmese de karşısındaki yabancıнын ne kadar tehlikeli olduğunu fakındaydı. Kız kardeşim içinde dondurma olduğunu unuttuğumuz torbayı bir yılanın saldırmak üzere olduğu vahşi bir hayvan gibi elinde sımsıkı tutuyordu.

Dean’ın gülümsemesi daha da keskinleşirken eli silahı daha da sıkıca sardı. Tabancasını üstünkörü sallayarak Lucy’ye doğru hareketlendiğinde kalbim duracak gibi oldu. “Siz ikiniz cep telefonlarınızı bana doğru gönderseniz nasıl olur?”

Zeminde kaydırarak ona verdiğimiz telefonları cebine attı.

“Burada ne arıyorsun Dean? Paramız yok. En azından polisler yerini tespit edene dek seni idare edecek kadar yok. Alarmı harekete geçirmiş olmalısın ve sana karşı çıkarttığımız uzaklaştırma kararını ihlal etmiş oldun.”

Dean güldü. “Unuttuğun bir şey var. Bir zamanlar hayatımı alarm takarak kazanıyordum. Polislerin geldiği falan yok.”

Bunu unutmuştum. Bir aralar becerilerini evlere girmek için kullandığından şüphe etmişim ama yakalanmadan o işten kovulmuştu.

Dean konuşmasını “Para konusuna gelince...” diye sürdürdü. “Burada olmamın nedeni başka.”

Kendimden emin bir sesle “İntikam,” dedim.

Sandalyenin ayakları zemine çarptığında Dean’in rahat ifadesi kayboldu. Yumuşak bir sesle “Ha, tabii, intikam,” dedi. “Çıkık omzumla bir hücrede altı saat. Bunu bana sen yaptın. Senin yüzünden her şeyimi kaybettim kaltak. O zor zamanları nasıl atlattığımı öğrenmek ister misin? Parmaklarımı boğazına dolayıp sıkığımı hayal ederek.”

Zihninde canlanan anıya dalıp gitmiş gibi gözleri kapanırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lucy ağlamaya başlarken Dean konuşmaya devam etti. “Şışt... En sevdiğim kısım geliyor, prenses; mavi gözlerine baktığım ve öleceğini anladığın kısım.”

Lucy hıçkırmaya başladığında Dean’i o an alaşağı etmeyi düşündüm. Boynunu kırmak kolay olurdu. Tek sorun elinde tabancası olması ve yeni güçlerimin en iyi tabirle sağının solunun belli olmamasıydı. Canım yakmak için sadece tek şansım olacaktı, başarısız olursam da Lucy’yi koruyamayacak kadar zayıf düşecektim. Asher’ın akıllı davranıp rakibimin açığını kollamamı tembih eden sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Dean’in dikkatini çekmek için Lucy’den birkaç santim uzaklaştığımda üvey babamın gözkapakları aniden aralanıp tehditkâr bir edayla kısıldı. Sesindeki öfke beni korku denizine sürükleyen bir gelgit gibiydi.

“İşe yaramayacak. Duyduğun acıyı bana yansıtıp kendini iyileştirmeyi planlıyorsun. Bana bunu yaptığında her şeyi anladım.” Elini kaldırıp bir ampul yanmış gibi başının üzerinde

parmaklarım şaklattı. "İnsanlar yeteneklerinden yararlanmak için para öder."

"Remy neden bahsediyor bu?" Lucy'nin sesi titriyordu.

"Hiçbir şeyden bahsettiği yok." Gerçeği ailemden gizli tutmak için o kadar didinmişim. Dean'ın tüm sırlarımı sayıp dökmesi içimi yakıyordu. Yaptığım her şey, söylediğim tüm o yalanlar Lucy'yi beladan uzak tutmaya yetmemişti.

Dean sırtıttı. "Onlara bir mutant olduğunu söylemedin mi?" Lucy'ye döndü. "Şu yanında duran kız kardeşinin özel becerileri var. Mesela zihin gücüyle kırık kemikleri iyileştirmek. Ya da kırmak."

Lucy'nin şaşkınlığına aldırış etmeden Dean'e nefretle baktım. "Şu kuramını neden üzerinde denemiyoruz Dean?"

Dişleri arasından bir ışıık öttürdü. "Pek de cesursun, ha?"

Bezgin bir sesle "Artık sadede gelsen nasıl olur?" dedim.

"Acelen ne Remy? Babanlar şehir dışında olduğundan bütün gece konuşabiliriz. Telesekretere tatlı bir mesaj bırakıp yarın tekrar arayacaklarını haber vermişler."

Bir süredir beni izliyor, saldırmak için uygun fırsatı bekliyordu. "Seni gördüm. Seni Rowden Üssü'nde gördüm."

"Hım. Orada az kalsın seni yakalayacaktım. Babamı gözlerinin önünde öldürmeyi düşünmüştüm."

Aksine, babamın cüssesinden ürküp karanlığın içine kaçmış olmalıydı. "Son haftalarda binlerce kez işimi bitirebilirdin. Neyi bekledin?"

"Bunu." Masada olduğunu fark etmediğim bir nesneyi eline alıp havaya kaldırdı; iPod'umu. "Annen kaydı baştan sona dinlememe engel olmuştu. Bence artık birbirimizi daha yakından tanımamızın vakti geldi kızım."

Dean ayağa kalkıp elinde tabancayla bize yaklaştı. "Oturma odasına. Bir oyun oynayacağız. Adı da 'Ne nedir?'"

Lucy yerinden kıpırdamayınca dondurma torbasını düşüne kadar onu sarstım. Şaşkınlık dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Sana bir şey olmayacak. Bu işin içinden sıyrılmanı sağlayacağım. Bana güven, tamam mı?"

Lucy başını hafifçe salladı ve peşimizden gelen Dean ile ikisinin arasına geçip kız kardeşimi elinden tutup oturma odasına çektim. Dean'ın bilinçli bir şekilde ona dokunamayacağım bir mesafede durduğunu fark etmemle endişem daha da arttı. Oturma odasında, Dean eliyle Lucy'ye ve bana kanepeye oturmamızı işaret edip Ben'in ses sisteminin bulunduğu dolabın başına gitti. Dean'ın mp3 çaları teybe bağlayıp bazı tuşlara basmasıyla Anna'nın sesi odayı doldurdu.

"Remy, selam, bebeğim. Muhtemelen sana doğum gününde bir iPod..."

Dean, Ben'in içki dolabını karıştırıp içinden muzaffer bir edayla bir şişe tekila çıkardı. Şişenin kapağını açıp Anna'nın kaydı kim olduğuma dair gerçeği açıklamak için yaptığını söylerken içkiden büyük bir yudum aldı. O an Dean'ın niyetini anladım. Beni kontrolü altında tutmasını sağlayacak sırlar annemin anlattıklarında gizliydi. Aniden annemin hakkımdaki her şeyi bilmemesine sevindim.

"Yeter. Bu bir özür değil."

Dean keyifle sırtıp babamın içkisinden koca bir yudum daha içti. "Bu kısım canını yakmış olmah."

Anna'yı dinlerken nasıl öfke ve acı hissettiğimin farkındaydı. İnsanları istediği gibi yönlendirme ustalığının verdiği tecrübe sayesinde Anna'nın sessizliğinin geçmişte bana nasıl etki ettiğini çok iyi anlıyordu. Dean'ın Anna'nın ihanetinden aldığı hazzı gördükçe midem yanıyordu.

Anna'nın güçlerimin nasıl geliştiğini anlattığı kısım geldiğinde Dean'ın ilgisi yeniden kayda yoğunlaştı ve Lucy elimi sıkı.

Kız kardeşimin suratından duyduklanna inanamadığı okunuyordu. Dean ve Anna'nın şu sihir saçmalıklarına inandıkları için deli olduklarını düşünüyor olmalıydı. Herhalde ümitsizce kendisini gördüklerinin kötü bir rüya olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Onu teskin etmek adına tek yapabildiğim ona aynı şekilde elini sıkarak karşılık vermek oldu.

Dean annemin popüler bir oğlan olan Tom'a nasıl da aşık olduğunu dinlerken başını iki yana sallayıp alaycı bir kahkaha attı. "Tanım, annen o zamanlar da acınası bir tipmiş." "Yine de onunla evlendin. Bu seni ne yapar?" dedim.

Dean'in dudağı tehditkârca kıvrıldı; bana vuracağına kıvrıldığı gibi. "Zekice. Peşinde sürüdüğü bir velet varken onunla neden evlendim sanıyorsun? Ne istersem yapıyordu ve babanın gönderdiği yüklü çeklerin arkası kesilmiyordu prenses."

"... söylentiler küçük kasabamızda hızla yayıldı. Çok geçmeden koruyucular söylentileri duyup peşimize düştü."

Dean yeni işittiği bu bilgiye kaşlarını çatarak karşılık verdi. Neredeyse hırlar gibi "Koruyucular da neyin nesi?" dedi.

Hedef şaşırtmak tek seçeneğim gibiydi. Omuz silkdim. "Bir bilsem. Anna'nın delirdiği apaçık ortada. Bana şifacı diyor." 'Şifacı' sözcüğünü ellerimle abartılı bir tırnak işareti yaparak söylemişim; amacım bu jestimle Anna'yı ve Dean'i alaya almaktı. "Senin de ondan aşağı kalır yanın yok. Yapabildiğimi düşündüğün şeyler imkânsız. Akli başında her insan bunu anlar."

Dean bana doğru tehditkâr bir adım attığında elinde tuttuğu şişenin içindeki kehribar rengi sıvı çalkalandı. "Onca yıl anneni iyileştirdiğini biliyorum. Kaburgamı kırıp omzumu çıkardın. Yalan söylemek seni kurtarmayacak."

Korkumu belli etmemek için ayak direyerek Dean'in bakışlarını soğukkanlı gözlerle karşıladım ve boğazımda biriken safrayı yuttum. "Yalan söyleyen kim? Kavga ettik, bir ayna kırıldı ve sen

omzunun üzerine düştün. Gerçeklik duygunu cidden gözden geçirmen gerek.”

Anna’nın sesi gergin sessizliği doldurdu.

“İki adam –iki koruyucu– söylentileri duyup evimize gelmişti. Annemin bir şifacı olduğundan şüpheleniyorlardı. Babamı dövüp ona iki seçenek vermişlerdi; ya annemin sırrını itiraf edecek ya da onun ölümünü izleyecekti. Annem babamı iyileştirdikten sonra onu öldürmüşlerdi; kaçamasa...”

Dean’in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Tabancasını Lucy’ye doğru çevirdi.

“Hayır!”

Ben tepki bile veremedi silah patladı. Daha biraz önce elimi sımsıkı tutan Lucy tişörtünün ince pamuklu kumaşında büyüyen kırmızı bir lekeyle yana devrilip yere yığıldı. Genizden gelen çığlığı az kalsın kontrolümü kaybetmeme neden olacaktı. Dean, Lucy’ye doğru uzanacak olduğumda tabancasını salladı.

“Yapabildiklerini görmek istiyorum ama aptal da değilim. Bana dokunmaya kalkarsan onu tekrar vururum. Fakat bu kez başından. Anladın mı?”

Mekanik bir hareketle başımı salladığımda memnun olup eliyle işe koyulmamı işaret etti. Kanepenin yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Lucy’nin eli elimi sıkarken kahverengi gözleri acıyla bana baktı. Böğründeki bozuk para büyüklüğündeki delikten kan sızıyordu. Gömleğini açıp boştaki elimle onu tararken kan akışımı yavaşlatmak için yaraya bastırdım. Kurşun vücudunun öteki yanından çıkmış, organlarına isabet etmemiş olsa da çok fazla kan kaybediyordu. Yarayı kapamazsam ölecekti.

Lucy inlese de böğrüne daha fazla baskı uyguladım. “Lütfen, yapma. Canım yanıyor.”

Ceketimi çıkardım ve kurşunun çıktığı delikten akan kanı durdurmak için top yapıp kız kardeşimin altına soktum. Diğer

elimi de karnının üzerine koydum. İlk işim yarayı temizlemek olmalıydı. Yoksa yarayı Lucy'nin içinde enfeksiyon oluşabilecek bir halde kapatmış olurdum.

Dean'e öfkeyle baktım. "Şişeyi ver! Yarayı iyileştirmeden önce temizlemem gerek."

Dean tekila şişesini uzatmak yerine dolaptan seçtiği başka bir şişeyi çizmesiyle tekmeleyip bana doğru yuvarladı. Şişeyi kapıp yakıcı sıvıyı kurşunun dağladığı deliklere döktüm. Lucy hıçkırdı. Onu yatırırken içimden onunla birlikte ağlamak geldi. Boş şişeyi atıp elimi tekrar karnına koydum.

Gözlerimi kapatıp enerjimi bedenine göndermeye odaklandım. Kurşun derisini, dokularını ve kaslarını delmişti. Hepsini onarılabiliirdi. Fakat kan... Kız kardeşim parmaklarımın altında ölürken odaklanmakta güçlük çekiyordum. Rahatlamak için derin bir nefes aldım. Bedeninin içinden başlayıp dışa doğru ilerleyerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde yırtık dokuları ve kasları onarmaya başladım. Birkaç dakika alsa da kanama durdu.

"Vay anasını." Lucy'nin derisinde kurşunun açtığı delikler kapanırken Dean'in şaşkın fısıltısını zor işittim. Derin yara kaybolurken geride sadece barut kalıntısı ve kan kaldı. Kurşunun çıkarken açtığı yaranın da kapanmış olmasına rağmen Lucy'nin rengi soluktu.

Lucy'nin gözleri aniden açıldı. "Remy?" Sesinin daha gür çıktığını fark etmemle rahat bir nefes aldım.

Lucy'nin tepesinde dikilirken geriye kaykılıp Dean'e baktım. "Büyük paralar kazanmak için beni canlı istiyorsun demek? Doktor rolü üstlenmeye hazır olsan iyi olur, seni pislik, çünkü muhtemelen kanamayla durduracak gücüm olmayacak."

Dean kaşlarını çatıp Lucy'nin karnına baktı. "Neden bahsediyorsun sen? Neredeyse onu vurduğum bile belli olmuyor."

Güç toplamak için derin bir nefes alıp ellerimi Lucy'den çektim. İkimizin arasmda mavi kıvılcımlar oluşurken Lucy'den bir şaşkınlık nidası yükseldi. Ardmdan etim yırtılıp açılırken ve sıcak kan böğrümde aşağı süzölürken çektiğim acı dünyamın merkezindeydi. Yere yığıldığımda tek görebildiğim tepemde dolanan Lucy'nin yüzüydü. Tiz bir ses kulaklarıma ulaştığında Lucy'nin korku dolu bir çığlık attığını fark ettim. Bilincimi toplamakta güçlük çekmeme rağmen Lucy'yi Dean'le yalnız bırakamazdım.

"Remy? Of, lütfen, ne olur kalk. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle!"

"Havlular...Kanamayı durdur."

Lucy hızla ayaklansa da Dean'in silahı yeniden kendisine doğrultmasıyla donakaldı. Dean "Yirmi saniyeye kadar dönmeyen onu öldürür, sonra da senin peşine düşerim" tehdidini savurdu.

Dean'in Lucy'nin gitmesine izin verdiğine bakılırsa belli ki kız kardeşim ona başını sallayarak karşılık vermişti. Lucy'nin ayakkabılarının tabanları ahşap zeminde gıcırdayordu. Dean yakınımda, onu göremeyeceğim bir yerde çömeliip yaralarımı inceledi.

"Bazı sırlarını kendine sakladın, değil mi kızım? Anlaşılan planlarımı gözden geçirmem gerekecek. İlk denememizde ölürsen paralara veda ederim."

Öfkeli yanıtımı bastırmak için dudaklarımı sıkıca kenetledim ve her iyileştirme sürecinden sonra olduğu gibi üşüyüp titredim. Lucy havlularla döndüğünde ona zangırdayan dişlerimin arasından havluları tüm gücüyle böğrüne basmasını söyledim. Gözlerimin önünde gri benekler dolaşırken bilincimi kaybetmemek için mücadele verdim. Kendimi yeterince güçlü hissettiğimde enerjimi kan kaybını önlemeye odakladım. Böğrümün

iki yanındaki ikiz delikleri iyileştiremeyecek kadar zayıf olduğundan kanın akışım pıhtılaşana dek yavaşlattım.

Lucy hıçkırdı. "Remy."

Gözlerimi çevirdiğim Lucy'yi teskin etmek için elimden geleni yaptım. "Ben iyiyim, Luce. Sadece güçsüz düştüm. Yeteneklerimi kullandığımda böyle oluyor."

Bir hıçkırık Lucy'nin nefesini kesti. "Dedikleri doğruymuş. Güçlerin var."

Acı içinde yüzümü buruşturdum. "Evet, Luce."

Dean, Lucy'yi kenara itip aramıza girdi. "Neden kendini iyileştirmiyorsun? Bak, bu bir numaraysa..."

Ona öfkeli bir bakış attım. "Dinlenmek için...zaman gerek bana."

Kafasının içindeki çarklar işlerken aklına bir fikir geldi. Nasıl vakit geçireceğini düşünürmüş gibi Lucy'yi süzdü. "Bak ne diyeceğim, kız kardeşini öldürecektim ama belki de seni dizginlemek için arada bir gelip onu vursam daha iyi olabilir."

Ona bir zamanlar bana baktığı gibi, üzerime diktiğinde her defasında bana kendimi kirlenmiş hissettiren o gözlerle baktı. Lucy kollarım kendisini korumaya çalışır gibi bedenine sardı.

"Dean?" diye fısıldadım. Dean başını eğip bana baktığında sözcüklere tek tek vurgu yaparak bir Lucy'ye bir de ona baktım. "Seni. Öldüreceğim."

Dean sırtıttı. "Ağır ol, prenses." Ayağa kalktı. "Gitme zamanı, hanımlar."

Lucy "Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Fark eder mi? Kımıldan."

Dean iPod'u ses sisteminden ayırdığında umursamayıp dinlemediğim üçüncü ses dosyasının içeriği beni endişelendirdi. Anna orada büyükbabamı bulmam için gerekli talimatların olduğunu söylemişti. Kayıtları ilk kez dinleyip Asher'ın bir koru-

yucu olduğunu ve ona bağlandığını anladığımda dinlediklerim zaten bana hayli ağır gelmişti. Oysa şimdi o zamandan beri anemin sesini dinleyecek kadar güçlü olmadığım için pişmanlık duyuyordum.

Lucy ayağa kalkmama yardımcı olduğunda aniden başım döndü ve üzerine devrildim. Havlu düşmesin diye kolunu belime doladı. "Koşmaya hazır ol," diye fısıldadım.

Hafifçe başını salladı.

Dean'ın bizi götürmesine izin veremezdim. Beni kontrolü altında tutmak için Lucy'ye korkunç şeyler yapar, ikimizin de mahvına neden olurdu. Bedenim ona zarar veremeyecek kadar zayıf düşse de dikkatini dağıtmak için yapacağım küçük bir hamle bize kaçmak için gereken fırsatı sağlayabilirdi. Enerjimi toplamaya çalışırken Dean'ın cebindeki cep telefonum çaldı. Tiz ses odayı doldurdu. Ardından mesaj aldığımı haber veren bir bip sesi geldi.

Sıkıli dişlerimin arasından Dean'e pin kodumu girmesini söyledim. Dean sesli mesajı hoparlöre verdi. Asher'in sesi gergin çıkıyordu. "Remy, dönüş yolundayız. Dinle, az önce Lottie'yle konuştum ve seni sadece bir kez aradığımı söyledi. Diğer telefonlar Dean'den gelmiş olmalı. Lucy'yi alıp evden çık. En kısa zamanda orada olacağım. Seni seviyorum, bir tanem."

Mesaj sona erdiğinde Asher'in sesini duymak gücümü az da olsa geri getirmişti. Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü durduramıyordum.

Dean bana öfkeyle baktı. "Kimdi o?"

"O yaptıklarını öğrendiğinde peşine takılacak olan kişi. Kaçmak için bir şansın olsun istiyorsan hemen şimdi yola çıksan iyi olur."

Dean "Nedenmiş o?" diye karşılık verdi.

"Asher seninle ilgili her şeyi biliyor. Şimdiye kadar polislere haber vermiştir. Yakında burada olurlar."

Dean kaşlarını çatı. "Yalan söylüyorsun."

"Bana bir bak." Gaddarca memnuniyetimi görsün diye gözlerinin içine baktım. "Şimdi bir kez daha yalan söylediğimi söyle."

Gerçeği söylediğimi yüzümden okuduğunda suratı ekşidi. Planlarını suya düşürdüğümüz için çıktığı lağım deliğine geri döneceğini ümit ettim.

Dean, Lucy'yi tutup onu yaralayacak kadar kuvvetli bir şekilde bir kolunu boynuna dolayıp tabancayı şakağına dayadı. Artık Lucy'den destek alamadığımdan ayakta durmakta zorlanıyordum.

Dean "Hep birlikte gidiyoruz. Sen, ben ve Lucy," dedi.

Eliyle önden gidip odadan çıkmamı işaret etti. Bitkin düştüğümü belli etmek için sendeledim. Bayılmış gibi yapıp merdivenlerin başında yere yığıldığımda Dean hırladı.

"Kalk ayağa!" Bana dokunmaktan korkmasa yanıt vermiyorum diye bir tekme indirirdi. "Ayağa kalk, kahrolası! Kız kardeşini vururum."

İçimden Lucy'den özür dileyerek sessizliğim için beni affetmesini diledim. Beklediğim gibi Dean onun canını yakacak bir şey yaptı. Lucy çığlık attı. Ben hareketsizce yatmaya devam edince Dean, Lucy'ye "Bak bakalım, nesi varmış," dedi.

Dean'in bana dokunmaktan korkması lehimizeydi. Lucy yanıma gelip üzerime abandı. Parmaklarına dokunduğunda ona hazır olması mesajını elini sıkarak verdim. İşaret parmağı boğazıma dayandığında Dean'in Lucy'ye ne zarar verdiğini görmek için Lucy'yi tarama isteğini bastırdım.

Lucy titrek bir sesle Dean'e seslendi. "Nabzını hissetmiyorum. Sanırım ölmüş. Öldürdün onu!"

Kız kardeşim, Dean'i kandırmak için akıl almaz bir oyunculuk sergiliyordu. Hıçkırarak üzerime kapanıp ümitsizce bana sarıldı. Ve Dean ona kandı.

Kazanacağı paraların buhar olup uçtuğunu düşünerek küfretti. Yakınlardan bir şeylerin kırılma sesi geldi. Dean antreyi kırıp dökerken irkilerek üzerime abanan Lucy'nin bedeni Dean'in verdiğim istemsiz tepkiyi görmesini engelledi. Lucy yapmacıksız bir korkuyla sızlanıyordu. Dean isterik bir kadınla karşı karşıya olduğunda her zaman ne yapıyorsa onu yaptı. Öfkesini ona yöneltti. Hayal kırıklığını ve öfkesini Lucy'den çıkarmak için üzerimize yürüdü.

Dean bize yaklaşırken havayı kaplayan çirkin alkol ve ter kokusu burun deliklerime doldu. En uygun fırsatı kollayayım derken az kalsın gereğinden fazla bekleyecektim. Gözlerimi açtığımda tepemizde dikiliyordu. Gözleri hayatta olduğumu fark etmesinden kaynaklanan şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı. Fakat artık çok geçti. Ona dokunup geri kalan son cılız enerjimi bedenine aktardım. Enerji yaralarımı ona aktarmasa da bedenine bir şok dalgası gönderdi. Geriye doğru devrilerle kapıya çarptıktan sonra bir homurtu çıkararak yere yığılan Dean neredeyse tamamen bilinçsiz haldeydi.

Çatlak sesle "Kaç, Lucy!" diye bağırdım.

Lucy bana aldırış etmeyip beni ayağa kaldırdı.

Ona beni unutmasını söylediğimde "Delirdin mi sen? Ayağa kalk!" diye bağırdı.

Bensiz bir yere gitmeyecekti; ona yük olmamak için elimden geleni yaptım. Dean ön kapıyı tıkadığından ve garaj oldukça uzağımızda kaldığından evden çıkmam çok zordu. Tek şansımız yardım gelene dek ikinci kata sığınmaktı. "Yukarı. Acele et!"

Lucy beni ite kaka merdivenlerden çıkardı. Odamın kapısını kapattığımızda Dean'in merdivenleri döven çizmelerinin sesini ve evde yankılanan öfkeli kükremesini işittik. Lucy beni duvara dayayıp kapıyı kilitledikten sonra yatak odasına açılan banyo kapısını kilitlemeye gitti. Elinde bir havluyla dönüp bğrümde-

ki kanlı havlunun yerine onu koyduğunda yüzümü buruştur-
dum. Kanama tekrar başlamıştı.

Lucy "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Telefon etmeyi dene."

Lucy yatağın üzerine zıplayıp odanın uzak ucundaki komo-
dinin üzerindeki telefonuma uzandı. "Çevir sesi yok." Telefonu
kendisine çektiğinde kablosunun ucunun kesik olduğunu gör-
dük. Dean biz eve gelmeden tüm telefonları kullanılmaz hale
getirmiş olmalıydı.

"Yardım gelmesini bekleyeceğiz. Birileri silah sesini duymuş-
tur. Masamı kapının önüne çekebilir misin?"

Lucy masayı itmeyi bıraktığında kapının öteki yanından bir
tırmalama sesi geldi. Dean bir çocuğu kandırmaya çalışır gibi
tatlılıkla konuşarak "Artık telefonla yardım istemeyeceğinizi
anlamışsınızdır. Annen gibi kız kardeşinin de ölümüne neden
olmadan pes et Remy."

Ben çözüm aramaya odaklanmaya çalışırken Dean'in fısıltı-
ları sinsice zihnime yürüyordu. "Lucy, pencereyi aç. Dean kapı-
dan girerse aşağı atlamamız gerekecek." Aşağı tırmanmak için
kullanacağımız bir ağaç veya ferforje olmadığından sakatlanma
tehlikesini göze almamız gerekiyordu. Fakat orada kalmak öl-
mek demekti.

Lucy kendisinden isteneni yapmaya gidip çatık kaşlarla geri
geldi. "Buna inanmayacaksın ama sanırım aşağıda Charlotte
Blackwell var."

"Aslında az önce oradaydım, şimdi tam buradayım."

Lottie küçük bir sıçrayışla pencere eşiğinden odaya girdi.
Demek ki istese Asher da Lottie gibi ikinci kattaki pencereme
sıçrayabilirdi. Bedenime adrenalin hücum etti ve Lucy'yi arka-
ma alıp onu korumak için kalan enerjimi topladım.

Lottie iki elini havaya kaldırdı. "Ağır ol. Beni Asher gönder-

di. Yardım etmek için geldim.” Gözleri benim ve Lucy’nin üzerine bulaşan kana takıldı. Korksa da bunu belli etmiyordu.

Ona öfkeyle baktım. “Sana ne diye inanacakmışım?”

Lottie’nin yüzü çarpıldı. “Bana inanman için hiçbir nedenin olmasa da üzgünüm. Aptalca, korkakça ve bencilce davrandım.”

“Aksini söyleyeceğimi mi umuyorsun? Seni küçük...”

Lottie sözümü kesti. “Lütfen Remy. Bunun için vaktimiz yok. Seni buradan çıkarmam gerek. Kardeşime söz verdim. Sözümü bozamam.”

Ona ilk kez adamakıllı baktım. Lottie’nin yüzündeki nefret maskesi kaybolmuş, yerini suçluluk ve keder almıştı. Benden ailemi koruyacak kadar hoşlanmıyordu. Fakat kardeşini seviyordu. Asher onun yüzünden yanımda değildi ve bana bir şey olsa Lottie’yi suçlardı. Asher’in ondan daha çok suçlayacağı tek kişi kendisiydi ve Lottie bunu biliyordu.

Dean’in abandığı kapının kırışları sarsıldığında hızla bir karar aldım. “Önce Lucy’yi götür.”

İkisi de “Hayır!” diye bağrdılar.

Lucy ayak diredi. “Yaralısın. Seni geride bırakmam.”

Kız kardeşime ve Lottie’ye kulak asmadım. “Önce Lucy inecek. Bu konuda sizinle tartışmayacağım.”

Lottie panik içindeydi. İkimiz de Dean kapıdan içeri girene kadar ancak bir insanı dışarı çıkaracak kadar zaman olduğunu biliyorduk. “Asher beni öldürecek. Bana bunu yaptırma.”

“Yapmazsan ben seni öldürürüm.”

Lottie kımıldamadan durduğunda rızam olmadan yanında beni götürmeyi düşündüğünü fark ettim. Elimdeki diğer kartı oynadım.

“Bana borçlusun, Lottie. Koruyucuları ailemin başma sen sardin. Seninle gelmeyeceğim ve onu burada bırakmayacağım.”

Enerjim ikimizin arasında süzülüyor, her an onunla kapışabileceğimi hissettiriyordu. Ne kadar kötü durumda olduğumu bilmiyordu. Tehdidimin ikna edici olmasını umdum. Çünkü beni kendisiyle birlikte gitmeye zorlasa onu durduracak gücüm yoktu.

Yenilgiyi kabullenen Lottie'nin omuzları çöktü.

Kapı sarsıldı ve Dean'in öfke dolu haykırışı duyuldu.

Lucy'ye "Hadi git," diye yalvardım.

Lucy itiraz edemedi Lottie odanın öteki ucuna ulaşip onu bir itfaiyeci gibi bir omzuna aldı. Pencere eşiğine sıçramasıyla ikisi gözden kayboldu. Aksayarak pencerenin başına gittim ve ikisinin Townsend Parkı'na karışmalarını izledim. İçimi bir rahatlama hissi sardı. Kız kardeşim güvende olacaktı.

Arkamdaki kapı Dean'in çizme darbesiyle parçalandı. Çatlaklardan birinde Dean'in gülümseyen yüzü belirdi.

Ürkütücü bir sakinlikle bana "Sen öldün," dedi.

Dean masaya erişmek için kapının parçalarını koparıırken güçlükle banyoya gittim. Masa yatak odası zemininde kayarken kapıyı kilitledim. Saniyeler içinde Dean'in içeri girmek için tekmelediği banyo kapısı sarsıldı. Lucy'nin yatak odasından geçerek kaçmayı düşünsem de kalan son enerji kırıntımı da tüketmiştim. Bedenimin çökmesiyle yere yığıldım. Amansız bir uyuma arzusu içinde yan yatıp kıvrıldım. Zihnim artık sarsıntıları uzaktan fark ediyordu.

Bilincimi kaybetmenin eşiğinde gezinirken kapıya inen darbelerin sesi cılızlaştı.

Zihnimin içinde beni Asher karşıladı.

Vaktinde bana ulaşamadığı için, her şeyden önce de beni yalnız bıraktığı için kendisini suçlayacaktı. İki dakika da olsa yanında olup onu teskin etmek, onunla vedalaşmak isterdim. Aptalca davranmış, yüreğimi ondan sakınmam gerektiğine körü

körüne inanmıştım. Onunla ilk karşılaştığım andan beri bunun için çok geç kaldığımı anlamamıştım. Onu sonsuza dek sürecektir bir aşkla sevmiştim beni hayal kırıklığına uğratsa, reddetse, kalbimi kırıp milyonlarca parçaya ayırsa bile onu sevmeye devam ederdim. Mantıksızca gelse de Asher'ın aklımdan geçenleri duymasını ümit ettim.

Asher, seni seviyorum.

Kapı ikiye ayrıldı.

Dean tepemde belirdi. Çaresiz halde kan kaybederek orada öylece yattığımı gördü. Yüzündeki o muzaffer ifade başımı tekmelemeden önce gördüğüm son şey oldu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Biri beni körelmiş bir çekiçe şakağıma çiviler çakarak uyardı. En azından ben öyle hissettim. Gözlerimi açtığımda kendimi küçük, kare bir odada buldum. Odadaki tek pencerenin panjurundan sızan loş ışıktaki hapishanemin duvarlarının sarı olduğunu ve içeride çift kişilik bir yatak, bir komodin ve Dean'ın beni bağladığı ahşap bir sandalye olduğunu seçtim. Ellerimi arkadan, ayak bileklerimi de sandalyenin ayaklarına bağlamıştı. Ağzımda ter ve kanın tuzlu tadını aldığım iğrenç kokulu bir bez parçası vardı.

Günişliğinden saatlerdir kayıp olduğumu anladım. Asher ve ailem muhtemelen deliye dönmüşlerdi. Fakat Dean beni bir deliye tıktığı sürece bizi asla bulamazlardı. Kaçış gözüme imkânsız görünüyordu. Ta ki tepemdeki ahşap tavanda ayak sesleri işitene kadar. Ağzımdaki bez çığlıklarımı susturuyordu ve Dean oturduğum sandalyeyi ileri geri sallanarak başkalarını işkillendirmeyeyim diye yatağa sıkıca tutturmuştu.

Şöyle bir bakındığımda Dean'ın yaralarımın baskı uygulamak için belimi üstünkörü bandajladığını gördüm. Bir ara gece beni taşıdığı sırada deliklerden yine kan akmaya başlamış olmalıydı.

Dean ölmeme izin vermemiştii ve bu benden hâlâ istifade etmeyi düşündüğü anlamına geliyordu.

Yokluğunu fırsat bilip kendimi iyileştirmek için enerji topladım. Başımdaki yarada ilerleme kaydetsem de hâlâ kurşun yaralarını iyileştirecek gücüm yoktu. İyileştirme süreci beni bitkin düşürdü. Yine de başımdaki zonklama azaldığında ve odaya giren azıcık ışık gözüme batmaz olduğunda kendimi iyileştirmeme değdiğini hissettim. Sonra aniden tuvalete gitme ihtiyacı duydum.

Tualete gitme isteğim Dean dönene kadar hepten ümitsiz bir hal aldı. Kapıyı açtığında aralıktan gördüğüm dar koridordaki başka kapılar bende bir otelde olduğum düşüncesini uyardırsa da binanın viran hali düşüncemle çelişiyordu. Dean kapıyı kapatıp kilitledi. Bir ara yıkanmış, sarı buklelerini örtmek için başına bir beysbol kepi geçirmiş ve lekeli gömleğini çıkarıp kalın, yün bir ceket giymişti. Elinde tuttuğu, içindeki içki olduğunu seçtiğim kese kâğıdını yatağın üzerine attı.

Beni süzerek elini kepine götürdü ve onu da yatağa fırlattı. “Anlaşılan boş durmamışsın. Başındaki kesikler gitmiş. Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Dean’ın sakın ve düşünceli halleri beni öfkeli halinden daha çok korkuturdu. Hiç olmazsa öfkelenildiğinde ne yapacağını kestirebilirdiniz.

“Herhalde tuvalet ihtiyacın vardır,” diye ekledi. “O zaman uslu olacak ve seni öldürmem için bana sebep vermeyeceksin.” Nefesi yüzümü yalayana dek öne doğru eğildi. “Artık kaybedecek bir şeyim yok. Anladın mı?”

Başımı güçlükle sallamamla etrafımda dönerek ellerimdeki bağları çözdü. İpler yere düşmeden geri kaçıp tabancasını bana doğrulttu. “Bacaklarını kendin çöz. Yalnız ağzındaki bez kalsın.”

Ellerimi hissedemediğimden ipi çözmek için art arda birkaç

deneme yapmam gerekti. Doğrulduğumda dizlerimin bağı çözüldü ve gerisin geri sandalyeye yığıldım. Ovuşturduğum bacaklarımı hissetmem bir dakika aldı. Ne yazık ki hissiyatımla birlikte acı da geri döndü.

Tuvalet ihtiyacım olmasa üçüncü denememde doğrulmayı başaramazdım. Böğürümdeki keskin acıyı azaltmak için belimi bükttüm. Dean koridora çıkan kapıyı açıp etrafta kimsenin olup olmadığına baktı. Peşinden koridora çıktım. Boş koridorun kişiksiz beyaz duvarları ve çok sayıda kapalı kapısı bana terk edilmiş bir öğrenci yurdunu anımsattı. Beni kapattığı odanın yanındaki ilk kapı bir duş, tuvalet, lavabo ve küçük bir pencereden ibaret olan son derece sade banyoya açılıyordu. Dean kapıyı tamamen örtmeme izin vermedi.

Kurumuş kan kotumda ve tişörtümde tortulaşmıştı ve ellerimi lavaboda yıkadığımda Lucy'nin kanı suyu kızıla boyadı. Lavabonun üzerindeki küçük aynada yüzümün halini ilk kez gördüm. Kan şakağımla çenemin arasını da kırmızıya boyamış olsa da kaynağı –Dean'in çizmesinin açtığı yarık– onun da söylediği gibi kaybolmuştu. Bu benim açımdan taktiksel bir hataydı çünkü Dean artık güçlerimin geri geldiğini biliyordu.

Kâğıt havlularla elimden geldiğince kurulandıktan sonra tuvalete girdim; yarı açık kapının öteki yanmda bekleyen Dean'in beni duyduğunu bilmek içimi utançla dolduruyordu. Bir kez daha ellerimi yıkarken aynaya bantlaıştırılmış küçük bir kâğıt parçasını fark ettim.

Kâğıtta Rowden Üssü Eyalet Parkı Pansiyonu'na gelen konukların uyması gereken kuralların listesi vardı. O an üst katında halka açık yatakhaneleri, alt katında da özel odaları olan uzun ve dikdörtgen binayı anımsadım. Ben pansiyonun yanından geçerken Blackwell Falls'a havalar soğuk olduğunda çok az turist geldiğinden bahsetmişti. Alt kattaki diğer odalarda çıt

çıkmasa da üst kattan gelen ayak seslerine şimdi bir de konuşmalar eklenmişti.

Yardım bir çığlık mesafesinde olabilirdi. İki saniye sonra ağızımdaki tıkaçı çıkaracakken Dean kapıyı itip açtı ve yatak odasına dönmemi emretti.

Dean ayaklarımı bağlamamı ve sonra ellerimi arkamda kavuşturmamı istediğinde hâlâ sakın, hatta neredeyse kibardı. Tabancayı başıma doğrultarak ellerimi yemiden bağladığında parmaklarını tenime sürttü. Dean doğrulmak yerine arkamda yere çömeldi.

Yumuşak sesini işittiğimde ensemdeki tüyler havaya kalktı. “Nasıl işliyor Remy? Belli ki annen yapabildiklerinin hepsini bilmiyordu. Açıkla bana. Canını yaktığımda acıyı bana geri mi yansıtıyorsun? Yaptığın bu mu?”

Soğuk metal –tabancanın namlusu– nazik bir dokunuşla omzumdan çıplak koluma indiğinde ürperdim. Ağızım tıkalı olduğuna göre yanıt verecek halim yoktu. Gözlerimi odanın diğer ucundaki duvara diktim.

Sandalyeyi çevirip yatağın üzerindeki kese kâğıdını aldı. Şişenin kapağını açıp içi yanıyormuş gibi içkiden koca bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını silerken soluk mavi gözleri beni süzdü. “Seninle ne yapacağım ben? Dün gece seni buraya getirdiğimi gören olmasa da resepsiyondakiler yakında radyodan ya da televizyondan kim olduğumu öğrenirler. Polisler de bizi arıyor. Burada kalamayacağımız gibi bir yere de gidemeyiz. O yüzden söyle bana... Seninle ne halt edeceğim ben?”

Vardığı sonuç onu hüznlendirmiş gibi başını iki yana salladı. “Belki seni koruyuculara teslim etmem gerek. Anladığım kadarıyla seni ele geçirmeye oldukça heveslilermiş. Hatta sana karşılık hatırı sayılır bir para da ödeyebilirler.”

O an kaydın geri kalanını da dinlediğini fark ettim. Gırtlığının gerisinden boğuk bir inilti çıkarmamla tıkaçı ağızımdan

çıkardı. Sanki dilim büyümüşü. Kuru, şiş dudaklarımdan sözcükleri çıkarmak için iki deneme yapmam gerekti.

“Bunu yapamazsın!”

“Yapamaz mıyım?” Gülümsemesiyle ağzının bir kenarı kıvrıldı.

“Sadece beni öldürmezler, seni ahmak! Benle ilişkisi olan herkesi, sen de dahil, öldürürler.”

Dean’ın elinin tersiyle indirdiği darbe elmacık kemiğimde patladı. Dişlerim yanağımanın içini kesmişti. Ağzıma demir tadı geldi. Az kalsın kendimi tutamayıp kanı yeni ve temiz elbiselerine tükürecektim. Ani ve acımasız bir misilleme yapacağı korkusu beni dizginlediğinde yüzümdeki ifadeyi gizlemek için başımı öne eğdim.

Bedenimin her noktası ona karşılık vermek istiyordu. İplerimi çözüp kaçmak, ona ait olmadığımı göstermek istiyordum. Bana sahip değildi ve beni bir kez daha aşağılamasına katlanmayacaktım. İçim öfkeyle yanarken ona karşı hissettiğim korku kaybolup yerini başka duygulara bıraktı. Gücüm yeterince gelişmiş olsa kalbinin atışını oracıkta durduruverirdim.

Sonra kafamın içinde Asher’in sesi çınladı. Bana rakibimden daha akıllı davranmam gerektiğini söylediğini anımsadım. Nefeslerim düzensizleşirken içimdeki vahşi hayvanı zaptettim. *Düşün Remy!*

Dean kendisine kafa tutan herkesten nefret ederdi. Yıllarca ağlamamak için direnmem içini kemirip durmuştu. Her zalimce davranışı irademi kırmaya yönelikti. Annemi dövmesi, bitmek bilmez tacizleri, Lucy’yi vurması ve şimdi de beni koruyucuları ailemin başına sarmakla tehdit etmesi. Değer verdiğim her şeyi benden almak, böylece beni istediği gibi yöneteceği uysal bir fareye çevirmek istiyordu.

Anna gibi suspus olabilirdim. Korku sergilememi istiyorsa ona istediğini verecektim.

Bana bir kez daha vurmak için elini havaya kaldırdığında

kollarımı saran iplerle mücadele ettim. İnildeyerek gözlerim yaşlarla dolana dek kıvrandım. Sonra ona yalvardım. "Bana vurma. Ne olur artık canımı yakma."

Dean bir saniye duraksadıktan sonra yanağıma sert bir darbe indirdi.

Bezi ağzıma geri tıkarken gözlerini tavana dikip kulak kesildi ve birilerinin isterik haykırıışlarını duymuş olduğunu belli edecek bir işaret bekledi. Pansiyonun yukarı kattaki az sayıda konduğu altlarında neler olduğundan habersizdi ve çıkardığım acınacak kadar alçak sesler kimseyi işkillendiremezdi.

Dean'ın dikkati yeniden bana odaklandı. Sağa sola hareket ettiğimde rahathyormuşum gibi, oturduğum sandalyede bedenimin üst kısmını iki yana sallıyordum.

"Buradan birlikte çıkmazsak bana bir hayrın dokunmaz." Tabancanın ucuyla çenemi kaldırıp gözlerime baktı.

Asher'ı, Lucy'yi, Ben'i ve Laura'yı düşündüm. Onları bir daha göremezsem ne yapardım ben? Dean korkumu sezmiş gibi başını salladı.

"Bu gece yola çıkıyoruz ve sen küçük bir prenses gibi uslu duracaksın. Değil mi Remy? Ben senden istemedikçe güçlerini kullanmak da yok. Sebebini biliyor musun?"

Birinin bana güçlerimi ne zaman kullanacağımı söylemesi beni kızdınyordu. Fakat itaatkâr bir ifade takınıp öfkemi gizledim. Bezin tıkadığı ağzımdan hızlı hızlı aldığım nefesler odada çınılıyordu. "İki sebep var. Birincisi annenin faydalı kayıtları sayesinde koruyucuları nerede bulabileceğimi biliyorum ve onlara sevgili babacığının adresini memnuniyetle veririm. İkimiz de koruyucuların masumlara neler yaptıklarını biliyoruz, değil mi?"

Bu kez korkumdan gerçekten ürperdiğim için numara yapmama gerek kalmadı.

"İkincisi..."

Dean arkama geçip kavradığı elimi bileğimdeki küçük ve narin kemikler yerlerinden çıkana dek çekti. Ağzımı tıkayan pis bez acı dolu çığlığımı boğdu.

Bedeni tepemde gezinen Dean eğilip kulağıma fısıldadı. "Rol yaptığını anlıyorum Remy. Gözlerindeki isyanı gizleyemiyorsun. Fakat seni korkutacağım. Epey vaktimiz var ve sana bana kafa tutanın başına neler geldiğini hatırlatacağım."

Küt parmaklar yanağıma okşadı. Asher'ın tatlı dokunuşlarının dehşet verici bir parodisiydi bu. Ardından kırık bileğimdeki baskı arttı ve acım bir an önce geçsin diye ölümün erken gelmesini diledim.

Sessiz hıçkırıkları saatler sonra hafif iniltilere dönüştü. Dean benimle alay edip durmadan canımı yakıyordu. Yeteneklerimin işleyişini görmek için beni yaralarımı iyileştirmeye zorluyordu. Çok geçmeden güçlerim azalsa da acıların devam etti. Acı çok şiddetli hale geldiğinde zihnim bedenimden ve bulunduğum yerden koptu. Benden herhangi bir tepki alamayınca Dean nihayet sıkılıp beni sandalyeye bağlı halde bıraktı ve panisyonun arka tarafına park edilen arabalara göz atıp içlerinden kaçışımıza en uygun olanı seçmek için dışarı çıktı.

O gider gitmez bedenimi taradım ve beni boğan ümitsizlikle mücadele etmeye başladım. Üç kırık kemik –bileğim ve sağ elimdeki iki parmak– ve sol dirseğimden omzuma kadar uzanan bir dizi yanığa ek olarak boynumda da kendimden geçmemin cezası olan ciddi bir yanık vardı. Kafam dahil, bedenimin her yanı ağrıyordu. Gözlerim bulanık görüyordu ve Dean'in arka arkaya indirdiği darbelerden dolayı bir kafa travması geçirdiğimden şüphe ettim.

Kendimi iyileştiremeyecek kadar zayıf düşmüştüm ve Dean de buna güveniyordu. Böylece kaçışımız esnasında benden bir

misilleme gelmemesini garanti altına almıştı. Bana sınırsız bir acı çektirebileceği mesajını vererek korkudan sinmemi istiyordu. İrademi azar azar zayıf düşürüp bana isteklerini kabul ettirmeyi belli ki başaracaktı. İçim utançla dolarken gözlerimi yumdum.

Ah, Asher. Ne olur bana yardım et. Tek başıma üstesinden gele-meyeceğim bunların.

Beklediğim gibi Asher'dan bir yanıt gelmedi.

Kapı açıldı ve Dean aceleci hareketlerle içeri girdi. Panjurlardan sızan ışık kaybolalı epey zaman olmuştu.

"Gitme zamanı prenses."

Ellerimi ve bileğimden dolayı çözmemin imkânsız olduğu ayaklarımı çözmek için eğildi. Uzuvarıma yeniden kan yürürken sanki üzerimde binlerce karınca geziniyordu. Kendimi ayağa kalkabilecekmiş gibi hissettiğimde bir sarhoş gibi sağa sola yalpalandım. Dean'e saldırmak şöyle dursun, yürüyecek halim yoktu.

Dean küfrederek ağır adımlarla yürüdüğüm banyoya peşimden gelip orada ağzımdaki bezi çıkarıp yüzüme bulaşan taze kanı temizlemem için beni zorladı. Kollarımdaki yanık izlerini gizlemem için bana berbat haldeki elbiselerimin üzerine giyeyim diye uzun kollu bir tişört fırlattı. Kollarımı başımın üzerine kaldıramadığımı görünce giysiyi beni sersemletecek kadar sertçe başımdan aşağı çekti. Nihayet her şey istediği gibi olunca koridora yürümemi emretti. Ağzım tıkalı olmadığından çılglık atmayı düşünsem de daha ben bir fısıltı çıkaramadan Dean tepeme bineceğinden fikrimden caydım.

Pansiyonun yan kapısından dışarı çıkıp anayolla birleşen bir yolun kenarına park edilmiş bir dizi arabanın yanına vardık. Orman tepenin kenarına dayanmıştı ve aşağıda pansiyonun ikinci katında bir pencerenin ışığı seçiliyordu. Birkaç kişi etrafta

dolansa da etraftaki arabaların sayısına bakılırsa çevrede onlardan başka kimse yoktu. Dean nasılsa tecrit edilmiş alt katta özel bir oda tutmayı başarmıştı.

Dean'ın alarmı olmayan eski bir Chevy Malibu'nun penceresini kırmasını beklerken nemli soğukta titriyordum. Motoru çalıştırmak için, nereden bulduğunu bilmediğim bir tornavidayı kontağa soktu. Kurnaz sıçanın hayatta kalma becerilerinin sonu yoktu. Araba çalışınca ön koltuktan arka koltuğa geçti ve bana sürücü koltuğuna oturmamı emretti. Tüm bunları yaparken tabancasını bir an olsun indirmemişti.

Güçlkle emniyet kemerini bağladım ve kırık bileğim yüzünden sağ elimi hiç kullanamadığımdan vitesi sol elimle geçirdim. Sonra da çevrede yaya var mı diye tüm aynaları kontrol ettim. Aniden içimden gülmek geldi. Ehliyetimi daha yeni almış olmam ne de iyi olmuştu ama. Böylece bilet almama gerek kalmadan kendi kaçırılmamda sürücü rolünü üstlenebiliyordum. Aklıma gelen bu havai fikirler doğru dürüst düşünmediğimin göstergesiydi.

Dean arabayı park arazisine sürmemi istedi. Kasabaya giden doğrudan yola girmek yerine kalabalık muhitlerin etrafından dolaşan bir yola girmemi emretti. Arka koltukta tekilasını yudumlayıp radyoda çalan rock parçasına eşlik ediyordu.

Ellerini yanımdaki koltuğun sırtına dayayıp "Hey, prenses, biraz içki içer misin?" diye sordu. Şişenin sırtıma çarpmasıyla yerimden hopladım. Tepkim onu güldürdü.

"Hayır mı? Benden üstün olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi? Sen ve şu zengin baban. Hiç olmazsa sizin gibi ucube değilim."

Bir kez daha gülmesiyle tüylerim diken diken oldu. Gölün yanından geçtiğimizde ay ışığı küçük su kütlesinin yüzeyinde ışıldarken Asher'ın motosikletiyle beni bu yoldan geçirip "Dünyanın Ucu"nu gösterdiği günü anımsadım.

Sonrasında yaptıklarımı planlamamıştım. Bedenim kendi başı-

na hareket etmeye başladı ve ayağım gaz pedalına daha da sert basar oldu. Sağa doğru keskin bir dönüş yapıp Asher'la birlikte gittiğimiz yere uzanan sokağa girmemle tekerleklerden tiz bir ses çıktı.

Dean "Arabayı durdur!" diye bağırdı.

Söylediğinin tam aksini yaptım ve gaz pedalını arabanın zeminine değene dek kökledim. Kafama dayalı tabancanın soğuk çeliği şakağıma gömülüyordu. Beni vurup arabanın kontrolünü kaybetmememe neden olursa kendisi de öleceğinden Dean'in tehdidinin içi boştu. Ağaçlar hızla yanımızdan geçerken küfretti. O an emniyet kemeri takmadığımı fark ettim.

Arabanın farları ıssız yolun sonundaki beton bariyeri aydınlatı. Tekerlekler duvarla aramızdaki mesafeyi hızla yiyip bitirirken ayağımı gazdan hiç çekmeden derin bir nefes aldım. Metal gıcırdayıp bükülürken gecenin huzurlu sessizliği bölündü. Camlar kırıldı ve emniyet kemerim öne doğru savrulan bedenimi kavradı. Sonra yeniden sessizlik hüküm sürmeye başladı ve açılan hava yastığımdan yayılan gazların keskin kokusu arabaya doldu.

Bedenime adrenalın hücum etti. Kulaklarım çınlasa da kendimi çarpmadan önce olduğumdan daha kötü hissetmiyordum. Arka koltukta hiçbir kımıl yoktu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, sol elimi kullanarak emniyet kemerimi çözdüm. Kapım en fazla birkaç santim açılıyordu. Koltukta dönüp her iki ayağımı sağ panelin üzerine koydum ve duyduğum acıyla dişlerimi sıkarak ittirdim. Nihayet kapı dışarı çıkabileceğim kadar aralandı.

Tam kendimi dışarı atacağım sırada bir el penyeme yapıştı. Panik içinde geriye devrilmemle kapı Dean'in kolunu kısırdı. Ciyaklayan Dean beni aniden bıraktı ve hareketinin momentumuyla dört ayak üstüne düştüm. Kırık bileğimin ağırlığının altında çökmesiyle haykırdım. Dean arabanın içinde kımıldanırken ayağa kalktım. Biraz ötemde, toprak yol iki yanında ağaçlar ve gür çalılar olan kayalığa uzanıyordu. Arkamda az önce üzerinden geçtiğim yol vardı.

Etrafta tek bir insan yoktu. *Saklan Remy! Kimilda kızım!*

Arkama dönüp toprak yola doğru sendeleyerek ilerledim. Patikanım yana döndüğü noktadan geçip kayalığım otuz metre aşağıdaki okyanusa bakan kenarına ulaştım. Patika sola doğru, kayalığın kenarı boyunca devam ediyordu. Bir süre patikadan gittikten sonra çalılırların ve ağaçların arasına karıştım. Çok da mesafe kat edemeden aniden bastıran bir rehavetle bir ağaca yaslanmak zorunda kaldım.

Böğrüme götürdüğüm elimi çektiğimde kanla kaplı olduğunu gördüm. Belimdeki yaralar tekrar açılmıştı. Sırtımı ağaçta kaydırarak yere oturduğumda çalılırların arasında tek kişinin sürünerek girebileceği kadar bir açıklık olduğunu fark ettim ve ağır ağır içine girdim. Kendimi sırt üstü yere bırakıp çıplak dalların ve kıvrımlı sarmaşıkların oluşturduğu kasvetli bir çerçeveye çevrelenmiş olan gece göğüne baktım. Daha fazla mücadele edemeyecektim. *Pes ediyorum.*

Uzakta bir yerden patikayı döven ayakların sesi geldi. Ses bana tepemde baş döndürücü desenler oluşturarak dönen yıldızlar kadar uzak geliyordu. Bedenim iflas etmişti. Üşüyordum, tükenmiş ve hırpalanmıştım.

Artık kaçmayacaktım. Kaçacak yerim yoktu. Çaresizlik, çaresizlik, çaresizlik.

"Hey Remy..."

Öleceğim.

"Çık dışarı, çık haydi."

Ölüyorum.

"Pes et, prenses. Kimse seni umursamıyor. Bu iş bitti."

Öldüm.

"Seni buldum."

Asher, beni affet. Seni seviyorum.

Otuzuncu Bölüm

Dean beni çalıkların arasından çıkarıp kayalığın kenarına sürükledi. Yan yan bakışından niyeti belli oluyordu; beni yamaçtan aşağı atacaktı. Gülümsemesi kırık dişlerinin yerinde duran açık sinirlerini ortaya çıkarırken zihnimdeki yalın bir düşünce diğerleri arasından sıyrıldı.

Ölmek istemiyorum.

İçimde kaldığından habersiz olduğum son bir güç yüzeye çıktı. Vahşi bir hayvana dönüşüp elinden kurtulmaya çalıştığım Dean'i tekmelemeye ve tırmalamaya başladım. Tırnaklarım yüzünden deri parçaları kopardı. Yumruğum çenesinden sekti ve dirseğim kalçasına sert bir darbe indirdiğinde küfretti. Mücadelemiz sırasında çığlıklar geceyi bölüyordu.

“Kapa çenenil!”

Dean kollarımdan tutup çekti. Başımın tepesinin çenesine çarpmasıyla geriye doğru sendeledi ve beni tutan elleri gevşedi. Serbest kalmamla yerde metrelerce yuvarlandım. Sonra belimi doğrultup dizlerimin üstüne oturdum.

Gözlerinde cinai bir öfke olan Dean tabancasını doğrulttuğunda çelik, ay ışığında parladı. Gözlerimi sımsıkı kapattım;

kollarımı gelecek kurşundan başımı korumaya çalışır gibi yukarı kaldırdım. Tabanca kulak tırmalayan bir yankının etkisiyle sanki bir değil, defalarca patladı.

Dean tükürükler saçarak "Ne oluyor... Sen de nereden çıktın?" dedi.

Asher'in enerjisinin kuvvetli ve parlak ısını hissettim. Hayal gördüğümünden endişe ederek başımı kaldırdığımda güzel yüzünde meraklı, yarım bir gülümsemeyle dikilen Asher'i gördüm.

"Arkanda!" diye bağırarak istedim. Daha sözcükler dudaklarıma ulaşmadan Asher yere yığıldı ve yüzünde bir acı ifadesiyle birkaç santim ötede dizlerinin üzerine çöktü. Enerjisinin sıcak dalgası güçsüzleşip uzaktaki bir serap gibi titrerken az önce ne olduğunu anladım.

Asher kurşunun önüne geçmişti.

Alnı kırıştı ve beti benzi attı. Öne doğru eğildiğinde tek elimle onu tuttum ve kırık bileğim ikimizin arasında bükülürken Asher'in ağırlığı altında tökezledim. Sıcak sıvı gömleğinin sırtından geçip ellerimi ıslattı. Alnı alnıma yaslıyken göğsümde kalbinin anormal bir ritimle attığını hissettim.

Asher boğuk bir fısıltıyla "Kaç," diye yalvardı. "Remy, kaç!"

Onu geride bırakmamı istiyordu. Benim için hayatını feda edecekti. İstedikini yapabildiğim gibi. Bedenim öyle bir emre itaat edebilmiş gibi. "Asla." *Sensiz olmaz.*

Sıcak parmaklar saçıma dolanırken Asher'in gözleri gözlerimin içine bakıp beni olduğum yere çiviledi. "Bana seslendiğini duydum sevgilim. Geç geldiğim için üzgünüm."

Asher'in enerjisi davetkârca beni sararken Dean'in öfkeli tehditleri rüzgâra karışıp kayboldu. Asher "Enerjimi al Remy," dedi. "Kendini kurtar."

"Asher!" Yan devrilip yere yığıldı; artık onu tutacak gücüm kalmamıştı. Bir ölümsüz için kurşun acı vermeyen bir havai fi-

şek gösterisinden öte olmamalıydı. O ölümsüz benim gibi bir şifacıya bağlanıp insana yaklaştığında neler değişmişti? Kendi gücüyle beni iyileştirmek için bilincini kaybetmemeye çalışan Asher'ın kalbi tekledi ve yavaşladı. Benim yüzümden, Dean'in yüzünden ölebilirdi.

Öfke içimde amansız bir ateş yaktı. Hiç tereddüt etmeden Asher'm bana seve seve sunduğu havada gezinen enerjisini toplayıp bu yaptığının ölümüne neden olmaması için dua ettim.

İkimiz de kontrolümüzü kaybettiğimizde neler olabileceği hakkında ancak tahmin yürütebiliyorduk. Asher'ın bedeninin ölümümle bedenimin ona yaşatacağı insani hislere aç olduğunu biliyorduk. *Ah, Asher. Yanıldık. Hem de çok.*

Asher'ın gücünün yıkıcı akımı zayıf düşmüş bedenimde hiçbir dirençle karşılaşmadı. Haftalarca kendimi iyileştirmek için Asher'ın enerjisini kullanmam, gücünü sergilediği anlar, yeteneğimi rehim alışı... Bunların hiçbirisi içimi kavuran enerjisinin büyük gücüne beni hazırlamamıştı. Bir anda daha öncesinde beni korumak için enerjisini nasıl da dizginlediğinin, bana baskın çıkmak için duyduğu içgüdüsel arzuyu nasıl da çelik gibi sağlam bir kontrolle bastırıldığının farkına vardım.

Ben o kadar kontrollü değildim, tıpkı bir koruyucu gibi verebildiğini son damlasına kadar soğuruyordum ve enerjisinin ateşi bana içimde güneş doğuyor hissi veriyordu. Bedenim Asher'ın gücünü kendi güç kalıntılarıma eklerken duyduğum yakıcı acı beni dönüştürüyordu. Ben yepyeni; durdurulamaz, yok edilemez, yenilmez bir şeye dönüşürken kalbim hızlandı.

Ölümsüzlük. Ölümsüz olmak herhalde böyle bir şeydi.

Bu mümkün olamazdı. Sadece koruyucular ölümsüz olabiliirdi. Yine de Asher bile bile ölümlülüğüm uğruna ölümsüzlüğünü feda etmişti ve bana dair, ne olduğuma dair gizem bir anda açığa çıkmıştı.

Saniyeler işlerken Dean giderek sabırsızlanıyordu. Durmadan sağa sola oynayan gözleri kaçmak istediğini belli ediyordu. Bizi öldürürse izini daha rahat kaybettirebilirdi. Geride kaçışını tehlikeye sokacak tanıklar bırakmadığı gibi kendisini aşağılamamın intikamım da almış olurdu.

Bir anda aklıma Dean'i öldürmek için altı farklı yöntem geldi. İçimde dolaşan güç sayesinde Asher kadar hızlı hareket edebilirdim ve Dean karşımda aciz kalan bedeniyle beni durduramazdı. Daha ikinci nefesini alamadan boynunu kırabilirdim. Kendimi tutmak, onu öldürmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum. *Onun gibi olmayacağım.*

Kollarımı kaldırıp hızla ayağa kalktığımda Dean şaşkınlıkla bana baktı. Önümde ölmek üzere olan Asher yatıyordu. Havada benden her şeyimi çalan adama karşı duyduğum ne zamandır uykuda bekleyen öfkenin elektriği geziniyordu. *Git buradan, budala. Çok geç olmadan.*

Kontrolümü kaybetmemek için kendimle mücadele ederken öne doğru bir adım atmamla Dean'in parmağı tetiği dürttü.

"Hayır," dedim.

Kırmızı bir şimşegin vurduğu Dean'in elindeki tüm kemikler rahatsız edici bir çatırtıyla kırıldı. Tabancası işlemez olan parmaklarından düşen Dean acı içinde afallayarak kolunu tutarken ağzı hayretini belli eden bir "O" harfine döndü. Acımasızca bakan gözleri benimkilerle buluşup soğukkanlı kararlılığımı süzdü.

"Bir daha canımı yakamayacaksın."

Boğazından öfkeli bir hırıltı çıkan Dean ayaklarının dibindeki tabancaya uzandı. Silahı bir kez ateşlediğinde aniden gözden kaybolup kurşunun iri bir kayadan sektiği noktada bir seksen boyumla yeniden karşısında dikilmemle tüm yüzü hayretle gerildi. Dean hayal kırıklığı içinde daha iyi nişan almaya çalıştı

ve ben açıklıkta hızla gezinip onu yere sermek için bir metre önünde bitene dek defalarca ateş etti.

Uzakta bir yerde iki çift ayağın taşların ve gevşek toprağın üzerine hışırtılar çıkardığını işittim. Bir an dikkatim dağıldı ve döndüğümde Lottie ve Gabe Blackwell'in büyük bir hızla açıklığa girdiklerini gördüm. Aniden, kayarak durduklarında Dean boynumu kavrayıp beni geriye doğru çekmiş, tabancayı şakağıma dayamıştı bile. Bir an için o alışkın olduğum korku içimi sardı ve dehşetten felce uğramamla uzuvlarım donakaldı.

Blackwell'ler ağır ağır bize doğru gelirken Dean "Yaklaşmayın!" diye bağırdı. Akıl karışıklığı ve korkuyla boynumu saran kolunu daha da sıkıtiğundan bedenine yaslanmış halde, parmak uçlarımin üzerinde duruyordum. Yerde yatan kardeşinin ölümün kıyısında olduğunu fark eden Lottie'nin yüzü düştü. *Benim hatam, benim hatam.* Dean daha fazla insana zarar vermesin diye geriye doğru kaykılıp ikimizi kayalığın ucundan aşağı düşürmeyi düşündüm.

"Remy, hayır!" Asher yattığı yerde doğrulmak için mücadele ediyordu. Gergin ve alçak sesini tüm sinir uçlarımda hissettim. "Lütfen, kal. Sana ihtiyacım var. Bizimkisi bir trajedi değil, *mo cridhe*, unuttun mu?"

Asher bir şekilde düşüncelerimi okumuştı; hem de gücü yokken. Bu bana ümit verdi. Arkamda duran Dean etrafının çevrilmesiyle kararsızlık ve öfke içinde gerildi.

Gabe "Sen Dean olmalısın," dedi.

Dean "Sen de kimin nesisin?" diye hırladı.

Gabe sakince "Kaçmana yardım edecek kişiyim," dedi.

Dean'in zihninde aniden bir ışık yandı. "Siz koruyucusunuz."

Gabe kibarca başını salladı.

"Bana niye yardım edecekmişsiniz?"

"Çünkü benim için bir şey yapacaksın." Gabe rahat bir tavırla bana doğru baktı.

Dean, Gabe'in ne kastettiğini anlayıp yüksek sesli bir kahkaha attı. "Çok iyi be! Senin için onu öldürmemi mi istiyorsun? Olmuş bil."

Asher "Hayır!" diye bağırdı. "Gabe sen ne yaptığını..."

Gabe kardeşine bakmadı. "Beni yanhş anlıyorsun insan. Bu kızım kardeşime ne yaptığını görüyor musun? Bir insana aşık olmuş! Kız onu zayıflattı, bize ayak bağı oluyor."

Dean, Gabe'e soran gözlerle baktı. "Kardeşini öldürmemi mi istiyorsun?"

"Çok da zor olmayacaktır. Sonra da şunu yanına alıp gidebilirsin." Elini bana doğru salladı.

Buruk bir sesle "En iyi şifacı ölü şifacıdır, değil mi Gabe?" dedim.

Aynı umursamaz tavırla bana "Son konuşmamızda düşüncelerimi sana belli etmiştim Remy," dedi.

İki nokta dikkatimi çekmişti. Birincisi bana Remy diye seslenmişti. İkincisi de son konuşmamızda bana eğitimimde öğrendiklerimi unutmamamı söylemişti.

Dean "Anlaştık," deyip silahını Asher'a doğrulttu ve parmağı tetiğe gitti.

Herkes sanki yavaş çekimde hareket ediyordu. Asher veda etmiş gibi gözlerime baktı. Lottie bedenini kardeşine siper etmek için hareketlendi. Gabe, Dean'e doğru koşarken ne yapacağını biliyor, beni kurtarmaya hazırlanıyordu. Gabe eğitimim boyunca beni sık sık kimin koruyucu kimin şifacı olduğunu unutmakla itham etmişti. Güçlerimi Asher'ı koruma arzum kadar başka hiçbir şeyin harekete geçirmeyeceğini biliyordu.

Haklıydı da.

Kurşun tabancadan çıkmadı. İkinci bir kızıl şimşek Dean'e çarptığında bir an her şey dondu. Bedenimde açtığı tüm yaralar kendi bedeninde ortaya çıktığında Dean acı içinde haykırdı.

Birbirinin aynısı iki kurşun deliği, kırk bir bilek ve parmaklar, yanıklar, çürükler... Hepsi de bir anda bedenini sararken elleri gevşedi. Serbest kalıp bana uzanamayacağı bir mesafeye kaçtım ve acı dolu yüz ifadesini hissizce süzdüm.

Şuursuzca, dehşet içinde geriye doğru sendeleyerek Dean kayalığın ucuna çok yakındı. Ayağının boşluğa düşmesiyle bedenini dengelemek için kollarını hızla çevirdi. Asher'in gücü içimde akarken düşüşünü engelleyebilirdim. Ona vaktinde ulaşabilirdim. Fakat hiçbir şey yapmadım.

Yüzü çarpılan Dean'in elleri havayı pençeleyip tutunacağı bir yer aradı. Ürpertici haykırışı yankılanırken kayalığın ucunda kayboluşunu izledim.

Sonrasında gelen müthiş sessizlikte Asher'in aldığı derin nefesler son derece belirgindi. Kendime geldiğimde gücü bastırıp kontrolümü geri kazanmaya çalıştım. Bilinçsiz halde yatan Asher'in yanında diz çöktüm. Lottie'nin Gabe'e doğru salladığı yumruğu kardeşinin burnuna birkaç santim kala yakaladım. İlk koruyucu da şaşkınlıkla bana baksa da benim dikkatimi çeken Lottie'nin tenini tenimde hissetmemem oldu. Kendimi kaybetmeye başlamıştım. Zaman tükeniyordu.

Lottie'ye "Düşündüğün gibi değil," dedim. "Gabe asla Asher'a ihanet etmez. Asher'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Lottie kardeşine baktı. Yumruğunu bırakıp yüzümü biraz ötemde çömelen Gabe'e çevirdim. "Teşekkürler."

Şüpheli yeşil gözler beni süzdü. "Sen farklısın şifacı. Mümkün olabileceğini bilsem bizim gibi olduğunu bile söyleyebilirdim." Gözlerini erkek kardeşine çeviren Gabe'i ilk kez öyle korkmuş gördüm. "Burada neler oluyor? Asher neden iyileşmiyor?"

"Ölüyor. Gücünü bana yardım etmek için feda etti. Şimdi onu ancak ikiniz de bana güvenirseniz kurtarabilirim."

"Buna gücün yetecek mi?" Lottie uzun kollu tişörtümü ıslatan kana ve yüzümdeki yaralara baktı.

Bir nebze suçluluk duyarak yalan söyledim. "Evet."

Gabe öyle kolay ikna olacak gibi değildi. "Onu kurtarmaya çalışırken ölürsen onu zaten kaybederiz." Yumuşak sözleri kararını açık ediyordu. Yaşamımı tehlikeye atarsam bana yardım etmeyecekti.

Asher'ın hayatı tehlikedeyken yalan söylemek işten bile değildi. "Bana bir şey olmayacak Gabe."

Yanıtımla ikna olan Gabe kız kardeşinin yanına geçti. Asher'ın üzerine abanıp kardeşlerinin ikimizden metrelerce uzaklaşmasını bekledikten sonra "Asher'a onu sevdiğimi söyleyin; üzgünüm," diye fısıldadım.

"Hayır!" Gabe beni durdurmak için üzerime atılsa da artık çok geçti. Dudaklarım Asher'ın dudaklarına değdiğinde iç çekerek onun gücünü serbest bıraktım. Ben onu iyileştirirken enerjimiz sarmaşıklar gibi yayılıp onun bedeninin içinde çözüldü. Güçlerimiz onları ayıran çift odaklı çizgi kaybolana dek birbirine karıştı. Ölümsüzlük benim olmuştu. Onu hiç arzu etmesem de. Özellikle de yanımda Asher olmayacaksa.

Ağzıma yastı ağzı hareket edip dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurduğunda ve kolları beni sardığında Asher'ın kurtulacağını anladım. Dolgun, sert dudakları benim yumuşak dudaklarımla kenetlenirken ikimiz de rahat bir nefes aldık. Bu seferki öpücük diğerlerinden farklıydı. Onu hep bu şekilde, ikimizden biri kontrolünü kaybetme endişesi taşımadan öpmek istemiştim. Parmaklarımı yüzünde gezdirdiğimde beni hissettiğini biliyordum. Sonra bedenim dizginleri ele geçirdi ve sürece direnmedim.

Onu kurtarmak için onu yeniden ölümsüz yaptım. Mevcut yaralarımın onun yarasını da eklendiğinde ikimizin de ödeyeceği bedel hayatım olacaktı.

Kollarımda kıvrandı. Çok geç, sevgilim. Bu yüzden benden nefret etme.

Yarası bedenimde bir kesik açarken bir kez daha eskisi gibi güçlü ve ölümsüz Asher'a dönüştü. Tahmin ettiğim gibi koryucu içgüdüleri harekete geçip yakınında ölen bir şifacının varlığını sezdiler. İradesiz bir halde olduğundan bedeni enerjimi çalıp soğurdu. Bu onun en büyük korkusuydu. *Affet beni.* Asher'ın bedeninin tepkisini engellemek için kendi içinde bir mücadele verdiğini hissettim. Beni kurtarmak için kendisi ölmek istiyordu.

Asher, benim için direnme.

Kısa bir an razı olacağını, başka bir çıkış yolu olmadığını kabul edeceğini düşündüm. Daha önce hiç hissetmediğim kadar kuvvetli gücü havayı kapladı.

Seni seviyorum.

Asher'ın benden uzağa sıçrayarak bizi birbirimizden fiziksel olarak koparmasıyla aramızdaki bağlantı neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar koptu. Yeşil kıvılcımlar havada patlarken Gabe'in beni bekleyen kollarına yığıldım. Kulağıma bir inilti geldiğinde bunun kendi sesim olduğunu fark ettim. Çıkardığım o boğuk ses bedenime döndüğümü, yeniden kendisini iyileştiremeyecek kadar zayıf, perişan halde bir ölümlü olduğumu tasdik ediyordu. Gücüm de cızırtı da kaybolmuştu.

Gabe'in nazik sesi kulağımda çınladı. "Sakin ol Remy. Seni tuttum." Asher öne çıkıp beni kardeşinin kollarından aldı. Elinin sırtıma yayılan taze kana değmesiyle irkildi. "Neden, *mo cridhe*? Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı. "Ölmeme izin vermeliydin."

"Üzgünüm, Asher." Kısa kısa soluk aldım. "Lütfen, benden nefret etme."

Asher acı dolu bir sesle "Senden nefret etmek mi? Bunu nasıl düşünebilirsin?" dedi.

Ölümlü olmak istiyordun.

Güçlü kollar beni sıkıca sardı. "Evet. Seninle bir geleceğimiz olmasını istedim." Alnını alnıma yasladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Sonunda seni bulacağımı bilsem bin yıl yaşamaya katlanırdım. Fakat sensiz hiçbir şeyin anlamı yok. Seni daha henüz bulmuşken bırakma beni."

Gabe, elini Asher'in omzuna koydu. "Hâlâ bir şans var. İnsanlar daha kötü olaylardan sağ çıkıyorlar ve Remy alelade bir insan değil. Hastaneye yatırılması gerek. Ben gidip ailesini getireceğim. Remy'nin onlara ihtiyacı olacak."

Gökyüzü, baş döndüren dairesel bir hareketle dans ederken Asher beni kucağına alıp ayağa kalktı.

Gabe telaşla "Asher, hemen git!" diye bağırdı.

Asher beni göğsüne yaslayarak önce çömelip sonra ok gibi fırladı. O koşarken yıldızlar tepemde hızla akıyordu ve diğer her şey birer karaltı olarak görünürken net görünen tek nesne dimdik duran başıydı. Kendimi Brandon'dan aldığım yüzme derslerinde öğrendiğim gibi bir havuzun en derin ucunda suyun yüzeyinde uzanırmış gibi hissettim. Gözlerim kapandığında Asher ben ona bakana dek beni sarstı.

"Uyuma Remy. Daha gidecek epey yolumuz var."

Rol yapmam için hiçbir neden yoktu. "Benim için geldin Asher. Seni binlerce kez hayalimde canlandırdım ve geldin."

"Elbette, *mo cridhe*. Bana seni nerede bulacağımı gösterdin."

Kesik soluklar arasında çıkan kendi sesim dikkatimi dağıtıyordu. "Bekledim ama vaktinde yetişemeyeceğini düşündüm. Güçlü olmaya çalıştım ama canımı yakmaya devam etti. Ah, tanrım Lucy! Dean onu vurdu!"

Hüzünlü bir ifadeyle "O güvende," dedi. "Onu kurtardın, unuttun mu?"

Hatırlamıyordum. Aklım karıştı ve Lucy'yi ne zaman kur-

tardığımı düşündüm. Zihnimde pencereden çıkıp gittiği bir anı canlansa da buna bir anlam veremedim. Aniden Asher'ın kollarında olmam hariç, her şeyi unutuverdim. Daha fazla mücadele edemeyecektim. Zihnim uykunun dipsiz derinliklerini yoklar-ken gözlerim yeniden kapandı.

“Remy! Uyan!”

Gözlerimi kırptırarak açtığımda acil servisin önündeki projektörler gözlerimi kamaştırdı.

Asher “Yardım edin! Biri bana yardım etsin!” diye bağırdı.

Başka kollar beni ondan alıp sert bir zemine yatırdı. Tepemden gelen rahatsız edici sesleri işitiyordum. Yabancı eller perişan haldeki bedenimi dürtmeye başladı. Ağzımı ve burnumu bir oksijen maskesi örterken koluma bir iğne battı. Zaman bir lastik gibi uzadı. Ta ki rahat bir nefes aldığı belli olan Ben'in sesi beni kendime getirene dek.

“Artık güvendesin bebeğim.”

Elinin sert derisi kısa bir an elimi sıkıduğında bedenim işe koyuldu ve huzur içinde *uğuldamaya* başladı. Babamın ve Asher'ın bana göz kulak olmalarının rahatlığı içinde kendimi bilinçsizliğin kollarına bıraktım.

Otuz Birinci Bölüm

Bir hemşire kırık bileğimi tutup kolumdaki yanıkları gözden geçirdi. Gözlerimi yüzüne diktığımı görünce gülümseyip beni yalnız bıraktı. Üvey babamın bana çektiirdiği acılardan geriye kalan bir yaranın kendisini hissettirmesiyle gözlerimi kapatıp dikkatimi bedenime çevirdim. Ruhsuz, sarı duvarların verdiği o tanıdık yalnızlık hissi ve kaşındıran, keten çarşaf lar göğsümü sıkıştırıyor, bana yaralarım la ilgisi olmayan bir ağrı hissettiriyordu.

Odanın bayat havası içeriye birinin girmesiyle hareketlendi. Asher'ı beklerken karşımda yatağın ayakucunda dikilip metal korkuluğu kusursuz yüzünde endişe verici bir ifadeyle tutan Gabe'i buldum. Aniden korkuya kapılarak "Gabe? Yoksa Asher..." diye fısıldadım.

Gabe "O iyi," dedi. "Senin için endişeleniyor. Koridorda polis le konuşuyor ve seni yalnız bırakmak istemedi. Ona seni nasıl bulduğunu soruyorlar." Dudakları ince bir çizgi şeklini alan Gabe beni süzdü. "Bu arada bir at seni kırık camlarla dolu bir tarlada sürüklemiş gibi bir halin var."

Renkli tasvirine şaşkın bir bakışla karşılık verdim.

Gabe “E? Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Bir at beni kırık camlarla dolu bir tarlada sürüklemiş gibi.”

“Hah!” deyip ellerini arka ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde bir sağa bir sola sallandı. “Espriden anlayan bir şifacı. Böylerinin var olduğunu kim bilebilirdi?” Küçük gülümsemesi kaybolurken kaşları şaşkınlık içinde kalktı. “Gücün geri geldi demek?..”

Gabe yüzünü buruştururken vakitsiz sorusuna aldırış etmeden savunmamı ördüm. Açıklamaların zamanı gelecekti ama annemin yaptığı son kaydı da dinleyip şüphelerimi doğrulamamın ardından. Araba kazasında iPod’umun parçalanmamış olmasını ümit ediyordum.

Gabe konuyu uzatmadı. “Polisler seni sorgulamaya gelmeden hikâyemiz konusunda ağız birliği yapmamız gerek.”

“Ne zamandır bilinçsiz haldeyim?”

“İki gün.”

Dean yüzünden hayatımın iki günü daha heba olmuştu. Yeniden alevlenen öfkemi söndürüp dumana ve küllere çevirdim. “Herkes nerede?”

“Seni ameliyat odasından çıkardıklarından beri baban başından hemen hiç ayrılmadı. Kurşun yaralarının boğründe ve sırtında yol açtığı doku hasarını onarmak için seni ameliyata aldılar. Sanırım baban da kan verdi.”

Gabe, Asher’in herkese üssün yakınlarında arabasını sürerken beni arka koltukta bir adamla yol alırken gördüğünü söylemişti. Güya sonra beni takip etmiş ve yanıma vardığında Dean’in beni kayalıkların ucunda yaralı halde bırakıp kaçtığını görmüştü. Kimse Asher’in beni hastaneye arabayla götürmek yerine oraya kadar taşıdığını bilmiyordu.

Blackwell’ler Dean’in cesedini sahilten alıp asla bulunmayacağı bir yere gömmüşlerdi. Bedeninde neden bedenimdeki yaralara tıpatıp benzeyen yaralar olduğunu açıklamak imkânsız

olacaktı ve polisin yapacağı etraflı bir araştırma koruyucuları yeniden Blackwell Falls'a çekebilirdi. Herkes için en iyisi Dean'in yeryüzünden silinip gitmesiydi. Annem de öldüğünden onu özleyecek kimse olmayacaktı.

Bir ara Gabe'e "Beni nasıl buldunuz?" diye sordum.

"Asher ona seslendiğini duymuş. Yoksa biz de herkes gibi seni şehir dışında arayacaktık. Fakat Asher ısrarla Dean'in seni yakınlarda bir yerde tuttuğunu söyledi. Senin ona yerini gösterdiğini söylediğinde aklını kaçırdığını düşünmüştüm ama sonrasında pansiyona geldik ve birkaç dakika farkla sizi kaçırdık. İkinizin arasındaki bağ..." Geniş omuzlarını zarifçe silkti. "Hiçbir şey onu seni bulmaktan alıkoyamazdı."

Tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Hayal kırıklığı içinde ağzımdan "Ne?" sorusu çıktı.

Güçlü eller bir kez daha yatağın korkuluğunu bükecekmişçesine kavradı. "Seni anlamıyorum, şifacı. Değiştin. Hani mümkün olacağını bilsem o kayalıklardayken bizim gibi olduğunu düşünecektim." Gabe'in delici bakışları eskisi kadar düşmanca değildi. Sessizce "Ölebileceğini bile bile onu ölümsüz yaptın; neden?" diye sordu.

"Yanlış soruları soruyorsun, koruyucu."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona "Bir keresinde bana uğruna ölmeye layık olup olmadığımı sormuştun. Asher'a bir şey olmasın diye neleri feda edeceğimi değil."

Gabe başını yavaşça sallarken yatağı kavrayan elleri gevşedi. "Sen diğerleri gibi değilsin şifacı. Neredeyse benim senin... Boş ver. Herkesin iyiliği için, umarım diğerleri varlığından asla haberdar olmazlar." Gözleri bir kez daha sert bir ifade alırken rahat, umursamaz bir tonla "Fakat en nihayetinde hep olurlar," diye ekledi.

Gabe kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Ne kadar doğru **şeyler** söylediğinin farkında değildi. Koruyucuların ve şifacıların **dün-**yasında gerçekten eşsizdim. İnanılmaz olan ise gözlerimi **açanın** Dean olmasıydı. *Benden üstün olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi? Sen ve şu zengin baban. Hiç olmazsa sizin gibi ucube değilim.* Kimse ölümsüzlüğü tedavi edebilmemin sebebini tahmin **edemese** de yanıt benim de bir ölümsüze dönüşebilmemde yatıyordu. Koruyucuların gerçeği öğrenecekleri zaman **gelince** Blackwell Falls'daki hayatım sona erecekti çünkü benim de ailemin de **pe-**şimizi bırakmayacaklardı.

"Uyanmışsın!"

Ben odaya adım atıp yanıma koştu. Birbirine dolanmış **saç-**larımı eliyle yüzümden çekerken flüoresan ışıkları altında **gri** görünen yüzünde endişe ve hüznü vardı. O dalgın halimde **kal-**bindeki aritminin geri döndüğünü fark ettim. Son birkaç **hafta-**dır rahatsızlığı defalarca tedavi etmeme karşın aslında bir **ipucu** olduğunu fark etmemiştim. "Hey, ufaklık."

"Hey."

"Ödümüzü patlattın. Şimdi nasılsın?"

Gabe'e verdiğim yanıtı yinelemeyi düşünsem de sadece **"Ha-**yattayım" yanıtını verdim. "Ya Lucy nasıl?"

"İkinci kat penceresinden atladığı için her yanı **yara bere** içinde kalmış ama bunun haricinde iyi. Buraya gelmek **istedi** ama biz dinlenmesi gerektiğini düşündük." Nazik dokunuşu ben tam aksini beklediğimden beni huzursuz etmişti. "Lucy **se-**nin bir kahraman olduğunu söylüyor. Sen onu korumaya **çalı-**şınca Dean'in seni vurduğunu söyledi."

Bir kahraman. İşte bu gülünçtü. Dean onu **benim yüzümden** vurmuştu. Kasabadan ayrılısam başına hiçbir şey gelmezdi. **Git-**seydim kimse zarar görmezdi. Babam sorumluluğumu **sırtında** hissediyor ve beni terk ettiği için suçluluk duyuyordu. Bu da

onu gitmem gerektiğine ikna etmemi daha da güçleştirecekti.

“Ben, Blackwell Falls’dan ayrılmak istiyorum.”

Bana benzeyen gözleri hüzünle buğulandı. “Ne?”

“Dean buraya benim yüzümden geldi. Geri dönebilir.” Söylediğim yalan neredeyse beni boğacaktı ama kendime kararımın onları güvende tutacağını hatırlattım. “Benim yerime Lucy yaralandı ve bir dahaki sefere bundan beter olaylar yaşanabilir.”

Çevremdeki herkes inciniyordu. Büsbütün talihsiz olanlar ise yaşamlarını yitiriyordu ve buna bir de koruyucu tehlikesinin eklenmesi durumu daha da kötüleştirecekti. Ben, annemin ondan sakladığı gerçeği bilmeden mutlu bir hayat sürebilirdi.

Ben’in ağzının çevresinde beyaz çizgiler belirdi. “Remy, ne diyorsun sen?”

“Bay O’Malley?” Kibar bir ses Ben’in kesik kesik konuşmasını böldü.

Gözlerimizi gelen kişiye çevirdiğimizde kapı eşiğinde duraklayan ve elindeki not defterini bacağına vuran üniformalı polisi gördük. Asher adamın arkasında dikiliyor, gözlerini endişe ve aşkla üzerimde gezdiriyordu.

Polis sözlerini “Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim arkadaşlar,” diye sürdürdü. “İçeri gelmemin mahzuru var mı? Kızınızın ifadesini almamız gerekiyor da.”

Ben “İfadesi bekleyemez mi, Murphy? Durumu iyi değil,” dedi. Ardından kaşlarını çatarak “Hem onun uyandığını nereden anladın sen?” diye sordu. Babam ya Memur Murphy’yle sorgusu sırasında tanışmıştı ya da ikisi poker arkadaşlarıydı. Gittiğimde Blackwell Falls’da yaşayanların aralarındaki yakınlığı özleyecektim. Asher’ın kaşları kalksa da onu görmezden gelmişim. Bariyerim olsa da olmasa da öylesi yoğun duygular içindeyken zihnime girmesine engel olamıyordum.

“Hastanedekilerden Remy kendine geldiğinde bizi aramala-

rını istedik. Bu işi hazır anıları tazeyken yapmamız en iyisi olacak.” Murphy soluk yüzümü görünce siyah ve beyazın karıştığı, ırtılı andıran kaşları kalktı. “Sen ne dersin Remy?”

Sorgunun Ben’le aramızdaki kaçınılmaz tartışmayı erteleyeceğini düşünerek başımı salladım. *Korkak*.

Murphy dönüp kapıyı Asher’in yüzüne kapayacakken “Hayır, kalmasını istiyorum,” dedim. Varlığının sağlayacağı güce ihtiyacım vardı.

Ben oflasa da benimle tartışmadı. Bir sandalye çekip sağlam elimi tutması ve serum borusuna dikkat ederek bitkince elimi çekme çabama karşı koyması beni şaşırtmıştı. Asher pencerenin kenarındaki bir sandalyeye oturup sessizce bizi izledi.

Murphy ucu sivriltilmiş sarı renkli, iki numara bir kurşunkalemi kulağının arkasından çektiğinde fırçayı andıran, gümüşü favorileri gri, dağınık saçlarına karıştı. Pürüzsüz teninde sadece göz ve dudak çevresinde, geçmişte veya hâlâ sigara içtiğini belli eden birkaç kırışıklık olduğuna bakılırsa saçının rengine karşın en fazla kırklı yaşlarının başında olmalıydı.

Kurşunkalemi hazırlayıp beni yılmaz bir sabırla süzdü. “Kız kardeşin bize ikinizin akşam yemeği için evden ayrıldığınızı ve döndüğünüzde mutfakta sizi bekleyen üvey babanı gördüğünüzü söyledi.”

Başımı salladım.

“Sonra ne oldu?”

Şifacı becerilerimi açık edecek her ayrıntıyı gizlesem de bu kez Dean’in beni geçen hastanelik edişindeki gibi çirkin gerçekleri atlamadım. Ben ne kadar fazla şey bilirse gitmeme izin vermesi o kadar kolay olurdu. Aynı şeylerin Lucy’nin ve Laura’nın başına gelebileceğini düşünürse onu gitmeme izin vermeye ikna edebilirdim.

Tek damla gözyaşı dökmeden evde olanları anlattım. An-

cak kurgusal hikâyemde vurulan Lucy değil, bendim ve Lucy, Lottie'den yardım almadan kaçıyordu. Murphy'ye Dean'in beni banyoda bulup başımı nasıl tekmelediğini anlattığımda Ben'in ürpertisini tenime değen parmak uçlarında hissettim. Tanımadığım kişilerle konuşuyormuşum gibi tonu değişmeyen, ruhsuz bir sesle yaşadığım dehşetin tüm ayrıntılarını sayıp döktüm. Dean'in kolumdaki aynı noktayı defalarca sigarasıyla damgaladığı gibi art arda acılar ruhumu yaraladıkça Dean'in nihayetinde irademi *kırmasının* verdiği utanç hariç her şeye duyarsızlaşmıştım. Asher imdadıma yetişmeden pes etmişim.

Asher bana dokunmadan teselli etmek ister gibi enerjisini saldı. Babam enerjiyi hissetmiş gibi başını kaldırıncı Asher'in ona meraklı bir bakış attığını gördüm.

Murphy "Üvey babanın seni neden kaçırdığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Acım sesime sert bir ton verdi ve gerçeği söyledim. "Dean'e soracak olsanız benim ona ait olduğumu söyler. Size ait olan bir şeyi geri almak da kaçırmak olmaz."

Sözlerimi bitirdiğimde Murphy son kez not alıp defterini kapattı ve kurşunkalemini gömlek cebine attı. "Bu kadarı yeterli gelecektir. Başka sorularımız olursa size haber veririz. Herhangi bir ihtiyacın olursa kartım babanda var. Bu arada biz de onu aramaya devam edeceğiz."

Murphy gitmeden önce durgun, kahverengi gözlerini bana dikti. "Sandığımdan güçlüsün Remy. Dean gibilerle daha önce de karşılaştım. Bunca zaman ayakta kaldıktan sonra seni yıkmasına izin verme."

Yeniden Ben'le yalnız kaldığımızda Murphy'nin uçlarda gezindiğimi, içimin kendime karşı duyduğum nefretle ve suçlulukla dolu olduğunu nasıl anladığını merak ediyordum. Yaralanan bedenimden fazlasıydı. Kendimi içim dışıma çevrilmiş,

elde edemeyeceğim şeyleri istermiş, hak ettiğimden fazlasının özlemini çekermiş gibi hissediyordum. Gitmek istemiyordum.

“Asher Remy’yi bulduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.” Ben, Asher’ın elini sıkıp boştaki elini omzuna koydu. “Şimdi kızım ile gecikmiş bir konuşma yapmam gerekiyor. Bize bir dakika izin verir misin?”

“Tabii, efendim.” Asher babamın gözleri önünde bana yaklaştı ve eğilerek yanağını öptü. Kulağıma “Bana ihtiyacın olursa koridordayım,” diye fısıldadı. Parmağını başıma nazikçe dokundurup bana konuşsam da beni duyabileceğini hatırlatıktan sonra odadan çıktı. Uzunca bir süre sessizlik hüküm sürdü ve Ben’in Blackwell Falls’tan ayrılma kararına onay vermesini bekledim.

“Peki, bu kadarı yeter!”

Ben’in öfke patlaması karşısında afalladım ve bir çırpıda beni yatak örtüleriyle birlikte kucığına aldı. Beni kollarında tutarken serum boruma değmemeye dikkat ederek sandalyesine yaslandı.

Kapının önünden geçen bir hemşire onu görünce odaya koştu. “Bay O’Malley! Hastaya bunu yap...”

Ben ona öfkeyle baktı. “Elbette yapabilirim. O benim kızım. Çık dışarı!”

Hemşire topuğunun üzerinde döndüğünde Ben’in gözünü korkutacak daha iriyarı ve sert birini bulmaya gideceğini düşündüm. Babam delici bakışlarını gözlerime dikmişti.

“Herkesten ve her şeyden sorumlu değilsin Remy. Dean’i buraya sen getirmedi ve kız kardeşini korumak için elinden geleni yaptın. Hatta daha da fazlasını. Ondan önce de anneni korudun. O zamanlar yanında olmamız gerekirdi. Benim ve annenin. Yanında olmamız gerekirdi çünkü çocuklarının güvenliğini sağlamak ebeveynlerin işidir. Sen bir çocuksun Remy. Şu yaşadıklarının hiçbirini hak etmeyen zeki ve güzel bir çocuksun. Beni dinliyor musun? Olanlar senin suçun değildi!”

Beni sarsmak istiyormuş gibi dursa da elleri hâlâ nazikti.

“Seni asla bir yere göndermeyeceğim. Gitmek istersen seninle kavga ederim. Seni o pislikle tek başına mücadele etmek zorunda bıraktığım için beni suçlayabilirsin fakat seni bırakmayacağım. Artık yalnız değilsin. Ben yanımdayım Remy.”

Babam yanında kalmamı istiyordu. İçimdeki barajlar çatırdarken Ben’in yüzü bulanıklaştı. Başımı utanç içinde eğip gözyaşlarımı yorgana sildim. Dilimde tuzunu ve sıcaklığını hissettiğim yaşlarım durmak bilmiyordu. Kontrolümü kaybetmemle bir hıçkırık nefesimi kesti. İçimde biriktirdiğim korku, endişe ve keder boşanmıştı. *Babam kalmamı istiyor.*

Ben beni daha da sıkı kavradı. “Ağla, bir tanem,” diye fısıldadı. “Kendin için.”

Başımı, Ben’in boynuna yaslayıp yeniden hüngür hüngür ağlamaya başladım. Babam beni bir çocukmuşum gibi sallarken Asher’in gücünün geri çekildiğini hissettim ve kaybettiğim her şey için beş yıllık kederimin acısını gözyaşlarına döktüm.

O gece Lucy ve Laura ziyaretime geldiler.

Ağlamaktan gözlerim şişmişti ve boğazım acıyordu. Niha yet Ben’in kollarında hıçkırarak ve burnumu çekerek uykuya daldım. Hemşire yanında bir doktorla döndüğünde Ben onlara bir şey söyledi ve ses etmeden gittiler. Asher alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kardeşlerine bakmaya gitti.

Laura içeri girdiğinde hemen üzerime titreyerek bandajları kontrol eden hemşirelerin işlerine karışarak onları çılgına çevirdi. Soğuk eliyle alnıma masaj yaptığında başımın ağrısı azaldı.

Titrek bir sesle aldığım yaraları sıraladı: Kafa travması, belimde ve sırtımda kurşun yaraları, sol kolumda ve boynumda yanıklar, sağ elimde iki kırık parmak ve kırık bir bilek ve iplerin el ve ayak bileklerimde bıraktığı yara izleri. Fakat bir ayna iste-

diğimde Laura'nın itiraz eden bakışları altında bana bir makyaj aynası uzatan Lucy oldu. Yansımam beni şoke etti. Yüzüm be-
relerle ve çiziklerle kaplıydı. Büyük bir ihtimalle bunlar Dean
beni çalılarının arasından çıkarırken olmuştu. Herkesin bana deh-
şet içinde bakmasına şaşmamak gerekirdi. Mavi gözlerim yeni-
den yaşlarla dolarken kederle kendime baktım.

Laura üzerime ince bir battaniye örttü. "Asher iyi bir çocuk.
Seni buraya getirdiği için şanslıyız. Doktorlar şimdiden epey
iyileştigine şaşıyorlar. Birkaç yanığın iz bırakabileceğini ama çi-
ziklerin derin olmadığını söylüyorlar. Göreceksin, morluklar da
iyileşecek."

Lucy yatağa çıkıp bacaklarımın yanına oturdu ve rahat bir
tavırla "Hey, bu sezon herkes bunlardan yaptırıyor. İkimizin yü-
zünde de aynı morluktan var kardeşim."

Ben ve Laura'nın yüzlerinde aynı endişeli ifade olsa da ben
karnımı tutarak kahkahalar atarken Lucy hiç tınmadan sırttı.
Gözünde benimkine benzer bir morluk vardı ve bluzunun ya-
kasının altına doğru inen diğer morluklara baktım.

"Çekil Remy. Şu kıza biraz yer aç. Savaş yaralarımızı bir
karşılaştıralım." Ben birkaç santim yana çekilene dek bacağı-
mı ittikten sonra yanıma kıvrılıp elini nazikçe kolumun üzerine
koydu.

Bir hemşire –bu kez bir erkek hemşire– içeri girip onu gö-
rünce kaşlarını çattı. "Bu yaptığın hastane kurallarına aykırı."

Laura'nın sesi kaya gibi sert çıktı. "Dava et bizi."

Ben ve Laura hemşireyi önlerine katıp odadan çıkardılar. Ben
omzunun üzerinden bize seslenip doğru dürüst bir kahve bu-
lur bulmaz döneceklerini söyledi. Bana göz kırptığında gizlice
bir fincan da bana getirmek niyetinde olduğunu anladım. İkisi
kapıyı kapatıp çıkmadan önce ona gülümsedim. Lucy yanımda
sessizce uzanıyordu. Düşündüğünü neredeyse hissediyordum.

"Ne zaman eve döneceksin Remy? İçinde sen olmayınca evden nefret ediyorum."

Yıllardır bana musallat olan kâbuslar onu bulmuştu. Bunu gergin ve yorgun sesinden okuyordum. Ömrü boyunca hep güvende yaşamışken bir gece Dean her şeyi altüst etmiş, gerisinde asla tamamen kaybolmayacak izler bırakmıştı.

"Birkaç güne, sanırım. Belki babam isterse daha da uzun. Sen nasılsın, Luce?"

Lucy gözlerini ovuşturdu. "Bunu benim sana sormam gerek. Bu arada, sesin berbat çıkıyor."

Sesim gerçekten de kötü çıkıyordu; boğuktu ve ağlamaktan kalınlaşmıştı. "Sağ ol. Dürüstlüğüne hep güvenebileceğimi biliyorum."

"Bana her zaman güvenebilirsin. İşte o kadar, şapşal." Başını kaldırıp bana gözlerinde ciddi bir ifadeyle baktı. "Bana gerçeği söyleyebilirdin. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Değiştirmiyor da."

İnanmaz gözlerle ona baktım. "Şimdi öyle söylüyorsun ama her şeyi bilmiyorsun."

Yüzü asılıp dudakları büküldü. "Koruyucuları mı kastediyorsun? İşin aslı, onlardan haberim var. Lottie beni evlerine götürdüğünde Blackwell'ler anlayamadığım tüm noktaları bana tek tek açıkladılar. Senin ve Asher'm aranızdaki bağı ve bir süredir ailesinden eğitim aldığını biliyorum. Lottie bana sana nasıl ihanet ettiğini anlattığında az kalsın onu evire çevire dövecektim. Kimse aileme bulaşamaz."

Durumu metanetle kabullenmesine şaşarak "Tüm bunlarla nasıl başa çıkabiliyorsun?" diye sordum. "Yıllardır yeteneğimle yaşamama rağmen şu son birkaç hafta olanlarla başa çıkmakta zorluk çektim."

Lucy'nin gülümsemesinde kibirli bir hava vardı. O an benimle arasında küçük bir benzerlik gözüme çarptı. "Aman, san-

ki zor da. Berelerin aniden kayboluveriyordu. Sihir gibi. Anne-babamız duruma uyanmamış olabilirler ama ben sende farklı bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Blackwell'lerin farklı olduğunu ise en aptal olanlar bile anlayabilir. Seni neden onlardan uzak durman için uyardığımı sanıyorsun?"

Yatağın uzaktan kumandasındaki bir tuşa basıp daha rahat olalım diye döşeği aşağı indirdim. "Motosiklete binmeme karşı olduğundan mı?"

"Kafa travması geçirmemiş olsan kafana şaplağı yemiştin. Konu açılmışken, neden kendini iyileştirmedin? Güçlerini kullanamıyor musun?"

"Bana bir sürü soru sorulmasın diye. Güçlerim geliştiğinde ilk öğrendiğim şey sorulardan kaçmak oldu. Kendimi iyileştirdiğim haberi yayılırsa neler olacağımı bir düşün."

Lucy kısa bir süre düşündü. "Doğru, koruyucular. Tabii bir de sıkıca cesedin üzerinde deneyler yapmak isteyecek bilim insanları olacaktır."

Canının yanmayacağını bilsem yastığımı suratına indirecektim.

"Ya annem ve babam? Onlara gerçeği söyleyecek misin?"

Pişmanlık içinde iç çektim. Kalacağıma göre Ben'in gerçeği bilmesi gerekecekti. Anna'nın ikimizden de gizlediği sırlar düşünüldüğünde, gerçeği bilmek Ben'in hakkıydı da. "Henüz değil. Belki bir gün. Gerçeği bilmek onları daha büyük tehlikelere sokabilir. Bunun şimdilik sırrımız olarak kalması gerek; iklimizin ve Blackwell'lerin sırrı olarak. Bununla yaşayabilir misin?"

Yattığı yerde daha rahat bir pozisyon alan Lucy ayaklarını savurarak babetlerini çıkardı. Ayakkabılar iki uyumsuz ses çıkarak mermer karolarla kaplı zemine düştü. "Dalga mı geçiyorsun? Kendimi Vampir avcısı Buffy'nin birinci sezonundaki Willow gibi hissediyorum. Tek fark Buffy'nin kız kardeşim olması."

Kaşlarını kaldırdım. "Benim Buffy'yle hiçbir benzerliğim yok."

Lucy'nin uykulu sesi kaygısız çıkıyordu. "Süper kahramanlar gibi ikinci bir kişiliğin ve ben dahil, insanları kurtarmak için kullandığın güçlerin var. E, Buffy de öyle. Benimle tartışmaya girme. Sana kaç kez her şeyi bildiğimi söylemem gerek?"

Elbette her şeyi yanlış anlamıştı.

Lucy iç çekti ve kolumun üzerindeki eli ağırlaştı. "Uyumamın bir sakıncası var mı? Sen gittin gideli son birkaç gecedir gözlerimi kapatamıyorum ve ev..."

Evin ne durumda olduğunu hayal ederek yüzümü buruşturdum. Sesimi kısmak zorunda kalarak "Hayır," dedim. "Fakat yastığımı çalmaya çalışırsan seni yataktan aşağı atarım."

Lucy "Amma dırdırcısın," diye homurdandı.

"Lucy? Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Eee?" Sesi her an uykuya dalacakmış gibi çıkıyordu.

Enerjim cızırdayarak Lucy'yi yüzündeki bariz morluk hariç, tamamen iyileştirdi. Mavi kıvılcımlar odayı doldurduğunda Lucy'den bir şaşkınlık nidası yükseldi.

"Birkaç gün yakalı bir şeyler giy ki berelerinin kaybolduğunu kimse fark etmesin."

"Bu harika." Yumuşak sesinde huşu vardı.

Ben de uykuya dalmak üzereyken Lucy'nin gururla "Kız kardeşim şifacı," dediğini işittim.

Otuz İkinci Bölüm

Daha Asher'i görmeden varlığını sezdim.

İki haftadır, gözümü hastane de açtığım ilk andan beri birbirimize karşı dikkatli bir tavır sergiliyorduk. Asher üstüme titriyor, her gün görüşüyorduk. Ailemin varlığını kabullenmesiyle evin demirbaşı gibi olmuştu. Aslında her şey mükemmel olmayıken... Ölümlülüğünü çalmamın ona nasıl bir etkisi olduğunu ve önümüzdeki günlerin neler getireceğini hiç konuşmamıştık.

Bunun suçlusunun arkadaşlarım, ailem ve hatta onun ailesi olduğu söylenebilirdi. Misafirler odama akın edip endişe ve alakalarını getirip, arkalarında ait olduğum yerin kesinlikle Blackwell Falls olduğu kanısını bırakıyorlardı. Alçıda olmayan elimin üzerinde doğrulup gözlerimi kapatarak yüzümü yakıcı güneşe çevirdim. Güneş Townsend Parkı'nın oluşturduğu labirentin merkezinde kalan açıklığın üzerine altın renkli ışığını yansıtıyordu. O günün erken saatlerinde Asher'm evine uğramış, körfeze bakıp nasıl da değiştiğini görmüştüm. Düzinelerce yelkenli koyu mavi okyanusta yol alıp iyi havaları değerlendiriyordu. Onların arasında ailemin yelkenlisi de vardı; Dean beni kaçırdığından beri ilk kez beni birkaç saatten uzun bir süre yalnız bırakıyorlardı.

Evimize kâbuslar musallat olmuştu. Ben hastaneye yatırıldıktan kısa bir süre sonra kapımızın önüne Blackwell'lerin in celik edip gönderdikleri bir hizmetçiler ordusu gelmişti. Şaşırsa da bu jeste minnettar kalan Laura'nın anlattığına göre hizmetçiler onu evden çıkarıp evimizden Dean'e dair her tür izi silmişlerdi. Halılar, mobilyalar, ahşap zeminler; kan bulaşan her şey gitmiş ve yerlerine yeni eşyalar gelmişti. Babam Blackwell'lere yaptıklarının karşılığını ödemek istese de onlar kabul etmemiş ısrarla eve dönüşümü kolaylaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yapmak istediklerini söylemişlerdi.

Laura ve Ben de kâbuslardan nasiplerini alıyorlardı. Dean'in geri dönmesinden endişe ediyorlardı ve onlara yalan söylemek canımı yakıyordu. Ebeveynimiz —onların ebeveynim olduklarını düşün­dükçe içimi bir heyecan kaplıyordu— Lucy'yi ve beni izleyip yaşadıklarımızın ağırlığı altında psikolojimizin bozulduğunu belli edecek işaretler arıyorlardı.

Ben en çok Lucy için endişe ediyordum. Güçlkle uyuyor, kendi odasında nadiren yatıyordu. Eve döndüğümde beri uyandığımda onu çoğu kez yatağımın kenarına kıvrılmış, uykuda bile bir destek ararmış gibi elini kolumun üzerine koymuş halde buluyordum. Dean onun içindeki bir şeyleri de yıkmıştı ve beni göremeyeceği köşelerde Lucy için ağlıyor, gelip benimle konuşmasını bekliyordum.

Elbette artık cep telefonu reklamları ve abartılı duygusal filmler de beni ağlatıyordu. İnsanın göz pmarları bir kez akmaya başladı mı bir daha durdurulamıyordu. Onca yıl bir tecrit hayatı sürdükten sonra artık uyum sağlayabileceğim bir yer bulmuşum; burası şatafatlı, karmaşık ve mükemmel bir yapbozun son parçasıydı. Bu ücra kasabada sevildiğimi hissediyordum. *Seviliyorum.*

“Sandığından da çok.”

Asher'in sesinin boğuk tınısı içimi rahatlatıp, güneşin yokluğunda içimi ısıttı. Her zamanki gibi sessiz adımlarla geldiğinde içim mutlulukla doldu. *Seni seviyorum.* Gözlerimi kapatıp gülümsedim ve hemen ardından dudakları dudaklarıma aynı anda hem "merhaba" hem de "hoşça kal" dermiş gibi nazıkçe dokunup çekildi.

Bazı şeyleri açıklığa kavuşturma zamanı gelmişti.

Ağır hareketlerle, pişmanlık duyarmış gibi geri çekildiğinde belimi dikleştirip yan tarafıma birkaç kez vurarak oturmasını işaret ettim. iPod'um arabanın enkazından sağlam çıkmıştı. Rahat otursun diye kenara çektim. "Yanıma otur."

Asher taş banka yerleşse de benden elinden geldiğince uzağa oturmuştu. Bu iyiye işaret değildi. Gabe bana onun bu tür bir tavır sergileyebileceği uyarısında bulunmuştu.

Asher "Kardeşimle ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Bu sabah. Seni bulmaya gelmiştim ve ilginç bir sohbet ettik."

O anı zihnimde canlandırdım.

Kapıyı bana Lottie açtı. Birbirimize şüpheyle baktık. Nefreti kaybolmuş olsa da benden hâlâ eskisi kadar hazzetmediği belliydi. Ben ise Lucy'nin kaçmasına yardım ettiği için ona minnettar olsam da bana olan ihanetini unutamıyordum. Öte yandan, ikimiz de Asher'i seviyorduk ve ateşkesimizin temelinde bu sevgi vardı. Lottie özür diletti ve onu affetsem de aynı zamanda şertçe uyararak bir daha değer verdiğim herhangi birine ihanet ederse sefil hayatının geri kalanında tek duyacağı kokunun kanalizasyon kokusu olacağını söyledim.

Gabe oturma odasının kapı eşiğinden konuşmamıza kulak kabartmış. Lottie odadan gittikten sonra bana "Bunu beklemiyordum, şifacı," dedi. "Onu affetmeni. Asher onunla aynı odada durmaya bile zor tahammül edemiyor ve Lottie bunun farkında."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdım. "Bana bunu neden söylüyorsun?"

Gabe sert bir ses tonuyla "Çünkü kardeşimi de onu affetmeye ikna edebileceğini düşünüyorum," dedi. "Ne de olsa sen olmasan bu duruma asla düşmezdik, şifacı."

Gabe'in ailesinin incindiğini görmekten ıstırap duyduğunu görebiliyordum ve hakaretini görmezden gelerek yanıt verdim. Oldukça alaycı bir şekilde ona "Bir şifacının hayattayken de iyilik yapabileceğini mi ima diyorsun, koruyucu?" diye sordum.

Hangi sözüne gönderme yaptığımı hemen anladı. Gabe başını geriye atıp gülerek odadan çıkarken sessizce ve hayretle kalakaldım. Asher'ın kardeşi arkadan bile güzel görünüyordu.

"Bak ne diyeceğim, anının şu son kısmını silebilirdin bence." Asher'ın sesindeki burukluk beni güldürdü.

Dudaklarım seğirdi ve omuz silktim. "Gabe güzel." Suratını asınca bir elimi kaldırdım. "Fakat o sen değilsin. Gabe'in seyri keyif veriyor; mermer bir heykel gibi. Soğuk ve dokunulmaz. Oysa sen... Ellerim yüzündeki yara izine dokunmayı, saçlarında gezinmeyi, tenini hissetmeyi arzuluyor. Ve sen bana dokunduğunda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluyor. Beni sersemletiyorsun Asher. Kumsalda başımı kaldırıp seni ilk kez gördüğümünden beri."

Sözlerim karşısında sustu. Çenesi gevşerken kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. Her adımında onunla ve içgüdülerimle mücadele etmiştim. Dean'e tek bir şey için minnettardım; sayesinde Asher'la geçirdiğim her dakikanın kıymetini bilecektim.

"Kız kardeşini affetmen gerek, Asher. Sonsuzluk kin tutmak için epey uzun bir süre ve o aileden biri."

Ağzı aniden kapanırken gözleri kısıldı. "Sorun nedir Remy?" Şaşkınlık içinde "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Asher eliyle ikimizin arasını göstererek "Bunu..." dedi. "Sen böyle tumturaklı konuşmalar yapmazdın. Veda ediyormuş gibisin."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tuhaf. Birkaç dakika önce bana da sen veda ediyormuşsun gibi geldi."

Yanakları al al olunca gözlerini kaçırma ihtiyacı duydu. Demek haklıydım. Onu yeniden bir ölümsüze çevirdiğim için beni affedemiyordu ve o karşımda canlı ve adaletsizliğe varan bir yakışıklılıkla dururken ben yaptığımdan dolayı pişmanlık duymuyordum.

"Affedilecek bir şey yok!" Sert elleri beni omuzlarımdan kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. Canımı yakmasa da sert ifadesinden gözlerimi kaçıramıyordum. "Seni terk etmek istemedim. Birlikte geçirdiğimiz zaman bana yetmedi."

Titrek bir sesle "Beni ne zamana dek arzulayacaksın?" diye sordum. "Ben yaşlanıp sen aynı yaşta kaldığında ne olacak? Ya da koruyucular peşime takıldığında ve ailen yeniden tehlikeye düştüğünde?"

Yüzüme düşen bir tutam saçı yana alıp parmağıyla yanağımlı okşadı. "Bana ancak bir ömür yeter, *mo cridhe*. Ümidini ne de kolay kaybediyorsun. Hakkımdaki düşüncelerin mi değişti?"

"Asla!" Ayağa kalktım ve azıcık öteye kaçmamla beni tutan elleri boşluğa düştü. "Fakat sen kendi düşüncelerini değiştirebilirsin. Bilmediğin, Dean'in eline düştüğümde farkına vardığım bazı şeyler var."

Ayaklanan Asher ellerini kotunun ceplerine soktu. "Bunun Gabe'le aranızda geçen konuşmayla bir ilgisi var mı?"

Başımı salladım. Gözlerimi kapatıp Gabe'in peşinden oturma odasına gittiğim o anı zihnimde canlandırdım.

"Senden bir iyilik isteyeceğim Gabe."

Gabe'in kaşları kalktı. "Benim kulüp oyuncaklarımdan da talephâr çıktın sen."

Şaşırp gülmemek için kendimi tuttum. Gabe "Koruyucuların işitme güçlerini unuttun mu yoksa?"

Kırmızı bir sıvıyla dolu küçük şişeyi ona uzatmamla yüzümdeki sırtış kayboldu. Gabe kendisinden istediğim şeyi yaptırabilecek imkânlara sahipti. Ona "Bunu test ettirmeni istiyorum," dedim.

"Kanını mı?"

Başımı salladım. "Bana diğer şifacılardan farklı olduğumu hissettiğini söylüyordun. İşte bu, düşünceni kanıtlayacak."

Alnında hayal kırıklığım belli eden küçük çizgiler oluştu. "Mümkün değil. Bir başka şifacıdan alınan kan örneği olmadan nasıl bir fark arayacağımı bilemem."

Hüsranını sezdüğimde Gabe'in benim tedavinin anahtarı olma-
mı istiyor olabileceğini düşündüm. Öyleydim de. Tedavinin mümkün olabileceğini Asher üzerine kanıtlamıştım. Yine de kimse bunun nasıl gerçekleştiğini, sebebini ve aynı sonuçların ölümüne neden olmadan tekrar alınıp alınamayacağını bilmiyordu. "İşte yine yanlış soruları soruyorsun, koruyucu."

Sesimin tonunda bir şey sezip gözlerini bana çevirdi. "Bildığın bir şey var." Bu bir soru değildi.

"Bildığım değil ama şüphelendiğim bir şey var," diye yanıt verdim. Annemin geride bıraktığı son kaydı henüz dinlememiştim. İkimizi de etkileyeceğini düşündüğümünden bunu Asher'la birlikte yapmak istiyordum. "Bence kanımı kendi kanınla karşılaştırmalısın, Gabe."

Gabe "Bana şüpheni söyle," dedi.

"Testleri yapmanı ve test sonuçlarına etki etmemek için benim fikrimi almadan bir sonuca varmanı istiyorum."

Gabe geniş koltuğuna yaslandı. İri gövdesi koltuğu küçük gösteriyordu. "Sen gerçekten bir şeyden şüpheleniyorsun. Kafandaki her neyse esaslı bir fikir olmalı. Rica etsem o fikre nasıl vardığını bana anlatır mısın?"

"Dean. Bana söylediği bir şey aklımı kurcaladı."

Asher'in kardeşi Dean'in bahsi geçince yüzünü astı ve o an aniden bastıran öfkesinin nesnesi olmadığımı sevindim. "Ne dedi?"

“Aslen babamla ilgili bir mesele. Bana hakaret etmek istedi ama sözleri düşündüğünün tam aksi bir etki yarattı. Özellikle de Dean, Asher’i vurduktan sonra Asher’a olanların ardından.”

Asher’in enerjisini çalmamın ardından olup bitenleri açıkladığımda Gabe’in ağzı açık kaldı. Memnun bir edayla gülümsedim. Kimse, Asher bile o çok önemli anın üzerimde nasıl bir etki yarattığını bilmiyordu. Asher’ın gücünü Dean’e saldırmak ve Asher’ı iyileştirmek için kullandığımı biliyorlardı. Gücünü Asher’a geri döndürüp onu tekrar ölümsüz yaptığımda ölümün kıyısına geldiğimi de biliyorlardı. Gabe benim “farklı” olduğumdan, “kendilerine benzediğimden” şüphe etse de gerçeği kavrayamamıştı. Kısa bir an için de olsa bir ölümsüze döndüğümü nasıl bileceklerdi ki?

Asher’in parmaklarının çenemi okşadığında gözlerim aniden açıldı.

Bana “Açıkla Remy,” dedi.

Sesinin tonundan itiraz kabul etmeyeceği belliydi. İç çektim. İtiraf vakti gelmişti. Aklımdakini ondan saklamak gibi bir niyetim olmasa da son birkaç haftada bir türlü yalnız kalamamıştık. Mümkün olduğunca kısa cümlelerle gücü savunmasız bedenimi kapladığında nasıl bir değişim geçirdiğimi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Asher yumruklarını sıkarak yüzünü çevirdi. “Bu benim hatam Remy. Üzgünüm. Dean beni vurduğunda kendimi insan gibi, zayıf hissettim ve seni koruyamadığımı fark ettim. Seni hayal kırıklığına uğratmışım. Senin yanında uzun süre kaldığımdan ölümlülüğe yaklaşmışım ve bedenim kendisini eskisi kadar iyi iyileştiremez olmuştu. Bu yüzden sana enerjimi kullanmanı söyledim. Kendini iyileştirebilirsen kaçma şansın olabilirdi.”

Omzundaki kasların üzerinde gezdirdiğim elim titriyordu. “Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Benim için bir kurşuna kendini siper ettin, Asher. Sen gelmesen ölmüş olacaktım. Senden de kendimden de ümidi kesmiştim.”

Hâlâ hissettiğim utanç gözlerimin dolmasına neden oldu. Kolları beni sarıp yüzümü kaslı göğsüne çekti ve kalan ömrüm boyunca beni teselli etmesi arzusu içinde ona yaslandım. Sesi kulağımın dibinde gürlüyordu. “Ümidini kesmedin sen. Ben oraya vardığımda mücadele ediyordun. Öleceğinden emindin ama diğer tüm düşüncelerin arasından sıyrılan bir düşünceyi zihnimde işittim ben. Hatırlıyor musun?”

Ölmek istemiyorum. Dean beni öldürecek olduğunda aklımda sadece bu vardı.

“Tanıdığım herkesten daha cesursun. Dean’le geçirdiğin o saatlerden sağ salım çıkacak güçte başka birini tanımıyorum.”

Başımı gömleğine gömdüm. Hantal alçım beline değiyordu. Dean’le mücadele ederken kendimi ne cesur ne de güçlü hissetmiştim. Aklımda sadece ailem ve o vardı. Konuyu değiştirmek için ona “Ağabeyinle başka neler konuştuğumu öğrenmek istemiyor musun?” diye sordum.

Çenesinin başımın üzerinde hareketlenmesiyle başını salladığını anladım ve gözlerimin önüne tekrar Gabe’le konuştuğumuz anı getirdim.

Gabe leb demeden leblebiyi anlamıştı. Ondan yaptırmasını istediğim test, gücümün farklı işleyişi, ölümsüz olabilme becerimdi. Koltuğunda öne doğru eğildi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu doğruysa...” Sustu ve ikimiz de türümün ilk ve tek örneği olmamın benim için ne anlam ifade etmesi gerektiğini ve yaradılışımın bana verdiği eşsiz güçleri düşündük.

Gabe tıslayan bir nefes verip fısıldadı. “Seni kullanmak isteyecekler veya öldürmeye çalışacaklar. Hem koruyucular hem de şifacılar peşine takılacak. Yanında on Asher da olsa hiçbir şansın yok.”

Anıyı zihnimden ağır ağır uzaklaştırıp Asher’a son işittikleri üzerine düşünmesi için vakit verdim. Bir korkak gibi, ona gerçeği açıklamak için anılarıma başvurmuş, olanları konuşarak

anlatamamıştım. Ne şifacı, ne de koruyucuydum; başka, daha önce görülmemiş bir şeydim. Asher yanımda kalacaksa neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliydi. Onun, herkesin güvende olması için çekip gitmem gerekirdi ama bunu yapacak kadar güçlü değildim. Ona ihtiyacım vardı ama benden uzaklaşmak isterse de gidişini kolaylaştırmak için elimden geleni yapardım.

Asher “Ah Remy, ah!” diye fısıldadı. Sonra da güldü.

Bu ondan bekleyeceğim son tepkiydi. Soğuk bir tavır veya pişmanlık sergilemesini bekliyordum. En uzak gördüğüm, bir hayal addettiğim olasılık ise bana destek çıkmasıydı. Fakat onunla konuşacağımız anı aklımda binlerce kez canlandırırsam da hiçbirinde güleceğine ihtimal vermemiştim.

Asher geriye yaslanıp yüzündeki ifadeye göz gezdirdi. Daha da sesli kahkahalar atmasıyla nefesi kesildi. İçimde mücadele veren öfke ve hüzünden galip çıkan öfke oldu. Ona sert bir bakış atıp arkama döndüm ve beni parktan çıkaracak en kestirme patikaya yöneldim. Ben daha yarım metre gitmeden bir kol belime sarıldı.

Sesinde hâlâ neşeli bir ton olan Asher “Bana kızdığında ne güzel oluyorsun,” dedi.

Gözümdeki yaşlar yüzünden etrafı bulanık görüyordum. Dirseğimi karnına indirip elinden kurtulmaya çalıştım. Fakat kolum kaya gibi sert kaslarından sektiğinde canı acıyan sadece ben oldum. Haykırdım ve Asher nazik ama karşı konulmaz bir kuvvetle beni kollarının arasında çevirdi. Dirseğimin durumuna bakıp kızaran tenime yumuşak bir öpücük kondurduğunda yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Nefesim kesildi ve dudaklarının değdiği yerden yayılan sıcak dalgası bana öfkemi unutturdu. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdiğinde düşüncelerimi işittiğini anladım.

“Güldüğüm için özür dilerim,” dedi.

"Neden güldün ki?" Tepkisi bana anlamsız gelmişti.

"Senin eşsiz olduğunu biliyordum Remy. Şüphelendiğin şey sadece seni gördüğüm ilk andan beri inandığım şeyi doğruluyor. Ben en kötü olasılığı düşünüyordum ama bu..." Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Şaşıracak hiçbir şey kalmadığım düşündüğüm bir zamanda beni afallattın."

Tereddüt içinde ona "Benden uzaklaşırsan bunu anlarım," dedim. "Akl başında kimse rızasıyla yanımda durmaz."

Ciddi bir ifadeyle gözlerini bana dikip "Benimle gel" dedi.

Şaşkınlık içinde kolumu çekiştirsem de beni bırakmadı. "Delisin sen."

"Evet. Sana deli oluyorum."

"Bu komik değil." Beni salana dek onu ittim. Etkileyici bakışından gözlerimi ayıramıyor, sesindeki baştan çıkarıcı ikna gücüne kulaklarımı tıkayamıyordum.

"Buradan birlikte gidelim Remy."

Kaşlarını çatarken içimden onu tekrar yumruklamak geldi. "Ciddi ol."

"Hayatımda hiç daha ciddi olmamıştım. Evet dersene eve gidip valizlerimi hazırlarım. Gece çöktüğünde yola çıkmış oluruz."

Ciddiydi. Geriye doğru, birkaç adım sendeledim. Taş bank uyluklarıma battı ve şaşkına dönmüş ve aklım çelinmiş halde oturdun. "Biliyorsun, buradan ayrılamam. Burada okulum, arkadaşlarım var. Ailem var... Yapamam."

Sesimdeki keder kulaklarıma ulaştığında kararsızlık içinde kaldım. Onca yıl yalnız yaşadktan sonra bir yuva ve aile bulmuştum. Bunlardan vazgeçemezdim; pek yakında istemeden onları terk etmek zorunda kalabilecekken bunu yapamazdım. Fakat Asher'i seviyor, yanında olmak istiyordum. Seçim mi yapmam gerekecekti?

"Hayır!" Asher ayaklarıma kapanıp elimi yüzüne bastırdı. "Seni asla seçim yapmak zorunda bırakmam. Ailenin senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum."

Şaşkın halde "O halde neden?" diye sordum.

"Ağabeyim haklı. Peşine düşecekler. Varlığını öğrendiklerinde..." Asher ürperdi. "Burada ne kadar uzun süre kalırsan saldırılara o kadar açık olursun. Ya seni koruyamazsam?"

Birlikte geçirdiğimiz haftalar beni birçok açıdan değiştirmişti. Onu da. Ölümlülüğünü kısmen geri kazanması ona ferahlama ve korku getirmişti. Ferahlanmanın kaynağı yeniden kendisini insan hissetmesiyle korkusunun nedeni beni koruyamayacak kadar insana dönüşeceği düşüncesiyle. Birlikte kalırsak insana dönüşme süreci yeniden başlayacaktı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Bana güç veriyorsun, Asher. Beni korumak için ölümsüz olmana gerek yok."

"Dean ortaya çıktığında seni koruyamadım. Yanında olmam gerekirdi!"

Dean'ın beni kaçırmıştı ve kendisini sorumlu tuttuğunu bilsem de bazı şeyleri anladığımı sanıyordum. Banktan çekilip önünde diz çöktüm ve beni kurtarmak uğruna canını feda etmesinin ardından ikimizin yine bu aynı pozisyonda durduğumuzu anımsadım.

Teni sıcağı ve yara izine dokunma dürtüme teslim oldum. "Yanımdaydın. Kalbimde ve zihnimdeydin. Düşüncelerimi işittin. Fakat ben de seni işitiyordum. Bana güçlü olmamı, eğitimi hıtlamamı söylediğini işittim. Beni bulana dek hayatta kalmam için yüreklendiriyordun. Beni hiç yalnız bırakmadın, Asher, bir saniye bile."

Asher'ın gözlerinde ne zaman beni sevdiğini söylese gözlerimde beliren o yalın ifade vardı. Kendisini benim gözlerimden göremiyor ve benim de onu ne kadar sevebileceğimi anlamıyor-

du. Ona bunu sık sık hatırlatmam gerektiğini görüyordum. *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*"

"Seni seviyorum, Asher."

"Bunu işitmekten hiçbir zaman sıkılmayacağım."

Güçlü kolları yaralarımın dikkat ederek beni göğsüne bastırırken bir eli saçlarımın arasından dolaşıp başımı çevirdi. İkimiz nefessiz kalana dek beni öptü ve enerjisinin ısısı içimi tekrar tekrar kavurdu. Sağlam elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı ve tüm gücümle onu tuttum. Nihayet birbirimizden ayrıлып birleşmiş ellerimizi ısıtan yeşil kıvılcımlara baktık.

Kıvılcımlar söndüğünde kararsız gözlerimi onu diktim. "Emin misin, Asher? Yan yana olmamızın ne sonuçlar getireceğini bilmemiz imkânsız. Yaşadıklarımız olacakların başlangıcıdır belki."

Asher gülümsedi. "Bir dakikasını bile kaçıramam," dedi. Sonra kibirli bir tavırla "Hem bana ihtiyacım var," diye ekledi. "Düşüncelerinde işittim bunu."

Sözlerinin doğruluğunu inkâr etmedim.

"Sırada ne var, güzelim?" diye sordu.

"Büyükbabamı bulmak istiyorum. Annem onun bize yardım edebileceğine inanıyordu."

Asher hâlâ taş bankın üzerinde duran iPod'a baktı. Son kaydın önemini biliyordu. Her zamanki zarafetiyle ayağa kalkıp doğrulmama yardımcı olmak için eğildi.

"Dinlemeye hazır mısınız?"

Hazır mıydım? Anna'nın sesini son defa duyduğumda olduğu gibi öfke ve burukluk hissetmeden dinleyebilecek miydim? Karmaşık olmuş duygularımı şöyle bir tarttım. Öfke hâlâ oradaydı ama sevgi de... Konu annem olunca bu iki duygu hep birbirine düğümleniyordu.

"Evet," diye fısıldadıktan sonra daha kendimden emin bir tonla yanıtımı yineledim. "Evet."

“Başlayalım mı, *mo cridhe*?”

Asher bir eliyle iPod’u banktan alırken diğeriyle elimi tuttu.

Hayatımın çoğunu karamsarlıkla geçirmiş biri olarak çoğu kez en kötü olasılığın gerçekleşeceğini düşünürdüm. Fakat beni seven Asher’la güneşli açıkıkta dikilirken önümde beliren türlü olasılıklar puslu ama olası bir gelecek çiziyorlardı. Belki de o ana dek ancak hayal ettiğim bir gelecek ikimizin olabiliirdi.

Hiç beklemediğim bir anda bir hatıra zihnimde beliriverdi. Üstelik bu kez onu anımsamak içimi yakmamıştı da. Annem bana bir yerlerden duyduğu bir Emily Dickinson şiirinden alıntı yapmış, dize aklımda yer etmişti.

Ümit ruha tüneyen, kuş tüyleri olan o şey.

Asher şaşkınlıkla “Emily Dickinson, değil mi?” dedi. “Kız kardeşim o şiire bayılır.”

Yüzüne bakarak gülümsedim. “Bak ne diyeceğim, şu kulak kabartma huyun bir gün başına iş açacak.”

Asher sırttı. “Tüm sırlarını keşfettim diye kızma.”

Neşeli bir sesle “Başka sırrım kalmadığını mı sanıyorsun?” diye sordum. “Kalmadı.” Yüz ifadem değişmeyince yüzüne bir şüphe oturdu. “Kaldı mı?”

Sessizce evime giden patikanın başına yürüdüm.

Arkamdan “Remy?” diye seslendi. “Başka sırrını yok değil mi, *mo cridhe*? Varsa, kalbim buna dayanır mı bilemiyorum.”

Her sürpriz kötü olacak değildi. Birkaç dakika ölümsüz olup Asher’ın güçlerini elde etmemin bende yarattığı ufak tefek, fiziksel değişiklikleri keşfetmem çok da vakit almamıştı. Bir dahaki antrenmanımızda Gabe’in yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum.

Asher’in şaşkınlık dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Remy?”

Omzumun üzerinden ona “Yakala beni yakalayabilirsen, koryucu,” diye bağırdım.

Bir kahkaha atıp doğaüstü bir hızla açıklıktan çıktım; ağaçlara çarpmamak için sağa sola kaçarken ayaklarım yere çok az değiyordu. Uzakta aniden ortadan kaybolmam karşısında afalayan Asher'ın kahkahasını işittim; ardından beni izleyen hafif ayak sesleri geldi.

Caddeye açılan çıkışa yaklaştığımda sadece yakalanmak istediğim için yavaşladım. Ben üzerlerinden taze yeşil yapraklar filizlenen dalların oluşturduğu sayvanın altında bir ağaca yaslanmış beklerken Asher az kalsın bana çarpacaktı. Kayıt bekleyebilirdi.

"Seni seviyorum, *mo cridhe*."

Dudakları dudaklarıma değerken zihnimde verdiğim yanıtın onu gülümsettiğini hissettim: *Sonsuza Dek*.

Epilog

İşte hepsi bu. Artık büyükbabanı nasıl bulacağını biliyorsun.

Ona ihtiyacın olursa sana yardım elini uzatacaktır.

Son bir ayrıntı... Yanına gidersen ona babanın kim olduğundan bahsetme. İkincinin de emniyeti için geçen onca yıl boyunca babanın kimliğini ailemden gizledim.

Sanırım artık bunun nedenini tahmin etmişsindir.

Tanıştığımızda babanın daha önce tanıdığım tüm erkeklerden farklı olduğunu hemen anlamıştım. Başından beri onu beni hayrete düşüren bir tutkuyla sevdim. Bir yanım Ben'de bir şeyler sezip ona doğru yaklaştı. Ben, pusulamdaki kuzeyim olmuştum.

Onun yanımda kalsam neler olacağını hep merak edeceğim.

Fakat onunla kalsam seni korumam imkânsız olurdu. İkimizde de atalarımızın güçleri olmasa da sonuç değişmezdi; mirasımız kanımızda dolaşır ve kana karşı gelemezsin. Şifacılar ve koruyucular uzun zamandan beri birbirlerini yok ederken seni o mücadelenin ortasında bırakmayı göze alamazdım bebeğim. Seni keşfederlerse o acı savaşın ortasına sürüklenecektin.

Ben'e şüphelerimden hiç bahsetmedim. Güçlerin gelişmeye başladığında ona dair şüphelerim doğrulanmış oldu. Babanın kendisi

hakkındaki gerçeği bildiğini bile sanmıyorum ve ona ne olduğunu anlatıp anlatmama kararı sana ait.

Sen özelsin, bebeğim. Türümüzün ilk örneğisin.

Yarı şıfacı, yarı koruyucu. Her iki türün en iyi özelliklerini kendinde topluyorsun ve iki türün de hayal bile edemeyeceği kadar güçlüsün.

Kendine dikkat et Remy ve unutma; seni seviyorum...